LISA JEWELL

Petrecerea lui Ralph

Șase tineri cu o viață plină de neprevăzut, într-o înlănțuire de povești romantice

Ralph, un pictor în pană de inspirație, și Smith, un bancher de succes, doi prieteni buni, se îndrăgostesc de Jemima, noua lor colegă de apartament. Karl și Siobhan locuiesc în apartamentul de deasupra și pare că nimic nu le poate distruge relația de cuplu. Poate doar Cheri, tânăra de la ultimul etaj al clădirii, care a pus ochii pe Karl.

Petrecerea pentru vernisajul expoziției lui Ralph îi va aduce laolaltă pe cei șase eroi, într-un deznodământ amuzant și romantic, care va rezolva surprinzător toate încurcăturile emoționale.

„Fermecătoare... Între atâtea cărți care încearcă să descifreze noile reguli ale relațiilor de cuplu, povestea lui Jewell este una dintre cele mai spumoase: pasionantă, fără a fi enervantă sau superficială."

The Times

„O încântătoare poveste urbană despre relațiile de cuplu, adunând laolaltă dorințe și dezastre. O lectură deosebit de distractivă."

The Guardian

Lisa Jewell este autoarea a zece romane romantice, care s-au bucurat de un enorm succes nu numai în Marea Britanie, dar și în întreaga lume. *Petrecerea lui Ralph* urmează să fie ecranizată.

LISA JEWELL

Petrecerea lui Ralph

Traducere din limba engleză
Maria Zirra

Lira

prolog

Smith puse receptorul la loc în furcă și aruncă o privire prin apartament. Deși veniseră câțiva oameni pentru vizionare în seara aceea, apartamentul rămăsese destul de curat după asalturile de mai devreme.

Strânse cănile și paharele goale și le duse în bucătărie. I se părea destul de ciudat și de neplăcut să știe că aceste obiecte purtau încă urmele buzelor, ale degetelor, ale resturilor de salivă și de microorganisme lăsate de tot felul de străini care se perindaseră prin casa lui în acea seară, străini cărora le prezentase baia, care îi văzuseră halatul ponosit atârnat de ușa dormitorului, străini care se așezaseră pe canapeaua lui îmbrăcați în haine necunoscute, cu obiceiuri, nume și vieți necunoscute, străini care avuseseră ocazia să arunce priviri furișe în viețile personale ale altor străini.

El și Ralph luau deciziile repede și fără milă. Se lămureau dintr-o privire când apărea cineva nepotrivit, dar tuturor li se permitea să facă turul casei: „Și aceasta este bucătăria – spre bucuria noastră, avem mașină de spălat vase și mașină de spălat rufe cu uscător!"; să asculte comentariile: „Smith se trezește cu noaptea în cap în timpul săptămânii, dar amândurora ne place să stăm tolăniți și să nu facem nimic în weekend"; să răspundă la întrebări: „Cu ce te ocupi?"; și să tragă o concluzie: „Ar mai fi câteva persoane interesate de apartament, lăsați-ne un număr de telefon și vă anunțăm noi". Întotdeauna nici mai mult, nici mai puțin de cincisprezece minute, astfel că străinul nedorit pleca cu senzația că se numără printre cei nominalizați, că i se acordase într-adevăr atenție.

Jason părea promițător la telefon, dar s-a dovedit că-și dorea o viață socială gata aranjată.

– Tot ce vreau e să locuiesc undeva unde să se întâmple tot felul de lucruri, înțelegeți ce vreau să spun? zise el cu ochii mari, plini de entuziasm.

– Hm, cum adică? întrebă Ralph cu gândul la nopțile pe care le petrecuse împreună cu Smith, schimbând neîncetat cele patruzeci și șapte de canale TV fără să scoată o vorbuliță și băgându-se apoi în pat dărâmați la miezul nopții.

Jason se ghemui pe canapea și își prinse genunchii cu palmele.

– Adică, de exemplu, unde stau acum nu se întâmplă nimic; când vin seara acasă de la lucru, nimeni n-are chef să facem nimic. Mă enervează, înțelegeți ce vreau să zic?

Ralph și Smith încuviințară plini de înțelegere și se simțiră bătrâni.

Monica tocmai se întorsese la creștinism – aveau ceva împotrivă dacă se pogora Duhul Sfânt asupra ei din când în când și vorbea în limbi ciudate? Iar Rukhsana părea să fi fugit ca din pușcă de abuzurile unei căsnicii aranjate. Îi tremuraseră mâinile tot timpul cât stătuse cu ei, și privirea îi fugea de la un obiect la altul fără să poposească vreodată într-un singur loc. Le spuse că ea și soțul ei treceau printr-un soi de „despărțire de probă". Ralph și Smith hotărâră că o despărțire definitivă de situația tristă, dar dezagreabilă a Rukhsanei ar fi cea mai bună soluție pentru ei.

Simon era drăguț, dar cântărea în jur de 150 de kilograme, și greutatea lui făcea ca apartamentul să pară mult mai înghesuit decât era în realitate, iar canapeaua scotea un scâncet dureros când acesta se așeza pe ea cu gabaritul său impresionant.

Rachel avea atâtea coșuri pe față, încât le veni să dea cu aspiratorul imediat după plecarea ei și John mirosea de la o poștă a mâncare de câini. Tocmai erau pe cale să se dea bătuți.

– Cine era la telefon? întrebă Ralph în timp ce deschidea televizorul, tolănindu-se comod pe canapea, gata să butoneze telecomanda.

– Cineva cu apartamentul, răspunse Smith din bucătărie, o fată. Vine încoace. Pare simpatică. Închise uşa de la maşina de spălat vase cu piciorul. O cheamă Jem.

Jem o luă pe Battersea Rise şi ajunse pe Almanac Road, un şir de case cu trei etaje în stil edwardian, lungi şi înguste, dotate cu subsol, un lucru mai puţin obişnuit pentru un cartier din sudul Londrei.

În vreme ce străbătea strada şi se holba curioasă prin apartamentele fără perdele de la subsol, începu să se simtă ciudat, ca şi când ar mai fi fost pe aici. Proporţiile caselor, lăţimea trotuarului, culoarea cărămizilor şi distanţele dintre arbuştii plini de buruieni de pe marginea drumului îi păreau extrem de cunoscute.

Jem se opri în faţa numărului 31, şi sentimentul că recunoştea împrejurimile se accentuă. Dintr-odată se simţi în siguranţă, ca un copil care se întorcea acasă după ce hoinărise pe-afară, la căldura căminului şi la o după-amiază de sâmbătă în faţa televizorului.

Jem privi în jos spre apartamentul de la subsol şi observă un tânăr care stătea cu spatele la geam şi vorbea cu cineva pe care ea nu-l vedea. Atunci îşi dădu seama că mai fusese în acel loc. Poate nu chiar acolo, dar undeva asemănător. În visele ei de pe vremea când era adolescentă – un apartament la subsol dintr-o casă înaltă cu terasă; o privire pe geam, noaptea, într-o cameră luminată; un bărbat aşezat pe canapea, care fuma o ţigară şi căruia nu-i putea desluşi faţa. Destinul ei. Oare el era acela?

Jem sună la uşă.

capitolul 1

Fata care stătea în cadrul uşii era micuţă, avea cam un metru şaizeci, păr negru cârlionţat, prins în creştetul capului cu multe agrafe şi clame, într-un stil extrem de complicat, dar tare feminin, arătând de parcă ar fi trebuit să poarte o coroniţă de iederă pe cap. Era frumoasă şi relaxată ca după o partidă de sex, avea obrajii îmbujoraţi şi o gură dulce-acrişoară, cu buza superioară un pic răsfrântă sub cea inferioară, ochii îi erau vioi, căprui-deschis, puşi în valoare de genele rimelate şi de nişte sprâncene subţiri şi arcuite. Ar fi trebuit să poarte muselina nimfelor pădurii şi sandale cu barete subţiri de piele, dar era îmbrăcată într-o jachetă de flanel, cu guler şi mâneci tivite cu blană, şi purta o fustă scurtă, care ar fi părut provocatoare pe o femeie mai înaltă. Vârful nasului îi era cârn şi roz.

Smith o lăsă pe Jem să o ia înaintea lui pe hol în jos şi o examină cu atenţie în timp ce ea îşi întorcea capul în toate părţile şi studia tablourile de pe pereţi sau se zgâia prin uşile întredeschise şi mângâia blaturile meselor. Era într-adevăr drăguţă. Se întoarse către Smith.

– E minunat, cu adevărat minunat! Zâmbi larg şi apoi se întoarse brusc cu faţa spre perete şi se agăţă cu ambele mâini de calorifer, oftând uşurată. Scuze, zise ea râzând, am mâinile bocnă, ca două sloiuri de gheaţă; uite! Îşi strânse pumnii mititei şi îi lipi de obrajii lui Smith. E atât de frig afară!

Smith tresări brusc şi se ruşină dintr-odată.

– Mergem în bucătărie? Mi-ar prinde tare bine o cană de ceai.

– Imediat lângă sufragerie, îi răspunse Smith încercând să o conducă.

– Da, ştiu unde este bucătăria. Am văzut-o pe geam. De afară. Izbucni din nou în râs. Îmi pare rău, sunt

foarte băgăcioasă de felul meu. Dar am văzut atâtea apartamente îngrozitoare în seara asta, încât nu cred că mai rezistam să intru şi aici dacă nu arăta bine.

Intrară în bucătărie.

– Colegul meu de apartament e şi el pe-aici, pe undeva, zise Smith în timp ce umplea ceainicul. Cred că e la el în cameră. Îl cheamă Ralph. O să ţi-l prezint după ce se face ceaiul.

Jem studia raftul cu condimente şi ierburi. Capacele de plastic ale borcanelor erau acoperite cu straturi de grăsime şi de praf; toate erau pline ochi.

– Tu şi Ralph gătiţi vreodată? întrebă ea.

Smith izbucni în râs.

– Păi, cred că e destul de limpede că nu, zise el deschizând frigiderul pentru a-i arăta rafturile pline cu pachete colorate pe care scria: „Curry verde thailandez“, „Pui condimentat cu orez brun“, „Pui Tikka Masala“ şi pungi de plastic transparente care conţineau sosuri pentru paste şi supe.

– Dumnezeule, băieţi sadea! E mult mai scump să mănânci aşa! exclamă Jem. Gătitul e minunat, să ştii. Te învăţ, dacă vrei. Şi pe Ralph la fel. Folosea numele lui Ralph cu foarte mare uşurinţă, de parcă-l cunoştea de când lumea şi pământul.

– Sunt foarte bună la gătit. Aşa cred. În fine, aşa mi s-a zis. Ştiu să fac curry thailandez. Chestiile astea semipreparate sunt groaznice pentru sănătate – au o grămadă de sare în ele, ca să aibă gust. Închise frigiderul şi se duse înapoi în sufragerie.

– Nu vrei să mă întrebi nimic? strigă ea luând o carte de pe raft şi studiindu-i coperta.

– Cu zahăr şi lapte? strigă Smith.

– Miere ai cumva?

Smith deschise şi închise în van câteva dulapuri.

– Nu, îi răspunse. Am nişte sirop de arţar, dacă vrei.

– Ce cameră superbă aveţi! Să nu te superi pe mine, dar nu prea arată de parcă ar sta doi băieţi în ea.

– Mersi, zise Smith ruşinat şi un pic şocat că cineva îl făcuse băiat având în vedere că avea deja treizeci de ani.

Jem făcu un scurt inventar mental al obiectelor împrăştiate pe măsuţa de cafea din lemn închis la culoare, decorată cu arabescuri de bronz. Era de acord cu o măsuţă de cafea încărcată cu tot felul de lucruri – găseai astfel numeroase indicii interesante despre conţinutul şi dezordinea din viaţa de zi cu zi a oamenilor. Măsuţa de cafea a lui Smith şi a lui Ralph conţinea o serie de telecomenzi, un ghid TV, o scrumieră plină cu mucuri de ţigară, două pachete de Marlboro roşu, o carte de vizită, o cutie de chibrituri şi meniul unei pizzerii cu livrare la domiciliu. Îngropate undeva sub toate astea văzu şi un album de artă, un set de chei de maşină şi, abia vizibilă, o bucăţică de carton ruptă de la un pachet de Rizlas[1].

Jem zâmbi satisfăcută cu ocazia acestei descoperiri.

– Hai să mergem să-l cunoşti şi pe Ralph, zise Smith, care rămăsese în cadrul uşii, cu faţa înconjurată de fuioare de abur de la ceai. Şi apoi facem turul casei.

Ralph abia dac-o observă pe Jem prima oară când dădu cu ochii de ea. Se certa la telefon cu prietena lui, Claudia, stând la birou şi ţinând receptorul cu bărbia, în timp ce trăgea de nişte elastice de cauciuc încolăcite în jurul încheieturii mâinii, într-o încercare aparent subconştientă de a-şi opri sângele din vene şi de a scăpa odată de viaţa asta dureros de previzibilă.

Când Smith intră în cameră, Ralph se strâmbă un pic şi îşi scoase telefonul de sub bărbie, apoi îl ţinu o vreme cam la jumătate de metru distanţă de el, cât să audă şi Smith vaierul strident al femeii nefericite de la telefon. În cele din urmă, apăsă pe speaker:

– Simt că doar eu trag în relaţia asta, Ralph, înţelegi ce vreau să zic? Nu, sigur că nu. Pe cine păcălesc eu aici? Tu nu vezi niciodată nimic dincolo de telecomanda aia a ta – atâta vreme cât ai un echipament tehnic la îndemână, care să te împiedice să faci orice altceva, ceva ce ar putea presupune doar să-ţi muţi curul de pe scaun şi să faci ceva...

– Ralph, îi şopti Smith, ea e Jem.

---

[1] Foiţe de ţigară pentru marijuana (n.tr.)

Jem îi făcu cu ochiul lui Ralph din uşă.

Ralph văzu o fată scundă şi foarte zâmbitoare, cu faţa frumos încadrată de şuviţe cârlionţate.

– Asculţi ce spun, Ralph, sau iar m-ai pus pe speakerul ăla blestemat?

Ralph îşi ceru scuze faţă de Jem printr-un zâmbet şi schiţă un „Îmi pare bine de cunoştinţă". Apoi apăsă din nou pe speaker şi începu să şoptească imperceptibil în receptor.

Smith şi Jem plecară din cameră şi închiseră încet uşa după ei.

– Claudia poate să fie tare... pretenţioasă. Ar putea s-o ţină aşa ore în şir. Bietul de el, remarcă Smith cu uşoară superioritate şi sorbi din ceai.

– Deci tu n-ai prietenă, Smith?

– Eşti foarte perspicace. Nu, n-am, răspunse el cam bădăran.

Nu era pentru prima oară de la sosirea lui Jem când Smith nu se simţea în largul lui. Voia să fie prietenos cu ea şi primitor, să-i facă impresie bună, dar oricât de tare se chinuia, pur şi simplu nu-i ieşea, şi ajungea să pară nepoliticos şi distant. Apucă de mânerul de modă veche din aramă al uşii şi o deschise.

– Şi asta cred că e camera ta.

Se întinse către stânga, să aprindă lumina.

– E destul de mică, după cum vezi, dar are de toate.

Camera era în formă de L şi foarte mică. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri frumoase de culoarea caramelului şi camera era luminată din centru de o lampă cu abajur din aramă şi sticlă în formă de stea. La capătul încăperii se afla un pat de o persoană, acoperit cu o cuvertură indiană veselă şi câteva perne mari cu ciucuri. Dulapul din anii '20, cu oglinzi pe uşi, era aşezat vizavi de pat, iar la celălalt capăt al camerei se vedea o fereastră cu şină, acoperită cu nişte perdele cu modele complicate, şi un dulap mic şi lăcuit, cu sertare.

Jem se întoarse şi îl apucă de mână pe Smith.

– Îmi place la nebunie! La nebunie! Ştiam eu că aşa o să fie. Te rog, pot să locuiesc şi eu aici? Te rog! Avea

chipul strălucitor şi copilăros, iar mâinile îi erau mici şi calde de la cana cu ceai.

– Stai să-ţi arăt mai întâi şi restul apartamentului, apoi putem discuta. Smith încă mai simţea locul unde mâinile lui Jem i le atinseseră pe ale lui.

– Trebuie să vorbesc şi cu Ralph; au fost mai mulţi oameni care au mai văzut camera asta. Va trebui să mă consult şi cu el. Simţi cum roşeşte şi se întoarse cu spatele la Jem.

– Nici o problemă, zise ea calm.

Nu-şi făcea griji. Ştia că acea cameră avea să fie a ei.

capitolul 2

Siobhan ştia că are motive de bucurie. Era vorba despre ALR – All London Radio. Cu totul altceva, într-adevăr.

Când Karl îi dăduse vestea, se simţise în al nouălea cer – i se împliniseră toate visurile. Acum el vorbea la telefon cu mama lui irlandeză şi cu tatăl lui rus din comitatul Sligo, ca să le dea veştile cele bune. Îl privea din spatele cărţii pe care o citea; faţa lui blândă şi frumoasă era luminată de o vioiciune şi de o poftă de viaţă pe care nu i le mai văzuse de ani şi ani de zile în vreme ce îi explica mamei, care sigur se umfla în pene de bucurie, că unicul ei fiu, dragul, minunatul ei Karl, tocmai primise o slujbă de crainic la unul dintre cele mai mari posturi de radio din Londra, şi la oră de vârf pe deasupra.

Abia dacă îi venea să creadă: „Bună seara, Londra. Bine aţi venit la emisiunea lui Karl Kasparov."

Karl al ei, nu un DJ fără gusturi sau personalitate, ci Karl al ei, avea să aibă mii de ascultători, să-şi scoată propriile jingle-uri şi să ia interviuri. Numele lui avea să fie trecut în programul radio: 15.30–18.30 – Karl Kasparov. Momentul de maximă audienţă al lui Karl se numea *Drive Time*. Karl avea să aibă un show la radio în *Drive Time*.

Siobhan își închipuia scenariul clasic din videoclipul *Hot in The City*[1], un ambuteiaj într-o zi toridă de vară, cu trafic bară la bară și cu vocea lui Karl revărsându-se prin difuzoarele mașinilor. „E căldură mare afară, așa că răcoriți-vă cu *Drive Time* aici, la ALR, înainte să trecem la *Up on the Roof.*“

Un oftat aproape imperceptibil o trezi pe Siobhan din reverie. Era unsprezece fără un sfert și, în agitația generală, uitaseră de Rosanne. Stătea cu stoicism în fața ușii de la sufragerie, știind prea bine că nu era o seară ca oricare alta, și încerca, fără să îi enerveze, să le transmită că ea tot avea vezica plină și că era foarte târziu.

– Vai, scumpo, am uitat de tine, nu? Tonul compătimitor al lui Siobhan o făcu pe Rosanne să dea din coadă, la început nesigur, apoi tot mai tare, pe măsură ce Siobhan se îndrepta spre cârligul din hol, unde era atârnată lesa. Karl, vezi c-o scot pe Rosanne la un pipi. Haide, scumpo! Haide, mergem afară!

Siobhan se chinuia să-și tragă pe ea canadiana de iarnă, mai strâmtă la mâneci și în jurul pieptului decât anul trecut, iar Rosanne gâfâia veselă nevoie mare la ușă, așteptând să vină și stăpâna ei.

Siobhan era tare bucuroasă de aerul răcoros al nopții. Căldura din casă, nebunia și șampania îi încețoșaseră mintea. Era o seară minunată de octombrie și casele înalte și vechi de pe Almanac Road se conturau elegant pe fundalul cerului negru ca smoala, frumos luminat de o lună plină uriașă.

Rosanne părea să simtă și ea luna plină de pe cer și adulmeca nesigură aerul, iar blana ei neagră ca noaptea părea și mai lucioasă în lumina albă a lunii. Merseră până la capătul străzii, în timp ce Siobhan se gândea intens la ceea ce simțea. Se obișnuise așa de mult cu viața complet normală pe care o ducea alături de Karl. Pentru ea nu contase până acum că nu mai muncise de când își pierduse slujba de designer la o școală de modă din Surrey – reușea să se descurce fie cu o comandă de rochie de mireasă, fie cu câte o pernă cusută

---

[1] Cunoscută melodie cântată de Billy Idol (n.tr.)

manual, la comandă, pentru un magazin de design interior de pe Wandsworth Bridge Road. Şi slujba lui Karl de DJ de weekend la puburile şi petrecerile locale, plus ce mai câştiga din salariul de profesor de ceroc[1] de la Sol y Sombra, le aducea suficient cât să-şi plătească ratele derizorii ale ipotecii şi costurile mărunte ale vieţii lor modeste.

Karl şi Siobhan - un cuplu modest. Aşa vedea Siobhan relaţia lor, şi cunoştea foarte mulţi oameni care erau geloşi pe stilul lor de viaţă şi pe relaţia lor. Nici nu mai avea ce să-şi dorească de la viaţă în condiţiile astea – aveau un apartament minunat, pe care îl cumpăraseră la un preţ aproape de nimic înainte ca Battersea să devină un cartier mai select, un căţel minunat, prieteni pe care-i ştiau încă din facultate, o relaţie plină de veselie şi de linişte; prietenii le spuneau mereu că aveau cea mai trainică relaţie pe care o ştiau, un soi de exemplu, un etalon pentru toţi. Nici unul dintre ei nu era în pericol să moară epuizat de prea multă muncă. Şi ideea că toate astea s-ar putea schimba, că se vor schimba, mai mult ca sigur, o umplea pe Siobhan de o frică de nedescris.

Dintr-odată va conta faptul că se îngrăşa din ce în ce mai tare, iar Karl va observa că viaţa ei plutea în derivă. Se va întoarce acasă de la emisiunea lui din *Drive Time* entuziast, motivat şi încununat de lauri şi de melodii idioate din Top Ten, şi o va găsi pe Siobhan trântită ca o balenă pe canapea, cu ochii lipiţi de un episod din Coronation Street, cu burta plină după cina enormă pe care o îngurgitase cât fusese el plecat, deoarece nu-i mai plăcea s-o vadă Karl când mânca; oare ce-o să-şi închipuie atunci despre ea?

Va mai conduce oare de-acum micul său Embassy negru din 1966, pe care şi-l comandase din India după ce terminase facultatea? Oare va mai purta pantalonii de doc American Classics deşiraţi la genunchi şi pantofii ponosiţi marca Bass Weejun pe care-i avea de când se cunoscuseră? Va mai încălţa oare cipicii ăia drăguţi

[1] Stil de dans în pereche, uşor de învăţat, o combinaţie între jive şi salsa (n.tr.)

tibetani, cu talpa de piele, când va ajunge acasă, va pregăti un ceai pentru amândoi, ca să se uite apoi împreună pe canapea la documentare, cu Rosanne în poală?

Oare o va mai iubi?

Era frig deja – iarna nu mai bătuse timidă la uşă, ci intrase cu forţa, şi acum se simţea ca acasă. Siobhan privi spre cer exact când un nor violet şi lung umbri luna fugar, dispărând apoi în beznă.

– Hai, scumpo, să mergem acasă!

Se îndreptau rapid pe Almanac Road spre lumina şi căldura de la numărul 31. În timp ce scotocea prin buzunar după cheile de la uşa din faţă, Siobhan auzi nişte voci şi văzu o fată brunetă, drăguţă, care ieşea din apartamentul de la subsol, de sub locuinţa lor. Toată seara se perindaseră musafiri pe acolo. Se întrebă în sinea ei ce se întâmpla.

O eliberă pe Rosanne din lesă, iar câinele se năpusti în sufragerie şi sări drept în poala lui Karl. Karl o îmbrăţişă şi o lăsă să-l lingă pe faţă, iar Siobhan privi scena drăgăstoasă din hol, chinuindu-se să tragă de mânecile prea strâmte ale hainei. Zâmbi cu plăcere în sinea ei şi lăsă să i se întipărească bine în minte scena aceasta plină de căldură, astfel încât bucuria vieţii ei de acum s-o copleşească, pentru că ştia sigur că lucrurile aveau să se schimbe.

capitolul 3

Ralph şi Smith erau prieteni buni de cincisprezece ani. Cu patru ani înainte de asta, fuseseră duşmani, pentru că, într-o bună zi, când erau la gimnaziu, Smith jignise spiritul creator al lui Ralph şi felul său uşor efeminat de a fi, iar Ralph se simţise ameninţat de popularitatea lui Smith şi de rezultatele lui bune la învăţătură, obţinute fără nici cel mai mic efort. Aveau cercuri diferite de prieteni, iar în rarele ocazii când se intersectau pufneau şi se strâmbau unul la altul precum câinii rivali care se întâlnesc în parc, iar prietenii lor

încercau să-i despartă asemenea stăpânilor nerăbdători, care îi trăgeau de lesă.

Numai o fată a reuşit să-i unească. Venise tocmai din Baltimore printr-un program de schimb de studenţi şi se numea Shirelle; locuise cu Smith şi cu familia lui două luni de zile. Sosise la Londra în mai, îmbrăcată în blugi evazaţi suflecaţi şi într-un pulover miţos, turcoaz cu guler mare. Avea un păr lung şi neted, la fel ca faţa.

Îl zări prima oară pe Ralph când cobora din autobuz în prima ei dimineaţă la gimnaziul Croydon. Pantalonii lui erau mai strâmţi decât li se permitea la şcoală, avea o jachetă bleumarin prinsă la spate cu un ac de siguranţă, un păr ciufulit şi ţepi făcuţi cu săpun care arătau ca vârfurile de bezele. Era mânjit cu ceva negru ca cenuşa sub fiecare ochi. Lui Smith i se părea că arăta ca un ratat notoriu, dar Shirelle se îndrăgosti cât ai zice peşte.

Semestrul acela Shirelle adoptă stilul sconcs. Se rase în cap şi îşi lăsă o creastă pe mijlocul capului, pe care o vopsi în negru. Îşi cheltui alocaţia în Carnaby Street pe ciorapi de plasă, curele cu ţinte şi fuste de piele. Se apucă de fumat, de băut Snakebite[1], ţinându-se după fundul lui Ralph ca un Rottweiler în călduri. Îl invită la familia Smith acasă cu o simplă replică gen: Trage-mi-o! ofertă pe care Ralph, un puşti de şaisprezece ani în care urlau hormonii, nu putu s-o refuze, chiar dacă îl speria ca naiba.

Smith, şi el plin de hormoni la şaisprezece ani, era fascinat şi scârbit de aceste şedinţe şi de faptul că se întâmplau, destul de sonor, chiar sub acoperişul casei lui. Orice idee despre sexualitatea dubioasă a lui Ralph fu în curând dată uitării complet, datorită zgomotelor care se auzeau din camera de oaspeţi a familiei Smith. Pe măsură ce timpul trecea, curiozitatea învinse şi, într-o după-amiază, prefăcându-se interesat de cartea de telefoane de pe hol, îl urmări pe Ralph cum ţopăia în jos pe scări şi îşi băga tricoul în pantalonii de camuflaj

[1] Cocktail preparat din bere şi cidru, preferat de amatorii stilului punk (n.tr.)

într-un fel uimitor de macho, duhnind a ceva necunoscut şi excitant.

– Şi ce mai faci, Ralphie, băiete? se interesă Smith pe un ton care spera el să sune dezinteresat, relaxat şi zeflemitor-superior. Cum îţi mai merge cu femeia-sconcs?

Ralph îşi dădu ochii peste cap.

– Ce-ai zice de-o plimbare? zise el îndesându-şi mâinile în buzunare.

Şi aşa începu totul. Shirelle plecă acasă la sfârşitul semestrului, în ciuda ameninţărilor că o să rămână aici şi o să poarte în pântece copiii lui Ralph, apoi o să-i crească într-o maghernită abandonată pe care urmau s-o împartă cu The Sex Pistols şi cu Siouxsie Sioux[1], că o să ia toţi heroină şi o să moară de supradoză, iar Ralph şi Smith deveniră prieteni buni.

Prietenia lor era bazată pe capacitatea de a petrece ore întregi relaxaţi unul în compania celuilalt, fără să simtă nevoia să schimbe o vorbă sau să se mişte din poziţia în care stăteau. Şi acum, la fel ca la şcoală, aveau cercuri diferite de prieteni şi făceau treburi diferite în afara apartamentului, dar timpul petrecut împreună era ocazia lor de nepreţuit să nu facă nici un fel de efort, un stil de comportament care, în orice altă situaţie, li se părea inacceptabil în cazul lor sau al prietenilor lor.

Sigur că nu erau mereu tăcuţi. Câteodată mai dezbăteau ce post să aleagă, uneori se mai şi ciondăneau din cauza asta sau duceau mici lupte pentru telecomandă, atunci când unul dintre ei simţea că celălalt nu era în stare să îşi asume posesia unui obiect atât de important. Iar alteori mai discutau despre femei.

Femeile erau ca un ghimpe în coastă, ca nişte ghiulele legate de picior, nu erau niciodată mulţumite, mereu aveau câte-o problemă. Smith şi Ralph se credeau băieţi de treabă. Nu erau neciopliţi, nu înşelau şi nici nu minţeau femeile, nu le trăgeau clapa, nu le loveau

[1] The Sex Pistols, formaţie rock britanică, iniţiatoarea curentului punk în Anglia; Siouxie Sioux, liderul trupei Siouxie and the Banshees, a fost considerată „una dintre cele mai influente voci ale muzicii rock“ (n.tr.)

şi nici nu se aşteptau ca ele să facă toate treburile în casă. Nu le ignorau când ieşeau în oraş cu prietenii şi nici nu ieşeau cu băieţii ca să aibă motiv să nu se vadă cu ele; nu-şi lipeau poze cu starlete nurlii, cum ar fi Melinda Messenger, la capul patului. Erau băieţi de treabă. Le sunau când spuneau, le conduceau pe prietenele lor acasă, plăteau pentru una-alta, nu le cereau să facă sex, le mai complimentau din când în când. Ralph şi Smith încercau să trateze femeile ca pe egalele lor, chiar încercau din răsputeri, dar femeile le tot dovedeau că nu meritau una ca asta – că erau o rasă ciudată, extraterestră, cu o listă de pretenţii mai lungă decât autostrada naţională şi cu un chef de paranoia şi o nesiguranţă cu care Smith şi Ralph trebuiau să se confrunte în fiecare zi. Mai existau, bineînţeles, şi femei care nu erau chiar aşa. Erau genul ăla de fete de care te îndrăgosteai cât ai zice peşte, le spuneai tuturor prietenilor despre ele, îţi făceai planuri fantastice de viitor cu ele şi apoi rămâneai cu gura căscată când, peste trei săptămâni, te părăseau şi te lăsau cu buza umflată într-un butoi de melancolie blegoasă, şi îşi găseau pe unul care să le înşele, să le lase cu ochii în soare, să le lovească şi să se aştepte ca ele să facă toată treaba în casă.

Ralph, binecuvântat cu un libido de nestăvilit, nu rezista fără sex, era tot timpul pus pe treabă şi reuşea să scape din tăvăleală târâş-grăpiş, şifonat şi cam beteag, dar cu mădularul fluturând vajnic şi entuziast îndreptat către următoarea ţintă. Smith însă renunţase cu mulţi ani în urmă la înspăimântătoarea bătălie a sexelor, varianta anilor '90, şi se retrăsese, plin de vânătăi, dar teafăr, în colţul său.

Smith se păstra, aşa zicea el. Se păstra pentru o femeie despre care nu ştia aproape nimic, o femeie cu care nu schimbase decât nişte zâmbete stinghere, nişte fluturări de mâini şi nişte încuviinţări din cap, o femeie care, după părerea lui, era chintesenţa unei asocieri perfecte de celule, organe, pigmenţi şi gene, culmea frumuseţii feminine. Vreme de cinci ani îşi închipuise ziua când destinele li se vor împleti. El avea să-i zâmbească cuceritor şi sigur pe puterile lui, să poarte o conversaţie scurtă

şi inteligentă cu ea, să o invite la cină la minunatul restaurant care tocmai s-a deschis în cartierul St. James, să-i zâmbească din nou odată ce i-ar fi acceptat invitaţia, să-şi arunce nonşalant haina pe umăr şi să se îndepărteze cu un mers studiat.

În schimb, îşi petrecuse cinci ani strâmbându-se grotesc la ea, ca un brotac complet incompetent din punct de vedere social şi intelectual; din când în când îşi flutura o mână moale şi transpirată zărind-o de la distanţă, iar uneori îşi înrăutăţea situaţia scăpând din mână vreun obiect fragil, sărind mai multe trepte deodată sau luptându-se zadarnic cu cheile de la uşă când se ştia privit. Era îndrăgostit lulea de frumuseţea ei blondă ca mierea, de fermitatea, înălţimea şi fragilitatea ei, de perfecţiunea la care nici o altă fată întâlnită vreodată de el nu reuşise să aspire măcar. Era îndrăgostit de o fată pe nume Cheri, o fată care locuia cu două etaje mai sus, la ultimul cat, o fată care stătea la aceeaşi adresă cu el. Şi până n-o cucerea pe ea, nici o fată nu era destul de bună.

Dragostea lui Smith pentru Cheri rămăsese neîntinată în ciuda aroganţei ei teribile, indiferenţei ei studiate la toate încercările lui de prietenie. Era complet imun la vederea bărbaţilor de vârsta a treia care o vizitau în apartamentul ei după ce îşi parcau Porsche-ul sau BMW-ul pe Almanac Road, la gândul că nevestele lor îi aşteptau acasă, în vreme ce aceşti bărbaţi o curtau pe draga lui Cheri oferindu-i bijuterii, parfumuri şi mese la restaurante de lux din Londra. Smith nu vedea nimic dincolo de frumuseţea ei; nu observa decât frumuseţea ei exterioară rece, straturile de piele protectoare cu care-şi ascundea golul dinlăuntru.

În vreme ce Smith aştepta ca fantezia lui să se împlinească, deşi era incapabil emoţional să o transforme în realitate, Ralph îşi umplea propria existenţă cu o serie de blonde goale pe dinăuntru, cu paturi primitoare, şi amândoi îşi omorau timpul... până când? Până când vor ajunge prea bătrâni ca să mai poată schimba ceva? Până când toate şansele vieţii vor trece pe lângă ei asemenea premiilor de la tombolă, îndreptându-se spre alţii?

Smith ştia că aveau nevoie de o schimbare. Lucrurile rămăseseră prea multă vreme în aceeaşi stare. Se distrugeau reciproc. Până la urmă dăduse un anunţ în revista Loot, un altul în Standard şi pusese un afiş la un chioşc de ziare. Şi iată că se treziseră la uşă cu Jem.

În ceea ce-l privea pe Ralph, treburile nu se schimbaseră prea mult în săptămâna de când se mutase Jem la ei. Ieşea în oraş în majoritatea serilor, iar atunci când era prin zonă abia dacă se făcea simţit. Apăruseră câteva obiecte ciudate în baie, cum ar fi dischetele demachiante şi nişte cutii mari de Tampax, şi dintr-odată, frigiderul ajunsese doldora de legume proaspete, de piept de pui şi de lapte degresat. Dar, în ciuda schimbărilor de suprafaţă, rămăsese, din toate punctele de vedere, acelaşi apartament.

Doar că ceva părea schimbat. Relaţiile parcă se schimbaseră. Ralph nu se mai simţea în largul lui plimbându-se prin apartament doar în boxeri; devenise foarte atent la obiceiurile lui de la toaletă, care erau mereu prelungi şi urât mirositoare, dar pe care Smith învăţase să le ignore cu mult timp în urmă. Şi se mai întâmplă ceva neaşteptat: Ralph deveni din ce în ce mai curios. La ei în casă se mutase o străină, o străină căreia nu-i ştia decât prenumele, o femeie ciudată, înzestrată cu toată gama de lucruri exotice şi minunate care gravitau în jurul femeilor – chiloţi, sutiene, obiecte de machiaj, pantofi cu tocuri, deodorante cu bilă în flacoane roz, perii cu peri lungi şi curaţi, pastă pentru înălbit dinţii Pearl Drops, lucruri din dantelă, lucruri mătăsoase, lucruri moi. Îşi petrecuse ore întregi bucurându-se în diverse feluri de femeile din viaţa lui, dar niciodată în cei treizeci de ani ai săi nu locuise cu una în casă.

Şi acum îi picase una drept în apartament. Curiozitatea îi era aţâţată şi, de fapt, nu făcuse decât să arunce o privire furişă prin dormitorul lui Jem. Nu-i scotocise prin lucruri şi nu-i deschisese sertarele din cameră sau ceva de genul ăsta, pur şi simplu se plimbase puţin prin jur şi se uitase la lucruri. Era sigur că nu făcea nimic deplasat. Dacă ar fi avut vreun lucru pe care nu voia să-l

lase privirilor străine, l-ar fi ascuns undeva. Şi mai lăsase şi uşa deschisă. Ralph nu se credea băgăcios şi se simţea un pic vinovat după această scurtă investigaţie, mai ales din prisma lucrurilor pe care le văzuse.

Ralph plănuise să-şi petreacă săptămâna aceea la el la atelier. Nu mai trecuse pe acolo de trei luni şi ceva. Reuşise să tragă de treaba aia cu designul unei broşuri pentru o agenţie de turism mai mult de două săptămâni, când ar fi putut s-o termine într-o săptămână, şi îşi petrecuse ultimele zece zile închis în camera lui, încercând să treacă de cele treizeci şi trei de niveluri ale unui joc pe calculator. Îl terminase în dimineaţa asta şi, după ce se stinsese şi ultima rundă de felicitări şi de complimente din partea calculatorului, îşi dădu seama cu oarecare tristeţe că, de-acum înainte, chiar nu mai avea ce să facă în mod oficial.

Se convinse că la ora 11.40 era deja prea târziu să se mai târască până la studio, dar că se va duce sigur a doua zi. Se întrebă dacă s-o sune pe Claudia la muncă şi se hotărî că n-avea rost – mereu o suna în cele mai proaste momente: „Nu pot vorbi acum, Ralph, am nişte treabă“, „Nu pot vorbi acum, Ralph, tocmai ies pe uşă“, „Nu pot vorbi acum, Ralph, tocmai am ajuns.“ Şi-o închipuia pe Claudia într-unul din caraghioasele ei taioare lucioase, cum se fâţâia prin birou, ieşea şi intra cât era ziua de lungă, ca într-o secvenţă de film repetată la nesfârşit.

Şi asta îl făcu să zâmbească în sinea lui ca într-o secvenţă de film repetată la nesfârşit.

Îl cuprinse valul obişnuit de plictiseală şi se hotărî să iasă la o plimbare scurtă. În vreme ce străbătea Northcote Road şi trecea pe lângă tarabe cu flori frumoase, de culoarea pietrelor preţioase, cu jucării ieftine din plastic, beţişoare parfumate şi mărgele africane, mintea îi zbură la Jem. Nu era prea sigur că-şi dorea o colegă de apartament – îi plăcea mult viaţa cu Smith, o viaţă uşoară, cu uitat la televizor şi fumat iarbă –, dar era apartamentul lui Smith, aşa că trebuia să facă ce zicea el şi, oricum, Jem părea destul de drăguţă, iar el avea încredere în flerul lui Smith.

Prima săptămână fusese un pic ciudată. El și Smith nu erau prea pricepuți când venea vorba să facă impresie bună unui străin, iar el se simțise vinovat când comandase mâncare indiană și n-o întrebase și pe Jem dacă voia și ea ceva, apoi se rușinase nevoie-mare când o auzise intrând în baie imediat după ce el lăsase mirosul acela sinistru de șobolan mort în urma lui. Ea se oferise să le gătească acasă în acea seară și, chiar dacă îi era recunoscător pentru o asemenea propunere, se simțea un pic enervat de faptul că evenimentul îi perturba rutina obișnuită. Seara de luni era seara de stat acasă și îi plăcea s-o petreacă foarte liniștit din punct de vedere social; când Smith era plecat în oraș, îi plăcea să dea drumul la robot și să își trieze apelurile fără scrupule. Dar era drăguț din partea lui Jem să se ofere să le facă de mâncare și avea să încerce să se ridice la înălțimea așteptărilor.

Ca să dea un scop plimbării lui, intră într-unul dintre magazinele piperate „de la colț“, unul dintre acele magazine de specialități scumpe care vindeau pungi de chipsuri tortilla de import la prețuri exorbitante, dar care niciodată n-aveau nimic din ce ai fi dorit să mănânci, unul dintre magazinele acelea care n-au decât un singur fel de detergent și cel puțin douăzeci și două de mărci de sos chilli mexican. Ralph nu știa de ce mai intra în asemenea locuri – erau menite, evident, să umple buzunarele vreunui tânăr fost bancher din City, care râdea de ei și cu fundul („Ia uite, Paul, ce zici să cumpărăm un spațiu comercial și să-i aprovizionăm pe yuppies[1] cu tone de vin și de chipsuri tortilla la un preț de trei ori mai mare decât cel normal, hmm?“), și asta îl enerva incredibil de tare. Își cumpără un pachet de Marlboro, chiar dacă mai avea încă două acasă, și se îndreptă spre Almanac Road.

Emisiunile de la prânz erau o serie de programe de gătit și câteva telenovele australiene. Ralph se trezi

[1] Prescurtare de la *young urban professional* – „tânăr profesionist urban“. Persoană care trăiește în oraș, are o slujbă bine plătită și își permite să ducă o viață extravagantă. (n.tr.)

complet absorbit de un canal de teleshopping, privind un tip plicticos, care își măsura gâtul cu un metru de croitorie și lăuda virtuțile nesfârșite ale unei tunici vopsite cu acril, având un soi de guler cu mărgele brodate: „Nu una, nici două, ci trei broderii diferite! Aici vedeți mărgele lunguiețe, mărgele lipite și aceste mărgele minunate în formă de lacrimă!"

Ralph se întrebă oare de pe ce planetă aterizaseră toți crainicii ăștia și oare cu ce fel de droguri îi îndopau ca să-i facă să pară atât de sinceri și de entuziaști față de toate produsele alea plictisitoare și neinspirate pe care trebuiau să le laude.

Închise televizorul și ascultă cum liniștea umplea camera. Se simțea gol și inutil. Nu avea ce să facă. Luă cana în care mai rămăsese un rest de ceai rece și un pachet de biscuiți Tuc și începu să se plimbe pe hol fără țintă. Atunci se trezi, aproape fără să-și dea seama, că deschide ușa de la camera micuță a lui Jem.

Era ciudat să vezi camera de oaspeți plină cu lucrurile altcuiva. Până acum n-o văzuse decât goală. Lucrurile lui Jem zăceau în cutii pe jumătate desfăcute prin toate colțurile camerei – cutiile goale fuseseră strânse, presate și lăsate lângă ușă. Patul era nefăcut și pe el zăcea un halat albastru de bumbac, cu un dragon alb brodat pe spate.

Ralph înaintă mai mult în cameră și se apucă să studieze un teanc de CD-uri clădit pe noptiera de lângă patul lui Jem. Rămase impresionat de gusturile ei muzicale, asemănătoare cu ale lui, încremenite în timp undeva prin anul 1979: Jam, Madness, Cure, Generation X, Ramones – ar putea să o roage să-i mai împrumute și lui câte ceva. Lângă CD-uri era o poză înrămată înfățișând-o pe Jem îmbrăcată într-un cojoc gros, cu nasul roșu de frig, aplecându-se să ia în brațe un Golden Retriever frumos foc. Ralph studie cu mare atenție poza și își dădu seama că nu-și mai amintea cum arăta Jem – nu-i dăduse prea mare atenție –, realizând că era extrem de drăguță. Nu era chiar genul lui. Lui îi plăceau blondele, blondele cu haine de firmă, picioare lungi și temperament vulcanic, blonde cu nume gen Georgia, Natașa și, evident, Claudia, blonde care lucrau

în PR sau la galerii de artă, sau case de modă, blonde care își doreau ca el să fi fost mai bogat, mai trendy, mai curățel, mai bine îmbrăcat, mai punctual la întâlniri, mai puțin punctual, mai tare – într-un cuvânt, altcineva.

Dar Jem era minionă și frumușică la modul ușor ciudat. Avea gusturi muzicale bune și ținea o poză cu câinele ei lângă pat. Era simpatică, politicoasă și dădea impresia că era o persoană foarte plăcută. Nu era deloc genul lui Ralph.

Mușcă dintr-un biscuit și îi căzu pe jos o bucată mare. Când se aplecă s-o ridice observă sub masă un vraf de cărți. Păreau vechi și terfelite, și pe cotoare aveau scriși sau imprimați diverși ani cu litere aurii de-o șchioapă sau cu pixul și markerul. Erau jurnale și, după cum arătau, erau jurnale din alea de fată, scrise din tot sufletul. Începeau din 1986 și țineau până în 1995. Se întrebă oare ce se întâmplase cu 1996, anul curent, apoi văzu jurnalul nou ițindu-se de sub halatul lui Jem.

Era deschis, dar ascuns sub halat; vedea și data – joia trecută – și scrisul de mână, mic și buclat, ca Jem însăși: „... apartament frumos... s-ar putea să fie cam timizi – sunt sigură că nu sunt... ar putea fi chiar soarta – sunt curioasă... Smith ar putea fi alesul, dar pare un pic cam... Ralph..." Ralph se opri brusc. Ce naiba făcea el aici? De ce cotrobăia prin camera fetei ăsteia și se uita prin blestematul ei de jurnal? Ce lucru penibil și trist, nu? Aproape că dădu să plece în momentul acela, dar curiozitatea îi fusese stârnită la maxim.

Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul când dădu la o parte halatul și rămase complet năuc după ce citi tot fragmentul. Deci Jem credea că ajunsese aici din cauza unui vis sau ceva de genul ăsta, își urma calea destinului, era foarte intrigată pentru că își închipuia că Smith, sau chiar el, ar putea fi bărbatul viselor ei – în sensul propriu. Lui Ralph i se părea că Jem e un pic cam dusă, dar pe măsură ce citea, se trezi că visul, destinul ei începe să-i fie simpatic. Nu numai că reușise să intre în cursă, dar mai avea și un avantaj de partea lui. Ia uite, chiar scrisese acolo: „Smith pare un pic cam crispat și nu este chiar genul meu, sincer să spun. Ralph pare mai

potrivit – e foarte zvelt şi sexy, şi pare genul de băiat rău...". Orgoliul lui Ralph era teribil de gâdilat de una ca asta şi se bucura de compliment. „... pare mai distractiv. Problema e că are prietenă."

Toate astea erau cât se poate de adevărate, îşi zise Ralph, mai puţin afirmaţia că Claudia ar fi fost o problemă. Chiar fusese mai amuzant decât Smith zilele trecute. Sigur, nu fusese întotdeauna cazul, dar în ultimii câţiva ani, de când lăsase obsesia cu Cheri să-i cotropească viaţa, Smith îşi mai pierduse din strălucire şi din încrederea în sine.

Ralph puse caietul jos şi respiră adânc, chinuindu-se din răsputeri să nu dea pagina şi să citească şi mai mult. Lăsă jurnalul pe pat în aceeaşi poziţie în care îl găsise şi se strădui să aranjeze halatul albastru peste el, sperând că Jem nu lăsase cumva vreun fir de păr pe el care să-i păzească jurnalul de cititorii curioşi şi penibili.

Se aşeză pe patul ei în dezordine, atât de diferit de cel al Claudiei, căreia îi lua zece minute să-l aranjeze, cu aşternuturi proaspete în fiecare zi şi cu tot felul de combinaţii ciudate între perne şi cuvertură, care trebuiau aşezate la fix, altfel se plângea că nu era în stare să facă nimic pentru ea. Unul dintre sutienele lui Jem rămăsese prins între cearşafuri. Era negru, simplu şi părea destul de uzat. Îl ridică şi citi eticheta – micuţa Jem nu era chiar micuţă: 75D. Unde naiba îşi ascundea asemenea bunătate? Claudia, slabă ca un băţ, avea nişte sâni care se potriveau perfect cu conformaţia ei unduioasă, mici şi ascuţiţi, incapabili de a se insinua într-un decolteu chiar şi când erau ridicaţi cu push-up, cât se poate de mult, din ambele părţi. Ralph îşi dădu seama că-i era dor de sâni în general, îi era dor de acea prelungire de feminitate moale şi voluminoasă care tresălta când o atingeai şi era mereu caldă şi primitoare. Alte părţi ale corpului femeilor păreau uneori gata-gata să muşte, să sufoce sau să stranguleze, dar nu şi sânii – sânii erau prietenoşi şi relaxaţi.

Ralph se simţi complet aiurea când se trezi trecându-şi breteaua de la sutienul lui Jem peste buza de sus

şi adulmecând fâşia subţire de plastic. Îl lăsă repede jos şi îl puse în poală, strânse pumnul şi îl vârî în cupă.

Intra chiar uşor şi mai rămânea loc de încă un pumn. „Doamne", îşi zise el, „Jem e genul de femeie pe care Claudia ar descrie-o ca fiind «îmbrăcată inteligent»". De fiecare dată când Ralph nu era de acord cu verdictul Claudiei că o femeie era grasă, ea îi spunea că fusese păcălit de îmbrăcămintea inteligentă – sub şalul sau puloverul plasat strategic, femeia respectivă era un munte de grăsime, doar că el nu-şi dădea seama pentru că era bărbat, şi bărbaţii n-aveau nici cea mai vagă bănuială despre toate trucurile femeieşti. „Poate că avea dreptate", îşi zise acum în sinea lui, admirând mărimea sutienului lui Jem. Chiar nu observase asta la ea.

Puse sutienul înapoi în despărţitura dintre cearşafuri. Începea să se simtă cam pervers şi jenat de ce făcea şi respiră destul de uşurat că nu avea şi o erecţie.

Ralph era tentat să rămână în camera lui Jem; se simţea foarte bine în locul ăsta plăcut şi feminin. Voia să-i cotrobăie prin sertare, să scoată capacul deodorantului şi să miroasă bila, să-i citească jurnalele şi să afle ce făcuse în anumite zile cu mulţi ani în urmă, să se bage în pijamalele ei, să se furişeze sub cuvertură şi între cearşafuri, să pună capul pe pernele ei acvamarin, să miroasă şi să-i simtă căldura din pat.

În schimb, se ridică încet, aranjă cuvertura cât se poate de neglijent, se asigură că nu lăsase urme ale vizitei sale, lăsă uşa larg deschisă, aşa cum o găsise, şi ieşi pe hol. Seara asta avea să fie destul de interesantă.

Când se aşeză din nou la birou şi încercă să se gândească la ceva mai constructiv, care să nu implice ieşitul din apartament, folosirea telefonului sau consumul prea mare de energie, gândurile lui începură să zboare la fragmentele din jurnalul lui Jem şi simţi cum îl cuprinde un val enorm de curiozitate. Oare ce era toată treaba asta cu visurile şi destinul? Oare ce mai scrisese despre ei doi? Şi mai cu seamă, oare ce mai scrisese despre el? Nu putea să-şi explice fenomenul, dar, dintr-odată, Ralph avu senzaţia că viaţa lui avea să ia o turnură tare complicată.

capitolul 4

Lui Siobhan i se părea că trupul ei devenise un soi de maşină de crescut păr. Se aştepta să-i apară riduri pe măsură ce îmbătrânea, se aştepta ca părul să-şi mai piardă din culoare, ca pielea să nu-i mai fie fermă, dar nu se aştepta la apariţia treptată, dar insistentă, a unei cantităţi uriaşe de păr pe tot corpul.

Începând de jos în sus: îi apăruseră insuliţe de păr negru la baza degetelor mari de la picioare. Apoi venea rândul picioarelor, dar întotdeauna avusese păr pe acolo, lucru acceptat de societate. Chiar şi fotomodelele aveau păr pe picioare, iar la farmacia Boots erau rafturi întregi de produse împotriva părului nedorit, pe care le puteai cumpăra fără nici un fel de reţinere sau de ruşine.

Ceea ce se întâmpla unde se terminau picioarele şi începea trunchiul o deranja cel mai tare pe Siobhan, jungla deasă de păr aspru care creştea din ce în ce mai hotărât, odată cu trecerea anilor, începând să se iţească de sub chiloţi, să se alăture distracţiei de pe coapse şi să urce pe furiş către burtă, ca o săgeată subţire cu vârful orientat înspre buric. Linia aceea arăta cel mai urât iarna, când contrasta puternic cu burta ei moale şi albă ca laptele.

Dar creşterea nu se oprea aici. De curând observase că spaţiul palid şi moale dintre sâni găzduia vreo câteva fire rebele, care creşteau mai lungi, mai întunecate şi mai groase decât restul. De ce? Şi avea şi păr pe sfârcuri, firicele ca nişte picioare de păianjen care se iveau pe suprafaţa fără pată a sânilor ei ca să le strice aspectul şi s-o facă să se simtă urâtă. Avea păr chiar şi deasupra buzei de sus, care o făcea să se simtă foarte prost când cineva stătea prea aproape de ea şi, pe deasupra, şi un fel de perciuni, ce creşteau încet, dar sigur, de pe obraji spre bărbie.

Ritualurile de a scăpa de atâta păr nedorit, care îi mâncau sufletul şi timpul, deveniseră aproape zilnice. Îşi decolora mustaţa, se rădea cu lama pe picioare şi la axile, folosea un soi de cremă urât mirositoare pentru părul pubian şi se ajuta cu o pensetă în zona degetelor

de la picioare, a sfârcurilor, bărbiei şi sprâncenelor. Oare bărbaţilor le trecea vreodată prin cap câtă muncă trebuiau să depună femeile ca să aibă pielea moale şi catifelată ca de bebeluş, cât se chinuiau ele să scape de orice urmă de pe corp care ar fi putut fi descrisă drept masculină? Oare bărbaţii ar fi pregătiţi să facă atâtea sacrificii dacă le-ar cere-o moda şi societatea, dacă li s-ar impune să aibă pielea netedă ca alabastrul?

Şi de ce oare în alte ţări părul era acceptat? Cum puteau un milion de italience să se plimbe fără ruşine sau frică pe plajă an de an cu smocurile alea negre ieşindu-le din bikini şi cu părul atârnându-le la axile ca o blană? Şi cum se face că-n Franţa exista un cuvânt drăgălaş şi gingaş pentru mustaţa feminină, în timp ce o englezoaică ar fi îngrozitor de jenată dacă ar trebui să meargă pe stradă cu păr de un sfert de milimetru pe picioare, ca nu cumva să nu fie catalogată drept lesbiană?

Oare cât de înalt ar ajunge un munte alcătuit din zece ani de păr sinistru de care scăpase? Era un gest lipsit de orice satisfacţie. La fel ca treburile casnice. Din clipa când le terminai, începea să se apropie clipa când trebuia să te apuci din nou de ele. Părul era foarte încăpăţânat şi insidios, şi parcă nu se mai termina în veci – pur şi simplu creştea şi creştea fără oprire. Şi nu pleca niciodată în vacanţă, nu-şi lua nici o zi liberă şi nici nu-i păsa de cât de tare îţi plăcea o anumită parte a corpului tău; când i se punea pata să crească undeva, apărea oricum, ca buruienile când se caţără pe un zid de piatră.

Siobhan încercase să se intereseze de grădinărit pentru că-şi închipuia că i s-ar potrivi, dar află repede că era la fel ca treburile casnice şi scăpatul de părul nedorit – frustrant şi fără de sfârşit. Părul, buruienile şi praful: Siobhan le ura din suflet pe toate trei.

Acum îşi pierdea timpul cu o treabă pe care-o făcea din ce în ce mai des în ultima vreme: îşi ura corpul. Nu numai că era din ce în ce mai păros, dar se umfla din ce în ce mai tare şi deja nu mai putea zice că a luat şi ea câteva kilograme în plus şi că hainele îi erau un pic mai strâmte; ajunsese la nişte dimensiuni la care oamenii care n-o cunoşteau ar fi descris-o drept o „femeie

grasă". Majoritatea hainelor pe care le avea în dulap pur şi simplu atârnau acolo fără nici un scop, în vreme ce ea purta zi şi noapte aceiaşi colanţi şi câteva pulovere şi bluze tip tunică. Dacă şi-ar cumpăra ceva nou ar însemna să meargă pe la nişte magazine în care nu mai fusese niciodată şi să cumpere haine cu măsuri care strigau cu voce tare către restul planetei: „Sunt grasă."

Karl nu comenta niciodată ceva în legătură cu asta – nu vorbeau despre acest subiect. Încă o mai atingea, o mângâia, o lua în braţe, o ţinea de mână în public şi îi spunea că o iubeşte. Oricum, nu era genul care să te copleşească cu complimente. Siobhan se întreba oare ce credea el despre asta. Desigur, nu se mai dezbrăca de faţă cu el acum şi nici nu mai mergea goală prin apartament, iar obiceiul lor de-a face baie împreună dispăruse neobservat şi nimeni nu comentase nimic. Ar putea să-l întrebe direct ce credea şi gata, aşa cum ar face şi alte femei: „Karl, crezi că m-am îngrăşat?" Dar ştia prea bine că el n-ar minţi-o precum alţi bărbaţi, fiind cel mai sincer om pe care-l cunoştea, şi ar zice: „Da, Shuv, te-ai îngrăşat." Şi apoi ce-ar spune mai departe? Ce s-ar întâmpla? Ar afla că i se părea îngrozitoare şi scârboasă, că o detesta pentru că nu mai avea grijă de corpul ei, că nu-l mai iubea destul cât să-i pese de felul în care arăta.

Adevărul era că soţul ei Karl n-o dispreţuia nici pe departe. Chiar îi plăceau formele corpului lui Siobhan de acum. Întotdeauna fusese un pic disproporţionată, avea picioare foarte subţiri, spatele cam prea lat şi un fund foarte plat, dar acum arăta mai echilibrat: sânii ei păreau mai puţin ciudaţi în comparaţie cu restul corpului, avea un fund mai rotund şi mai feminin. Era foarte plăcută la pipăit, mai ales pe întuneric, fermă şi coaptă, plinuţă, cu braţele solide şi cărnoase, cu coapsele moi şi line. Era ca şi cum straturile de grăsime în plus îi dăduseră trupului ei o nouă viaţă, de parcă îi redaseră vitalitatea corpului la treizeci şi şase de ani – la pipăit părea o şcolăriţă dolofană, şi Karl nu se culcase cu nici o şcolăriţă dolofană pe vremea când era şi el elev dolofan.

Siobhan încă avea cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată: cu plete dese de culoarea paiului de grâu, care

îi ajungeau până-n talie şi străluceau, mereu curate şi frumos mirositoare. O mare pondere în idila şi atracţia lor de început a avut-o părul ei minunat. Îl vedea peste tot în campus, ba se unduia liber până-n talie, ba stătea împletit şi prins în creştetul capului, hipnotizant ca aurul şlefuit. Părul acela îi mâncase sufletul vreme de şase luni. Inima îi sărea din piept şi începea să bată frenetic ori de câte ori îl vedea; era un soi de sirenă de ceaţă care îi anunţa posibilitatea îndepărtată de a trece pe lângă Siobhan şi şansa ca aceasta să-i surprindă roşeaţa din obraji, dorinţa, ruşinea. Visa să îi dea jos diverşii piepteni din baga şi agrafele, să-i vadă părul cum se întinde, precum untul proaspăt bătut, pe pernele lui sau cum se revarsă pe spătarul locului din faţă al Citroënului lui 2CV. Îşi dorea să-l spele şi să-l pieptene, să aibă el grijă de păr, de parcă ar fi fost un soi de animal de companie, partea ei animală – o fiinţă vie care întrunea tot ce-şi dorea la o femeie şi toate părţile minunate ale lui Siobhan.

Siobhan nu ştia nimic din toate astea. În ceea ce-o privea, Karl era băiatul acela arătos din Liga Studenţilor, cel cu nume rusesc şi cu accent irlandez, pe care-l vedea mereu lipind postere pe aviziere, care părea să cunoască pe toată lumea din campus, cu tunsoare de rocker şi cu Citroenul 2CV şi care era combinat inevitabil cu Angel, o fată blondă platinată cu tunsoare băieţească şi cu faţă copilăroasă, care era în anul întâi şi cu care era împreună de când lumea şi pământul. Lui Siobhan, Karl i se părea drăguţ şi atrăgător, se dădea în vânt după accentul lui irlandez, după buna lui dispoziţie, după fundul lui ferm, dar, în ceea ce-o privea, nu prea avea ce să facă în legătură cu un cuplu de oameni atât de frumoşi şi de populari precum Angel şi Karl, şi era destul de greu să-ţi închipui că aveau o relaţie altfel decât perfectă, armonioasă şi plină de sex sălbatic. Şi-i închipuia din când în când încolăciţi unul în jurul altuia printre cearşafuri scăldate în soare sau râzând împreună într-un pub cu prietenii, iar buna lor dispoziţie era cât se poate de uimitoare şi de contagioasă. Ea îi zâmbea din când în când,

şi el îi întorcea zâmbetul înapoi, dar cam atât credea că o să se aleagă de ei doi.

Speranţele lui Siobhan au ajuns însă în al nouălea cer într-o bună zi, după o conversaţie cu un prieten care era în Liga Studenţilor cu Karl.

– Este o vacă împuţită! zise el pe neaşteptate, referindu-se la Angel.

Ups! Speranţe în alertă!

– Da? Mi-am închipuit întotdeauna că e drăguţă, ştii, pentru că e împreună cu Karl şi aşa mai departe. Par cuplul perfect.

– Tipul ăla are o răbdare nesfârşită. Nu ştiu cum o suportă toată ziua, chiar nu ştiu. Se ceartă non-stop şi îi face capul calendar. Karl e un tip foarte mişto şi ar putea să-şi găsească pe cineva mult mai bun decât ea, oricum nu cred c-o să mai ţină mult. Cred că ea mai are pe cineva – dar n-ai auzit de la mine, da? Îi dădu un bobârnac în joacă şi-i făcu cu ochiul.

Siobhan nici nu mai avu nevoie de alte încurajări. Zâmbetele fugare se transformară în scurt timp în conversaţii pe fugă, apoi deveniră prânzuri însufleţite de conversaţii lungi în parc, atunci când Angel era la cursuri. Iar într-o seară, după vreo şase săptămâni de când se combinaseră în mod oficial, află că prietenul lor comun, care n-o mai suporta pe Angel şi nici nu mai voia să-l audă pe Karl povestind câte-n lună şi stele despre Siobhan, se hotărâse să preia chiar el frâiele lipelii; asta o umplu pe Siobhan de o recunoştinţă şi de o căldură atât de mari, încât nu mai avu nevoie să-şi pună haina pe ea până acasă.

Părul ei fusese tot ce promitea să fie şi, chiar şi cu câteva luni în urmă, când obiceiul lor de a face baie împreună deja se schimbase, el îl mai spăla cu şampon câteodată, cu grijă şi cu meticulozitate, uimit de desimea şi de lungimea lui, şi de permisiunea care i se dăduse de a-l ţine şi de a-l atinge oricând poftea.

Unii bărbaţi se dădeau în vânt după sâni, alţii erau morţi după picioare, altora le plăceau fundurile. Dar Karl era mare amator de păr. Părul îl făcea să întoarcă privirea după femei, iar simţurile i-o luau razna.

Şi Cheri avea păr frumos – nu era impresionant, extraordinar ca al lui Siobhan, dar era mătăsos şi lung, de culoarea vaniliei. Îi observase părul înainte s-o observe pe ea, vara trecută; strălucea la soare cu şuviţe de un blond platinat şi auriu. Nu trecu mult şi observă şi picioarele lungi şi bronzate care se iţeau de sub rochiţele minuscule de vară şi de sub fustele scurte de bumbac pe care le purta, umerii ei frumos conturaţi, bronzaţi şi ei, apoi faţa cu trăsături interesante, cu pomeţii înalţi şi cu dinţi perfecţi.

Acum stătea şi admira părul lui Cheri într-un soi de reverie estetică, relaxată, din dosul ziarului Evening Standard, pe care-l citea în spatele unei ferestre mari dintr-un studio de dans din Covent Garden, şi o privea cum îşi arcuia tot corpul într-o bluză decoltată şi chiloţi de licra, în ultimele cinci minute ale orei ei de acid jazz.

În vreme ce Siobhan stătea dezbrăcată pe marginea căzii, trăgând amărâtă de pielea ei înfiorătoare şi urâtă, la cinci kilometri distanţă, în oraş, Karl se ridică, împături ziarul, o sărută pe Cheri şi îi mângâie în trecere fesele ferme şi frumoase, apoi o scoase la prânz în restaurantul ei preferat, Modern European.

capitolul 5

Începea să se întunece când Jem porni de la biroul ei din Leicester Square către Gerrard Street, de unde voia să cumpere ingredientele pentru cina de bun-venit pe care promisese că o va prepara pentru Smith şi Ralph. Locuia cu ei de aproape o săptămână şi încă nu ştia nimic despre ei. Ieşise foarte mult în oraş, iar restul timpului şi-l petrecuse în camera ei, încercând să nu le ocupe spaţiul vital, dar acum venise momentul să se împrietenească cu ei.

În ziua când se mutase, ei o ajutaseră să-şi care cutiile şi pungile cu lucruri din maşinuţa ei Austin Allegro de culoarea muştarului, până în cameră, urcând şi coborând toţi trei scările în linişte şi cu hărnicie, ca nişte

ocnași din zilele noastre. O lăsaseră să-și vadă de treburile ei în seara aceea, să își despacheteze lucrurile în cămăruța ei cam aglomerată, băgând din când în când capul pe ușă doar ca să-i ofere câte-o cană de ceai sau de cafea și să întrebe politicos cum merge treaba.

„Ce ciudat e în ziua de azi când trebuie să-ți împarți casa cu străinii“, își zise Jem. Străinii locuiau dintotdeauna împreună, desigur, servitorii și stăpânii lor, chiriașii și gazdele, dar nu chiar ca acum. În ziua de azi, oamenii se așteptau să împartă casele în mod egal cu străinii; nu mai exista nici un fel de ierarhie. Te uitai la aceiași televizor din camera de zi, foloseai aceeași toaletă și baie, împărțeai frigiderul cu ei, găteai la același aragaz și aveai un soi de obligație de a trata persoana nou-venită în casa ta ca pe un prieten, nu ca pe un angajat și nici ca pe un chiriaș. Jem se tot mutase din apartamente la comun în apartamente la comun și mereu i se părea că primele câteva seri erau ciudate și singuratice. Simțea stânjeneala lui Smith și a lui Ralph când încercau să-și vadă de treburile lor obișnuite, știa că nu se simțeau la fel de relaxați ca de obicei când se uitau la Formula 1 din Australia sau la Topless Darts. Chiar dacă nu era în aceeași cameră cu ei, faptul că mai venise o a treia persoană în casa lor le cam dăduse peste cap ritualurile lor de seară.

Se gândea la ei doi în timp ce traversa strada Lisle și tresărea la gândul că unul dintre acești bărbați cam stingheriți ar putea fi alesul ei. Suna un pic tembel, și ea știa asta prea bine, dar soarta își băga mereu coada în viața lui Jem, așa că învățase să aibă încredere în căile destinului, fără să pună prea multe întrebări. Problema incomodă pe care soarta i-o pusese în față (și era destul de greu de lămurit) era următoarea: Care dintre cei doi bărbați va fi ursitul ei? Și pentru că era sigură că n-o să-i pice fisa din senin, își petrecuse ultima săptămână încercând să citească semnele care i se înfățișau.

Nu se putea baza pe aspectul fizic, chiar dacă amândoi arătau destul de bine în felul lor. Smith avea aspectul ăla de băiat de internat cu părul mătăsos și cu un look foarte bine pus la punct, care ar fi dat-o pe spate

pe la optsprezece ani. Era înalt şi bine făcut, dar nu atletic, avea ochii căprui şi blânzi, părul des şi mătăsos şi un nas frumos, cu nări perfect conturate. Dar era un pic cam prea „matur" pentru gusturile ei, avea maniere prea studiate, era cam prea retras, prea gentleman. I se părea că ar fi probabil complet năucit dacă ar comanda o halbă de bere la bar şi că ideile lui despre dragoste includeau trandafiri cu tulpini lungi şi bilete-surpriză la teatru – bleah! Ei îi plăceau bărbaţii mai necioplіţi şi mai veseli, bărbaţii care nu tratau femeile ca pe nişte „doamne".

Jem scotoci printr-o ladă cu ardei iuţi verzi şi roşii, subţiri şi cu forme care mai de care mai neregulate, şi încercă să le verifice fermitatea în vreme ce medita la soarta ei. Îi băgă pe cei norocoşi într-o pungă de plastic transparentă, pe care o rupsese cu greu din prostiile alea de suporturi pentru pungi, şi se duse ţintă către cutia cu vinete tinere, mititele şi verzi, de culoarea mărului, cu textura precum hârtia cerată.

Lui Jem cumpărăturile de felul ăsta i se păreau de-a dreptul terapeutice. Un pachet de legume marca M&S, alese, curăţate de coajă şi de capete, lustruite şi ambalate, nici nu se putea compara cu aşa ceva. Era mult mai frumos să scotoceşti prin lăzile cu legume colorate şi exotice, proaspăt aduse din Thailanda, China si India chiar în acea dimineaţă; toate miroseau a soarele îndepărtat ce le răzbătea prin coajă.

Ralph era mai degrabă „genul ei", dacă ar fi existat aşa ceva. Era slab şi avea aspectul ăla un pic costeliv care-i plăcea ei mult, iar toate astea erau subliniate de părul lui tuns scurt şi de hainele prea largi pe care le purta. Avea o faţă ascuţită, dar cu unghiuri bine definite, ochii săi rotunzi şi albaştri erau adânciţi în orbite şi îl făceau să pară descurcăreţ, dar dulce în acelaşi timp. Mai era înzestrat şi cu un zâmbet leneş şi şui, care începea pe o parte a feţei şi se lăţea către cealaltă parte. Sexy. Avea un accent sud-londonez care-i plăcea la nebunie, şi el sigur n-avea să se uite cruciş la ea dacă bea bere în loc de vin alb sec la bar şi nici n-ar fi impresionat de invitaţii pentru două persoane la restaurante de fiţe.

Ajunse la galantarul măcelarului.

– Bună, Jem! Măcelarul îi zâmbi larg când o văzu venind înspre el. Tocmai împacheta o bucată mare de burtă de porc pentru clientul în vârstă din fața ei. Ce-ți dau azi? întrebă el cu un accent vag de Manchester.

Întotdeauna își dorise să-l întrebe cum de ajunsese să fie singurul englez care lucra la un supermarket din Chinatown.

– Bună, Pete. Studie tăvile cu picioare de rață și urechi de porc, șirurile de intestine liliachii și strălucitoare, bucățile mari de grăsime albicioasă și diversele rânduri de copite.

– Jumătate de kilogram de piept de pui, te rog, fără piele.

– Și ce gătești în seara asta? întrebă el. Mereu se interesa ce urma să gătească.

– Doar niște curry verde thailandez.

– Și îți prepari singură pasta, nu?

– Sigur că da, zise ea zâmbind. Ca de obicei.

– Fâșii subțiri?

– Da, te rog.

– Și cine e oaspetele norocos din seara asta? întrebă el feliind cu îndemânare carnea roz cu un cuțit care părea tare ascuțit.

– Noii mei colegi de apartament; încerc să fac impresie bună.

Jem luă puiul și-l trânti în coș. Oare cine știe de pe unde erau puii ale căror piepturi fuseseră smulse ca să ajungă la ea în coș? Nu aveau nici o etichetă pe care să scrie de unde proveneau, nici vreun soi de hârtie albă și moale pe care să stea de când erau culese de pe raftul din supermarket și până la frigider. Erau anonimi, și Jem consideră un pic aventuros faptul că îi alesese dintre măruntaiele grotești pe care alte supermarketuri nu le-ar fi lăsat niciodată la vedere.

Magazinul era aglomerat, forfotind de chinezi din partea locului, care cumpărau ingrediente pentru cină, de ajutoare de bucătari de la restaurantele din Chinatown, care cumpărau câte un sac, două de orez pentru aglomerația nocturnă, de turiști care intraseră de curiozitate

și de amatori. Amatorii erau oamenii cărora le plăcea atmosfera de aici, dar nu știau niciodată ce să cumpere, și coșurile lor erau inevitabil pline cu câteva pachete de tăieței instant la douăzeci și cinci de penny bucata, câte-un borcan de sos de stridii și o conservă de ceva superciudat, cum ar fi sepie în sos de curry malaiezian, despre care Jem era convinsă că va ateriza drept la gunoi, pentru că toată lumea știa că sepia la conservă este absolut dezgustătoare. Jem se simțea superioară la modul răutăcios ori de câte ori coșul ei ajungea la casă în fața vreunui amator, se simțea mândră de legăturile ei de coriandru proaspăt și aromat, de pachetele de frunze lucioase de lămâie verde, de conservele cu lapte cremos de cocos, de firele subțiri de citronelă și de legăturile păroase de șalote rozalii.

Prinse bine în mână plasa de cumpărături și se îndreptă către Shaftesbury Avenue. Se lăsase amurgul și cerul era de culoarea prunei foarte coapte, spre negru tuciuriu, iar străzile din Soho își luaseră aerul acela de tentație și de provocare care o făceau mereu curioasă. Privi prin ferestrele puburilor fețele însuflețite ale cuplurilor care ieșiseră la o bere, oamenii aceia adânciți și stimulați de conversațiile lor chiar și într-o seară de luni, iar expresiile întipărite pe fețele lor vesteau dragoste abia înfiripată; se simți stingheră o clipă, până când își aduse aminte de potențialul romantic care o aștepta acasă.

Smith nu-și dădea seama dacă Jem era genul căreia îi plăcea vinul sau berea, așa că luă din amândouă. Dar poate că nu bea deloc – înșfăcă atunci și o sticlă de apă minerală Perrier. Intrase la vinoteca din colț, de lângă biroul lui aflat pe Liverpool Street. „Vinotecă." City era la fel de pretențios ca West End în unele privințe, cu falsa lui vechime și tradițiile prea exagerate. Cât de greu era să-i zici pur și simplu „cramă", Dumnezeule?

Își duse produsele la tejgheaua care fusese „învechită" de curând, iar acolo, un vânzător care se încadra perfect în peisaj, cu șorțul lui de un verde-închis și cu ochelarii cu rame de oțel, scană codul de bare cu un dispozitiv

vechi de scanat. Smith își dădu seama că era într-o stare proastă. Aproape că-i trânti în față cardul bietului vânzător și se stropși la el fără motiv, în timp ce acesta îi împacheta sticlele în hârtie subțire și i le așeza cu grijă într-o pungă. Când închise ușa, soneria de cupru cu arc scoase un clinchet vesel, lucru care îl enervă.

În timp ce traversa piațeta de la Finsbury Circus, observă cât de frig era afară și se gândi că abia trecuseră câteva zile de când stătea aici îmbrăcat în cămașă cu mânecă scurtă, zgâindu-se la bătrânii care jucau bowling în vreme ce el își devora masa de prânz. Întotdeauna fusese mult mai fericit vara.

Și-ar fi dorit ca Jem să nu le gătească în seara aceea. Chiar nu avea chef să se poarte frumos, să fie atent și vorbăreț, voia doar să se așeze în fața televizorului, cu o țigară groasă de iarbă și o bere, și să nu facă conversație cu nimeni. Știa prea bine că tocmai de-aceea se hotărâseră să-și ia o colegă de apartament, dar nu avea chef de ea în seara asta, pur și simplu. Mâine părea o zi mai potrivită. Până atunci și-ar fi terminat prezentarea, James nu i-ar mai fi suflat în ceafă atâta și probabil că ar fi cumpărat o sticlă de șampanie și un buchet de flori ca să sărbătorească evenimentul, și Jem ar fi rămas cu gura căscată văzând cât de prietenos putea fi, cât de amuzant și cât de mult aprecia efortul pe care-l făcuse să le gătească ceva. Dar nu în seara asta.

Smith apucă servieta și punga într-o singură mână, ca să se țină de balustrada scării rulante, și coborî la stația de metrou Liverpool Street. Urcă cu pași mari și țanțoși și se enervă teribil când cineva din fața lui, un turist care evident habar n-avea cum se stă pe scara rulantă, tocmai se oprise pe partea stângă.

– Pardon, vă rog, mormăi el nervos.

Turistul se întoarse și se mută repede în spațiul din dreapta, cât se poate de binevoitor, cerându-și scuze cu un zâmbet stânjenit. Smith se simți o clipă vinovat când își aduse aminte că fusese și el turist cândva.

Asudă nevoie-mare pe linia de metrou Circle, enervat de mulțimea de oameni care împărțea același vagon cu el – erau prea împuțiți, stăteau prea aproape, erau prea

înalţi sau prea graşi, aveau ziare prea mari, sau, pur şi simplu, erau jignitor de urâţi. Smith visa să-i pricopsească cu câte un târnăcop în cap pe fiecare în parte.

Se întreba: oare despre ce urmau să vorbească Ralph, Jem şi cu el la masa de seară. Şi în timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că nu ştia mai nimic despre Jem. Încercase să evite din răsputeri orice conversaţie cu ea şi habar n-avea câţi ani are, pe unde lucra în Londra sau dacă avea sau nu vreun prieten – nu ştia decât că avea un nume aproape la fel de ridicol ca al lui, că îi plăcea să bea ceaiul îndulcit cu miere, că avea un Austin Allegro oribil şi că era chiar frumuşică. Nu la fel ca Cheri, desigur, nu un asemenea exemplar incredibil de frumuseţe aurie fermă, luminoasă şi angelică, precum Cheri. Dar era genul acela de fată drăguţă şi accesibilă, minionă, sexy şi moale, exact cum trebuia să fie o fată. Avea un glas dulce, deloc ameninţător, şi nu purta niciodată pantaloni – Smith aprecia asta la o femeie. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu ştia de ce, pur şi simplu îl făcea să se simtă nelalocul lui.

Uşile metroului se deschiseră la Sloane Square şi Smith se strecură afară din vagon recunoscător, mulţumit că putea să inspire aerul proaspăt şi răcoros al serii. Când cumpărase apartamentul din Battersea, cu opt ani în urmă, Smith se distra copios când cobora la Sloane Square. Adică plebeii care-şi aşteptau partenerii şi prietenii aici în staţie nu aveau de unde să ştie că nu locuia în SW3[1], când trecea pe lângă ei legănându-şi servieta plină şi traversa King's Road. Acum îl durea drept în fund de ce credeau alţii. Trecuse de mult de faza de imaturitate când se dădea mare şi ştia că nimeni dintre cei care aşteptau în faţa staţiei nu-l observa, darămite să îi pese cumva câtuşi de puţin unde locuia.

Buticul cu flori de la ieşirea din staţie îi atrase atenţia – părea mândru şi colorat în comparaţie cu fundalul gri şi trist de octombrie din Sloane Square – şi se hotărî să-i cumpere, totuşi, nişte flori lui Jem. La urma urmei,

[1] Cod poştal din Londra care se referă la cartierele selecte: Chelsea, Brompton şi Knightsbridge (n.tr.)

le făcea cinste cu cina şi nu credea că are cine ştie ce bani. Alese trei fire de bujori mari, viu coloraţi şi nepretenţioşi – nu voia să pară că se dădea la ea.

Actul de a cumpăra flori provocase un soi de reacţie de calmare în creierul său şi simţi cum se binedispune brusc când urcă în autobuz, îi arătă abonamentul şoferului şi se aşeză pe locul lui obişnuit din spate.

Când autobuzul trecu peste podul Battersea şi se umplu de strălucirea unui apus de culoarea sâmburilor de rodie, care se insinua printre luminiţele de pe Albert Bridge asemenea unor lumânări de pe tort, Smith simţi că-l copleşeşte un val de euforie. Îşi îngădui un zâmbet şi începu să anticipeze cu bucurie perspectiva unei mese gătite în casă şi a unei conversaţii cu o fată drăguţă.

capitolul 6

Ca de obicei, Siobhan mâncase înainte să vină Karl acasă, după cursul lui de ceroc. Pe vremuri, Siobhan îl însoţea la ore. Îşi punea una dintre rochiile ei din anii '50, cumpărate de la Kensington Market şi o umplea cu tot felul de jupe înfoiate şi dantelate pe dedesubt, se dădea cu ruj roşu-cireaşă pe buze şi îşi făcea conturul ochilor cu negru, îşi strângea părul în coadă de cal, se urcau împreună în mini-ul Embassy, o luau înspre sala Sol y Sombra şi se simţeau ca Natalie Wood şi James Dean. Dar după ce au cumpărat-o pe Rosanne, a început să se simtă vinovată s-o lase singură cinci seri pe săptămână, aşa că a încetat să mai meargă de la o vreme. Şi, sigur, acum nu mai încăpea în nici una dintre rochiile ei vechi.

Îl privea pe Karl cum îşi dădea cu gel Black and White pe păr şi îşi aranja buclele negre, cum trăgea pe el pantalonii strâmţi pe gleznă şi cămaşa cu model hawaiian, arătând, cu excepţia părului care se mai rărise, exact ca acum cincisprezece ani. Era un dansator minunat şi un profesor şi mai bun; câţiva dintre foştii lui elevi deveniseră profesori la rândul lor. Era foarte solicitat la toate

nunţile şi petrecerile la care mergeau, pentru că le făcea pe femei să simtă că pot dansa bine.

– S-a mutat cineva în apartamentul de jos? Era o fată în bucătărie când am trecut pe acolo şi gătea, zise el dezlegându-şi şireturile de la pantofii săi de dans destul de purtaţi, dar încă strălucitori.

– Era mică şi brunetă?

– Da.

– Am văzut-o cum intră şi iese toată săptămână.

O fi vreo nouă colegă de apartament cu vecinii de jos.

Karl intră în bucătărie, o cuprinse pe după talia planturoasă şi-şi lăsă bărbia pe umărul ei. Siobhan se întoarse să-i ciufulească părul, dar îşi dădu seama prea târziu că fusese seara de ceroc.

– Of, m-am umplut de gel Black and White pe mâini!

Se repezi la robinet. Karl îi dădu o palmă jucăuşă peste fund.

Când ieşi din cameră, zâmbetul îi dispăru brusc de pe faţă. Se aşeză pe canapea şi îşi prinse capul în mâini. O auzea pe Siobhan de dincolo cum cânta încet, în vreme ce se spăla pe mâini. Avea o voce blândă şi melodioasă. Parcă era o fetiţă, o fetiţă neajutorată şi naivă. Ar fi vrut să izbucnească în plâns. Ar fi vrut să rămână singur aici, ca să poată plânge în voie până nu mai putea. Fusese jefuit, fusese lipsit de bebeluşul lui. Îi fusese luat fără să i se ceară voie, fără să ştie măcar.

Cu un etaj mai sus, în apartamentul de deasupra, bebeluşul lui crescuse, respirase şi dormitase în pântecul lui Cheri; un bulgăre de celule cât unghia, cu ochi, picioare şi degete, un bulgărel din ADN-ul lui, moştenindu-i părul negru cârlionţat, avântul de dimineaţă şi degetele caraghioase şi mari de la picioare, iar ea îl omorâse şi nici nu se gândise să-i zică şi lui despre asta.

Faptul că relaţia lor luase sfârşit azi, fără prea multă discuţie, la o cină cu scoici la tigaie, prăjite în suc de lămâie verde şi coriandru proaspăt, nu însemna nimic pentru el. Cheri nu însemna nimic pentru el, în afară de părul ei şi de faptul că era partenera lui de dans. Dar îi omorâse copilul şi nici nu părea să-i pese de asta. Studiase atent faţa ei rece şi lipsită de remuşcări; părea mai

degrabă intrigată de textura scoicilor ei decât de crima pe care o comisese – şi o urâse sincer, din tot sufletul.

– Una din trei sarcini se pierde, ştii prea bine, nu este mare lucru. Poate că murea uite-aşa şi nici n-ai fi aflat, nici eu n-aş fi ştiut, îi explică ea dezgustată, de parcă ar fi stat să povestească despre avort unui fost iubit lipsit de experienţa de a fi tată dimineaţă, la prânz şi seara. Şi ce i-ai fi zis lui Siobhan despre asta, hm? „Vai, draga mea, ştii fata aia care stă deasupra noastră, de care nu-ţi place ţie, păi, mi-am tras-o cu ea şi ce să vezi! Veşti mari, e gravidă." Sunt sigură că draga ta Shuv, cea grasă şi stearpă, ar fi fost foarte mulţumită să audă o asemenea veste. Îşi arcui nerăbdătoare sprâncenele perfecte şi se întoarse să-l apostrofeze pe chelner că scoicile erau prea tari şi că n-ar vrea el să-i aducă nişte linguini cu chilli şi stridii?

Karl habar n-avea ce i-ar fi zis lui Siobhan dacă lucrurile ar fi stat altfel; treburile practice nu prea îşi aveau locul în gândurile lui supărate şi confuze; nu se putea gândi decât la cum îşi ratase el şansa. Copilul lui fusese în pântecele cuiva. Ce-ar fi dacă el şi Siobhan ar ajunge atât de disperaţi să aibă un copil, încât ar apela la o mamă-surogat – tot ar fi fost sperma lui, ovulul alteia, pântecul alteia –, ce mai conta? Îi păsa mai mult de o seringă de unică folosinţă decât de Cheri.

În timp ce stătea şi o asculta pe Siobhan cum îi pregătea cina în camera cealaltă îşi aduse aminte de durerea nesfârşită întipărită pe faţa ei când i se spusese la vârsta de douăzeci şi unu de ani că era infertilă şi că nu va putea face copii niciodată, şi se jură că se va răzbuna. Nu era sigur cum, dar când va sosi momentul, avea s-o facă pe Cheri să se simtă prost, la fel de prost cum se simţea el acum.

Smith nu ştia dacă să râdă sau să plângă toată ziua. Dormise doar două ore, băuse opt beri şi două shoturi de tequila cu o noapte înainte, iar acum era marţi şi mai avea doar două ore până să predea prezentarea pe care compania lui de PR financiar avea s-o susţină în faţa uneia dintre cele mai mari bănci din ţară. Lumea

din birou intrase într-o panică teribilă, şi James era mai enervant decât oricând. De obicei, era un tip de treabă şi foarte atent la ţinută, care se mândrea cu eleganţa şi cu rafinamentul lui, dar când intra în criză de timp, chica rară de păr argintiu care-i acoperea chelia incipientă i se zbârlea ca electrocutată, cravata de mătase nu-i mai stătea dreaptă cu nici un chip şi îi apăreau pete de sudoare la subraţ pe cămăşile lui şic, cumpărate de pe Jermyn Street.

Faţa îi era complet lividă acum şi urla la Diana:

– Mai deschide naibii un geam aici! Miroase ca într-un cort de beduini, la dracu'!

Diana, care ura din suflet să muncească şi aştepta ca prietenul ei cu faţă de ursuleţ Haribo s-o ceară odată în căsătorie, ca să-şi trăiască viaţa liniştită nefăcând nimic, pentru că i se părea că o merită din plin, trecuse de mult de limita răbdării şi era pe cale să izbucnească în plâns.

Smith se duse înapoi la biroul lui şi se uită în ecranul calculatorului. Scrisese doar un rând din propunerea pe care o avea de făcut: „Quirk & Quirk este una dintre cele mai cunoscute şi vechi firme de PR din City, cu o reputaţie de..." Şi propoziţia asta neterminată stătea la el pe ecran şi îi aducea aminte cu răutate de starea lui teribilă de mahmureală, făcea mişto de el că fusese atât de iresponsabil cu o seară înainte, îl provoca, îl aţâţa să mai scrie încă un rând fără să se mai gândească la seara trecută.

Smith simţi că îi vine să se ducă la baie. Înşfăcă ediţia de săptămâna asta din revista *PR Week* şi se asigură, în timp ce se îndrepta către toalete, că James nu-l urmărea ca un uliu, cum făcea de obicei când intra în panică.

Stând în cabina albă, care lucea de curăţenie, cu revista în poală, gândurile la seara trecută nu-i dădeau deloc pace. Ce seară, ce seară complet neaşteptată! Şi ce prostie! Îşi prinse faţa în mâini şi îi plăcu senzaţia de piele bine întinsă.

Oare ce să facă acum? Va fi aşa de jenant de aici înainte. Smith nu era obişnuit să se dea fetele la el. Înainte de Cheri, înainte să renunţe la femei pentru totdeauna, depindea mereu de el, el era cel care se chinuia

să le agaţe. Jem îl luase prin surprindere noaptea trecută, şi el fusese prea beat ca să se gândească la ce făcea. Se simţea foarte vinovat acum, aproape ca şi cum ar fi înşelat-o pe Cheri. Se păstrase atâţia ani pentru ea, iar acum o dăduse în bară pur şi simplu. Îl flata foarte tare că, după ani de zile, orgoliul îi fusese gâdilat. Şi chiar se simţise bine, foarte bine. Dar nu trebuia să continue aşa ceva. Spera din suflet că şi Jem regreta alegerea asta. Poate că şi ei i-ar plăcea să uite complet de acel episod. Şi dacă nu era aşa? Oricum, va trebui să-i spună adevărul în seara asta, să-i spună că făcuse o greşeală groaznică. Şi apoi ce să facă? La naiba! Atmosfera din casă va deveni oribilă. Se va muta şi vor trebui să-şi caute un nou coleg de apartament. Oare ce să-i spună? Ce naiba o să facă de-aici încolo? Şi de ce naiba nu s-a gândit la asta până atunci?

Se privi posomorât în oglinda de deasupra chiuvetei. Arăta oribil. Se simţea oribil. Trebuia să scrie propunerea. Avea chef să dea buzna în biroul lui James, să bată cu pumnul în masă şi să zică: „Îmi pare rău, James, dar am şi eu viaţa mea şi mă doare în cur de îndelungata reputaţie a firmei Quirk & Quirk. Scrie-o singur, obsedat nenorocit! Eu mă duc acasă!" Dar sigur că nu va face aşa ceva. Respiră adânc şi păşi înapoi în balamucul claustrofobic din birou. James apăsa de zor pe butoanele de la copiator.

– Diana, Diana, ce naiba are căcatul ăsta de aparat? mormăia el, iar părul zburlit îl făcea să arate ca o bufniţă bătrână şi moţată.

– Aţi apăsat pe butonul de trimitere, domnule Quirk? întrebă ea nerăbdătoare.

– Da, sigur că am apăsat pe butonul ăla afurisit. Nu poate să se ocupe altcineva de asta? Nu am timp.

Diana se strâmbă pe la spatele lui în timp ce James se îndrepta către biroul său. Şi observă că Smith se întorsese.

– Vezi că te-a sunat cineva cât erai afară, o fată. Ai un mesaj pe birou, zise ea ridicând din sprâncene.

Smith desprinse bileţelul galben de pe ecranul computerului. „A sunat Jem: «Mersi pentru seara trecută

şi ce-ai zice să bem ceva mai pe seară? Sună-mă, te rog».“ Inima i se strânse în piept şi simţi cum roşeşte din cap până-n picioare. „Rahat! Şi acum ce fac?“

capitolul 7

– 'Neaţa, Stella, îi ură Jem obosită moartă şi mahmură peste poate. Simţea cum pleoapele îi erau trase în jos de pungile de sub ochi.

– 'Neaţa, Jem, ce bine arăţi azi! Te-ai dat cu o nuanţă nouă de ruj? Îţi stă tare bine.

– Mersi, Stella.

„Ce ridicol!“ Jem ştia că arăta ca naiba. Jem şi Stella lucrau împreună la agenţia teatrală de aproape trei ani, şi, în fiecare dimineaţă, Stella îi turna negreşit câte-un compliment lui Jem; în fiecare dimineaţă era alt compliment decât cel de dinainte. Jem calculase, scăzând vacanţele, că îi făcea cinci complimente pe săptămână, adică două sute patruzeci de complimente pe an, însumând un total magnific de şapte sute douăzeci de complimente, toate diferite.

– Şi cum a fost aseară? întrebă Stella cu linguşeala ei obişnuită.

Se aplecase peste biroul lui Jem şi avea o privire de căţeluş disperat, de parcă aşteptase de la ora şase dimineaţa să ajungă Jem la muncă şi s-o întrebe chestia asta.

Stella avea treizeci şi trei de ani, aproape doi metri înălţime şi era încă virgină. Avea părul de culoarea ziarelor îngălbenite, rămăşiţele unui permanent ratat la vârfuri, care nu păreau niciodată să mai crească sau să se schimbe în vreun fel. Folosea acelaşi creion dermatograf albastru-deschis în fiecare zi şi astfel reuşea să-şi facă ochii să pară şi mai rotunzi, mai umezi şi mai spălăciţi decât erau de fapt. Jem îşi dăduse seama că n-avea nici un fel de viaţă intimă şi că se mulţumea cu orice fel de frânturi din viaţa, nu foarte interesantă, a lui Jem, pe care aceasta i le oferea. „Cum a ieşit testul surorii tale la oftalmologie?“ întreba ea îngrijorată. „Ce mai face prietena ta Lily şi iubitul ei cel nou?“ se interesa ea.

(N-o cunoscuse niciodată personal pe Lily.) „Şi ce culoare de tapet a ales, până la urmă, mama ta?" (N-o ştia nici pe mama lui Jem.) „Ah, culoarea oului de raţă... ce drăguţ!"

Jem îşi dorea să poată spune că ţinea la Stella, că era ataşată de ea, că i-ar fi fost dor de ea dacă n-ar mai fi venit la slujbă, dar nu era aşa. Era un ghimpe uriaş şi enervant în coasta ei şi, într-o dimineaţă ca asta, când avea o durere de cap ceva de speriat şi foarte multe lucruri în minte, trebuia să-şi pună toată răbdarea şi buna creştere la bătaie ca să-i răspundă.

– A, bine, bine. A fost foarte bine, mulţumesc, zâmbi Jem superficial, încercând să pară cât mai ocupată.

– Bine, spuse Stella, bucuroasă că Jem avusese o seară de luni suficient de satisfăcătoare, încât să fie descrisă ca bună. Şi cum îţi place noul apartament?

– A, da, e minunat, e super. Îmi place foarte mult, mulţumesc de întrebare. Jem îşi pierdea şi ultimul strop de entuziasm simulat.

Telefonul Stellei sună chiar în clipa aceea şi Jem răsuflă uşurată. Simţi cum un fior de ruşine şi de căldură îi cuprinde faţa şi coboară înspre piept, pe măsură ce imagini fugare de aseară îi veneau în cap pe neaşteptate. Smith îi cumpărase bujori, florile ei preferate. În clipa în care veni spre ea şi i le oferi timid, mormăind: „Drept mulţumire pentru masa din această seară", îşi dădu seama fără nici o îndoială că el era alesul. Stătuse în bucătărie şi îi studiase pe cei doi bărbaţi cu o seară în urmă, şi acest fapt îi deveni limpede ca bună ziua. De o parte a mesei stătea Smith, care arăta obosit, dar drăguţ, îmbrăcat într-un costum gri, cu cămaşă lila şi cravată asortată, iar de cealaltă se afla Ralph, care purta un pulover larg şi împuţit, pe care părea să-l poarte zi de zi, şi o pereche de pantaloni de trening lălâi, care arătau oribil.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Smith când Ralph se îndrepta spre canapeaua din sufragerie ca să se uite la un episod din *EastEnders*. Doi la zero pentru Smith.

Până la urmă se aşezară la masă. Întregul apartament se umplu de arome îmbătătoare de nucă de cocos,

de usturoi și coriandru și de orez thailandez cu miros divin. Ralph și Smith erau înnebuniți de plăcere.

– Cred că e cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată! declară Ralph.

– E mai bun decât mâncarea de la restaurant, încuviință Smith.

Le mai trebuiră vreo câteva doze de bere ca să ude mâncarea și, după ce roiul de complimente despre calitatea preparatelor se potoli, Jem se trezi că tot ea se chinuia să întrețină conversația, întrebându-i pe cei doi bărbați despre viața lor.

Smith lucra în City, descoperi ea, la o companie de PR care se ocupa de instituții financiare mari. Lucrase ca dealer în City o vreme, dar se stresa mult prea tare, așa că își schimbase cariera și acceptase un salariu mult mai mic. Dar, citind printre rânduri, Jem deduse că încă mai câștiga cam de patru ori salariul ei modest. Locuia pe Almanac Road de opt ani – economisise foarte mulți bani lucrând în City în timpul boomului financiar și locuind cu părinții în Croydon după terminarea facultății, și plătise apartamentul cu bani gheață pe vremea când casele din Battersea aveau prețuri destul de convenabile. Ralph se mutase cu el la scurt timp.

Fu surprinsă când află că Ralph era pictor. Avea o idee stereotipă despre cum trebuia să arate un artist și percepția ei nu semăna deloc cu imaginea oferită de Ralph. Se întreba oare din ce făcea el bani și observase că nu părea să iasă niciodată din casă. Nu mai pictase nimic de vreo câteva luni bune și mai primea comenzi de design pe computer, dar părea să câștige tare puțin, îndeajuns cât să aibă ce mânca, să cumpere bere, țigări și droguri, și, din când în când, să-și plătească taxiul. Părea destul de jenat când vorbea despre lipsa unui scop în viață și despre cariera lui care lâncezea. Fusese elevul cel mai talentat din promoția lui de la Colegiul Regal de Artă și expoziția lui de licență fusese lăudată în egală măsură de critici și de cumpărători. Îi arătă lui Jem un caiet mic în care erau lipite articole din ziarele de atunci și poze alb-negru cu „artistul" pe marginea articolelor pline de laude, doldora de formulări gen „talent

formidabil", „geniu", „o nouă stea a generației sale". Avusese o serie de expoziții de succes și vânduse câteva picturi pe niște sume care păreau exorbitante în momentul acela, dar apoi lucrurile se liniștiseră. Noi „stele ale generației lor" fuseseră descoperite, iar în ultimii ani fusese nevoit să-și expună munca în vinoteci din City și în foaierele unor hoteluri.

– Chiar mi-ar plăcea să văd câteva dintre tablourile tale, spuse Jem. Ai cumva vreunul pe-aici?

– Și mie mi-ar plăcea să-ți văd tablourile. De opt ani stau cu tipul ăsta în casă și nu mi-a arătat niciodată nimic din ce-a pictat în studioul lui. Nici măcar un cadru Polaroid, nimic. Arată-i albumul de la expoziția de absolvire, Ralphie! zise Smith întorcându-se către Jem.

Ralph mormăi ceva neinteligibil și se duse în camera lui să-l caute. Se întoarse după o vreme cu o carte cu coperte cartonate, care se deschise ușor la pagina dublă intitulată Ralph McLeary și la poza numită *Nisipuri periculoase în mișcare*, 1985. Jem nu înțelegea și nici nu-i prea plăcea arta modernă de felul ei, dar fotografia aceea avu un impact incredibil asupra ei; dădu pagina curioasă și ajunse la *Gaze toxice și ultraviolet*, 1985, și la o fotografie mai mică intitulată *Furtuni electrice dezlănțuite*, 1985.

Tablourile erau pictate în stil abstract, dar aveau culori bogate și vii; chiar dacă păreau plate și unidimensionale, Jem simțea cum emanau valuri de energie creatoare.

– Ralph, sunt minunate, vorbesc serios... Se chinui să găsească un cuvânt care să nu pară ignorant. Sunt... dramatice, pline de energie, aproape înspăimântătoare. Și mie nu prea-mi place arta modernă, în general. Dar sunt minunate!

– Mulțumesc. Ralph păru mulțumit și închise caietul. Oricum, ne-ai pus destule întrebări pentru o seară. Acum povestește-ne despre tine.

Lui Jem nu-i plăcea deloc să vorbească despre ea, dar le povesti în cât mai puține cuvinte posibil, despre Smallhead Management, agenția de impresariat teatral la care lucra de trei ani, cum fusese recent promovată

de la secretară la manager al departamentului de tinere talente şi învăţa meserie de la Jarvis Smallhead[1] (amândoi se amuzară de numele lui), şeful extrem de plicticos al agenţiei, care îşi pusese speranţele în ea. Le povesti şirul de drame mărunte şi crize cu care se confruntau zilnic la muncă o pleiadă de artişti bătrâni de varieteu şi primadone cu pretenţii. Le povesti despre Stella şi obsesia ei legată de viaţa lui Jem, despre mama ei cea excentrică şi tatăl ei răbdător şi despre copilăria ei idilică petrecută într-o cabană din Devon. Le spuse că numele ei era o prescurtare de la Jemima şi că, înainte de a se muta pe Almanac Road, locuise cu sora ei, Lulu, într-un apartament foarte mare şi mobilat doar pe jumătate, undeva lângă Queenstown Road. Prietenul lui Lulu se mutase la ea împreună cu cei trei copii dintr-o căsătorie anterioară, iar Jem, chiar dacă era bine-venită în casa surorii ei, se hotărâse să plece.

Continuară să discute în vreme ce Smith şi Jem strângeau masa (trei la zero pentru Smith) şi, pe măsură ce Jem îl studia pe Smith, se simţea din ce în ce mai sigură. Într-adevăr, el era cel mai liniştit dintre ei doi, era mai retras. Stătea mai drept la masă, era mai bine-crescut, râdea un pic mai reţinut decât Ralph, era mai vulnerabil, dar îi plăcea asta, avea un soi de tristeţe, de singurătate în priviri. Ralph era foarte amuzant şi probabil că semăna cu Jem în multe privinţe, dar, deşi Smith părea mai crispat, se simţea mai apropiată de el.

După ce se hotărî că aşa era, ştia că nu-i mai trebuia cine ştie ce ca să pună lucrurile în mişcare, să-l prindă pe Smith în mrejele unei relaţii. Pur şi simplu nu se aştepta ca roţile să se învârtă atât de repede.

Ralph se ridică de la masă pe la ora 11, îi sărută şovăielnic mâna lui Jem şi îi mulţumi exagerat de mult, declarând că fusese un eveniment de proporţii în viaţa lui gastronomică, apoi se duse la culcare, lăsându-i singuri pe Smith şi pe Jem.

Jem nu mai aşteptă.

---

[1] În engleză: cap mic (n.tr.)

– Crezi în soartă? îl întrebă ea rulând un joint pe tăblia din lemn de pin a mesei din bucătărie.

– Cum adică?

– Ştii, totul se întâmplă cu un motiv, evenimentele şi momentele sunt predestinate. De exemplu, faptul că eu sunt aici în seara asta. Dacă vedeam o cameră dublă săptămâna trecută care să-mi placă, n-aş mai fi fost aici săptămâna asta. Aş fi stat în bucătăria altora, aş fi vorbit cu altcineva şi nici n-aş fi ştiut că apartamentul ăsta minunat există. Făcu o scurtă pauză. Doar că pentru mine nu-i adevărat. Se opri să caute o cartelă de metrou prin geantă, ca să omoare un gândac cu ea. Se întrebă oare cât i-ar putea spune lui Smith, de fapt.

Smith se întreba despre ce Dumnezeu vorbea fata asta şi îşi dorea să se poată concentra un pic mai bine la ce zicea.

– Ceea ce spun acum o să ţi se pară cam ciudat – îmi promiţi că n-o să mă crezi nebună de legat? se asigură ea rupând o bucată de carton.

Smith se întinse după sticla de tequila.

– Promit, zise el.

– Uite, de când eram adolescentă am un vis care se tot repetă.

– Daaa, îngăimă Smith şi îi puse un shot în faţă. „Doamne, ce drăguţă este."

– Se face că sunt în faţa unei case frumoase şi înalte pe o stradă cotită, cu subsol şi copăcei în faţă. Şi merg pe stradă, şi mă uit pe geamul de la subsol, şi văd un bărbat care stă pe canapea cu spatele la geam. Fumează şi discută cu cineva pe care nu-l pot vedea şi e vesel şi relaxat, şi eu vreau să intru neapărat la el. Apartamentul pare cald şi primitor, iar eu simt că ar trebui să locuiesc acolo – nu, mai bine zis, nu mă simt în largul meu pentru că nu locuiesc acolo, că trebuie să merg mai departe şi că n-am să-l cunosc pe bărbatul dinăuntru, că n-am să pot face parte din viaţa lui. Şi atât, ăsta-i visul. Şi apoi, în seara când am venit să văd apartamentul, ştiam că era acelaşi apartament, simţeam asta, era atât de familiar, exact ca în vis. Şi m-am uitat pe geam, ca în vis, şi am văzut un bărbat care stătea pe canapea şi discuta

cu cineva pe care nu-l puteam vedea. Ezită o clipă. Crezi că am înnebunit? Vrei să mă dai afară? întrebă Jem râzând nervos.

Smith se chinui să nu zâmbească. Nu ştia unde ducea această conversaţie bizară, dar, dintr-un motiv sau altul, se simţea dator s-o întreţină. Îşi întipări pe faţă o expresie de concentrare maximă.

– Nu, chiar nu cred că eşti nebună de legat. Mi se pare chiar destul de interesant.

– Dar asta nu-i tot. Sper că n-o să ţi se pară prea direct sau ceva... Of, nu ştiu dacă să-ţi zic asta sau nu...

Smith o privi atent şi îşi lăsă capul în mâini.

– Te rog, continuă. E chiar fascinant ce spui, jur.

– Păi, nu e vorba doar despre apartament. Ci şi despre bărbat. În vis ştiu că ar trebui să fiu cu bărbatul de pe canapea – el îmi e ursitul. Înţelegi ce spun?

Smith nu ştia ce zicea ea acolo, dar devenea din ce în ce mai simpatică şi mai uşor de cucerit în fiecare clipă. Dintr-odată îşi închipui cum îi lua faţa între mâini şi o săruta pe buzele ei drăguţe şi roşii ca cireşele coapte, apoi se gândi la Cheri, şi-o închipui sus la ea, în timp ce vorbeau, culcată elegant între cearşafurile ei de mătase de culoarea fildeşului (nu le văzuse niciodată, desigur, dar aşa trebuiau să fie, nu?), cu trupul ei suplu şi gingaş într-un neglijeu de satin cu dantelă, cu capul ei perfect abia atingând perna în timp ce dormea adânc. Îşi închipui cum pieptul ei îmbrăcat în dantelă se ridica şi cobora încet când respira molcom, o văzu aievea cum se mişca în somn şi se întindea uşor, cum cearşaful îi aluneca de pe trup o clipă şi lăsa să se vadă un picior bronzat şi desăvârşit. Ofta întorcându-se pe partea cealaltă, un oftat adânc şi senzual, apoi adormea la loc...

– Crezi că sunt nebună, nu? La naiba! Ştiam eu. Ştiam eu că nu trebuia să-ţi zic nimic. Jem privea în pământ şi îşi frângea mâinile.

– Ce? Nu! Nu. Doamne, îmi pare rău, căzusem o clipă pe gânduri. Smith îi zâmbi modest şi sincer. Tot mai voia s-o sărute şi, dintr-odată, nu mai părea o provocare atât de mare. Ridică paharul şi arătă înspre al ei. Noroc,

îi zise şi o privi cum dădea pe gât lichidul îngrozitor, după care se strâmba.

– Bleah! se schimonosi Jem.

– Pfui, tresări Smith.

Apoi tăcură câteva clipe şi se uitară fiecare în paharul lui, privindu-se pe furiş; amândoi aşteptau să se întâmple ceva.

– Smith, sper că n-o să ţi se pară că sunt prea îndrăzneaţă, dar pur şi simplu îmi vine să te iau în braţe. Ce zici? întrebă Jem.

Ea zâmbea timidă şi întinse mâinile spre el.

Era o îmbrăţişare monumentală, o îmbrăţişare de bun-venit. Jem simţea cum o învăluie un val de energie când îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îi adulmecă parfumul, care îi aduse o senzaţie de armonie şi de siguranţă; îşi văzu destinul împlinit, ba chiar mai mult, pentru că de data asta era aievea.

Smith o strânse şi mai tare şi se bucură pe neaşteptate de atingerea ei; trecuse atâta timp, atât de mult timp de când nu mai avusese vreun fel de contact uman. Uitase cu totul cum era să ţii în braţe altă fiinţă umană, fără ruşine, să-i simţi căldura şi trupul. Mereu îşi închipuise că asta se va întâmpla între el şi Cheri, dar şi aşa era bine, şi aşa era drăguţ. Jem era drăguţă.

Stătuseră aşa mult timp, părea să fi trecut ore întregi, creştetul lui Jem odihnindu-se pe pieptul lui Smith, iar bărbia lui Smith, sprijinită pe capul ei; respirau adânc, oftau şi permiteau sentimentelor neexprimate să treacă prin ei, o comunicare tacită între doi oameni care căutau lucruri complet diferite în viaţă şi le găseau fix în acelaşi loc.

capitolul 8

Lui Ralph nu-i venea să creadă una ca asta. Pur şi simplu nu-i venea să creadă. Era de-a dreptul ridicol, de necrezut, era nepoliticos şi... şi... şi... incredibil. Fata abia ajunsese aici de două minute şi Smith... Smith şi-o

trăgea deja cu ea. Chiar şi-o trăgea cu ea. Ei bine, deci şi-o trăgea cu ea. De necrezut!

Nu înţelegea cum se întâmplase. Cu o clipă mai devreme stăteau toţi de vorbă la masă, râdeau şi se împrieteneau, erau toţi trei egali, şi apoi Ralph se dusese la culcare şi... şi atunci ce se întâmplase? Ce naiba îi spusese şmecherul de Smithie sau ce-i făcuse fetei de-o băgase în pat cât ai zice peşte? Poate că era o nimfomană dubioasă care se muta din apartament în apartament şi şi-o trăgea cu colegii ei – economisea banii de taxi sau ceva. Doamne sfinte!

Ralph zăcuse toată dimineaţa în pat cu o vezică dureros de plină şi aşteptase ca cei doi să plece de-acasă, ca să nu fie nevoit să se întâlnească cu nici unul dintre ei în drum spre baie. Smith plecase pe la opt, apoi se trezi şi Jem şi plecă la nouă. Acum stătea deasupra vasului de la closet şi privea cum jetul incolor de pipi ţâşnea uşurat în apă, şi respira şi el uşurat.

Dar Jem chiar nu părea genul. Era o fată drăguţă şi de treabă. I se păruse de-a dreptul fermecătoare în seara dinainte şi se gândise tot timpul cât de bine era să cunoşti o fată inteligentă, amuzantă şi drăguţă în acelaşi timp, care bea berea direct din doză şi căreia îi plăcea curry-ul la fel de mult ca lui, şi făcea conversaţie uşor, şi asculta la fel de uşor. Fusese extrem de mulţumit şi de flatat de reacţia ei când îi arătase câteva dintre picturile lui. Fusese uimit de abilităţile ei culinare şi de capacitatea ei impresionantă de a prepara mâncare picantă. Fusese fermecat de povestioarele ei de familie şi de personajele ciudate cu care lucra la agenţia teatrală. Gesturile ei asemenea muzelor din Renaşterea italiană şi expresia simpatică a feţei i se păreau interesante şi drăgălaşe. Nu era ca orice fată obişnuită. Era deosebită.

Deci ce căuta o fată minunată ca Jem să sară glonţ în pat cu un snob ca Smith? Ralph era uluit. Era confuz. Şi mai era şi un pic gelos.

Se îndreptă către bucătărie şi bău cu nesaţ o jumătate de litru de apă. Vremea era groaznică, se vedea pe geamul de la bucătărie; cerul era alb ca hârtia şi o burniţă uşoară umezea domol cărămizile şi betoanele din South

London, transformând frunzele uscate, presărate peste tot care încotro, într-o zloată putrezită. Combinația dintre vremea rea și mahmureala teribilă pe care o simțea făceau ca drumul către atelierul lui din Cable Street, unde era curent și colcăiau șoarecii, să i se pară foarte neplăcut.

Poate că tot ce scria ea în jurnal erau prostii și îl dorise pe Smith din prima clipă când îl văzuse. Poate că se întâmplase ceva între ei în noaptea aia când ea venise să vadă apartamentul și Ralph stătuse închis în cameră. Poate că plutea în aer o boare de pasiune de nestăvilit de când se mutase Jem cu ei, și Ralph nu observase, ca un nenorocit insensibil ce era. Poate (Ralph nu suferea deloc varianta asta) cina fusese de fapt gândită doar pentru Smith și amândoi așteptaseră toată seara ca el să se culce odată, aruncându-și mereu priviri ori de câte ori deschidea el gura, priviri care voiau să spună: „Valea, Ralph! Cară-te, Ralph!"

De cinci ani tot stătea să-l asculte pe Smith cum mormăia la nesfârșit despre femeia aia sinistră de sus, vaca aia împuțită cu pretenții, care se credea mare și tare, care nici nu bănuia de existența lui Smith. Și acum, prima oară când le trecea pragul o femeie eligibilă, care părea un pic mai interesată de el, și-o trăsese cu ea. Uite așa. Asta era chiar culmea lenei.

Auzi cum poștașul lăsa scrisorile pe covorașul de la intrare și o porni alene pe hol către ușă. Primise un cec de la agenția de turism – în valoare de 540 de lire. Îi ajungeau cât să-și achite niște datorii, ca să poată intra din nou în datorii. Ralph nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când avusese bani pe card. Puse cecul pe masa din hol – avea să treacă pe la bancă mai târziu. Observă că ușa de la camera lui Jem era deschisă din nou. Își aduse aminte de pasajul ispititor pe care-l citise în jurnalul ei cu o zi înainte și simți cum voința lui și simțul onoarei se duceau pe apa sâmbetei, așa că deschise ușa și căută prin cameră după caiet. Poate că avea să găsească acolo vreun indiciu, ceva care să explice treburile uimitoare care se întâmplaseră cu o seară înainte.

Camera era la fel de talmeş-balmeş. Patul lui Jem era nefăcut, dar se vedea că dormise în el, deci reuşise să scape din patul lui Smith la un moment dat. Perdelele erau trase şi lumina slabă de afară se oglindea în cameră cu sclipiri rozalii. Ralph se întinse să aprindă lumina şi steluţa de sticlă din tavan se lumină. Jurnalul era aşezat, împreună cu fraţii lui, sub masa de lângă pat.

Ralph fu prins pe nepregătite de imaginea sa proiectată în oglinda de la dulap – aha, deci aşa arăta când cotrobăia prin camera altuia. Purta o pereche de pantaloni vechi de trening şi un pulover larg cu anchior care scotea la iveală un smoc de păr negru de pe piept şi un lanţ de argint pe care-l cumpărase de la Bangkok. Avea părul scurt şi ciufulit, cu un uşor început de chelie, părul din cap rărindu-se pe măsură ce părul de pe umeri, spate şi piept i se îndesea. Ochii lui albaştri erau un pic mai spălăciţi în acea dimineaţă, aşa cum se întâmpla mereu după ce bea cu o seară înainte. Dar, per total, nu arăta rău deloc pentru un tip de aproape treizeci şi unu de ani, care nu era deloc sportiv şi care trăgea câte douăzeci de ţigări Marlboro pe zi.

Ralph nu era genul vanitos, pur şi simplu era recunoscător pentru faptul că nu trebuia să-şi facă griji cum arată – viaţa era grea oricum, dar dacă mai erai şi urât... Nu trebuia să se preocupe deloc de aspectul lui fizic. Nu se îngrăşa niciodată, şi muşchii pe care-i făcuse într-o vară lucrând pe un şantier pe vremea când avea douăzeci şi doi de ani se păstraseră şi după aproape zece ani. Îi stătea bine cu părul mai rar şi era suficient să meargă la acelaşi frizer la care mergea din facultate şi să ceară să fie tuns cu doi. Femeile păreau mereu să vrea să-i cumpere haine. Mai ales femeile din PR-ul de modă, care beneficiau peste tot de reduceri şi de mostre gratuite de la designeri. Puloverul pe care-l purta acum îi fusese cumpărat de Oriel, o fată frumoasă, dar teribil de plicticoasă, care era obsedată de genţi şi de căţelul pe nume Valentino. Văzuse acelaşi pulover într-un magazin cu câteva săptămâni înainte de a se despărţi de ea, la preţul piperat de 225 de lire. Dar asta nu-l oprise să-l poarte de cel puţin cinci ori pe săptămână fără să-l spele; acum era

plin de găuri mici de la scrum şi mirosea de parcă fusese trecut printr-o scrumieră plină de curry, care stătuse o oră la subraţul cuiva în timpul caniculei.

Ralph se întoarse cu spatele la oglindă. Nu era obişnuit să se studieze atent – nu-i displăcea, dar se simţea un pic jenat. Deschise larg uşile de mahon ale dulapului.

Pe raftul de jos erau înghesuiţi o grămadă de pantofi. Unii aveau talpă joasă, alţii aveau toc, dar toţi arătau purtaţi; spre deosebire de cumpărăturile de moft care ajungeau în colecţiile de pantofi extravaganţi ale altor fete, toţi ăştia erau cunoştinţe vechi.

Hainele ei erau un caleidoscop eclectic în nuanţe de maro-închis, roşu şi verde, şi în modele florale imprimate pe şifon, catifea, piele întoarsă şi mătase. Aveau un miros dulceag, asezonat cu arome de pub, ulei de gătit, lemn ars şi mâncare picantă; erau ca un jurnal aromatic al vieţii ei sociale. Ralph scoase din dulap o rochie mai frumoasă decât toate celelalte, diafană, cu talie georgette, lungă până la glezne, imprimată cu trandafiraşi roşii, cu bretele subţiri, plus un şir de nasturi extrem de mici la spate. Şi-o închipui pe Jem îmbrăcată cu ea, cu nişte flori prinse în buclele ei negre şi cu pieptul ei generos scos în evidenţă, alergând în picioarele goale printr-un conac uriaş, ca o fetiţă cu obraji rumeni *din Renaştere.*

Nu, nu, nu, nu, nu, nu, NU! Ralph se opri brusc! Nu venise aici ca să miroasă hainele lui Jem şi să-şi creeze fantezii stil Mills and Boon[1] despre ea. Nu venise aici să se îndrăgostească de ea. Jem nu era, chiar nu era, NU ERA nici în ruptul capului, genul lui Ralph. Nu. Blondă, înaltă, cu sâni mici, calmă, arogantă, băutoare de vin, cu haine de firmă, cititoare de *Elle*, care mergea la baluri de caritate – ăla era genul lui Ralph.

Gata, venise timpul să treacă la lucruri serioase; să afle ce naiba se întâmplase. Ieri era şi el în cursă, de fapt, avea şi un atu; ieri era „zvelt şi sexy" şi „mai distractiv". Ieri fusese personajul din visurile ciudate şi misterioase

---

[1] Editură englezească specializată în romane siropoase (n.tr.)

ale lui Jem. Şi, după numai o zi, devenise doar o piesă de schimb.

Dintr-odată văzu viitorul derulându-se în faţa ochilor, şi nu era drăguţ. Jem şi Smith aveau să devină inseparabili, va trebui să-şi petreacă ore întregi ascultându-i cum făceau sex, iar el va sta singur pe fotoliu în timp ce ei vor sta unul în braţele celuilalt pe canapea. Apoi se vor hotărî să se căsătorească, iar Smith va veni la el timid, după petrecerea de logodnă, să abordeze subiectul mutatului din apartament. Şi o să ajungă într-o cutie de carton pe stradă (nimeni altcineva n-ar mai fi atât de înţelegător faţă de obiceiul cu totul sporadic al lui Ralph de a plăti chiria) şi, într-o seară, o să bea prea multă bere Tennents Super, iar huliganii o să-i dea foc în timp ce va zăcea inconştient pe preşul unei case.

De ce naiba se combinase cu Smith? Oare ce făcuse el ca s-o gonească? Poate că era vorba despre mirosul ăla împuţit pe care-l lăsa după ce mergea la closet; mereu părea să intre la baie fix după el. Sau poate pentru că nu se învârtise în jurul ei ca Smith, s-o ajute cu gătitul şi cu vasele. Probabil că-şi dăduse seama şi cam cât câştiga Smith – asta era mereu atrăgător la un bărbat. Iar Smith îi mai cumpărase şi flori, neobrăzatul naibii – asta era! Fetelor le plăceau florile. Doamne, de ce nu se gândise şi el la aşa ceva? De ce Smith? De ce nu el? De ce nu el, dacă tot îi plăcea mai mult de el de la început? Ce naiba avea? Smith avea deja apartamentul lui şi o slujbă grozavă, şi o groază de bani, ce-i mai trebuia şi prietenă. Şi în plus, Smith era îndrăgostit de altcineva. Ralph simţea că-i vine greaţă şi era cuprins de o gelozie teribilă, care i se insinua în suflet ca bucăţile mari de hârtie igienică ce ieşeau la iveală dintr-un closet înfundat.

Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul, voinţa şi simţul onoarei dispăruseră fără urmă, aşa că se aşeză pe patul lui Jem şi scoase jurnalul din vârful teancului.

Se apucă să citească de la început, din ianuarie 1996, când Jem era în cu totul altă parte, nu exista pentru ei, n-o cunoşteau încă. Dacă Smith avea să se culce cu ea şi să fie prietenul ei, atunci el avea s-o cunoască mult mai bine.

Ora prânzului veni şi trecu, altundeva oamenii care aveau slujbe ieşeau, îşi cumpărau chestii de la farmacia Boots, mâncau sendvişuri, îşi cumpărau Evening Standard, se plimbau prin oraş în costume, pantofi şi pardesie. Ralph citea.

Pe la jumătatea după-amiezii oamenii cu slujbe vorbeau la telefon, erau în şedinţe, beau cafele, flirtau în faţa copiatorului, adânciţi în siguranţa vieţii de birou. Ralph continua să citească.

Când se întunecă afară, cam pe la ora cinci, iar oamenii cu slujbe se grăbeau să-şi termine treburile, să-şi facă ordine pe birouri, să-şi închidă computerele şi să îşi francheze corespondenţa, Ralph încă citea.

La ora şase sau în jurul orei şase, închise caietul, îl puse la loc sub masă, aranjă cuvertura, stinse lumina şi ieşi din cameră. Se aşeză la birou şi scoase o ţigară Marlboro din pachet, agitându-l şi lovindu-l de masă, aprinse ţigara, o fumă şi aşteptă ca Jem şi Smith să se întoarcă acasă.

capitolul 9

– Ea ce caută aici? întrebă Siobhan pe un ton care spera să sune normal, fără să-i trădeze adevăratele sentimente – de nesiguranţă, gelozie şi emoţie.

Era atât de drăguţă, la naiba, şi arăta atât de bine, strălucea de sănătate şi de vitalitate; avea toate lucrurile de la care Siobhan îşi luase adio cu mulţi ani în urmă. Şi, colac peste pupăză, mai avea şi un păr atât de frumos.

Era petrecerea de adio a lui Karl de la Sol y Sombra, o mică băută cu elevii – unora dintre ei le era instructor de peste cinci ani –, ca să-i ureze noroc în noua sa carieră de om celebru.

– Este eleva mea, nu ţi-am zis? zise Karl luând o gură de bere.

Evident că nu.

– Nu cred. Poate că mi-ai zis, nu-mi aduc aminte.

Lui Siobhan nu i se părea că cerocul e chiar genul lui Cheri, părea să fie înclinată mai mult spre aerobic, mai degrabă genul de fată care transpiră la sală.

– E foarte, foarte bună, de fapt. A fost chiar partenera mea de dans o vreme, după ce n-ai mai venit tu.

– A, da?

O cuprinse un val de gelozie care nu-i stătea în fire. Fii veselă, fii veselă, zâmbește în continuare, Siobhan! Nu-l lăsa să se prindă că ești geloasă!

– Chiar n-o placi, așa-i? întrebă Karl pe neașteptate.

– Păi, n-o cunosc. Pur și simplu nu pare o fată simpatică. Nu e genul meu. Și nu trece de testul pubului.

Karl știa de testul lui Siobhan cu pubul, prin care își dădea seama dacă o fată era sau nu genul ei. Își închipuia că stă cu fata la masă. Dacă putea să se vadă împărțind cu ea o halbă de bere și o pungă de chipsuri, sau stând cu ea la taclale, trecea testul; dacă nu, intra în categoria fetelor care nu sunt genul ei.

– Da, nici mie nu prea-mi place de ea.

„Super!“

– A, da? Credeam că ți se pare OK.

– Nu, aveai dreptate, Shuv. Este o vacă egoistă. Nici n-am invitat-o în seara asta, a chemat-o una dintre celelalte fete.

– Și ce nu-ți place la ea? întrebă Siobhan curioasă până peste poate. Nu era obișnuită să-l audă pe Karl exprimându-și părerile așa de direct și de răutăcios vizavi de alți oameni sau să se răzbune pe oameni, adică să nu-i invite dinadins la petreceri sau să-i caracterizeze drept „vaci egoiste“.

– Nu știu, pur și simplu sunt de acord cu tine, atâta tot. Ceva nu-mi place la ea, dar nu-mi dau seama exact ce. De fapt, Karl era de-a dreptul furios. Îi spusese curvei ăleia împuțite să nu care cumva să vină în seara asta și ea îi promisese că nu va veni.

„De ce-aș fi vrut să vin la o băută cu toți plicticoșii ăia de la ceroc? Nu-ți face griji! Adu-ți prietena aia grăsană, va fi în siguranță, promit.“

Și acum, iat-o aici, gătită la patru ace, cu o rochie mulată de bumbac negru cu spatele gol, sorbind bere

din pahar şi flirtând cu bietul Joe Thomas, funcţionarul care părea mereu asudat, cu ochelarii lui pătrăţoşi stil Buddy Holly şi cu părul dat cu o tonă de briantină, care părea cât pe ce să leşine de atâta entuziasm.

Karl nici nu-şi mai amintea cine începuse toată încurcătura asta. Evident că o remarcase pe Cheri – orice bărbat în toate minţile ar remarca-o. Dar viaţa era plină de femei pe care le remarcai; dacă te apucai să ai aventuri sortite eşecului cu toate, n-aveai cum să faci prea mult faţă. Şi Karl nu agăţa femei din principiu. Sigur era vina lui Cheri.

Dăduse peste ea într-o zi la intrarea principală, în timp ce scormonea după cheie prin geantă. El tocmai se întorsese de la ora de dans îmbrăcat în hainele stil anii '50, şi ea îl întrebase dacă venea de la o petrecere foarte elegantă. Când îi explică despre ceroc, ea îi zise că era dansatoare şi că făcuse balet până la douăzeci de ani, că murea după rock'n'roll, iar tatăl ei o învăţase să danseze jive când era mică. Iar Karl o invitase la Sol y Sombra şi ea veni. Dacă se gândea mai bine, acum că o cunoştea, probabil că flirtase cu el de nu mai putea, îi trimisese tot soiul de semnale sexuale disperate pe care el, sincer vorbind, nici nu le observase.

Abia prima oară când dansase cu ea îşi dăduse seama că simţea mai mult un soi de fascinaţie estetică. Era efectiv cea mai bună parteneră de dans pe care o avusese vreodată. Experienţa ei de dans clasic aducea o frumuseţe şi o graţie extreme celor mai simple mişcări de ceroc şi părea o păpuşă goală pe dinăuntru în braţele lui, uşoară fără nici un efort, moale şi feminină. Cerocul era un dans la care bărbatul trebuia să conducă, iar ea îi urma fiece mişcare aproape telepatic, avea fix energia şi entuziasmul necesare în mişcări şi zâmbea mereu.

Karl fusese teribil de impresionat. Atât de impresionat, încât nici nu-i spusese lui Siobhan despre asta în seara aceea – nu pentru că s-ar fi simţit vinovat, ci pentru că ştia că ar roşi tot şi că Siobhan l-ar întreba de ce roşeşte, şi atunci el s-ar fi făcut ca para focului, şi pur şi simplu nu avea rost să-i dea de bănuit când nu se întâmplase nimic de fapt. Deci nu-i spusese nimic.

Nici nu se ferise de ea, dar nici Siobhan nu se uita vreodată pe geam când el și Cheri se întorceau de la curs, iar pentru că Siobhan și Cheri nu aveau cum să se împrietenească, ea nu aflase niciodată.

Asta, evident, îi ușura lui Karl viața destul de mult și îl ajuta să se împartă convenabil între casă și slujbă, când parteneriatul lui de la dans deveni ceva mai carnal. Karl rămăsese complet șocat când Cheri îl sărutase prima oară. Perspectiva unui asemenea lucru îi plutise prin minte vreo câteva săptămâni, dar pentru că în viață aveai mereu vise plăcute, nu puteai să le realizezi pe toate deodată.

– Ce-ai zice să-ți fac cinste cu o bere? îi propusese ea într-o seară. Apoi, când berea se goli și venise vremea să plece la casele lor, zise: parcă aș mai bea ceva. Ce-ar fi să-ți fac cinste cu o tequila? Și după ce-o terminară, continuă: hai să mai luăm una, hai!

Chiar se chinuise să-l convingă, să se dea bine pe lângă el, dar până la urmă acceptase. După a treia tequila râdeau și erau relaxați, și Cheri se întoarse spre el pe scaunul de bar, cu picioarele arămii și fine încrucișate provocator, cu ochii întredeschiși și corpul aplecat să umple golul dintre ei și, înainte ca stinghereala să se instaleze, îl privi drept în ochi și îl sărută. Mai întâi îl sărută ușor, sperând din suflet să nu trebuiască să facă ea totul, să-i răspundă și el la atingerea senzuală a buzelor și să o sărute la rândul lui. Îl privi apoi din nou.

– Îmi plac dansatorii, îi șopti ea în timp ce privirea i se muta de pe buze spre ochi și înapoi la buze. Îl sărută un pic mai apăsat de data asta. Îmi plac mai ales dansatorii irlandezi. Cei cu buze moi, îngână ea.

Atunci o sărută și el, și Cheri se simți îmbătată de victorie.

Sărutările lor deveniră mai lungi și mai pasionale, și limba lui îi cerceta gura din ce în ce mai adânc. Se trase mai aproape de pieptul ei, o strânse în brațe tare și gemu ușor ca un animal.

– Hai la birou, mormăi el căutând disperat cheia prin buzunar. Apoi se înghesuiră în cămăruța neaerisită,

plină de fum de ţigară şi de miros de plastic încins, după o zi toridă de vară.

Cheri lăsă rochia să-i alunece pe podea dintr-o mişcare fluidă şi exersată şi zâmbi văzând mirarea întipărită pe faţa lui Karl când i se înfăţişă aşa pentru prima oară: despletită, viguroasă, catifelată şi goală. Era stângaci, chinuindu-se să se dezbrace, să-şi facă loc, fără a-şi putea lua ochii de la corpul ei.

– Doamne, ce frumoasă eşti, exclamase el în timp ce-şi punea un prezervativ pe mădularul în erecţie. Termină în cinci minute, intens, repede şi incomod. Karl, care asudase groaznic, era cu pantalonii în vine, iar bretonul de rocker i se pleoştise şi-i intra în ochi. Oh, Doamne! Vai, Doamne! continua să spună în timp ce îşi dădea drumul în ea. Apoi îşi trase pantalonii. La naiba, e cald aici! Mă duc să mă spăl pe mâini, zise el ridicându-i rochia de pe jos.

Şi aşa ar fi trebuit să se termine totul. Ar fi trebuit s-o lase aşa. Dar, în ceea ce o privea pe Cheri cel puţin, nu se termină. Nu se terminase pentru că, în ciuda faptului că îl sedusese, îl întărâtase şi îl abătuse de la calea cea bună, el tot nu-i era recunoscător.

Aproape că-l târâse la ea în apartament într-un weekend când el îi spuse că Siobhan nu era acasă. Făcuse curat lună în apartament, îi gătise o cină romantică şi fiecare cameră era scăldată în muzica seducătoare a lui Frank Sinatra, preferatul lui. Avea cearşafuri curate, lenjerie nouă, flori. Dar toate astea nu contau pentru el. Îl ţinuse mai mult şi fusese mai comod decât de obicei, dar tot i se păruse o partidă de mântuială, iar Karl înfulecase cina imediat după şi se dusese înapoi la el în apartament să se uite singur la televizor.

Karl nu era prea sigur de ce ţinuse atât de mult aventura asta. Într-un fel ciudat, pe care nu şi-l putea explica, îi era frică de Cheri. Îl speria teribil faptul că era atât de goală pe dinăuntru şi rece, i se părea că dacă se chinuia să scape de ea s-ar putea să plătească pentru asta – de exemplu, s-o găsească pe Rosanne fiartă într-un ceaun sau ceva asemănător. Ea fusese atât de hotărâtă să-l aibă, încât el nici nu mai îndrăznise să i se opună. Şi, drept

vorbind, intensitatea relaţiei şi frica i se păreau nişte afrodiziace ciudate – era jalnic, dar îl excitau teribil.

Şi crezuse sincer că n-ar putea niciodată, dar absolut în veci, să-i fie infidel lui Siobhan, era mai mult decât putea să conceapă; era ridicol. Şi, în mod sigur, nu i-ar fi trecut prin cap că, la un moment dat, va avea o aventură pasională cu o paraşută – asta era Cheri, o paraşută blondă cu picioare lungi şi sâni grozavi, care dansa ca un înger.

Ştia că Cheri nu avea nimic special, dar nici nu credea că cineva ar putea însemna ceva pentru ea. Fusese pur şi simplu un futai în continuarea dansului, un soi de concluzie firească a unei forme de artă sexuală prin definiţie. Dansau atât de bine împreună, încât era evident că se potriveau şi la pat.

Şi îi fusese mult mai uşor decât îşi închipuia s-o mintă pe Siobhan, să se întoarcă bine mersi acasă de la Sol y Sombra cu sudoare postcoitală aproape uscată pe gât, cu iz de prezervativ încă perceptibil în boxeri. Ciudat că acum nu mai roşea din cap până-n picioare, când chiar avea de ce să se simtă vinovat. Toată viaţa roşea în clipele cele mai nepotrivite, devenind roşu ca racul din senin, şi acum reuşea să intre la el în apartament, să dea ochii cu prietena lui cea devotată, care avea încredere absolută în el, cu care era împreună de cincisprezece ani; venea acasă cu penisul scăldat în secreţia vaginală a paraşutei blonde de la etaj şi totuşi rămânea alb ca laptele la faţă. Câtă ironie!

Nici nu-şi închipuia că fetele asemenea lui Cheri pot rămâne gravide. Era atât de lipsită de suflet, atât de rece ca om, atât de goală şi de lipsită de sentimente, atât de diferită de noţiunea lui despre o femeie adevărată, încât nici nu-i trecuse prin cap că ar avea uter pe undeva. Cheri era dansatoare, bombă sexy, dar nu putea fi mamă. Imaginea unui bebeluş care să sugă la sânii aceia perfecţi cu sfârcuri rozalii era complet ridicolă, la fel ca ideea cel puţin amuzantă că Cheri ar împinge un cărucior sau că ar putea schimba scutece.

Siobhan era genul de femeie care ar trebui să fie mamă, aşa i se părea lui Karl. Siobhan era reală, vie,

avea un suflet atât de mare, încât ar fi putut să fie mama întregii ţări şi tot ar mai fi avut dragoste de oferit pentru restul lumii. Karl nu mai fusese iubit de nimeni pe lume aşa cum îl iubea Siobhan, un soi de dragoste uşoară, curată, sinceră; nu era genul ăla posesiv, care avea mereu nevoie de afecţiune şi de încurajări, despre care mulţi presupuneau că e dragostea adevărată. Nu încercase niciodată să-l schimbe, să-i modifice comportamentul în vreun fel. Îl iubea aşa cum era şi Karl nu credea că poţi cere mai mult de la viaţă. Exceptând, din anumite motive, sexul pasional cu femei nepotrivite şi dezagreabile.

Karl se simţea teribil de stingher acum pentru că Cheri şi Siobhan se aflau în aceeaşi cameră. Iar Cheri o privea şmechereşte, de parcă venise aici cu un scop, cu un plan ascuns. Se întoarse o clipă cu spatele la Joe Thomas şi îl privi pe Karl drept în ochi; îi zâmbi şi, spre dezamăgirea vădită a lui Joe, se îndreptă spre Karl şi spre Siobhan.

– Bună! spuse ea zâmbind. Bună, tu eşti Siobhan, nu? Nu te-am mai văzut pe aici de secole. N-ai mai prea ieşit din casă în ultima vreme! exclamă ea şi-i întinse mâna lui Siobhan. Karl simţi că i se face rău când văzu că pielea celor două se atingea în strângerea de mână. O să-mi lipsească tare mult prietenul tău.

– A, da? întrebă Siobhan politicoasă.

– Da, serile de marţi n-o să mai fie la fel fără el, declară ea privindu-l drept în ochi pe Karl. Acesta se pomeni aproape ţintuit locului, iar sticla de bere îi încremeni în aer între gură şi masă. Privea îngrijorat scena care se desfăşura în faţa ochilor lui. Cred că eşti tare mândră de el, nu? Când începi emisiunea, Karl?

Se reculese şi simţi cum un pârâiaş de sudoare îi cobora pe tâmple.

– Hm, păi de luni într-o săptămână, nu, Shuv? zise el încercând să paseze conversaţia înapoi femeilor.

– Da, exact. Se duce la sediul postului de radio de săptămâna viitoare, ca să se obişnuiască cu locul, să înveţe cum să pună casetele cu jingle-uri în aparat şi treburi din astea tehnice, răspunse Siobhan râzând uşor.

– Bine, Karl, mult noroc şi tot ce-ţi doreşti! Oricum ar trebui să renunţ la sală, uite, zise ea şi întinse spre el mâna stângă, cu palma orientată spre podea. Mă mărit!

– Vai, ce inel frumos, exclamă Siobhan ţinând uşor degetele lui Cheri pentru a-l vedea mai bine şi întorcându-l ca să stea în lumină.

– Da, a fost al mamei logodnicului meu. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

– Logodnicul tău nu e cumva tipul ăla blond şi înalt? o întrebă Siobhan.

– Vai, nu, ăla e Martin. Doamne, nu m-aş mărita cu el nici moartă. Nu, îl cheamă Giles şi ne ştim de când aveam nouăsprezece ani. Este foarte bogat, are o funcţie importantă în City. Are o casă în Wiltshire, una în Australia şi un apartament în cartierul Docklands.

– Şi tu unde o să stai? Te muţi din apartamentul de pe Almanac Road?

– Nu, cred că-l voi păstra ca *pied-à-terre*. Nu părea în largul ei folosind o asemenea expresie. Trebuie să am şi eu un pic de spaţiu, nu crezi? Îşi dădu părul peste umăr şi râse. Oricum, sper că nu vă supăraţi, dar trebuie să plec. Mâine am o zi tare lungă, trebuie să-mi caut rochie şi să găsesc un loc potrivit pentru recepţie.

Karl şi Siobhan îngăimară amândoi că nu era nici o problemă.

– Karl, haina mea e în birou. Ai putea să-mi deschizi şi mie? Cheri îi atinse braţul dezgolit, şi el tresări uşor, prima mişcare pe care o făcuse de când venise Cheri lângă ei.

– Hm, ce-ar fi să-ţi dau cheia? zise el scotocind prin buzunare.

– Păi, ştii că încuietoarea aia face figuri, niciodată nu reuşesc să mă descurc. Nu te superi, nu? Afişa un zâmbet dulceag, ridicând uşor din sprânceană.

Karl o prinse pe Siobhan de mână.

– Nu stau decât o clipă. Bine?

– Da, sigur, răspunse ea abia şoptit, întrebându-se de ce oare se simţea atât de stânjenită la gândul că Cheri şi Karl se duceau împreună până în birou.

El se întoarse peste câteva minute roşu la faţă şi tulburat.

– Te superi dacă mergem acasă?

Siobhan se simţi uşurată.

– Nu, sigur că nu. S-a întâmplat ceva?

– Nimic, pur şi simplu mi-a ajuns, zise el distrat, încercând să-şi şteargă şiroaiele de sudoare care-i curgeau pe obraji.

Era atât de supărat că de-abia mai respira. Curviştina aia care sărea din floare-n floare, de la bărbat la bărbat, şi lua tot felul de lucruri în drumul ei – vacanţe în Antigua, inele de logodnă, apartamente, bebeluşi, sinceritate, decenţă! Oare ce-o să-i facă bietului Giles?

Toată lumea părea s-o lase să ia tot ce voia fără comentarii, toţi continuau să-i dea întruna lucruri, fără să aştepte nimic în schimb. Ei bine, el era altfel. El voia lucruri în schimb. Şi nu avea s-o lase să scape cu una, cu două, să ducă o viaţă liniştită cu un bărbat bogat, care să-i dea tot ce-şi dorea pentru tot restul vieţii. Mai ales când venise în seara asta ca să-i demonstreze că era stăpână pe situaţie, să defileze prin faţa lui cu neruşinare, să-i arate că putea să şi-o tragă cu el, să scape de el, să-i avorteze copilul şi cu toate astea să-şi găsească un bărbat cinstit care s-o ia de nevastă.

Din cauza asta îi făcuse acum ce-i făcuse în birou – îi băgase forţat mâna prin decolteul rochiei, îi strânsese sânii aceia perfecţi între degetele lui transpirate până când scânci de durere şi o sărută apăsat, ignorându-i dinţii care scrâşneau la întâlnirea cu ai lui, îi supse violent limba şi o atinse cu cealaltă mână între picioare, frământându-i pielea fierbinte din chiloţi, în vreme ce ea se zbătea. Îi aruncă apoi haina şi îi deschise uşa. Nu-i mai era frică de ea.

– Treci acasă, târfo! îi zise. Şi dacă mai îndrăzneşti să te apropii de Siobhan vreodată... Tremura de nervi şi furia îi umplea toată fiinţa.

Era o curvă, o târfă – nu conta inelul cui îl purta pe deget – şi Karl voia să simtă şi ea asta, să plece de la Sol y Sombra simţindu-se ieftină şi murdară, nu asemenea unei viitoare soţii virtuoase şi cinstite, cum

se păcălise ea că era în seara asta. Părea speriată la plecare, își ținea strâns haina, rujul îi era întins în jurul gurii, rochia îi era șifonată. Îi stricase visul, visul ăsta cu nunta. Ce bine!

– Shuv, hai să facem un copil! îi zise el mai târziu, când ajunseră acasă și își mai recăpătase puțin buna dispoziție.

Nu plănuise să-i spună asta, dar așa îi ieși. Și fix în clipa când îi ieși pe gură, își dădu seama că așa trebuia. Asta-și dorea, mai mult decât orice pe lume.

– Of, Karl, știi... începu să îngaime Siobhan tristă.

– Da, da, știu. O să fie tare greu. Mai ales ție o să-ți fie. Dar hai să încercăm! Să încercăm cu adevărat! Acum ne vom putea permite – știi, există diverse tratamente pentru asta. Shuv, te rog. Aș vrea tare mult să facem un copil. Stătea în genunchi în fața ei acum și o ținea de mână. Te rog. Își lăsă capul să-i cadă în poală.

Siobhan încă mai era tulburată de incidentul de la studio și ăsta era ultimul lucru la care se aștepta. Credea că renunțaseră de mult la asta, cu ceva ani în urmă, după ce doctorul îi spusese că infecția pe care o avea la ovare o lăsase infertilă. Și de-aia o cumpăraseră pe Rosanne. Nici prin gând nu-i trecea că vor mai deschide vreodată subiectul ăsta; se ocupaseră de el la modul filosofic și acum era clasat.

– Dar dacă nu merge, știi? S-ar putea să ne ia ani de zile, și eu am deja treizeci și șase. Poate că sunt prea bătrână – nu le place să aibă de-a face cu femei mai în vârstă, riscurile sunt mai mari și, în plus, ne-ar ocupa tot timpul liber. Am văzut nu știu câte documentare despre asta, ne-ar putea îndepărta unul de altul, iar tu și eu suntem mai importanți decât un bebeluș. N-aș rezista la toate dezamăgirile și la toată așteptarea...

– Te rog, Shuv, te rog.

Siobhan se uită în jos la grămada de bucle negre strălucitoare, la gâtul solid și la curbura umerilor lui lați, la desenul vesel de pe cămașa lui hawaiiană. Avea picioarele strânse sub el, întreaga ființă îi era îngenuncheată și vulnerabilă. Doamne, cât îl iubea! Nu-și dorea decât să-l

vadă fericit, nimic altceva pe lume. Şi asta îşi dorise din clipa când îl cunoscuse.

– Bine, vom vedea ce se întâmplă.

Karl o strânse şi mai tare şi îşi îngropă capul şi mai adânc în pielea ei călduţă.

– Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, îl auzi ea murmurând. Mulţumesc.

Ea îi dezmierdă părul, ignoră gelul lipicios şi începu să se teamă în tăcere.

capitolul 10

Ralph îşi dădu seama că ar fi trebuit să iasă din casă. N-ar fi trebuit să stea singur cuc toată noaptea. Claudia îl invitase la nu ştiu ce petrecere de promovare după lansarea nu ştiu cărui parfum de care se ocupa agenţia ei. Probabil că ar fi fost o petrecere de coşmar, dar măcar ar fi avut la dispoziţie mâncare şi băutură gratis, şi un cârd de gagici bune de la PR, pe care le-ar fi putut admira, pe urmă s-ar fi putut îmbăta mangă, după care şi-ar fi petrecut noaptea la Claudia, ca să le lase cale liberă celor doi. În schimb, se hotărâse să fie egoist şi să stea prin zonă să vadă ce se mai întâmpla cu cei doi porumbei. Tot aştepta să audă cheia în uşă şi era pregătit pentru intrarea lor triumfală; stătea cu picioarele pe măsuţa de cafea, avea un joint pregătit, berea într-o mână şi telecomanda în cealaltă.

Pe la ora nouă se plictisise de poziţia asta, chiar dacă era destul de comodă, şi se hotărî că o poziţie de „citit-ziarul-în-bucătărie" era mai potrivită situaţiei. Până la ora zece citise necrologuri şi rubrica de grădinărit, încercase fără succes să descifreze măcar un cuvinţel din secţiunea de cuvinte încrucişate şi se deprimase complet citind anunţurile pentru slujbe de director. Oare va reuşi el vreodată să câştige 120 000 de lire pe an, plus maşină, plus asigurare medicală, plus prime? Nu, n-avea cum, şi gândul ăsta îl făcu să se simtă mai nenorocit ca oricând.

Pe la ora zece şi jumătate ajunse nemulţumit la concluzia că Smith şi Jem ieşiseră probabil împreună undeva şi îşi făcu pâine prăjită, apoi experimentă poziţia zăcut-pe-canapea-vorbind-la-telefon-şi-înfulecând-pâine-prăjită, dar nu reuşi să găsească pe nimeni cu care să aibă chef să vorbească.

Iar când Jem şi Smith ajunseră şi ei acasă, şedea din nou pe canapea în poziţia iniţială, cu jointul, berea şi cu telecomanda în faţă. Erau groaznic de veseli, şi zgomotul conversaţiei lor jucăuşe se auzi din hol înainte să apuce să-i vadă, lucru care-l enervă.

Rămaseră în cadrul uşii de la sufragerie, râzând în hohote, cu gura până la urechi.

– A, prietene! Ai avut o seară încărcată? întrebă Smith sarcastic.

Ralph n-avea chef de nici un sarcasm acum.

– Da, păi, trebuia să mă duc la una dintre petrecerile de fiţe ale Claudiei, dar pur şi simplu nu mă simţeam în stare. Nu mai aveam nici un chef de încă o seară încărcată, după cea de aseară, şi mi-am zis că ar fi mai bine să stau şi eu liniştit în seara asta. Voi doi pe unde-aţi umblat? Încerca să fie politicos. Nu ţinea deloc să ştie unde fuseseră, îl durea în cot unde fuseseră ei.

– Păi am fost la o bere cu prietenii lui Jem şi la masă. Zicând acestea, Smith o luă pe Jem de după umeri; Ralph se simţea mizerabil.

– Aţi ratat nişte emisiuni extraordinare pe Discovery. Au tăiat un rechin pe plajă şi au descoperit înăuntru rămăşiţele pe jumătate digerate a patru bărbaţi, cu rezervoarele lor de oxigen cu tot, replică el.

– O, la naiba, ce moarte! zise Smith.

Ralph îşi dădu seama că Smith doar simula interesul; se uită la Jem, jucându-se cu buclele ei.

– Are vreunul dintre voi nevoie la baie? Eu m-aş duce să mă pregătesc de culcare, zise ea îndepărtându-i lui Smith mâna din păr şi ţinând-o un pic în mâna ei. Ralph o privea blând.

„Ştiu totul despre tine“, asta ar fi vrut să-i spună. „Toată ziua am spionat prin mintea ta şi ştiu totul. Ştiu fiecare gând care ţi-a trecut prin cap de vreo zece luni

încoace, fiecare loc unde ai fost, fiecare fel de mâncare pe care l-ai mâncat, ştiu mai mult decât Smith. Ştiu că n-ai mai avut parte de o întâlnire tot anul, că tânjeai după o partidă de sex, dar până la urmă ai rezistat tentaţiei de a te culca cu prietenul tău Paul.

Ştiu că mănânci curry cel puţin de două ori pe săptămână.

Ştiu că nu ai atâta încredere în tine pe cât pare şi câteodată te urăşti. Ştiu că-ţi pasă de părerea altora despre tine, că eşti sensibilă, că din când în când eşti paranoică şi ţi se pare că îi enervezi pe ceilalţi când vorbeşti prea mult.

Ştiu că n-ai mai vorbit cu mama ta de doi ani şi că asta te întristează foarte tare.

Ştiu că te simţi groaznic înainte de ciclu. Ştiu că ciclul tău e perfect regulat (ai un ciclu de treizeci şi unu de zile şi-ţi vine mereu dis-de-dimineaţă) şi că eşti obsedată de digestie şi de-aia mănânci juma' de kil de All-Bran în fiecare dimineaţă.

Ştiu că ai avut hemoroizi în iunie.

Ştiu că ţi se pare că ai două feţe şi că eşti ipocrită pentru că gândeşti lucruri oribile despre unii oameni cu care eşti foarte drăguţă în viaţa de zi cu zi.

Ştiu că l-ai ales pe Smith pentru că ţi-a cumpărat florile tale preferate. Ştiu totul despre tine şi visul tău şi-mi dau seama de ce ţi s-a părut că Smith e alesul tău. Ar fi trebuit să fac eforturi, să mă îmbrac şi eu în nişte ţoale mai acătării şi să mă ofer să te ajut, n-ar fi trebuit să fiu aşa de nepregătit şi nici n-ar fi trebuit să merg la culcare. Şi mai ştiu că n-ai dreptate, Jem – Smith nu e alesul tău, a fost doar o coincidenţă: de fiecare dată când ţi se cumpără flori te înveseleşti. Eu eram cel de pe canapea când te uitai pe geam şi cu mine ar trebui să fii acum."

Dar cum să-i spună aşa ceva fără să recunoască faptul că era un nesimţit de cea mai joasă speţă, genul ăla care citeşte jurnalele altora pe ascuns? O privi pe Jem şi îşi dădu seama că era o persoană cu totul diferită de străina care plecase azi-dimineaţă din apartament. Toată ziua şi-o petrecuse în mintea ei, printre gândurile ei. Ştia mai multe despre ea decât Smith, Smith cel

cu care-şi petrecuse noaptea, care-i cunoscuse prietenii şi cu care şi-o trăsese cu o seară înainte. El îi ştia secretele şi nesiguranţa. Și îşi dorea din suflet să fie mai apropiaţi.

– Nu. Eu o să mai stau treaz o vreme, îi răspunse el.

– Du-te tu prima, îi zise Smith trăgând-o înspre el cu ambele mâini încolăcite în jurul taliei ei.

– OK. Noapte bună, Ralph, ne vedem mâine.

– Pe mine nu mă pupi? zise el ridicându-se de pe canapea. Simţi brusc nevoia s-o atingă.

– De ce nu? zise Jem zâmbind. Noapte bună, Ralph, îi ură ea din nou şi îl pupă fugar pe obraz.

– Somn uşor, Jemima.

– Ei, cum ţi se pare? îi şopti Smith încântat, când auzi uşa închizându-se în urma ei.

– Cum mi se pare ce? mormăi Ralph. N-avea nici un chef să discute despre norocul revoltător al lui Smith.

– Jem, evident. Cum ţi se pare Jem? Cum ţi se pare chestia asta cu mine şi cu Jem? Ei, haide acum, sunt sigur că ţi-ai dat seama ce se întâmplă între noi.

– Da, păi, foarte drăguţă. Da, foarte drăguţă.

Apoi, observând expresia de pe faţa lui Smith, îşi dădu seama că mai trebuia să adauge ceva. Păr foarte frumos, foarte drăguţă, foarte cumsecade. Mă bucur pentru tine, Smithie, sincer.

Uitându-se din nou la Smith, îşi dădu seama că nici o remarcă flatantă de genul ăsta nu era suficientă.

– Adică, nu mă refeream la cum arată. Nu-ţi cer să fii şi tu în limbă după ea, vreau doar să ştiu ce părere ai despre ea – despre noi.

– Păi, ce naiba vrei să spun? Fata abia a ajuns la noi. E foarte drăguţă, îmi place de ea. Sper doar că ştii ce faci de data asta, adică, ştii la ce mă refer, după ultimele relaţii... Ţi s-a cam dus buhul că grăbeşti lucrurile prea tare... o mai ţii minte pe Greta? Ai cerut-o de nevastă după două săptămâni şi apoi nu înţelegeai de ce a luat-o la sănătoasa din relaţie cu o sută de kilometri la oră. Şi apoi toanta aia de Dawn, căreia i-ai declarat că o iubeşti din prima seară şi apoi s-a înfiinţat a doua zi cu toate catrafusele în dinţi, aşteptându-se să se mute

cu tine. Şi tot eu a trebuit să te scap de ea. Şi tipa aia poloneză pe care ai dus-o la ai tăi acasă s-o prezinţi după mai puţin de-o săptămână, aia care a fugit cu aparatul de filmat şi cu laptopul tatălui tău ca să-l întreţină pe prietenul ei dependent de cocaină. Şi...

– Bine, bine, recunoscu Smith. Înţeleg ce vrei să zici, dar de data asta treburile stau cu totul altfel. Jem e diferită. Eu mă simt altfel. De-asta e aşa de grozav. Şi nici n-o să mă îndrăgostesc de ea, totul e sub control! Mă gândeam să-i spun în seara asta, să-i spun că nu mai vreau să continuăm prostia asta, să-i povestesc despre Cheri şi aşa mai departe. Dar apoi m-am întrebat de ce să fac una ca asta? De ce naiba să nu mă mai distrez şi eu un pic, să mai am şi eu parte de sex? Uitasem cât de mult îmi plăcea şi cred că merit şi eu, nu? Jem e o fată foarte drăguţă, chiar îmi place de ea. Dar de data asta am şi eu un atu. Sunt stăpân pe situaţie. Sunt mai în vârstă şi mai înţelept şi n-am să mai repet greşelile de altădată. Mă distrez şi eu un pic. Pe bune, declară el uşor deranjat de mina sceptică afişată de Ralph.

– Deci nu i-ai povestit încă despre Cheri, despre fascinaţia ta bolnăvicioasă, ce durează de cinci ani, faţă de o femeie imposibil de cucerit?

– Sigur că nu i-am spus! Cred că glumeşti, nu? N-am de gând să stric totul din faşă. Ea crede că sunt extraordinar, crede că sunt bărbatul visurilor ei – pe bune! Mi-a zis aseară. Fii atent ce crede ea: crede că apartamentul ăsta i s-a înfăţişat în vis şi că eu sunt alesul ei. Nu-i aşa că-i amuzant? Oricum, Cheri e cu totul altă mâncare de peşte. Cheri e femeia visurilor mele. Am aşteptat prea mult. A venit timpul să-mi văd şi eu de viaţa mea. Şi mai ştii? Poate că dacă vede că pot trăi şi fără ea, alături de o prietenă drăguţă care mă adoră, o să-şi schimbe părerea, o să devină mai accesibilă. Poate că se va simţi mai atrasă de mine. Faţa lui Smith se lumină la gândul ăsta.

– Dar nu-i aşa că ai să-i spui lui Jem la un moment dat, nu? Cred că are şi ea dreptul să ştie ce idiot eşti, nu?

– Da, da, şi pun pariu că şi tu i-ai povestit Claudiei despre trecutul tău de Casanova, nu? zise Smith, care ştia prea bine că Ralph nu făcuse asta.

– Da, dar la mine e diferit, eu n-o iubesc pe Claudia. Ea n-are de ce să ştie.

– Stai niţel! Ho! Cine-a zis ceva despre dragoste aici? râse Smith. Cred că te grăbeşti niţel, băiete! De fapt, asta e fantastic – cred că pentru prima oară în viaţă am cunoscut o fată care mă place mai mult decât o plac eu pe ea. Ştii ce bine mă simt? Şi stă chiar aici cu noi, ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă chinui cu telefoanele şi întâlnirile alea blestemate; o am la dispoziţie. Asta numesc eu, Ralphie, bătrâne, punct ochit, punct lovit.

Ralph îşi înăbuşi senzaţia de greaţă şi de fiere care-l cuprinse ascultându-l pe Smith. Îşi scoase o ţigară din pachetul din faţa lui şi încercă să abată conversaţia de pe făgaşul pe care ajunsese.

– Bine, dar puteţi să faceţi mai puţin zgomot în seara asta, vă rog? Trebuie să mă trezesc foarte devreme mâine dimineaţă şi n-am chef să stau să vă ascult miorlăiala toată noaptea.

– De ce nu? Eu a trebuit s-o suport pe Claudia, Regina Durerii, timp de şase luni. Şi mă jur că Jem e tăcută ca o pisicuţă în comparaţie cu bocitoarea aia. Ştii, Ralphie, pe lumea asta mai sunt şi fete normale. Nu eşti obligat să ieşi cu femei de coşmar precum Claudia.

– Uite, nu vreau să-ţi stric plăcerea şi să-ţi spun că fac ceva pe artificiile tale, dar toate fetele par minunate când eşti la începutul relaţiei. Claudia părea extraordinară: „hai, eu nu vreau o relaţie, nu vreau să fiu legată de cineva, vreau doar să mă distrez, sigur că nu mă supăr dacă ieşi cu fosta ta prietenă în seara asta, sigur, nu mă supăr că nu ieşim la cină în seara asta, sunt o femeie în toată firea, sunt OK". Şi acum uite cum face. Ai grijă, Smith, femeile sunt toate la fel, nu uita.

Auziră cum Jem stingea lumina la baie şi închidea uşa. Smith se ridică şi se întinse.

– Da, da! Las' că vezi tu! Când o s-o cunoşti mai bine pe Jem o să înţelegi ce-am vrut să zic – pur şi simplu, ea nu este aşa. O să te îndrăgosteşti şi tu de ea.

– Nu, Smithie, nu e genul meu, zise Ralph chinuindu-se să zâmbească. Şi oricum parcă nu mai aveam voie să vorbim despre dragoste, nu?

Când închise uşa în urma lui, Ralph se trezi aşa cum fusese toată seara – singur cuc – şi simţi un mare gol în suflet. Lucrurile nu mai aveau să fie la fel în vecii vecilor. Ani de zile viaţa se desfăşurase lin, previzibil şi plăcut. Şi acum totul era în pericol – viaţa lui domestică, prietenia lui cu Smith, banii lui, siguranţa, obiceiurile şi rutina. Şi îşi dădu brusc seama că, mai presus de toate, inima îi era în pericol.

capitolul 11

– Uite ce-i, mie-mi place muzica, nu zic că nu-mi place. Cred că e minunată, clasică. Dar eu am cincizeci şi trei de ani, sunt un şef de cincizeci şi trei de ani care cheleşte, am trei copii, casă la ţară, conduc un Land Rover şi am indigestie acidă, mie ar trebui să-mi placă muzica de genul ăsta. Hmm, hmmm... înţelegi ce vreau să spun?

Jeff, directorul de programe artistice de la ALR, noul şef al lui Karl, îl privea fix din spatele biroului său impunător (care-i semnala, evident, funcţia), ţinând mâinile întinse cu palmele în sus şi având întipărită pe faţă o expresie care voia să însemne: „În faţa uşii mele e o coadă uriaşă de oameni care aşteaptă să discute cu mine despre bugete şi programări şi mi-ar plăcea să te dau afară cât ai bate din palme, dar pentru că eşti băiat nou va trebui să mă port frumos cu tine".

– Hmmm, hmmm... înţelegi ce vreau să zic, Karl? Hmm, hmm.

Karl îşi dorea din suflet să nu mai spună atâta „hmm, hmm".

– Copiii nu vor să asculte Al Green şi Jerry Lee Lewis – dar eu vreau, da, eu vreau – dar ei nu vor. Înţelegi? Hmm, hmm...

Karl începea să se simtă ca şi când ar fi fost singurul invitat care n-avea costum la o petrecere cu ştaif. Fusese adus la ALR să ofere o paletă largă de muzică, de la hituri recente până la Tom Jones. Asta îi plăcuse lui Jeff la el de la bun început, când fusese invitat la nunta la care

punea Karl muzică, şi de-aia primise el postul, şi nu alţi DJ care se chinuiau de ani de zile la posturi de radio din spitale sau la posturi locale cu audienţă mică de prin Nuneaton sau Truro. El chiar ştia despre ce vorbeşte, nu era doar vorbăreţ şi vesel, nici DJ-ul pop de ultimă oră. Aveau nevoie de cineva pe care ascultătorii să-l respecte, cineva cu gusturi muzicale desăvârşite. Aveau nevoie de cineva care să îşi poată consolida o reputaţie – dacă e emisiunea lui Karl Kasparov, atunci trebuie să fie muzică bună.

Drive Time reprezenta un interval în care ascultătorii erau blocaţi în trafic. Oamenii făceau cu totul alte lucruri la emisiunile de dimineaţă: se spălau pe dinţi, îşi hrăneau copiii, făceau dragoste. Emisiunile de zi erau fond muzical de lucru; atâta vreme cât DJ-ul punea numai melodii pop amuzante, nimeni nu schimba postul.

Drive Time era altfel, era o oră în care te relaxai la sfârşitul unei zile lungi şi grele, când erai selectiv şi aveai pretenţii, când schimbai postul dacă te enerva DJ-ul sau muzica devenea repetitivă.

Karl, cu accentul lui irlandez puternic şi melodios, cu simţul umorului inofensiv şi cu gusturile lui muzicale inteligente, era exact ceea ce căutau ei în momentul acela.

Iar acum, după nici câteva luni, îi spuneau că greşiseră, că pierdeau ascultători. Criticii îl iubeau, dar ascultătorii schimbau postul cu miile.

– Apeluri, celebrităţi, personaje, comedie, discuţii, de asta ai nevoie, Karl, şi mai multe hituri, hmm, hmm. Ridică receptorul şi formă un număr. Rick, prietene, ai cumva o clipă? Sunt aici cu Karl, ştii, discutăm despre emisiune, hmm, hmm. Avem nevoie de expertiza ta, nişte sfaturi à la Rick. Tragi şi tu o fugă pân-aici? Da, da, acum, aşa, grozav, OK, grozav...

– Rick – îl ştii pe Rick, nu? – e producătorul de la emisiunea lui Jules. Da, bine, oricum are nişte idei minunate, e un tip foarte mişto şi plin de energie, şi mai e şi amuzant. Doamne, ce amuzant e! Aş vrea să petreci nişte timp cu el, să vorbiţi până nu mai puteţi. Mă refer la timpul tău liber, Karl, vorbesc despre...

Se opri şi începu să scotocească prin sertarul de sus al biroului din furnir melaminat ciclamen, ţinând o mână întinsă de parcă era gata-gata să-l înşface pe Karl de reverele hainei. Cealaltă mână reapăru din sertar cu o legătură uriaşă de chei. Îl privi pe Karl triumfător.

– Vorbesc de Glencoe. Am un loc acolo, o capelă presbiteriană veche transformată în locuinţă, la mulţi kilometri depărtare de civilizaţie, este ab-so-lut mi-nu-na-tă, chiar pe malul unui lac. În perioada asta a anului soarele apune exact deasupra ei – e uimitor, Karl, chiar uimitor – ceea ce te face să te simţi mic şi fără rost pe lume, genul ăla de privelişte care te îndeamnă să vezi lumea cu alţi ochi... Tăcu o vreme, cufundat în gânduri, şi, dintr-odată, lovi cu pumnii în masă tare. Karl tresări. Şi vreau ca tu, arătă spre Karl, şi prietenul meu Rick să vă duceţi până acolo weekendul ăsta, cu partenerele voastre, desigur, şi să trageţi un chef, hmm, hmm, să vă îmbătaţi criţă, să vă faceţi de cap, să vă relaxaţi şi să vă simţiţi bine, să vă cunoaşteţi mai bine şi apoi să faceţi schimb de idei – orice vă face să râdeţi, orice le face pe fetele voastre să râdă. Ai copii, Karl?

Karl dădu umil din cap că nu.

– Bine. Oricum am să-i zic lui Sue să vă dea indicaţii despre cum să ajungeţi, şi chestii, şi bani de băutură sau ce vă mai trece prin cap... da, ce idee bună, da, luaţi şi nişte droguri cu voi, vreau să veniţi înapoi cu nişte idei supertrăsnite, ceva pentru copii, hmm, hmmm. Şi luaţi şi nişte filme cu voi, ceva cu Jack Dee sau Lee Evans. Am s-o pun pe Sue să aranjeze totul... ah, Rick! Jeff se ridică în picioare. Rick, producătorul meu preferat. Karl, prietene, el e Rick de Largy.

Karl se întoarse pe scaun.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Îmi place emisiunea ta.

Bărbatul din uşă zâmbi şi-i întinse mâna. Arăta ridicol de bine, fără a fi genul ţipător, ci al naibii de arătos la modul discret. Karl reuşi dintr-odată să-şi imagineze cum se simţeau femeile în prezenţa unei asemenea apariţii. Cu toate discuţiile astea despre idei „trăsnite", „copii" şi „poveşti", el îşi închipuise că tipul ăsta Rick o fi vreun băiat plicticos, cu dinţii din faţă ieşiţi în afară,

îmbrăcat într-un pulover lălâu, păros și bronzat la solar. Chiar și numele lui părea fără gust, un kitsch. Dar bărbatul care stătea în fața lui era îmbrăcat elegant, într-o cămașă albă de bumbac, cu o pereche de jeanși bine croiți și niște pantofi care păreau lucrați manual; avea o față cu trăsături plăcute și blânde, încadrată de niște ochelari discreți cu rame subțiri, părul blond-deschis ca șampania, tuns scurt în față și pe margini, foarte des și ușor rebel în creștet. Părea cam de aceeași vârstă cu Karl, dar plesnea de sănătate. Pielea lui strălucea – Karl crezuse că numai pielea femeilor poate străluci așa.

– Voi doi, zise Jeff aplecându-se peste birou, o să fiți prieteni foarte, foarte buni, veți vedea. Zâmbi apoi ca un tată mândru de copiii lui. Acum, băieți, ce-ați zice de un prânzișor, hmm, hmm? Râse și dădu mâna cu cei doi bărbați. Ia, hai să mergem și să discutăm cum o să te facă Rick să devii cel mai amuzant bărbat din *Drive Time*.

„Amuzant? Amuzant?" Karl simți cum i se scufundă corăbiile. Nu se simțise mai puțin amuzant în toată viața lui. Viața lui de acasă se destrăma văzând cu ochii. Lucrurile chiar nu mai erau la fel după seara aia de la Sol y Sombra, când Karl îi ceruse lui Siobhan să încerce să facă un copil cu el. Atmosfera de căldură și de dragoste din apartamentul lor micuț dispăruse, și Karl nu știa motivul. Dragostea lor ar fi trebuit să crească din seara în care Cheri dispăruse din viața lui, el și cu Siobhan își făcuseră planuri de viitor, tocmai era pe cale să înceapă o nouă carieră și totul ar fi trebuit să fie nou și minunat.

Zăcea în pat, în seara de după petrecerea de adio, și o privea pe Siobhan, care stătea pe marginea patului și se dezbrăca domol, cum își trăgea bluza peste cap, cum părul i se răsfira pe spatele-i alb și moale, și brusc simți că-l cuprinde un val de dragoste și de excitare, nu era doar o nevoie de a ejacula, ci o nevoie de a descoperi toate ungherele trupului ei, de a-l explora ca atunci când erau tineri. Îi mângâie părul, îl înfășură în jurul mâinii într-o buclă groasă, care strălucea frumos la lumina lămpii, și îl lipi de față – parcă era din satin, iar textura aceea

mătăsoasă şi strălucitoare îl excită şi mai tare. O apucă pe după talie, simţi cum mâna i se pierde între pliurile pielii în sus, până găsi un sân. Oftă şi îşi îngropă faţa în spinarea ei, îi adulmecă aroma pielii, mângâindu-i uşor sânul, simţind cum sfârcul i se întărea, înflorea parcă la atingerea degetelor lui.

Ani de-a rândul viaţa lor sexuală fusese amuzantă şi jucăuşă, partide simpatice, distracţie perfectă. Dar în seara asta îşi dorea mai mult. Fiecare os şi muşchi din trupul lui tremura de pasiune când o trase blând pe Siobhan înspre el şi se urcă deasupra ei. Îi îndepărtă părul de pe umeri şi i-l aranjă cu grijă într-un evantai generos pe pernă. Arăta ca un arhanghel desenat de Tiţian. Îi sărută părul, fruntea, pleoapele, lobii urechilor, nasul – Doamne sfinte, îşi dorea să simtă fiecare părticică din ea cu buzele, cu limba, cu degetele. Oftă din nou şi îşi îngropă faţa între sânii ei, iar vârful nasului i se lipi de pata de sudoare caldă care se afla între ei, umedă, fierbinte şi mirositoare. O linse uşor şi se bucură de gustul sudorii ei în timp ce mâinile îi împingeau uşor sânii unul lângă altul – Doamne, Doamne, ar fi putut ejacula în clipa aceea, chiar ar fi putut. Erecţia lui era vârtoasă, tare şi puternică şi încerca să pătrundă între picioarele lui Siobhan – începu să o frece în sus şi în jos, iar fierbinţeala îi trimitea semnale de plăcere de la penis la buricele degetelor. Simţi cum Siobhan se zbătea încet sub el şi îi mângâie faţa, dorindu-şi ca dragostea pe care o simţea pentru ea să se răspândească din buricele degetelor până la capul ei, să ştie şi ea, fără să rupă tăcerea vrăjită, că îi hrănea dorinţa.

– Karl... Karl... te rog, te rog, vocea lui Siobhan suna ca un ecou în depărtare, mâinile ei îi împingeau blând umerii. Limba lui continua să exploreze, mâinile îi cuprindeau carnea din ce în ce mai apăsat... Karl, te rog, opreşte-te... nu... nu... nu vreau. Karl îi luă unul dintre sfârcuri în gură şi începu să-l sugă cu avânt, mângâind cu limba pielea tare şi fierbinte... Karl, opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te! Dă-te jos de pe mine! strigă ea şi îl împinse tare de umeri, încercând să-l dea jos de pe ea.

– Ce e? strigă Karl. Ce naiba nu e bine? Acum stătea pe marginea patului cu părul ciufulit într-o parte. Stătea cu spatele la Siobhan, care își trăsese cuvertura peste trup și încă zăcea în aceeași poziție. Plângea și lacrimi mari îi curgeau în tăcere pe obraji, fără sughițuri și suspine, și se prelingeau pe fața de pernă, iar chipul îmbujorat avea o expresie complet pierdută.

– Nu vreau, Karl, pur și simplu nu vreau...

– Ce nu vrei? Ce nu vrei să faci, Siobhan? Spune-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu... nu știu. Își șterse cu mâna lacrimile care-i inundaseră fața, ca să lase cale liberă șuvoiului nesfârșit.

– Nu vrei să fac dragoste cu tine, asta e? Nu vrei să-ți iubesc trupul, ce e, Siobhan? Ce? o întrebă Karl.

Siobhan își trase nasul, dar lacrimile tot nu se astâmpărau.

– Nu știu, Karl... Îmi pare tare rău, pur și simplu nu pot. Îmi pare rău...

– Bine, dacă tot nu contează pentru tine, mă duc să fac o labă, îi replică el furios și străbătu țanțoș dormitorul spre baie, trântind ușa în urma lui.

Siobhan îi privise corpul enervat, încordat și gol, încă în formă, cu mușchii spatelui bine dezvoltați, cu coapsele rotunde și tari, cu scrotul abia vizibil când lumina din hol îl lumină fugar. Era un corp pe care-l cunoștea atât de bine, îl iubise atâția ani, se bucurase de el atâția ani și, când îl privi cum ieșea din cameră și se îndepărta de ea, plânse și plânse iar până nu mai putu.

Nu știa care era problema sau cât de bună era intuiția ei. Dar era ceva legat de petrecerea de la Sol y Sombra, de blonda de la etaj, cea care se mărita. O făcea pe Siobhan să se simtă urâtă, nesigură și, dintr-un motiv sau altul, o întrista și o speria, de parcă tot ce era de neclintit până acum se schimbase pentru totdeauna.

Ar fi vrut să-i spună lui Karl, dar nu putea. Oare cum să-i explice că îl refuzase deoarece își închipuia că făcuse toate lucrurile acelea cu Cheri? Că ea zăcea acolo în vreme ce el o săruta, o mângâia, o lingea și o iubea pe Cheri, nereușind decât să-și închipuie că o dorea pe fata

aia, că acel trup gras şi neîngrijit al lui Siobhan era trupul ei ferm şi arămiu, că organele ei genitale păroase şi urât mirositoare erau muntele lui Venus moale şi plăcut al lui Cheri, că femeia de sub el era tânără, viguroasă şi frumoasă.

Observase felul în care o privea pe Cheri, cum roşise, aşa cum roşea demult, în campus, când o vedea pe ea. Şi oare ce se întâmplase în birou, de ce părea aşa de agitat când se întorsese? Siobhan nu avea nici o îndoială că lui Karl îi plăcea de Cheri, că o dorea. Şi toate astea i se trăgeau de la proaspăta lui faimă, de la noua slujbă. Oare un DJ de top mai putea să fie satisfăcut de o femeie grasă, leneşă şi păroasă ca ea? Acum voia mai mult de la viaţă, nici chiar sexul pe care-l făceau de obicei nu-i mai ajungea – voia sex sălbatic ca la Hollywood, cu pasiune, gâfâieli şi carne frământată, nu sex obişnuit, cu râs şi distracţie.

Probabil că tot la Cheri se gândea acum cât stătea pe closet şi îşi vărsa nervii, simţindu-se probabil mult mai bine decât atunci când călărea trupul masiv şi tremurător a lui Siobhan, pretinzând că este al altcuiva.

Era evident că n-o mai vedea ca pe o femeie. Acum avea sens comportamentul lui de mai devreme. Şi de-aia îşi dorea dintr-odată să facă un copil cu ea după atâţia ani, ca să devină mamă, un soi de recipient, nu amantă. Fetele tinere şi arătoase erau făcute să te culci cu ele, în timp ce femeile urâte şi grase trebuiau să stea acasă, să toarne plozi şi să se îngraşe din ce în ce mai tare. Sânii lor erau buni numai pentru alăptat guri lacome de beluşi, care să le sugă supleţea şi feminitatea şi să-i lase atârnând hidos şi legănându-se ca nişte ugere de vită. Şi, în timp ce avea să dea să sugă copiilor, el şi-o va trage cu vreuna dintre fetele în limbă după el, care se vor strânge în faţa sediului de la ALR ca să-i vadă pe DJ.

Uşa se deschise încet şi Karl intră tiptil în cameră.

– Shuv, ţi-am adus pe cineva...

O greutate se aşeză pe pat şi o limbă udă îi mângâie obrazul lui Siobhan. Un miros de câine plutea încet în aer. Siobhan o îmbrăţişă pe Rosanne şi o strânse

la piept, plângând iar până nu mai putu. Karl o atinse pe umăr.

– Shuv, îmi pare rău, n-am vrut să par așa supărat. N-am vrut să urlu la tine. Eram atât de... atât de... pur și simplu voiam atât de tare să facem dragoste, zise el și o mângâie pe păr. Te rog, Shuv, vorbește cu mine, spune-mi la ce te gândești.

Siobhan dădu tristă din cap că nu vrea și împinse câinele la picioarele patului, apoi se întoarse pe partea cealaltă, ca să nu vorbească cu Karl.

– Te iubesc. Am nevoie de tine, îi șopti el în ureche. Se întoarse apoi în partea cealaltă și un zid impenetrabil de tăcere se așternu între ei.

Și de-atunci nici nu mai făcuseră dragoste. Nici nu mai vorbiseră unul cu altul. Pur și simplu își continuară viețile într-un stil aparent normal. Siobhan îl primise acasă ca pe un erou după prima lui emisiune, și el îi cumpărase flori. Fuseseră în oraș împreună să cumpere o canapea nouă și să-și ia adio de la cea veche, pe care o scoseseră în stradă. Dar lucrurile chiar nu mai erau la fel, între ei se căscase un hău uriaș, peste care le-ar fi trebuit un milion de metri de frânghie ca să treacă, o distanță intolerabil de mare, pe care amândoi erau prea speriați să o străbată, pentru că acolo jos era un întuneric nesfârșit, o adâncime incredibilă.

Uitaseră cu totul de bebeluș; din seara aceea nu mai pomeniră nimic legat de subiectul ăsta.

Treburile chiar nu mergeau bine, iar acum se înrăutățeau din ce în ce mai tare.

Nu, Karl nu se simțise mai puțin amuzant în toată viața lui.

capitolul 12

Lui Jem i se păruse dintotdeauna că bărbații se îndrăgosteau cât ai zice pește. Declarațiile de dragoste absolută erau făcute în prima săptămână, adesea și mai devreme. Când era mai tânără fusese atât de șocată de aceste revelații, încât răspundea stângaci cu aceeași

replică, pentru că nu ştia cum să scape mai repede de acele momente penibile. Şi, desigur, după ce fusese comis actul, trebuia repetat ca o mantră de fiecare dată, din străfundurile unui suflet chinuit de dragoste. Descoperise repede momentul când „Te iubesc“ era iminent şi macaroana era graţios tăiată cu o replică de genul: „Nu te mai prosti, sigur că nu mă iubeşti“, iar asta făcea ca victima să se îndrăgostească şi mai abitir, să fie şi mai devotată.

De aceea, chiar dacă era împreună cu Smith de aproape două luni, nu era deloc îngrijorată că el nu-i făcuse declaraţii, că nu-i spusese c-o iubeşte. Nici nu trebuia s-o facă. Jem ştia că o iubeşte, fără să trebuiască s-o spună. Şi pentru ea reprezenta încă un semn că Smith era alesul. Totul decurgea atât de uşor, de lipsit de eforturi din partea amândurora. Smith era atât de lipsit de exigenţe, n-o obliga să facă nimic.

Lui Jem i se părea chiar plăcut că n-o sufoca cu gesturi romantice, declaraţii siropoase, cadouri, vorbe goale şi manifestări greţoase de iubire. Nu o ţinea întruna cu cât de frumoasă e sau că e cea mai grozavă femeie pe care o cunoscuse vreodată, sau cât de sexy, de minunată şi de specială e ea. Avusese parte de destule declaraţii din astea; îi ajunseseră până în gât şi ştia că genul ăla de loialitate şi de atenţie avea, de obicei, un preţ foarte piperat – adică gelozia şi posesivitatea unui bărbat nesigur pe el.

Jem ştia prea bine că alte femei ar putea să găsească atitudinea ei greu de înţeles. Îşi dădea prea bine seama că multe femei visau toată viaţa la un bărbat care să observe lucirile de chihlimbar din ochii lor, puful auriu de pe gâtul lor, pielea fină ca porţelanul, un bărbat care să le mângâie, să le dezmierde, să le susure nimicuri în ureche şi să pălăvrăgească la nesfârşit despre anii ce vor veni şi despre fericirea unei relaţii, un bărbat care să le înalţe cu grijă şi respect pe un piedestal de cleştar incrustat cu diamante, să le arunce petale de trandafir la picioare şi să le dea în gură fărâmiţe din mâncarea lor preferată, şi tot timpul să stea cu ochii pe ele ca nu cumva să rateze o secundă din frumuseţea lor fără seamăn.

Dar nu şi Jem. Toate prostiile alea îi provocau o greaţă de nedescris.

Prima oară când i s-a întâmplat i-a plăcut la nebunie, desigur, mai ales pentru că toate astea s-au întâmplat la sfârşitul unei adolescenţe tare neplăcute, tocmai când se convinsese că avea să rămână neiubită şi neatinsă pe veci.

Îl chema Nick şi era un tip destul de arătos, cu un maxilar puternic şi cel mai drăguţ zâmbet din lume. Şi el tocmai ieşise lovit dintr-o adolescenţă la fel de neplăcută, iar la senzaţionala vârstă de nouăsprezece ani era gata-gata să se dea bătut şi să trăiască o viaţă de virginitate eternă, până când o întâlni pe Jem.

Fusese o aventură de-o vară ca la carte, plină de picnicuri şi filme, nopţi de beţie cu bere pe terase şi ore întregi de zbenguială pe locurile din faţă ale maşinii mamei lui, iar Jem se trezi, după ani şi ani în care încercase să-i facă pe băieţi să-şi ţină mâinile departe de chiloţii ei, destul de disperată să îi dea jos pe ai lui.

Până la urmă scăpară de povara virginităţii lor îndelungate cât o zi de post la o zi după aniversarea ei de optsprezece ani şi, în comparaţie cu poveştile pe care le auzise de la prietenele ei, fusese un eveniment magic, exact cum se aşteptaseră amândoi să fie. Erau topiţi unul după altul.

Aşa încât totul era perfect, iar Jem era fericită. Până într-o seară, câteva săptămâni mai târziu. Tocmai era la a treia halbă de bere şi se amuza purtând o conversaţie gălăgioasă cu o prietenă gălăgioasă, într-o seară petrecută cu fetele în oraş, iar Nick năvăli în bar. Intrase plin de el şi o căuta disperat din priviri pe scumpa lui Jem, iar pe faţă îi înflori un surâs ca un boboc de floare când o văzu; grăbi pasul spre ea şi deschise larg braţele ca s-o îmbrăţişeze cu foc.

– Mi-era dor de tine, zise el. Prietenii mei mă plictiseau ceva de speriat. Şi eu nu voiam decât să stau cu tine. Apoi o strânse ca-ntr-un cleşte şi îşi îngropă faţa în păru-i frumos, iar Jem încercă să zâmbească, încercă să simtă acelaşi lucru, să ardă cu aceeaşi pasiune de dragul lui, dar eşuă lamentabil şi se simţi, de fapt, complet

sufocată, prinsă în capcană şi compromisă. Nick parcă devenise alt om din seara aceea. Nu mai erau pe picior de egalitate. Balanța înclinase în favoarea unuia dintre ei. Şi oricât de mult încerca, Jem tot nu putu să reînvie dragostea caldă, puternică şi lină pe care o simţise pentru el până atunci.

La sfârşitul verii ea se duse la facultate la Londra, iar el plecă la Newcastle şi chiar dacă treburile mergeau binişor la început, întâlnirile lor de weekend deveniră din ce în ce mai stresante. Nick pierdea tot mai multă vreme cu interogatoriile despre prietenii ei bărbaţi de la Londra, despre fiecare mişcare pe care o făcea fără el, şi îi inventaria pe toţi băieţii pe care-i sărutase înainte să-l cunoască. El începu să izbucnească în plâns din ce în ce mai des, cu lacrimi uriaşe, ce-i şiroiau fără oprire pe obraji.

– Am plecat la Newcastle doar ca să-mi dovedesc că pot trăi fără tine, dar nu pot! Nu pot trăi fără tine, Jem! Când începuse să menţioneze faptul că voia să se transfere la o facultate din Londra, Jem hotărî că asta era picătura care umpluse paharul. Destul!

Şi fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, iar el reacţionă oribil la auzul acestei veşti prin telefon şi îşi cheltui toată bursa pe un zbor de la Newcastle la Londra, pentru că trenul mergea prea încet, apoi se duse din poartă în poartă, din casă în casă, prin toată comunitatea studenţească din oraş, întrebând de ea disperat. Până la urmă o găsi, în timp ce încerca să se ascundă de el la Lincoln's Inn Field. Apoi petrecură împreună trei ore traumatizante, amintindu-şi toate detaliile relaţiei lor, iar Nick o rugă în genunchi şi o imploră înnebunit să-i mai dea o şansă, până când soarele începu să apună şi vagabonzii începură să-şi aranjeze cutiile de carton pentru adăpostul de seară, iar Nick renunţă în cele din urmă şi se duse acasă.

Nici Jason nu credea că Jem îl iubea; voia să fie în centrul universului ei, să-l iubească mereu, să-l consoleze întruna, în cele zece luni de când erau împreună, cufundându-se zile în şir într-o uriaşă gaură neagră atunci când simţea că Jem îl înşela într-un fel sau altul.

Danny insistase ca ea să nu se mai vadă cu prietenii ei – nu înțelegea de ce-ar avea ea nevoie de prieteni, acum că s-au găsit unul pe altul. Clem voia să se căsătorească cu el după șase săptămâni și făcu o depresie oribilă când ea îi zise că nu voia același lucru, pretinzând că nu mai putea s-o vadă pentru „că-l durea al dracului de tare".

Și apoi în sfârșit îl cunoscu pe Freddie, un saxofonist extrem de charismatic, superamuzant și teribil de sexy, după care lui Jem i se aprinseseră călcâiele ceva de speriat. Era complet diferit de toți tipii ăia de treabă de care se îndrăgostise până atunci și se simțea pregătită să încerce și reversul medaliei – să-i ofere inima pe tavă. Dar el i-o luă înainte. Peste câteva săptămâni își tunse pletele cârlionțate, își schimbă blugii pe niște pantaloni la dungă și o cămașă în carouri și se apucă să discute foarte serios despre cum o să-și vândă el saxofonul și o să-și ia o slujbă la un departament de vânzări ca să-și poată permite o ipotecă și, cine știe, să-și întemeieze și o familie.

Jem fu complet năucită. Nu fetele erau cele care se purtau așa? Nu femeile erau cele care își doreau relații stabile, siguranță, copii, bărbații fiind cei care nu voiau decât să se îmbete cu prietenii, să se distreze și să fie liberi cât mai mult timp? Nu și în cazul ei. Din experiența ei, bărbații erau cei care aveau o nevoie bolnăvicioasă de relații stabile și de siguranță. Cum altfel se explica faptul că nouă din zece cereri în căsătorie veneau de la bărbați? Sigur că nu erau chiar toți împinși de la spate.

Și încă un lucru pe care-l aflase Jem era că bărbații se simțeau amenințați de femeile care nu-și doreau relații stabile și siguranță, de cele care nu-i duceau mereu în lesă către altar, care nu se opreau să saliveze la toate vitrinele cu bijuterii sau nu se înmuiau de bucurie când vedeau vreun îngeraș rozaliu într-un cărucior. Și oricât s-ar plânge și jeli bărbații de aceste trăsături tradițional feminine, măcar știau cu ce aveau de-a face – „pisălogeală", „ghiulea de picior", „sub papuc". Toate astea fuseseră testate și trăite de tații lor, de tații taților lor și de tații de dinaintea acestora; femeile de genul ăla erau o cantitate cunoscută. Dădeau un aer amuzant serilor

cu băieţii în oraş – adică meritai să ieşi, după o săptămână întreagă cu scorpia de gagică-ta. Făcea parte din frumuseţea vieţii şi, cine ştie, poate peste vreo câţiva ani, bărbatul se va putea preface că fusese împins de la spate în faţa altarului, dar asta doar ca să păstreze o tradiţie, chiar dacă şi el îşi dorea acest lucru.

Dar în zilele noastre, ei bine, în zilele noastre toate regulile erau încălcate şi, dintr-un motiv sau altul, o noapte în oraş cu băieţii nu mai era aşa de plăcută când te întrebai disperat oare ce punea la cale prietena ta cea libertină cu prietenele ei şi, pur şi simplu, nu mai era acelaşi lucru când ajungeai acasă mort de beat la ora unu noaptea, iar ea intra pe uşă la ora două, făcută praf, tot ea distrându-se mult mai bine decât tine. Cu ce să se mai distreze bietul mascul dacă nu putea să o momească cu relaţii stabile ani şi ani de zile? Şi dacă nu voia relaţii stabile, inel, copii, atunci ce naiba mai voia de fapt? Aşa aflase Jem că majoritatea bărbaţilor rămâneau complet năuci şi pierduţi când dădeau de o fată care dorea doar să se distreze şi, dintr-un motiv sau altul, îşi asumau ei rolul tradiţional de femeie, chinuindu-se teribil s-o enerveze pe prietena lor, s-o prindă în mrejele relaţiei şi s-o controleze.

Doar că Smith nu făcea asta. Smith era perfect. Era foarte mulţumit că Jem îşi vedea de ale ei, cum poftea ea. Era generos, atent, şi afectuos. Jem nu mai întâlnise până atunci un bărbat atât de atent. N-o lăsa niciodată singură, o săruta mereu pe creştetul capului, o strângea vesel de mână, o mângâia pe gât, o ţinea strâns la piept în îmbrăţişări lungi de-i trosneau oasele. Jem ştia de ce. Îi mărturisise la prima lor întâlnire că fusese celibatar vreme de cinci ani. Cinci ani! Nu avusese parte de nici un fel de contact fizic cu o femeie timp de cinci ani de zile. Era încă un semn. Probabil că burlăcia lui era mai mult decât o coincidenţă. Probabil că aşteptase pe cineva, o aşteptase chiar pe ea. Şi era şi mai fericită că el se revanşa acum pentru timpul pierdut.

Mirosea bine, arăta bine, se îmbrăca minunat şi se simţea extraordinar. N-o enerva mereu cu sentimentele şi nesiguranţa lui, o lăsa să facă ce vrea ea, când vrea ea.

Îi plăcea de prietenii lui. Lui îi plăceau prietenii ei. Și faptul că era destul de bogat cât să plătească pentru toate mesele în oraş şi taxiurile spre casă, fără ca Jem să se simtă vinovată pentru toate astea, era doar cireaşa de pe tort.

Într-adevăr, nu era chiar un vis romantic de tinereţe. Săriseră peste toate ritualurile de cucerire – discuţiile lungi şi vesele până în noapte, orele întregi petrecute în pat studiindu-şi reciproc aluniţele, cicatricele şi buricul, conversaţiile la telefon pe care le-ai fi vrut nesfârşite şi porţiile de pizza mâncate în parc în după-amiezile friguroase de iarnă. Şi poate că n-aveau aşa multe lucruri în comun – avusese dreptate despre vinul alb sec şi restaurantele de fiţe. Dar se simţeau bine împreună. Chiar şi acum, la începutul relaţiei lor, erau în stare să stea comod în tăcere unul lângă altul în public. Şi nu conta dacă nu mai aveau nimic de zis. Nu se simţeau deloc stingheri. Iar Smith nu era chiar cel mai aventuros şi mai spontan băiat din lume. Dar asta nu conta pentru Jem. Avusese parte de relaţii romanţioase de-i ajunseseră până-n gât.

Şi chiar n-o deranja că Smith uitase şi de aniversarea lor de o lună, şi de cea de două luni. I se părea chiar simpatic. Şi nu-i păsa că el nu-i făcea complimente nesfârşite şi nici nu observa când îşi schimba coafura sau purta vreo rochie nouă. Chiar n-o deranja indiferenţa lui faţă de serile *à deux* petrecute alături de prietenul ei foarte apropiat Paul sau lipsa lui acută de gelozie când era vorba despre foştii ei prieteni sau iubiţi. Era fericită că el îşi petrecea atât de mult timp la muncă şi că nu îşi tulbura viaţa ca să-i facă şi ei loc pe undeva. Ea chiar nu voia lucruri de genul ăsta. Nu avea nevoie de atenţie, de pretenţii şi de dependenţă. Fusese ţinta prea multor iubiri nesigure. Şi acum, nu voia decât să fie cu Smith.

capitolul 13

Ralph renunţase să mai citească jurnalul lui Jem în ultimele câteva luni. De fapt, jurnalul actual. Era plin

de „Smith a făcut asta, Smith a făcut ailaltă", Smith în sus, Smith în jos, la naiba cu Smith! Se părea că Ralph pur şi simplu încetase să existe pentru ea din clipa când şi-o trăsese cu Smith. Tot spera că în mintea lui Jem avea să se mai strecoare vreun dubiu, ceva, vreo menţiune a faptului că Smith nu era chiar potrivit pentru ea, că nu era destul de bun, că luase decizia asta prea repede. Dar nici urmă de aşa ceva. Ea nici nu-şi dădea seama, era „îndrăgostită" de Smith, şi jurnalul ei era înţesat cu poveşti fericite şi pline de alintături, complet greţoase dacă-l întrebai pe Ralph, poveşti despre cât de perfect era şi cât de minunat era să fie cu el şi ce sex grozav făceau.

Dar Ralph nu renunţase la perioadele lungi petrecute în camera ei. Îi plăcea aici. Mirosea frumos şi se simţea confortabil şi în siguranţă cu toate obiectele feminine ale lui Jem, era aproape la fel de bine ca şi când ar fi fost şi ea acolo. Se simţea atât de apropiat de ea când stătea la ea în cameră.

Acum era aşezat pe pat şi se uita prin vechea ei agendă de la A la Z, studia harta şi toate străzile care fuseseră încercuite, întrebându-se de ce le încercuise. Oare pentru petreceri? Interviuri pentru slujbe? Posibile apartamente?

Era ora două după-amiaza. Claudia era plecată. Toţi prietenii lui stăteau la casele lor cu iubitele. Voiau o seară de vineri tihnită, acasă. Ralph se simţea singur şi deprimat, aşa că se duse glonţ în camera lui Jem.

Puse agenda înapoi în sertarul de sus, şi privirea i se îndreptă din nou către vraful de jurnale de sub masă. Reuşise să reziste tentaţiei de a se uita prin ele până acum – acest lucru îl făcea să pară mai disciplinat, mai puţin lipsit de scrupule, să se simtă mai bine cu el însuşi şi cu comportamentul lui josnic. Le privi un pic, apoi se uită în altă parte. Nu, nu trebuia să facă asta. Se uită din nou. „La naiba", îşi zise şi se întinse după jurnalul cel mai de jos, un registru vechi cu abţibilduri de la UCL şi feţe zâmbitoare lipite pe copertă, pe care scria „1986". Deschise jurnalul, şi hârtia veche şi fragilă foşni încet când dădu prima pagină. Începu să citească.

Peste şase ore se opri din citit. Trecuse toată ziua şi, între timp, Ralph învăţase foarte multe lucruri despre Jem. Aflase despre cum fusese adolescenţa ei, cum îşi ura părul cârlionţat şi veşnic încurcat, la fel şi pielea palidă aproape anemică şi faptul că era aşa de mică de statură; şi cum pe măsură ce alte fete din clasa ei îşi pierdeau virginitatea, rămâneau gravide şi veneau la şcoală cu muşcături de dragoste roşii ca para focului pe gât, Jem se chinuia din răsputeri să treacă repede pe cealaltă parte a străzii ori de câte ori vedea vreun băiat apropiat cât de cât de adolescenţă. Era timidă până la loc comanda şi nu avea pic de încredere în ea, plângea în fiecare noapte, îngropată în perne, pentru că i se părea că e înfiorător de urâtă şi că n-o s-o vrea nici un bărbat niciodată. Avea cincisprezece ani când se sărutase prima dată şi i se păruse atât de neplăcut, iar băiatul, un specimen atât de respingător, încât îşi frecase disperată buzele cu palma mai bine de zece minute după ce se despărţiseră, tremurând de scârbă când îşi amintea.

Apoi ieşise cu o serie de băieţi urâţi, încercând din răsputeri să-şi păstreze onoarea nepătată şi virginitatea intactă, înainte ca Justin Jones să-i ceară să se întâlnească. Justin Jones se pare că era idolul masculin al liceului, un tip brunet şi şmecher, care avea toate fetele la picioare lui.

– De ce m-ai ales pe mine? îl întrebase ea, referindu-se indirect la contrastul dintre ea şi fetele clar mai atrăgătoare care se aliniau în fiecare zi doar ca să meargă în spatele lui Justin.

– Nu ştiu, îi zise el zâmbind cu jumătate de gură. Nu are legătură cu felul cum arăţi, are de-a face cu tine. Pur şi simplu îmi place de tine.

Cu ajutorul acelui compliment de mult apus, fără prea mare importanţă, Justin Jones îi inoculase lui Jem fără să vrea un soi de încredere în sine, pe care toate complimentele la un loc, primite de la bărbaţii îndrăgostiţi lulea de ea, n-ar fi reuşit să i-o ofere nici într-o mie de ani. El îi complimentase personalitatea. Îi flatase spiritul, şi Jem află că nu trebuia să încerce să fie altcineva

decât ea însăşi. Era o tipă atrăgătoare, iar cei care nu-şi dădeau seama de lucrul ăsta nu meritau să-l afle.

Şi de atunci, se pare, Jem avusese o serie întreagă de relaţii cu băieţi de treabă care deveneau patetici sufocând-o cu atâta dragoste şi cerându-i câte-n lună şi în stele. Asta până să-l întâlnească pe Smith.

În sfârşit înţelegea şi Ralph ce vedea Jem la Smith, de ce era atât de îndrăgostită de el. Smith nu îi acaparase sentimentele, nu îi interzicea nimic şi nu o controla niciodată.

Cât de ironic era faptul că Smith i se părea atât de diferit de alţi băieţi, când, de fapt, era fix la fel, şi singurul motiv pentru care n-o copleşea cu cadouri, n-o adora şi n-o cerea în căsătorie îl constituia faptul că era îndrăgostit de alta. Ironic, nu?

Ralph îşi luă o bere din frigider şi se trânti pe canapea, scotocind printre fleacurile de pe măsuţa de cafea după telecomandă. Tocmai ratase *The Simpsons*, şi acum pe Sky era o emisiune complet nesărată, cu filmuleţe din viaţa reală, înfăţişând oameni care aproape că se înecau sub bărci care se zbăteau pe valuri şi cu tot soiul de creaturi care erau salvate din clădiri în flăcări.

Smith era în oraş în seara asta, la nu ştiu ce conferinţă de presă. Poate că el şi Jem aveau să rămână singuri. Poate că în loc să se tot strecoare pe vârfuri pe lângă ea, încercând să găsească motive ca să nu-i vorbească, aşa cum făcea de obicei, ar fi putut folosi ocazia asta ca s-o facă să spună tot ce avea pe suflet. Să afle şi mai multe despre ea. Ştia deja mai multe despre ea decât despre tipele cu care avusese relaţiile cele mai lungi. Îi cunoştea toate fricile şi nesiguranţa, istoricul relaţiilor ei romantice, ba chiar şi nevoile şi dorinţele ei. Acum voia s-o cunoască mai bine decât pe oricine din viaţa lui.

Auzi două voci de femei afară şi se întoarse pe canapea ca să spioneze prin perdelele trase în lături. Era Jem, încărcată de cumpărături ca de obicei – nu cunoscuse niciodată vreo tipă care să-şi petreacă atâta timp în supermarket –, vorbind cu fufa aia blondă de la etaj.

Se chinui să afle despre ce vorbeau, dar se auzea foarte înfundat. Zâmbi în sinea lui gândindu-se cât de ironic

era faptul că prietena lui Smith reuşise aşa de uşor şi de repede să se afle într-o situaţie la care Smith visa, fără nici un rezultat concret, de cinci ani de zile. Se ridică şi se uită în oglindă, îşi mai ciufuli un pic părul tuns scurt şi se aşeză la loc.

Peste o vreme auzi deschizându-se uşa de la intrare, iar peste câteva clipe Jem se năpusti în cameră – Jem dădea mereu buzna în încăperi, atât de puternic era entuziasmul ei –, înfofolită din cap până-n picioare într-o haină neagră şi cu un guler-şal din blană mov-închis pe umeri.

– Tocmai am avut o discuţie amuzantă cu fata de la etaj. E foarte prietenoasă de felul ei, nu?

Lui Ralph i se părea că Cheri era exact opusul descrierii lui Jem, dar poate că ea avea instincte mai bune când era vorba despre oameni.

– Ştiai că e dansatoare? A făcut balet clasic până a crescut prea înaltă. De-aia e aşa de elegantă în mişcări, se ţine foarte bine.

Ralph credea pur şi simplu că e o vacă trufaşă, care avea prea multe pretenţii chiar şi pentru el.

– Ce faci în seara asta, Ralph?

El ridică din umeri şi se scărpină în cap.

– Îîî, nimic. Cam trist pentru o seară de vineri.

– Super! Uite, mie mi-au tras ţeapă prietenii şi mi-am zis că ar fi drăguţ să gătesc un curry, să beau o tonă de bere, să fumez ceva şi să mă culc devreme. Ai chef să-mi ţii de urât? Bine, mai puţin treaba cu culcatul devreme, desigur. Chicoti într-un chip adorabil.

Lui Ralph nici nu-i trecea prin cap altceva ce şi-ar fi dorit mai tare să facă, aşa că încercă să-şi mascheze entuziasmul.

– Sună perfect. Mi-ar plăcea la nebunie. Nu promit să fiu de prea mare ajutor la bucătărie, dar o să rulez una mică.

– S-a făcut!

Şi atât îi lipsea lui Ralph să nu sară în sus de bucurie când Jem ieşi din cameră. „Gata, m-am hotărât."

Jem se întoarse. Nu purta pantofi şi avea o pereche de ciorapi lungi negri în picioare şi o rochie scurtă de lână, de un verde-închis şi cu mâneci largi.

– Ai văzut vreodată emisiunea „Nu ştiu să gătesc, nu vreau să gătesc"?

Ralph avea o privire complet pierdută.

– Haide, măi, sigur ai văzut-o. Doar stai acasă toată ziulica. E pentru oameni ca tine – arătă cu degetul spre el –, oameni care nici nu încearcă să gătească şi nici nu vor. Un bucătar îi pune pe doi oameni vai de capul lor să gătească un fel de mâncare imitând ceea ce face el – oricum, e o prostie de emisiune, dar nu asta voiam să zic. Cred că orice burlac trebuie să ştie cum să gătească măcar un singur lucru şi, din moment ce-ţi place curry-ul aşa de tare, m-am gândit că ar fi drăguţ să te învăţ să-l faci. Hai, sus de pe canapea! Îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice, el o apucă, zâmbi şi o urmă în bucătărie, bucurându-se de senzaţia mâinii ei mici într-a lui.

– Credeam că eu o să rulez una mică şi tu ai să găteşti.

– Da, bine, m-am răzgândit. OK, după cum ştii, există foarte, foarte multe feluri de curry. În seara asta am să fac pui jal frezi – de fapt, poţi să rulezi un joint cât explic eu ce şi cum –, da, în seara asta o să facem pui jal frezi, se face foarte, foarte uşor. Şi poţi să-l găteşti cum vrei – mie îmi place cât mai verde şi al naibii de iute! Am luat piept de pui, pe care o să-l tăiem mai încolo, şi un mănunchi mare de coriandru proaspăt, o groază de ardei verzi şi teribil de iuţi – cei mari nu sunt buni de nimic de-obicei, nu te obosi să iei din ăia. Poţi ţine pasul?

– Da, până una, alta e chiar simplu. Ralph stătea la masă şi răsucea iarbă într-o hârtie transparentă pe care o rula pe o cutie de cereale Shreddies. Era fascinat: oare de ce nu-l învăţase să gătească nici o altă prietenă de-a lui de până atunci?

– Poţi cumpăra pastă de curry gata făcută, dar e mult mai bine să o faci tu – poţi să pui tot ce vrei în ea. OK, acum am să adaug coriandru din belşug, nişte frunze de cimbrişor şi nişte cimbrişor măcinat. Miroase! zise ea, ţinându-i pacheţelul de plastic sub nas, aşa-ţi miros subsuorile la o zi după ce mănânci curry...

Peste puţină vreme Ralph tăia puiul şi ceapa şi toca usturoiul. Mâncase un milion de curry-uri în viaţa lui,

dar nu auzise nici de jumătate din ingredientele care se foloseau la prepararea lui. Ce-i aia ghee? Chimen? Frunze de curry? Constată cu uimire că se simţea foarte bine, chiar sugera tot felul de ingrediente posibile şi cerea mai multe îndatoriri, simţindu-se minunat de relaxat cu Jem pentru prima oară de când aflase de relaţia ei cu Smith. Discutau şi râdeau împreună ca nişte prieteni vechi, fredonau melodiile celor de la Pogues şi dansau prin bucătărie.

Au pus masa împreună şi Ralph căzu în extaz când se trezi servit cu o farfurie de curry cu orez la a cărui preparare participase şi el. Şi se extazie şi mai mult când gustă; era delicios.

– Ralph, pot să te întreb ceva? începu Jem în timp ce mâncau.

„Doamne sfinte, una dintre replicile care nu aduc nimic bun."

– Tu ce crezi despre mine şi Smith, spune sincer?

„Vai, Doamne. Şi acum ce să zic? Te vreau, te vreau, te vreau pentru mine, şi asta e părerea mea despre tine şi Smith." Asta ar fi fost o replică sinceră: „Smith nu te cunoaşte cum te cunosc eu; tu nu-l cunoşti pe Smith cum îl ştiu eu; toată relaţia asta e o greşeală şi eu sunt groaznic de gelos."

– Mă bucur tare mult pentru voi, zise el. „Mamă, câtă sinceritate."

– Deci nu te simţi exclus sau lăsat pe dinafară sau ceva de genul ăsta? Adică, tu şi Smith aţi locuit singuri-singurei atâta timp şi cred că te incomodez, parcă te dau la o parte sau cam aşa ceva...

– A, nu, nu, deloc, chiar deloc, îmi place că stai cu noi. „Da, măcar asta era adevărat." Jur că nu este nici o problemă; pentru mine e un soi de uşurare, fiindcă a trecut atâta timp de când Smith nu a mai fost măcar interesat de vreo femeie... „Na de-aici, Pinocchio." Şi mă bucur că-l văd şi pe el fericit. Nu l-am mai văzut niciodată aşa, se simte foarte bine cu tine. „Dar eu m-aş simţi şi mai bine."

– A, bine, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Şi tu de ce nu te vezi cu Claudia în seara asta?

„Claudia? Claudia? Ce salt în mijlocul conversației!" Ralph se chinui un pic să-și aducă aminte cine era Claudia, ca să nu mai vorbim de motivul pentru care nu era acum cu ea.

– A, da, e la Paris weekendul ăsta, în interes de serviciu, ceva legat de prezentări de modă sau ceva asemănător.

– Uau, ce șic! Încă n-am cunoscut-o. Cum e Claudia?

– Sincer?

– Da, păi, acum suntem sinceri, nu? Rupse o bucată de hârtie din rola cu hârtie de bucătărie și își suflă nasul care îi curgea de la curry.

– Păi, arată foarte bine, e foarte înaltă și slabă. Și câteodată e chiar simpatică. Dar în general e un ghimpe în coastă. Tot ce fac eu e greșit. Dacă o sun nu e bine, dacă n-o sun sunt un nesimțit. Dacă o chem în oraș cu prietenii mei se plânge că nu-i place de ei, dacă ies fără ea se plânge că o ignor. Îmi spune că arăt cam zdrențăros, și dacă-mi cumpăr ceva nou comentează: „A, deci ai bani să-ți iei haine noi, dar nu-ți poți permite să mă scoți în oraș". Niciodată nu-i sunt pe plac.

– O iubești?

– Nu.

– Îți place de ea?

– Din când în când.

– Și atunci de ce ești cu ea?

– Pentru sex, cred.

– Hm, măcar ești sincer, nu? Nu ți-ar plăcea să fii cu cineva de care să fii îndrăgostit?

Ralph se întinse după rola de hârtie, căci iuțeala îl prinsese și pe el.

– Da, recunosc că în ultima vreme am început să vreau mai mult de la viață. Prea sunt speriat de investiții emoționale, de nesiguranță, de vulnerabilitate.

– Ai suferit din dragoste în trecut?

– Nu chiar, pur și simplu am fost prea implicat, aproape secat de puteri de toată tărășenia asta cu dragostea – îmi acaparase toată viața și n-am mai vrut să risc una ca asta. Dar acum, nu știu, cred că aș putea fi gata pentru ceva adevărat. Râse nervos. Nu putea să creadă

că spunea aşa ceva, nu mai vorbise cu nimeni despre sentimente adevărate de foarte mult timp.

– Pur şi simplu n-ai cunoscut fata potrivită, nu?

„Vai, Jem, dac-ai şti..."

– Da, ceva de genul ăsta. Venise timpul să schimbe subiectul. Ia zi, tu şi Smith trăiţi acum tărăşenia asta cu dragostea?

Jem zâmbi.

– Da, sigur că da. Foarte, foarte sigur. Smith este tot ce mi-am dorit, chiar e. E perfect.

„Nu Jem, nu e. Este un nesimţit fără seamăn şi nu te merită."

– Mda, e un tip grozav.

Ralph ar fi vrut să zică ceva de rău de Smith, să-l facă de râs, dar ar fi fost lipsit de scrupule şi răutăcios s-o facă. Ar fi vrut să-i povestească despre istoricul dezastruos al relaţiilor lui Smith, ca să nu mai vadă totul în roz.

Voia să-i spună că ideile ei despre visuri şi destin erau, în opinia lui Smith, complet ridicole, dar perfecte ca s-o bage-n pat. Ar fi vrut să-i spună că Smith ar scăpa de ea cât ai zice peşte dacă Cheri s-ar uita o secundă la el. I-ar fi spus atât de multe lucruri, dar chiar nu reuşea. Jem îl trezi din reverie.

– Şi tu de ce nu mai pictezi?

„Deci în seara asta vorbeau despre toate lucrurile serioase."

– Pfui, ce întrebare complicată! N-aş zice că nu mai pictez deloc, mai degrabă că nu pictez în clipa asta. Am încercat, dar pur şi simplu nu-mi vine inspiraţia. Poate că m-am complăcut în această situaţie. Eram foarte nefericit când eram mai tânăr, foarte introspectiv; atunci îmi era uşor să pictez.

– Te-ai cam izolat, nu? Te-ai ferit să simţi nişte chestii. Pun pariu că dacă ai cunoaşte pe cineva şi te-ai îndrăgosti, ai avea din nou inspiraţie, ai da drumul tuturor sentimentelor şi te-ai năpusti drept în atelier. Nici nu ţi s-ar mai părea o corvoadă sau un efort. Da, ăsta e remediul doctoriţei Jem. Găseşte-ţi o femeie pe măsură şi îndrăgosteşte-te de ea.

„Vai, ce dureroasă era ironia sorţii câteodată."

Ochii lui Ralph se împăienjeniseră, iuţeala de la ardei crescuse pe furiş, iar gura lui ardea toată, buzele i se umflaseră, îi curgea nasul şi mintea îi era suprasolicitată de mii de lucruri pe care ar fi vrut să le spună cu voce tare, dar nu putea.

– Nu cumva ţi se pare prea iute, Ralph? Toată discuţia aia a noastră despre cum n-ai avut parte niciodată de vreun curry care să te răpună a fost oare în van? îl tachină Jem.

– Sigur că nu. Minţea din nou, dar n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului de faţă cu fata asta! Aşa-mi şi place. Şi tu pari că suferi, doamnă Sunt-Cea-Mai-Vitează.

–Deloc! Ăsta este dulce spre deosebire de curry-urile mele obişnuite, am fost mai tolerantă de dragul tău.

– Aha, înţeleg, ţi se pare că eşti împărăteasa ardeilor iuţi, nu?

– Nu mi se pare, chiar sunt. Şi n-am cunoscut pe nimeni care să mănânce la fel de iute ca mine.

– Ei bine, ţi-ai găsit naşul. Pe Ralph îl cuprinse un adevărat avânt competitiv. Sări de la masă şi înşfăcă un pumn de ardei iuţi proaspeţi din punga de alături.

– Bine, fiecare ia câte un ardei iute întreg, n-ai voie să muşti bucăţi mici. Hai să separăm bărbaţii adevăraţi de şoriceii lăudăroşi.

– Sigur. Hai, dă-mi-l!

Vai, ce durere, ce durere dulce-arzătoare simţiră când uleiurile astringente ale ardeilor le atinseră limbile. Mai întâi se auzi un pârâit de pulpă verde lucioasă între dinţi, apoi un strop de aromă, urmată de o flacără de iuţeală îmbăiată într-un val brusc de salivă.

– Nu ai voie să-l înghiţi, trebuie să-l mesteci pe tot şi să-l arăţi pe limbă, zise Ralph.

Limbi de foc le biciuiau cerul gurii, iar creierul le trimitea semnale disperate prin tot corpul. Jem şi Ralph mestecau de zor, inspirau şi expirau rapid printre buzele strânse pungă, ca gravidele în travaliu, şi fluturau din mâini disperaţi, încercând să calmeze flăcările iuţelii, dar fără sorţi de izbândă.

– Oh, la naiba, la naiba, la naiba, îmi ia foc limba!

Lui Ralph îi bătea inima mai, mai să-i spargă pieptul, transpira şi lovea cu pumnii în tăblia mesei, ochii îi ieşiseră uşor din orbite şi îi curgeau lacrimi pe obraji.

– OK, OK, gata, hai să arătăm ce-am mestecat, hai, hai – trebuie să înghit prostia asta până nu mă omoară, strigă Jem cu obrajii mai purpurii ca oricând.

– Limba la apel, te rog!

Ralph şi Jem scoaseră limbile şi dădură la iveală cantităţi mici de ceva verde şi mestecat, apoi înghiţiră.

– Apă, apă!!!!! urlă Ralph.

– Nu, apa ustură şi mai rău. Bereeeee!

Sorbiră disperaţi berea, dar lichidul nu-i ajută cu nimic.

– Doamne, cred că mor aici! Orez, mănâncă nişte orez gol!

Se repeziră amândoi la aragaz şi luară pumni de orez pe care şi-l îndesară apoi bine în gură.

– Gheaţă! Avem gheaţă în congelator!? strigă Jem.

Ralph deschise uşa de la congelator şi căută disperat prin el.

– Avem, avem!

Întoarse tava pentru gheaţă cu susul în jos şi o lovi puternic de blatul de la chiuvetă, iar cuburile de gheaţă zburară în toate direcţiile, pe jos şi în chiuvetă. Fiecare luă câte unul şi îl îndesă în gură, sugând cât puteau de tare, de parcă voiau să extragă şi ultimele picături din răceala gheţii.

– Vai, Doamne, strigă Ralph. Doamne sfinte! Iuţeala începuse să se mai potolească, dar tot corpul lui era într-un şoc sublim, endorfinele îi curgeau prin vene ca un soi de drog minunat. Uau!

Jem îşi plimba cubul de gheaţă peste buzele umflate.

– A fost incredibil! Ca sexul!

Li se învârteau capetele de la atâta agitaţie şi inimile le băteau mai tare ca oricând. Amândoi râdeau din nimic şi nu se mai puteau opri.

– A fost mai bine decât sexul! îi răspunse Ralph.

Încet, încet, se aşezară din nou la masă.

– Şi cine a câştigat?

– Cred că putem spune că suntem la egalitate!

– A, nu! Nu cred. Trebuie să câştige cineva. Cel mai bun din trei încercări!

Când ajunse şi Smith acasă, în apartament plutea un soi de aer de isterie cu greu ţinută în frâu. Se luă după zgomotul râsului nebunesc până ajunse în bucătărie şi îi găsi pe Ralph şi pe Jem cu capetele în congelator.

– Ce naiba faceţi aici? întrebă el, lăsându-şi servieta pe masă în mijlocul unui haos de doze de bere goale, farfurii murdare şi cuburi de gheaţă aproape topite.

Ei se întoarseră cu o expresie vinovată pe chip şi cu gurile pline de gheaţă, cu obrajii roşii ca para focului şi cu lacrimi în ochi.

– Am făcut întrecere cu ardei iute, îi răspunse Ralph plimbându-şi cubul de gheaţă prin gură în timp ce-şi făcea degeaba vânt. Cinci fiecare, cruzi. Acum suntem la egalitate.

– Ce?! Sunteţi nebuni de legat! zise Smith scuturând din cap neîncrezător. O privi pe Jem. Uite cum arăţi, ca o nebună! Parc-ai fi dusă!

Lui Ralph nu i se părea că Jem arăta dusă, i se părea că arăta pur şi simplu beton. Avea părul despletit, iar buclele ei negre ca pana corbului îi încadrau frumos faţa roşie ca racul, care strălucea de la atâta căldură şi veselie când îl îmbrăţişă pe Smith. Îl îmbrăţişă pe Smith. Pe Ralph îl durea oribil să vadă cât de repede putea fi extrasă din coconul de nebunie pe care şi-l ţesuseră în seara asta şi cum ateriza imediat în braţele lui Smith, de parcă era un copilaş de care Ralph avusese grijă toată noaptea, un copilaş al cărui părinte iubit tocmai se întorsese acasă. El şi Jem stătuseră împreună şi fuseseră extrem de apropiaţi, apoi apăruse Smith şi distrusese atmosfera ca pe un gândac pe care-l strivise cu servieta lui idioată. Avuseseră parte de nişte clipe minunate până să vină Smith, şi el simţise că Smith era cel în plus aici, a cincea roată la căruţă, şi că Jem era a lui, doar a lui.

Dar noaptea se sfârşi dureros. Jem curăţă mizeria de pe masa din bucătărie, Smith îşi desfăcu nodul de la cravată şi povesti despre seara pe care o avusese cu nişte bancheri elveţieni. Totul se sfârşise.

Ralph era împietrit de greutatea tristeţii lui.

– Da, cred că mă duc şi eu la culcare, mormăi el încet. Mersi pentru o seară minunată, Jem. Mersi pentru provocarea cu ardei iute şi curry, şi tot, a fost minunat! Se aplecă s-o sărute pe obraz exact când îşi întorcea faţa spre el şi nimeri drept pe buzele ei. Senzaţia neaşteptată îi trimise unde de şoc prin corp, un curent de entuziasm i se plimbă dinspre buze în jos, prin inimă, apoi prin bucla stomacului, ajungând sub forma unui val de plăcere între picioare. Senzaţia era mai puternică decât ardeii iuţi! Noapte bună.

Corpul îi era contorsionat de dorinţe care se băteau cap în cap între a rămâne cu ei, a sări pe Jem şi a fugi din cameră cât îl ţineau picioarele. Se năpusti în baie şi se lăsă cu toată greutatea pe capacul de la closet. Tremura tot.

O iubea. Era complet şi teribil, şi stupid, şi minunat de îndrăgostit de ea. La naiba!

capitolul 14

– Ce viaţă grozavă, nu-i aşa?

– Da, chiar aşa, Siobhan, ce ţărişoară minunată, sigur că da.

Rosanne stătea pe bancheta din spate a Embassy-ului, cu botul bine proptit în deschizătura din geam şi cu ochii pe jumătate închişi din cauza vântului usturător de decembrie care îi flutura urechile lungi, negre şi clăpăuge.

– Având în vedere că, dintre noi doi, tu eşti cel de origine galică, ai un accent scoţian absolut deplorabil, domnule Kasparov.

– Păi, nu l-ai auzit niciodată pe Sean Connery încercând să imite accentul irlandez? E de-a dreptul sinistru! îi răspunse Karl.

Siobhan şi Karl lăsaseră în urmă mai devreme zonele urbane ale Scoţiei, iar peisajul începea să se formeze treptat, ca un puzzle, să crească de la nişte contururi ondulate spre sud la nişte formaţiuni asemănătoare unui tsunami, pe care le străbăteau chiar acum, să se insinueze

pe drumuri nesfârşite şi goale, să se transforme în minuni ale naturii, într-un spectacol care îţi tăia răsuflarea de frumos ce era. În ultimele patruzeci şi cinci de minute de când ajunseseră în Highlands, conversaţia lor consta doar în „uuu"-uri şi „aaaa"-uri, când lumina scoţiană orbitoare punea în evidenţă fire argintii de urzeală sub forma unor pârâiaşe care curgeau în cascadă pe nişte dealuri negre sau vreo insuliţă fermecată, artistic plasată în mijlocul unui lac. Peisajul voluptuos care-i înconjura era blând şi feminin, bine înfăşurat în ceea ce arăta de la distanţă ca o catifea de un verde-deschis, iar cerul din acea după-amiază târzie atingea pământul cu coroniţe diafane de ceaţă albăstruie.

Nici unul dintre ei nu mai fusese în Scoţia până atunci şi se simţeau ca nişte copii prea entuziaşti, care de-abia aşteptau să vadă ce li se pregătea la următoarea cotitură; parcă nu mai voiau să plece din acele locuri cu privelişti care aveau să le populeze cu siguranţă visele de acum încolo.

– Nu-mi place să zic asta, dar Irlanda a trecut acum pe locul doi. N-am mai văzut niciodată ţinuturi aşa de frumoase, zise Karl.

Siobhan studia atlasul din poală.

– Mai avem doar un lac de văzut şi am ajuns, zise ea îndepărtându-şi din ochi părul bătut de vânt.

– Ce păcat, aş putea conduce la nesfârşit pe-aici.

Se simţeau mai în largul lor decât fuseseră săptămâni de-a rândul. Evident că aveau nevoie de aşa ceva, de o pauză de viaţa agitată din Londra, de problemele lor. Karl îşi dorea să fi plecat doar ei doi în călătoria asta, dar îi plăcea de tipul ăsta, Rick de Largy. Era de treabă şi poate că n-avea să fie chiar aşa de rău.

Era ora patru, şi soarele din nord se pregătea să apună.

– Cred că o să ajungem la ţanc să prindem apusul deasupra lacului. Jeff spunea că e nemaipomenit. Karl nu reuşea să-şi mai şteargă zâmbetul de pe faţă. Luă mâna stângă de pe volan şi o prinse pe Siobhan de după umeri, apoi o strânse un pic. Ai emoţii? o întrebă el.

– Nu, nu chiar. Puţin de tot, poate.

– Da, şi eu sunt la fel. Cu toate astea, o să fie bine, să ştii. Şi dacă nu vrei să participi, spune că nu te simţi bine, aşază-te confortabil şi admiră priveliştea.

Siobhan se forţă să râdă. Karl sesiză sunetul fals şi se întristă. Nici nu-şi mai amintea de când n-o mai auzise pe Siobhan râzând zgomotos, cu gura până la urechi. Îi plăcea râsul acela; era genul de râs care se auzea în tot restaurantul, care-i făcea pe oameni să întoarcă după ea capul în autobuz, care ar fi dat-o afară din bibliotecile publice. Acesta însă era subţire şi străveziu ca o coală de hârtie, atât de fragil de parcă era pe cale să izbucnească în lacrimi, nu alta.

Mai conduseră o vreme, pierduţi în gândurile lor, în timp ce, deasupra lor, cerul atârna ca o plasă de ţânţari caleidoscopică şi îşi schimba culoarea în fiecare clipă.

„Glencoe, trei kilometri, aproape am ajuns. Eşti gata de petrecere, scumpo, hm, hmm? Eşti gata să dai pe gât narcotice calitatea-ntâi, să înnebuneşti, s-o iei razna, hmm, hmmm?!"

Erau cu ochii în patru căutând o intersecţie minusculă pe drumul principal. Copacii erau vopsiţi cu alb, acesta fiind singurul indiciu.

– Uite...! exclamă Siobhan şi arătă înspre stânga.

Cotiră la stânga şi merseră un pic pe un drumeag bătătorit până ajunseră la o bifurcaţie. Un indicator verde şi scorojit arăta către dreapta; pe el scria: St. Colombas.

– Acolo! Acolo mergem!

Maşinuţa neagră înaintă încet prin întuneric, dar peste vreo câteva minute, Siobhan şi Karl intrară drept în Ţara Zânelor; pe marginea drumului, în nişte cireşi firavi, erau agăţate lampioane chinezeşti roz şi roşii, care marcau minunat prin întuneric calea către capelă.

– Doamne, e absolut minunat! şopti Siobhan.

La capătul potecii îi aşteptau şi mai multe minuni: ultimele clipe ale apusului roşiatic se reflectau în lac, capela din lemn era scăldată într-o lumină de vis şi un şir de trepte întortocheate duceau pe lângă un cimitir către malul lacului, unde mai erau atârnate şi alte felinare chinezeşti ce luminau cu aceeaşi intensitate roşiatică precum soarele la asfinţit; o bărcuţă de lemn pitorească

era priponită de pontonul cel vechi şi se legăna liniştită pe apele calme şi reci. Se auzi o bufniţă într-un castan uriaş care se afla în poieniţa din faţa capelei, şi nişte clopoţei atârnaţi de cercevele sunau uşurel în aerul extrem de curat şi de plăcut.

– Vreau să mă îngropaţi aici, zise Karl năuc de uimire.

Chiar şi Rosanne tăcea mai mult decât de obicei, de parcă ar fi fost fermecată, la fel ca stăpânii ei, de frumuseţea acestui loc.

– Credeam că va fi tare urât aici, dar nu e, este pur şi simplu minunat. Cred că Jeff a fost la vremea lui un hipiot adevărat, la cum a aranjat locul ăsta.

Îşi scoaseră încet centurile şi îşi luară bagajele din portbagaj. În faţa capelei mai era o maşină.

– OK. Eşti gata, Shuv? Karl îi întinse mâna.

– Mai pregătită ca niciodată.

Karl sună la soneria de cupru care atârna în faţa uşilor masive din lemn. Peste câteva clipe uşa se deschise.

– Karl, prietene, ce bine îmi pare să te văd. Ce loc minunat!

Rick era în picioarele goale şi purta un pulover larg, iar în mână ţinea un pahar de vin.

– Da, nu-i aşa? N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna.

– Rick, ea e Siobhan, prietena mea.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Karl vorbeşte întruna de tine.

Siobhan încercă să zâmbească, dar de-abia mai putea respira de emoţie. Bărbatul ăsta era extraordinar de chipeş! Era frumos. Aproape că i se tăie respiraţia. Oare de ce bărbaţii nu spuneau niciodată nimic când erau situaţii din astea? Puteau şi ei să zică: „A, şi apropo, cutare şi cutare arată superbine." Ar fi vrut să fie avertizată de Karl.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Siobhan îşi aduse repede aminte cum trebuia să se poarte în public. Arboră aşadar cel mai frumos zâmbet posibil şi îi strânse mâna ferm şi cu încredere. Nu avea să se poarte ca o mătuşă grăsună în faţa acestui bărbat angelic, în locul ăsta

magic. Nu-i aşa că-i cel mai frumos loc din lume? Era slabă, slabă, frumoasă şi atrăgătoare. Îşi ciufuli un pic părul ca să-i încadreze mai bine faţa.

– Minunat. Nu pot să cred că bătrânul Jeff a fost în stare să aranjeze un loc aşa de frumos. Eu credeam că o să fie numai covoare pufoase, antene de satelit şi şemineuri false. Oricum, intraţi – e frig afară. Am dat drumul la încălzire şi Tamsin tocmai aprinde focul.

L-au urmat în capelă – holul umed era ticsit cu cizme de cauciuc, pelerine şi grămezi de lemne –, apoi prin holul cel înalt, până în corpul clădirii principale. Amândoi înghiţiră în sec. Camera avea cel puţin zece metri înălţime, avea căpriorii la vedere şi galerii uriaşe, părea cavernoasă. Pe jos erau bârne de lemn acoperite cu covoare vechi, şi camera era luminată cu lămpi *art déco* şi candelabre victoriene. La capătul opus se aflau trei canapele uriaşe crem, învelite cu un soi de tapiserie chinezească, şi lângă ei se afla o masă de banchet din stejar, acoperită cu sfeşnice şi vaze cu flori.

– Uau!

Fata care îngenunchease în faţa unui şemineu uriaş din granit, în jurul căruia erau aranjate canapelele, se ridică şi se şterse pe blugi.

Era mică de statură, aproape minionă, avea un păr moale de culoarea nisipului, cârlionţat şi prins într-o coadă, cu o spuzeală uşoară de pistrui pe nas şi pe frunte. Nu era machiată, spre încântarea lui Siobhan, era normală – drăguţă, dar normală.

– Siobhan, Karl, ea e Tamsin.

Karl şi Tamsin se priviră un pic nedumeriţi când îşi strânseră mâinile şi, dintr-odată atmosfera deveni ciudată.

– La naiba, Tamsin... ce coincidenţă! zise Karl.

– Da, ce chestie! Salut! Tamsin părea să nu se simtă în largul ei şi se legăna de pe un picior pe altul.

Siobhan îl privea nedumerită pe Karl. Rick o privea nedumerit pe Tamsin.

– Vă ştiţi? întrebă Rick.

– Desigur, Tamsin a fost eleva mea – la ceroc – vara trecută.

– Aaaahh, exclamă Siobhan.

– A, da, zâmbi Rick.

– Mişto! Ce coincidenţă uluitoare! Nici nu ştiam că ai fost instructor de dans.

– Păi, ştii, trebuia să-mi plătesc cumva ipoteca.

– Da, da.

Atmosfera era încărcată de o inexplicabilă tensiune negativă, iar Rick schimbă instinctiv subiectul.

– Bine, zise el bătând din palme ca să încerce să mai înveselească atmosfera, hai să vă arăt camera.

Karl şi Siobhan făcură feţe-feţe şi îl urmară pe Rick în sus pe scări până la galerie.

– Ce se întâmplă, Karl? îi şopti Siobhan în timp ce despachetau în dormitorul lor decorat în stil rococo, cu pereţii tapetaţi cu satin prăfuit model Jacquard, pe care atârnau din loc în loc fotografii îngălbenite, încadrate de rame de lemn roase pe la colţuri.

– E fata aia. O mai ţii minte? Aia de care ţi-am zis. Nimfomana, ahtiată după sex, aia e. E cea care a făcut un *ménage à trois* cu cei doi francezi, îi şopti Karl.

– Poftim? Siobhan îşi duse mâinile la gură ca să-şi înăbuşe un chicot de încântare. Vai, chiar nu mă mir că părea aşa de ruşinată. Crezi că era cu Rick pe vremea aia?

– Cine ştie! Probabil că da, zise Karl chinuindu-se să-şi aranjeze pantalonii pe un umeraş de lemn. Stau împreună.

Siobhan simţi dintr-odată că totul avea să meargă ca pe roate. Casa era minunată, Rick era chipeş şi gagica lui era obişnuită – o fată normală cu un secret anormal, despre care putea să pună pariu că Rick nu ştia; era rândul lui Tamsin să se simtă stânjenită în weekendul ăsta. Zâmbi în timp ce speranţele ei legate de aceste zile creşteau şi se înălţau spre căpriorii mâncaţi de carii ca nişte baloane roz uriaşe, umplute cu heliu. Avea să se simtă bine de data asta. Avea să fie distractiv.

Se lăsă pe spate în patul cu tăblii, iar părul i se împrăştie de jur împrejur.

– Nu-i aşa că-i grozav? Mă simt ca prinţesa din povestea cu *Prinţesa şi bobul de mazăre!*

Începu să sară pe patul cel mare. Dintr-odată se simțea extrem de entuziasmată.

– Ai grijă, Shuv, ăla e un pat tare vechi. S-ar putea să cedeze.

Siobhan se opri din zbenguială și îl privi pe Karl plină de neîncredere.

– A, minunat! N-ai spune asta dacă aș fi vreo fătucă zveltă și bine proporționată, nu?

– Aș spune-o și dacă ai fi slabă ca o scândură, Shuv. Nu te mai ataca așa de ușor, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că e o piesă de muzeu și n-a fost gândit ca lumea să sară pe el, doar asta ziceam. Karl trase fermoarul de la geanta lui cu haine, pe care o îndesă într-unul dintre sertarele comodei înalte.

Câteva dintre baloanele roz umplute cu heliu ale lui Siobhan se spărseseră, și asta o făcu să-i poarte pică lui Karl și să fie nervoasă pe el.

– Rick e foarte arătos, nu ți se pare? Nu mi-ai zis că e așa de chipeș. Cuprinsă de un sentiment de nesiguranță, Siobhan simți nevoia să-l întărâte pe Karl, să-l facă să reacționeze cumva.

– Da, este, nu-i așa? Mai ales pentru un producător de emisiuni radiofonice.

Tipic – n-avea nici o reacție. Siobhan nu mai încercase niciodată să-l facă gelos pe Karl. Nu simțise niciodată nevoia să-i testeze dragostea, să-l împingă de la spate să vadă până unde o tolera. Dar după cum mergeau lucrurile între ei în ultimele câteva luni, după seara aia de la Sol y Sombra, Siobhan nu mai avea încredere în el.

Ei, la naiba! Nu avea să lase problemele lui Karl să-i strice prima șansă de a se distra și ea de nu mai știu când. Urma să flirteze cu Rick, să se îmbete criță, să ia orice droguri îi erau oferite și să strălucească de bucurie, chiar dacă doar pentru o zi jumate.

Se hotărî să se schimbe, simțindu-se dintr-odată jenată în colanții ei vechi și în cardiganul Aran. Și avea să se machieze și să-și aranjeze părul. Doar pentru că partenerul ei o ura de grasă ce era, asta nu însemna că și alți bărbați simțeau la fel.

Aşa că îşi scoase din valiză trusa de machiaj de mult uitată şi se aşeză la măsuţa de toaletă de sub vitraliul uriaş din camera lor. Două veioze mititele din sticlă roz scăldau locul într-o lumină plăcută şi avantajoasă. În timp ce îşi mângâia faţa cu un pămătuf moale şi îşi aplica o linie subţire cu dermatograful pe pleoape, se simţea mai frumoasă decât se simţise de luni întregi. Casa asta era fermecată; nu mai erau în 1996, toate astea puteau să se petreacă oricând în viitor sau în trecut, într-o epocă în care nu conta ce măsuri purtai, când puteai să fii frumoasă doar pentru că erai într-un anumit loc, datorită luminii ciudate create de o veioză roz. Lumini ale zânelor, lămpi fermecate.

Karl o privea de pe pat.

– Poate că n-ar mai trebui să deschidem subiectul ăsta, zise el.

– Ce-ai zis? şopti Siobhan, tulburată din reveria ei.

– Ziceam de Tamsin. N-ar trebui să suflăm o vorbă despre Tamsin şi cursurile mele de dans.

– Da, da. Ai dreptate. Oricum nici nu vreau să pomenim de Londra şi de altceva, vreau doar să mă las purtată de magia acestui loc. Îşi împletea coama într-o cunună complicată de şuviţe aurite, prinzându-le agresiv cu ace de păr luate de pe un suport de carton.

– Vrei să te ajut, Shuv? întrebă Karl plin de dorinţă.

Siobhan îl ruga mereu să-i înfigă acele în păr cum trebuie pe vremea când şi-l prindea mai des. Îi plăcea să facă asta, era un act atât de feminin, încât i se părea că e norocos să poată juca un rol atât de vital în ritualul de înfrumuseţare al lui Siobhan.

– Nu, mersi, mă descurc. Poţi să cobori, dacă vrei, cât timp mă îmbrac.

– Pot să te aştept, nu mă deranjează.

– Nu, pe bune, poţi să cobori. O să te scutesc de priveliştea neplăcută pe care o s-o ai în timp ce mă dezbrac.

Siobhan nu intenţionase să spună cu voce tare ce gândea, dar pur şi simplu nu se putuse abţine; un gând dezlănţuit, fioros, care îi ieşise pe gură fără să-şi dea seama. Era un lucru la care meditase de un milion de ori în ultimele câteva săptămâni, de fapt în ultimele câteva

luni, şi nu voia cu nici un chip să-l rostească, dar acum că-i scăpase, era liber şi nu mai depindea de ea. Aşteptă o clipă reacţia lui, cu respiraţia tăiată.

– Shuv, ce naiba spui acolo? Lui Karl nu-i venea să creadă. Crezi că nu-mi place să te văd dezbrăcată? Doamne, ai luat-o razna! Îmi place să te văd goală.

„Da, sigur, ce încercare penibilă", îşi zise Siobhan, „te aştepţi să înghit una ca asta?"

– Karl, coboară! Vorbim despre asta altă dată.

– Nu! Am să rămân aici şi o să vorbim chiar acum. Asta era deci explicaţia pentru... pentru toată tristeţea asta care pluteşte între noi?

– Karl, du-te jos. Du-te jos acum sau urlu. Nu vreau să vorbim despre asta. Nu vreau să ascult toate căcaturile pe care mi le spui. Ieşi! „Minciuni pe faţă. Rahat! Rahat, Karl Kasparov! Şi dacă-ţi place de mine aşa grasă cum sunt, atunci de ce naiba te înroşeşti şi năduşeşti în clipa când o vezi pe fătuca aia de la etaj, de ce crezi că o să rup patul, de ce vrei să rămân însărcinată? Mincinosule!"

Karl ieşi încet din cameră şi Rosanne îl urmă, speriată de atmosfera ciudată şi de furia de pe faţa lui Siobhan, care de obicei era liniştită şi blândă.

Siobhan nu regreta nimic; o să-i arate ea în seara asta! Avea să se poarte ca Siobhan cea de demult, veselă, hotărâtă, amuzantă şi atrăgătoare, doar că n-o s-o facă de dragul lui Karl – el nu merita un asemenea spectacol, avea să facă toate astea pentru Rick.

Îmbrăcă tunica cea neagră, croită chiar de ea, cu o tăietură adâncă şi indiscretă în faţă care dădea la iveală nişte centimetri buni de decolteu – era prima oară când avea curajul s-o poarte – şi pantalonii asortaţi, şi îşi strecură picioarele într-o pereche de sandale cu barete.

Deschise uşa dinspre galerie şi privi în camera de jos. Karl, Rick şi Tamsin stăteau pe canapele şi beau vin, discutând politicos şi liniştit. Când uşa se închise în urma ei, cei trei se întoarseră şi se uitară la ea. Siobhan îl văzu pe Rick cum înghite în sec.

– Siobhan, ai picat la ţanc! Tocmai voiam să deschid sticla de şampanie, zise Rick şi se ridică.

Siobhan se undui cât putu de elegant pe scări în jos, iar tocurile sandalelor ei scoteau un țăcănit feminin în timp ce cobora. Se simțea ca o participantă la un concurs de frumusețe.

– Mă simt îmbrăcată cam nepotrivit, zise Tamsin veselă, arătând spre blugii ei și spre bluza de lână. Arăți minunat!

Rick îi întinse lui Siobhan un pahar de șampanie.

– Să bem pentru un weekend nebunesc și mișto!

– Pentru Jeff!

– Pentru Scoția!

Cei patru cvasistrăini ciocniră paharele. Siobhan ciocni cu Rick și zâmbi cu o licărire jucăușă în priviri.

– Și pentru prieteni noi! spuse ea zâmbind.

capitolul 15

Terminară prima sticlă de șampanie în jumătate de oră, pe a doua cam în douăzeci de minute, iar pe a treia aproape imediat după ce fusese deschisă. Siobhan simțea că-i arde fața și își lua rămas-bun de la ultimele rămășițe de inhibiție. Discuta aprins și deschis cu Karl și cu Rick despre serviciu, iar Tamsin era în bucătărie și încălzea o tonă de mâncare de la M & S. Siobhan s-ar fi oferit în mod normal să ajute la bucătărie, și chiar îi și trecuse prin cap s-o facă, dar nu voia și gata, nu și de data asta. Voia să vorbească cu bărbații și să stea elegant picior peste picior, apoi să se așeze iar normal și să participe la conversație. Își studia poziția pe scaun și își ținea spatele drept și pieptul înainte, sugea burta, își mai aranja din când în când părul la spate sau se juca cu inelele de la mână, scrutând reacțiile lui Rick, atrăgându-i atenția, apoi întorcându-se spre Karl și întrebându-se dacă observase gesturile ei.

Apăru și Tamsin, încărcată cu farfurii mari pline cu aripioare de pui, felii de pizza și păstrăv pane. Le trânti un pic când ajunse la masă, sperând să atragă atenția asupra ei și asupra eforturilor pe care le făcea, dar nici

unul dintre ei nu se uită la ea, fiind prea absorbiţi de conversaţie.

– Dacă vreunul dintre voi are chef, începu ea, apoi se hotărî să-şi mascheze sarcasmul din tonul vocii... Avem ceva mâncare acum, ca să alunece mai bine şampania.

– Perfect, murmură careva, fără a schiţa vreun gest însă; stăteau acolo, râdeau, glumeau şi gravitau în jurul lui Siobhan.

Rick turnă ultimul strop de şampanie în paharul lui Siobhan.

– Vai, zise Tamsin ridicând paharul ei gol, n-a mai rămas nici un pic de şampanie?

– Scuze, draga mea, dar mai era doar o picătură, zise Rick. Mai e vin în bucătărie, vrei să mă duc să-ţi aduc?

– Nu, zise Tamsin făcând cu neruşinare pe martira. Îl aduc eu. Se răceşte mâncarea, apropo, adăugă ea cât de mieros putu.

– A, vă rog, eu nu mănânc nimic, zise Siobhan. Nici nu se gândea. Pe lumea asta exista un singur lucru mai dezagreabil decât o femeie grasă, şi anume o femeie grasă mâncând. Treburile mergeau ca pe roate cu Rick şi se simţea stăpână pe situaţie, uitase cât de uşor era să faci un băiat să-ţi cadă la picioare. Şi nu avea chef să-şi irosească toate eforturile lăsându-l s-o vadă cum se îndoapă cu pui şi pizza.

– Eşti sigură că nu vrei să-ţi aduc ceva? întrebă Rick ridicându-se în picioare.

– A, nu, nimic, am mâncat mult la prânz pe drum. Poate mai târziu.

Când Tamsin şi Rick se îndreptară către masă, Karl se apropie timid de Siobhan.

– Te simţi bine? o întrebă el duios, lăsându-se uşor pe umărul ei ca să-i şoptească la ureche şi atingându-i uşor gâtul cu vârful nasului.

– Mai bine ca oricând, îi răspunse ea înţepată, încercând să ignore împunsătura de tristeţe şi de dragoste amară pe care o simţi când o atinse, precum şi sentimentul că voia să-l consoleze pe Karl, să-l mângâie.

– Pari mult mai fericită, îi şopti el.

– Da, păi mă distrez foarte bine. Rick e minunat.

– Da, e grozav, nu-i așa? Ți-am zis eu c-o să-ți placă.

Siobhan scrâșni din dinți enervată.

– Mă duc să-mi mai iau niște vin, zise ea ridicându-se și dându-și brusc seama că era beată, când își simți picioarele clătinându-i-se ușor. Măsură repede distanța dintre locul unde stătea și ușa de la bucătărie și evaluă numărul obstacolelor pe care le avea de înfruntat. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se împiedice de ceva și să se apuce să șchiopăteze prin cameră ca un cărucior de supermarket stricat.

Din păcate, era deja prea beată ca să mai încerce să controleze cât urma să bea. Dar așa erau și ceilalți. Punguța cu praf alb își făcu intrarea triumfală la ora unsprezece, iar Siobhan fu prima care acceptă oferta lui Rick, apucând bancnota răsucită de cinci lire și oglinjoara pătrată de la el. Se întoarse un pic în partea cealaltă, ca nu cumva să facă vreo prostie și apoi apăsă ușor pe nară, mișcând niște firicele de praf în partea cealaltă, înainte să i le paseze lui Karl.

– Cred că acum e momentul să vă purtați ciudat și nebunește, zise ea.

– Ah, ce bine că ți-ai adus aminte, zise Rick. Am adus reportofonul. Ieși pe hol și se întoarse cu un obiect minuscul, de ultimă generație. Mi-am zis că o să ne treacă prin cap tot felul de idei geniale, dar că vom fi așa de beți și de rupți încât sigur n-o să ne mai aducem aminte de ele. Chestia asta e genială, înregistrează șase ore nonstop, iar calitatea înregistrării e extraordinară. Îl așeză pe șemineu. Acum ne simțim bine?

Toți izbucniră în urale, iar el dădu drumul la aparat.

Jeff avusese dreptate în legătură cu Rick. Era foarte amuzant, iar umorul lui se transmise și la ceilalți trei. Au stat acolo trei ore și au îndrugat numai tâmpenii, au inventat jocuri de radio și personaje și au făcut concursuri, Siobhan și Tamsin prefăcându-se că sună la emisiune. Chiar mergea. Jeff știa ce face – n-ar fi reușit nici într-o mie de ani să strângă atâtea idei bune în sala de conferințe de la ALR. Cocaina le dăduse destulă încredere în ei cât să contribuie toți cu idei pe care, altfel,

le-ar fi considerat prostești, iar alcoolul le mai domolise inhibițiile și le dezlegase limbile și imaginația.

Siobhan se simțea mai bine ca oricând. Rick o credea minunată, încrederea ei în sine crescuse la cote alarmante: știa că era amuzantă, mai amuzantă decât Tamsin, și era atât de fericită că nu-și pierduse capacitatea de a flirta, de a juca bărbații pe degete. Rick era al ei și stătea așezată aproape de el pe canapea, cu mâna pe spătarul canapelei exact deasupra lui, aparent neintenționat, fără să-l atingă, dar prinzându-l în mrejele ei. Uitase cât de bine era să fii în centrul atenției.

Până la urmă, veselia se mai stinse. Era aproape dimineață, efectul cocainei începuse să dispară, iar conversația lâncezea. Siobhan se ridică și se întinse.

– Crezi că am strâns destul material? îl întrebă ea pe Rick.

– Cred că avem material cât să ne ajungă cinci ani de-acum încolo, răspunse el vesel.

– Bine, atunci merg să iau o gură de aer.

– Ce idee minunată, zise Rick și se ridică repede. Așteaptă o clipă să-mi iau haina și vin cu tine. Voi veniți? întrebă el când își aduse aminte de Karl și de Tamsin.

Siobhan urcă în camera ei ca să-și ia cojocul de oaie. Se uită o clipă în oglindă și își mai aranjă părul, își netezi sprâncenele și se mai dădu cu puțin ruj. Adrenalina îi curgea prin vene. Oare ce se va întâmpla? Oare Rick se va da la ea? Oare cum va reacționa? Se gândi la Karl, dar își alungă repede gândul ăsta din minte. Se va lăsa purtată de val, va vedea ce se va întâmpla – în cel mai rău caz se vor săruta; era prea frig afară pentru orice altceva.

Aerul răcoros al nopții îi lovi în față ca un duș rece, după ce închiseră ușa de la capelă. Bătea o boare de vânt, o boare slabă care le învăluia picioarele ca o pisică rece și fantomatică. Străbătură pajiștea în liniște către malul lacului și se așezară pe treptele de lemn ale debarcaderului, unde ascultară clinchetul clopoțeilor de vânt în timp ce își trăgeau hainele mai strâns în jurul lor, ca să se mai încălzească.

– O adevărată binecuvântare, nu-i așa? șopti Rick.

– Parcă suntem în rai, zise ea cu coatele pe genunchi și cu fața între palme, privind undele lacului, în care se oglindeau lampioanele roz chinezești.

– E locul perfect în care să te îndrăgostești.

Siobhan se zbârli un pic.

– Da, zise ea. Se poate.

Amuțiră din nou.

Rick își drese glasul și zise:

– Ești o fată minunată, Siobhan, chiar ești. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine până acum. Karl e un bărbat tare norocos.

– Nu cred că și lui i se pare așa, zise ea râzând ușor nervos.

– Oh, nu, să știi că te consideră grozavă. Mereu vorbește despre tine – mi te-a descris ca fiind extraordinară și nu cred că exagera.

– Da, zise Siobhan, păi... Se rușinase toată.

– Nu, chiar vorbesc serios. Cred că ești extrem de frumoasă... și se opri. Nu te superi că-ți spun asta, nu?

– Nu, te rog, continuă. „Complimentul de dar nu se caută la dinți." Nu putea să-l privească pe Rick în ochi, pentru că l-ar fi lăsat să-i descopere vulnerabilitatea.

– Eu cred că ești... că ești... ravisantă. Ești așa de amuzantă și de caldă, și de deșteaptă, și de frumoasă. Doamne, nici n-ar trebui să-ți zic lucrurile astea, dar dacă n-aș fi într-o relație și nici tu n-ai fi...

Se întoarse către el.

– Continuă, zise ea.

– Păi, știi, dacă aș fi singur și... dacă și tu ai fi... Mi-ar fi plăcut la nebunie să te sărut acum.

Întregul corp al lui Siobhan tremura de ardoare și de frică. Se înroșise din creștet până-n tălpi.

– Crezi că greșesc cu ceva? întrebă el, întorcându-se spre ea și căutându-i încuviințarea în priviri.

– Păi, am putea încerca oricând, ca să vedem dacă ni se pare greșit, și ne-am putea opri dacă este așa.

– Dar ce facem cu Karl? întrebă Rick și îi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Și cu Tamsin? întrebă ea și se înfioră toată la atingerea lui.

– Păi, drept să spun, nu prea ne mai înțelegem bine. Tamsin... Tamsin nu e o fată foarte stabilă și nici nu e prea fericită. Câteodată mi se pare ca m-am băgat în ceva ce mă depășește. E o luptă permanentă cu ea... Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Doamne, ce piele minunată ai! Ca o mătase fină, îi șopti el.

Siobhan simți un fior în zona inghinală, de parcă s-ar fi curentat. Oftă ușor.

Rick se așeză față în față cu ea.

– Ca pielea de bebeluș.

Își frecă ușor nasul de fruntea ei și o tachină un pic cu buzele. Îi prinse gâtul între mâini și începu să-i maseze maxilarul cu degetul mare. Până la urmă buzele li se întâlniră și Siobhan se lăsă dusă de val, se întoarse, iar corpul și buzele ei răspunseră la sărut; i se făcu pielea de găină și o furnica peste tot, simțea semnale de căldură și dorință sexuală străbătându-i corpul. Nu mai simțise asta de ani și ani de zile. Deschise gura și-i permise limbii lui Rick să o mângâie pe-a ei. Buzele lui erau moi și calde, respirația lui mirosea a vin roșu și a aer curat. Doamne, sărutul franțuzesc era de milioane! Oare de ce nu se mai sărutau oamenii după ce se cunoșteau? Oare de ce să rezervi un asemenea act intim și erotic doar pentru străini? Limba ei o împresură pe a lui și apoi se plimbă în jurul dinților lui, își apăsă corpul de-al lui când el o lăsă ușor pe spate pe trepte și începu să își miște ușor mâinile înăuntrul hainei și peste materialul mătăsos al tunicii ei. Ea îi trase cămașa afară din pantaloni și îi mângâie pielea de pe spate, bucurându-se de fermitatea mușchilor și de tensiunea lor; știa că o dorea și că asta îl făcea să se simtă atât de bine.

Era pierdută în sărutul lor, nu mai auzea clopoțeii de vânt, nici bufnițele, uitase de Karl, care era doar la vreo câteva sute de metri de ea, înăuntrul capelei. Mâinile lui Rick se mișcau sub bluza ei și urcau către sutien. Scoase un oftat înăbușit când mâinile îi ajunseră la sâni. Siobhan îi simți frustrarea la întâlnirea cu obstacolul textil care-i ținea captivi și își coborî umerii nițel ca să-l ajute să dea jos bretelele și să-l scoată. Rick oftă din nou când mâinile îi simțiră pielea goală care i se revărsa din

sutien, ea simţi excitarea lui şi îl înţelese; cu doi sâni imenşi în mâini, dacă ar fi fost bărbat, şi ea ar fi fost excitată. El îi frământa uşor, încă o mai săruta, limba lui devenea din ce în ce mai sălbatică şi mai puternică în gura ei, iar acum îşi simţea buzele aspre şi dureroase. Voia s-o sărute până îi sângerau buzele.

Dintr-odată buzele lui se desprinseră de ale ei şi capul i se îngropă sub haina ei, sub tunică, între sâni. Ofta şi icnea, îi lingea sânii şi îi sugea sfârcurile.

– Vai, Doamne, Siobhan! Vai, Doamne, Siobhan! tot spunea.

Siobhan se aplecă să-l privească – se uitase la stele până atunci, era pierdută în dorinţă şi ardoare –, şi privirea i se opri pe vârful capului lui, cu părul blond-deschis ce bătea în culoarea piersicii strălucind în lumina lampioanelor, apoi vraja se rupse. Ce naiba făcea aici? De ce îl lăsa pe bărbatul ăsta să-i sugă sfârcurile, bărbatul ăsta cu părul blond. Cincisprezece ani privise chica de păr negru a lui Karl, Doamne – Karl! – ce făcea ea aici? Un frig fizic. Mâinile lui Rick coborau pe trupul ei, către pantalonii cu talia din elastic, degetele lui încercau să-i tragă de pe ea, să ajungă la chiloţi, dar acum era perfect lucidă, trează de tot, ştia ce se întâmplă în jur şi îşi dădu seama de situaţie. Ea împreună cu alt bărbat, pe malul unui lac într-o noapte de decembrie, cu părul desfăcut, cu spatele gol, în frig. Simţea cum o părăsea şi ultima licărire de pasiune şi începu să-i fie frică. Tot corpul i se încordă şi se trase uşor înapoi, dorindu-şi ca Rick să înceteze, să se oprească. Dar nu voia să-i spună asta, aşa că-l privi cum stătea deasupra ei, complet absorbit, concentrat, fără să ştie ce se petrecea în sufletul lui Siobhan. Era greşit, complet greşit, nu trebuiau decât să se sărute – un sărut putea să-l ascundă, să meargă din nou în capelă şi să se simtă încă încrezătoare şi stăpână pe situaţie. Scăpase situaţia de sub control, oare cum să-i ascundă asta lui Karl? Era o greşeală! La naiba! Ce făcuse?!

Se ridică, şi Rick îşi scoase capul dintre sânii ei, încercând să-i prindă din nou buzele.

– Oh, Siobhan, te vreau, zise el. Îi luă mâna într-a lui şi i-o puse între picioarele sale. Simţi cât de tare te doresc?

„Până aici!"

– Rick, zise ea hotărâtă. Trebuie să ne oprim.

– Nu, nu, Siobhan, trebuie să continuăm, vreau să te pătrund, eşti aşa de mişto, miroşi atât de bine, spuse el frecându-i mâna în sus şi în jos pe bărbăţia tare dinăuntrul blugilor.

Ea îşi trase mâna, îşi ridică sutienul şi tunica şi se încheie la haină.

– Nu, Rick, trebuie neapărat să ne oprim. Karl şi Tamsin sunt acolo înăuntru. Ce s-ar întâmpla dacă ar ieşi şi ne-ar prinde?

– Ne putem ascunde undeva – hai în pădure. Mâna lui încă o mai trăgea de chiloţi.

Ea îi împinse uşor mâna.

– Nu, nu, ajunge! Vreau, chiar vreau, dar nu pot, nu putem. Nu e bine. Încercă să-şi netezească părul.

Expresia de pe faţa lui Rick aducea cu cea a unui şcolar dezamăgit de faptul că-i aterizase mingea într-o grădină interzisă. Siobhan îi luă mâinile într-ale ei.

– Îmi pare rău, spuse ea uşor. Dacă împrejurările ar fi cu totul altele, dacă n-am fi aici, dacă n-aş fi cu Karl şi tu n-ai fi cu Tamsin... dar oricum... mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai dorit, pentru că m-ai făcut să mă simt sexy şi frumoasă.

– De ce-ai avea nevoie de mine ca să te simţi sexy şi frumoasă? Chiar eşti! zise el şi-i sărută mâinile.

– Eu nu mă simt aşa, Rick, dar tu m-ai făcut să mă simt bine. N-am fost mereu aşa de grasă, pe vremuri eram zveltă. Nu sunt obişnuită să fiu aşa.

– Dar nu eşti grasă!

– Hai, Rick, nu mai fi şi tu atât de galant! Sigur că sunt grasă.

– Bine, nu eşti chiar Kate Moss, dar ai un trup minunat. E... e moale şi cald, şi miroase extraordinar, e minunat la pipăit şi, da, poate că n-ai arăta trăsnet într-o fustă mini, dar mi se pare că arăţi minunat, cum trebuie să fie

o femeie. Prima fată cu care am făcut sex era rotunjoară și sexy. Se numea Drew și era așa de drăguță și de plină de viață și de dragoste că o iubesc și acum pentru asta. Oamenii au prejudecăți, Siobhan, și asta pentru că n-au avut niciodată ocazia să iubească pe cineva care nu se conformează unui ideal de frumusețe. Bine, în ceea ce mă privește, habar n-au ce-au ratat. Adică, uită-te și tu la Tamsin, e slabă băț, arată minunat în haine de licra, dar sexul cu ea, știi, nu e chiar așa de interesant, nu are pic de încredere în ea și e foarte timidă. Aș prefera o femeie mai plinuță, care să se bucure de sex din plin, decât o fată slabă cu care nu trebuie să te chinui prea mult. Și, în plus, ai pielea fermă, nu îți atârnă deloc pe tine. O sărută pe obraz. Eu cred că ești perfectă.

Siobhan zâmbi ușor și îi strânse prietenos mâinile.

– Mulțumesc, zise ea din nou, încercând din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi, mulțumesc, ești o persoană tare, tare drăguță.

– Aha, deci doar atât? întrebă el zâmbind. Mi se pare că am fost un soi de terapie pentru tine, nu?

Siobhan se simțea prost.

– A, nu, adică... păi... mi-ar plăcea să te cunosc mai bine... dar, hmm... știi...

– Da, cred că înțeleg. Chiar îl iubești pe Karl, nu?

Ea încuviință din cap.

– Și atunci de ce-ai mai făcut toate astea? Despre ce era vorba atunci? întrebă el blând.

– Doamne, nici nu sunt sigură de ce, credeam că îi place de altcineva. Bine, încă mai cred, de fapt. Și mi se părea că se schimbă, că nu mă mai place. Mă simțeam așa de nesigură pe mine, foarte nesigură...

– Și lui Karl i-ai povestit toate astea? Rick îi trase haina mai strâns în jurul ei când o pală de vânt îi lovi din plin dinspre lac.

– Nu, pur și simplu nu pot. Am un soi de blocaj, nu știu de unde să încep. Mereu am fost foarte sigură pe mine și nu știu dacă m-ar suporta Karl în starea asta, dacă ar ști exact ce simt.

– Uite, Siobhan. Nu-l știu prea bine pe Karl, dar din câte am văzut, din felul cum vorbește și cum te privește,

cred că s-ar descurca foarte bine. Ceea ce n-ar reuşi să suporte ar fi faptul că nu-i spui ce te macină. Eu îmi doresc tare mult ca lucrurile să fi stat altfel. Aş fi vrut din suflet să te duc în pădure şi să fac dragoste cu tine toată noaptea, şi apoi să te iau acasă şi să fac iarăşi dragoste cu tine, dar lucrurile nu stau chiar aşa, deci cred că ar trebui să foloseşti ce s-a întâmplat aici drept o şansă ca să o luaţi de la capăt, tu şi Karl. Vorbeşte cu el, spune-i ce simţi înainte să fie prea târziu. O privi cu seriozitate drept în ochi. Da, vorbesc serios. Nu lăsa pe mâine ce poţi face în seara asta, cât simţi toate lucrurile astea! Vino, să mergem înăuntru!

Se ridicară în picioare şi îşi aranjară hainele, apoi se îndreptară încet spre capelă.

– Mersi, îi zise Tamsin un pic ruşinată lui Karl, care stătea cu spatele la ea şi aţâţa focul din şemineu. El se întoarse spre ea. Mersi că n-ai zis nimic mai devreme, despre, ştii tu, despre vara trecută. Treceam... treceam... printr-o perioadă ciudată... Îşi apropie un deget şi începu să-şi roadă unghia.

– Hei, nu-i nimic, nici nu te mai gândi la asta. Nu era treaba mea.

Rămaseră cufundaţi în tăcere pentru câteva minute.

– Mă întreb unde s-or fi dus, zise Tamsin pe un ton cât se poate de drăguţ.

– A, probabil admiră priveliştea, zise Karl aşezându-se din nou pe canapea.

– Nu eşti îngrijorat? întrebă ea pierzându-şi răbdarea.

– Nu, de ce să fiu? Rick e cu ea, o să aibă grijă.

– Nu despre asta vorbeam. Doamne, tu n-ai observat ce s-a întâmplat în seara asta?

Karl părea să nu aibă nici o idee.

– Iubita ta flirta cu iubitul meu. Pe faţă. Să nu-mi zici că nici n-ai observat.

– A, nu-mi fac griji. Siobhan a fost mereu genul care flirtează în draci, nu înseamnă nimic pentru mine. Mă bucur că, în sfârşit, se mai distrează şi ea un pic.

Toate resentimentele pe care Tamsin le ţinuse ascunse până acum pur şi simplu izbucniră.

– Doamne, chiar ești prost ca noaptea! Nu era doar un flirt nevinovat, era un ritual de împerechere care se desfășura chiar în fața ochilor noștri. Probabil că acum s-au dus afară și și-o trag ca chiorii!

Karl izbucni în râs.

– Cred că ești cam paranoică, dacă-mi dai voie. Poate că ai tras prea mult pe nas și ai băut prea mult.

– Uite, ce-ai zice să mergem afară și să vedem cu ochii noștri? strigă ea și sări în picioare.

– Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Nu fi ridicolă. Doar pentru că tu n-ai încredere în prietenul tău...

– Asta n-are nimic de-a face cu prietenul meu! N-am nici cea mai vagă încredere în prietena ta blestemată. E ca o văduvă neagră, toată noaptea l-a copleșit cu atenții și a țesut o pânză în jurul lui, ca un animal de pradă mare și gras!

– Doamne, ești dusă! Siobhan e cea mai drăguță, mai bună și mai caldă persoană din lume, iar tu ești geloasă pe ea. Și ar trebui să înveți să ai încredere în prietenul tău, zise Karl calm.

Atitudinea relaxată și condescendentă a lui Karl față de ea o aducea pe Tamsin la capătul răbdării:

– Gata! Îi spun! Când se întoarce am să-i spun. Despre tine. Știu prea bine ce fel de om ești. În ochi îi apăruse o licărire nebunească, în timp ce străpungea văzduhul cu degetul ca să accentueze hotărârea de neclintit. Mie-mi spui să am încredere în prietenul meu? Ipocritule ce ești! De ce să am încredere în altul când am bărbați ca tine prin preajmă? Nesimțiți, adulteri, cu două fețe, care se ghidează după propria sculă și și-o trag cu orice curviștină cu picioare lungi!

Karl ar fi trebuit să se aștepte la una ca asta.

– Da' ce credeai, că nimeni nu știe despre tine și despre Cheri că v-o trăgeați în biroul de la studioul de dans? Ce credeai, că suntem toți proști făcuți grămadă? Cheri mi-a povestit. Și mi-a zis toate detaliile sordide. Mi-a zis și despre avort – despre copilul tău de care a trebuit să scape. De ce crezi că Siobhan e diferită de Cheri, hm? Crezi că Rick e altfel decât tine? Așa se învârte lumea, nesimțit trufaș ce ești – sex, sex, sex! Siobhan vrea sex,

tu vrei sex, Rick vrea sex, toţi vrem sex, şi nu poţi avea încredere în nimeni. Aşa că ia nu-mi mai spune tu că sunt paranoică şi nu te mai crede mai cu moţ decât ceilalţi, pentru că nu eşti! Trezeşte-te la realitate, fraiere! Gagică-ta vrea să şi-o tragă cu iubitul meu şi probabil că asta şi fac acum! Tamsin plângea, cu lacrimi fierbinţi de furie. Şi dacă n-o fac, oricum sigur se gândesc la asta!

Karl se aşeză mai bine pe canapea şi o privi gânditor pe Tamsin. Era la fel de calm ca la început.

– Trebuie să-ţi spun că nu mă simt deloc în largul meu când vine vorba despre conceptul de şantaj, începu el, deci să-i spunem înţelegere, ce zici? Dar dacă îţi mai trece vreo clipă prin cap să-i sufli o vorbă lui Siobhan despre aventura mea cu Cheri, ştiu nişte lucruri pe care i le-aş putea povesti oricând lui Rick la masa de prânz, într-o zi; şi sunt sigur că habar n-are de ele.

– Ha! Nu ştii nimic! Nu poţi dovedi nimic, zise Tamsin ştergându-şi lacrimile.

– Bine, bine, dar nici eu nu sunt chiar prost. Toată lumea ştia ce preocupări aveai. Bărbaţii ăia doi, francezii, nu şi-au ţinut gura despre aşa-zisul sendviş cu şuncă. Şi n-are rost să mai continuăm discuţia. Cum ziceam, îţi propun un târg. Şi cred că ar trebui să nu mai pomenim subiectul acum. Dacă eşti aşa de moartă de frică, hai să ieşim pe afară în recunoaştere, dar te asigur că o să te simţi mai rău de-atât. Încrederea în alţii n-are nici o legătură cu ei înşişi, începe de la tine – arătă spre capul lui – şi poţi să-i zici complezenţă sau trufie, dar eu îi zic demnitate şi fericire. Şi mi se pare singurul mod în care poţi trece prin viaţă întreg la minte.

Tamsin nici nu mai ştia ce să zică după o asemenea replică.

– Oricum, se pare că nu mai avem despre ce să facem conversaţie, deci cred că mă duc la culcare, zise Karl. Îmi pare tare rău că s-au cam încins spiritele aici, probabil din cauză că am avut o zi lungă şi o noapte şi mai şi. Crezi că putem s-o luăm de la capăt mâine?

Tamsin ridică din umeri şi-şi lăsă privirea în jos.

Karl îi întinse mâna. Ea i-o oferi pe-a ei complet lipsită de vlagă.

– Ce-o fi o fi, Tamsin! Somn uşor.

Şi o luă în sus pe scări, cu Rosanne după el, care moţăise la gura sobei, iar Tamsin se încolăci pe canapea vrând să plângă, să se îngrijoreze şi să moară în continuare de anxietate. În schimb, cantitatea enormă de alcool din corpul ei o cufundă într-un somn adânc cât ai zice peşte.

Nu-i auzi pe Rick şi pe Siobhan când se strecurară înăuntru şi nici nu se trezi când Rick o luă în braţe ca pe un bebeluş neajutorat şi o duse sus pe scări până în camera lor.

Luminile se stinseră în restul casei, zgomotul apei de la toaletă încetă, podelele din scânduri scârţâiră şi, dintr-odată, se lăsă tăcerea.

Linişte deplină, mai puţin clopoţeii de vânt, bufniţele şi bâzâitul uşor al reportofonului, care se tot învârtea deasupra şemineului unde îl lăsaseră să înregistreze.

capitolul 16

Ralph se trezi brusc. Avusese nişte vise foarte ciudate şi adânci, ca niciodată. Încercă să-şi aducă aminte ce visase, dar detaliile i se şterseseră deja din minte. Ceva era altfel, era diferit. Alarma? Da, radioul; se auzea muzică din celălalt colţ al camerei, unde îl lăsase... De ce? Cum? Pusese aseară ceasul să sune. Cât era ceasul? 7.30 dimineaţa – la naiba! Îşi trase perna subţire de sub cap şi şi-o puse pe faţă, încercând să acopere muzica şi lumina filtrată prin crăpătura minusculă dintre perdele. Când mintea începu să i se mai limpezească, încet şi dureros, recunoscu versurile cântecului care se auzea la radio: „Mă simt aşa de mizerabil când îşi vorbesc duios... Aş vrea să-i spun c-o iubesc, dar n-are nici un rost... Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am..."

„Doamne sfinte!" Ralph îşi dădu jos perna de pe faţă şi se ridică încet din pat. Era ora şapte şi jumătate şi îl înţelegea perfect pe Rick Springfield. „Ce mod bizar de a-ţi începe ziua!"

Renunţând la căldura de sub cuvertură, Ralph se îndreptă spre radio, chinuindu-se să găsească butonul de oprire al acelei maşinării extraterestre. Până la urmă, o scoase din priză exasperat şi se lăsă pe călcâie, în vreme ce liniştea se aşternea din nou în dormitorul său.

Cineva încerca să se răzbune pe el; era prima oară de luni de zile când Ralph îşi punea ceasul să sune şi îl trezea cu rahatul ăla de Jessie's Girl. Incredibil!

Era complet dezorientat. Ce naiba se întâmpla aici? A, atelierul, desigur! Azi urma să se ducă la atelier. De ce? Pentru că era pictor, nu? Ceva de genul ăsta. Sau pentru că-şi dorea neapărat? Nu prea. Pentru că... pentru că aşa îi spusese Jem... corect. Pentru că-l pusese Jem... exact. Bine, de fapt nu îl obligase propriu-zis, dar îl încurajase să facă asta, îl sfătuise şi voia ca el s-o facă.

Îi promisese că o va asculta doar ca s-o facă fericită. „Ai dreptate", îi spusese el. „Am să merg chiar mâine dis-de-dimineaţă." „Şi nu care cumva să faci asta pentru mine, da?" îi spusese ea. „S-o faci pentru tine." „Promit că aşa am să fac", îi răspunsese.

Deci, iată-l la şapte jumătate într-o dimineaţă de vineri, traumatizat, istovit, zgribulit şi confuz. Sigur că nu simţea că face asta pentru el – gestul era pentru Jem, simplu ca bună ziua, ca să fie ea mândră de el, ca să-i trezească interesul şi mai tare. Avea să fie proiectul ei de caritate, dacă asta-şi dorea de la el; nu-l deranja să joace rolul de artist chinuit numai de dragul ei, dacă asta o mai făcea să se gândească şi la el din când în când şi să-l înlocuiască temporar pe Smith în capul ei. Smith era bancher, mai mult sau mai puţin, era un bancher plictisitor şi demodat şi n-avea nimic cu care să-i capteze lui Jem atenţia.

Se îndreptă către fereastră şi trase perdelele, gata să înfrunte o nouă zi, acum că-şi adusese aminte de ce făcea el una ca asta. Ce zi minunată! Asta-l mai ajuta un pic. Avea să împrumute bicicleta lui Smith şi să pedaleze vesel până la atelier, să mai ia şi el o gură de aer, cum zicea mama lui pe vremuri.

Îşi trase pe el o pereche de boxeri dintr-o grămadă de pe jos şi se îndreptă vesel către hol, fredonând:

„Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am... Pe iubita lui Jessie s-o am..."

– Nu ştiam că eşti fan Rick Springfield.

– Poftim? tresări Ralph.

Era Jem, care tocmai ieşea din dormitorul lui Smith îmbrăcată într-un tricou de-al lui care abia îi ascundea... chiloţii. Avea părul ciufulit, o faţă dulce, un pic umflată de la somn; arăta ca un şoricel adormit. Căscă.

– Ia zi, cum ţi se pare ora şapte şi jumătate? Nu-i aşa că-i înfiorătoare? zise ea.

Nu era chiar aşa de înfiorătoare, de fapt – atunci când puteai s-o vezi pe Jem fără sutien şi ciufulită, într-un tricou care promitea ispititor că poate, cine ştie, dacă s-ar apleca măcar o idee, ar putea vedea ultimii doi, trei centimetri din fundul ei... sau poate... poate dacă s-ar întinde un pic, şi partea de sus a tricoului s-ar... ooof, Doamne! Îşi dezlipi privirea de pe picioarele ei.

– Groaznică! încuviinţă el.

– M-am trezit mai devreme special ca să te susţin. Sper că îmi vei fi recunoscător!

– Doamne, dar nu trebuia. Foarte drăguţ din partea ta. Se trezise devreme doar pentru el! Îl lăsase pe Smith singur în pat. Yes! Vrei să te las să intri la baie?

– Nu, du-te tu primul! Eu am să-ţi prepar micul dejun, ca să te pregătesc sufleteşte pentru restul zilei! Dar nu m-ar deranja să fac un pipi scurt înainte de asta.

– Da, sigur, sigur. Se dădu la o parte ca s-o lase să intre în baie, iar corpul ei de-abia îl atinse pe al lui, destul cât să-i provoace o erecţie neaşteptată înlăuntrul şortului lălâu pe care-l purta, penisul iţindu-i-se fără nici o ruşine prin crăpătura din faţă ca o cârtiţă ambiţioasă care dădea de lumina soarelui. La naiba! Îl împinse înapoi, se încheie repede la şliţ cu mâini tremurânde şi le încrucişă ca să-şi ascundă „fapta". Jem lăsase uşa întredeschisă şi o auzi cum făcea pipi, sunetul acela ciudat, curgător, tremurat al pipiului unei fete, când se întâlneşte cu apa din vas, apoi fâşâitul hârtiei igienice desfăcute de pe suportul de lemn şi împăturite, apoi cum se ştergea la fund. Şi ieşi din nou zâmbitoare.

– N-am tras apa – sper că nu te deranjează. Ne vedem în bucătărie!

Țopăi vesel pe hol. Ralph o privi cum se îndepărta, iar tricoul ei se ridica aproape cât trebuia de sus, dar niciodată destul, cu fiecare pas pe care-l făcea. Trase îndelung aer în piept pentru că-și ținuse respirația din momentul în care li se intersectaseră trupurile și până acum, apoi intră în baie. Privi în vasul de closet la bucata de hârtie igienică roz care plutea, îmbibată cu apă, gata să se scufunde și își îndreptă penisul încă tare către apa gălbuie, simțind o mulțumire ciudată la ideea că fluidele lor se amestecau chiar sub privirea lui. Da, îi plăcea ideea că lichidele din trupurile lor se uneau... și era înnebunit după faptul că Jem se afla acum în bucătărie, îmbrăcată într-un tricou scurticel și îi gătea micul dejun... mmmm! Zâmbi foarte șmecher în oglindă. Lucrurile mergeau mai bine.

Trecuseră două săptămâni de la prima seară petrecută împreună, seara de ardei iute, și Ralph se chinuia din răsputeri să păstreze legătura de prietenie pe care o formaseră. Își dăduse deja seama că era mai mult decât o pasiune trecătoare, mai mult decât gelozie și dorință. Era în mod clar îndrăgostit lulea și nu avea de gând să ignore sentimentul cu desăvârșire, să-și ascundă sentimentele sau să le reprime. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit și n-avea de gând să lase această ocazie să-i scape printre degete. Avea să se ocupe de asta încet și cu multă grijă.

Începuse dintr-odată să se intereseze de programul social și profesional al lui Smith, să descopere cât mai subtil cu putință când era în oraș, ca să se asigure că era acasă la timp pentru a-și petrece seara singur cu Jem. Își cumpărase câteva bluze noi și își spălase blugii până la urmă, treabă pe care o tot amâna de vreo șase luni. Cumpăra flori destul de des, de la Northcote Road, bujori evident, și premedita momentul, clipa când Jem venea acasă de la serviciu, ca să aranjeze buchetul într-o vază. Ba chiar gătise de câteva ori. Și își formaseră un stil de a se lua peste picior unul pe altul când discutau despre mâncarea picantă. „Vai, trebuie să mergi

la restaurantul nu știu care din Earlsfield sau Bayswater, ori Brick Lane! Au cea mai bună rețetă indiană de pui cu orez din lume – foarte, foarte picantă"; sau: „Fii atent! Am văzut ardei iute Thai Bird la Asda." Ralph găsise chiar și niște semințe de ardei la Northcote Road și le plantase împreună cu Jem, udându-le cu rândul și discutând nerăbdători despre starea semințelor, ca niște părinți îngrijorați pentru soarta copiilor lor.

Lucrurile evoluaseră cum nu se putea mai bine din moment ce nu numai că o apropiaseră pe Jem de el, dar îl și înstrăinaseră pe Smith, care suferea de obsesia de a comanda miel pasanda și nișe chestii umplute cu migdale și smântână. Era o piedică mică, dar eficientă în mecanismul complicității sufocante a lui Smith cu Jem. Ralph împărtășea cu Jem ceva care ieșea din tiparele unei relații romantice – propria lor complicitate. Și acum exista și proiectul artistului torturat.

Tocmai ce udaseră cu o seară în urmă semințele de ardei din cămară, și Jem adusese vorba despre asta:

– Te-ai mai gândit la pictat, Ralph?

– Ce să fac? întrebă el cu mintea în altă parte, gândindu-se că poate îi sugera să mai tragă o văruială în sufragerie.

– Știi, pictat. Tu – atelier – pictor, zise ea cu palmele întinse spre el, ca pentru a-i spune că nu pricepe nimic.

– Nu. Ar fi trebuit?

– Nu. N-ar fi trebuit, doar că m-am gândit că n-ar fi rău, atâta tot.

– De ce?

– Nu știu. Pari oarecum schimbat în ultima vreme. Mai... mai hotărât... parcă ai un nou scop în viață. Mai viu. De fapt, mă întrebam dacă n-ai cunoscut pe cineva! adăugă ea înghiontindu-l în joacă.

– Nu, n-am cunoscut pe nimeni, îi răspunse el înghiontind-o la rândul lui și izbucnind în râs. Am prietenă, mai ții minte?

– Da, Claudia cea frumoasă.

– Și tu ce-ai împotriva ei, așa dintr-odată? Ralph era uluit și un pic bucuros la auzul sarcasmului din glasul ei.

– Nimic. Jem respiră adânc. Doar că nu te face fericit și cred că ți-ai putea găsi pe cineva mai bun. Apăsă pământul umed din ghivecele de plastic ca să-și ascundă jena.

– Vai, ce surpriză, Jemima, credeam că nu te interesează toate astea. Ralph părea relaxat, dar în piept inima îi bătea cu viteza unei mașini de Formula 1. În sfârșit, în sfârșit, se dădea pe brazdă – îi păsa, îi păsa de el!! Deci, cine crezi că ar fi o partidă mai bună pentru mine? întrebă el ridicând într-o doară din sprânceană ca să pară mai îndrăzneț.

– A, nu știu. Cineva care să te facă să te simți mulțumit de tine, care să-și dea seama ce tip mișto ești și să nu stea să se plângă mereu, cineva care te-ar inspira să faci lucrurile la care ești foarte bun și să nu te trateze ca pe... ca pe... ca pe un gigolo cu capul în nori! Aproape că frământa solul moale, înroșindu-se un pic la față.

Ralph izbucni în hohote de râs zgomotoase.

– Un gigolo cu capul în nori, ia auzi! Doamne, ce amuzant! Niciodată nu m-am gândit așa, dar cred că exact așa mă vede. Ca pe un gigolo!

– Nu, chiar vorbesc serios, Ralph. Pe lumea asta ducem lipsă de tipi de treabă, și tu îți pierzi vremea cu Claudia. Crede-mă pe cuvânt, există fete cu miile, fete drăguțe, care de-abia așteaptă să iasă cu un tip simpatic ca tine. Și dacă ai avea și o prietenă drăguță nu ți-ai mai pierde timpul atâta gândindu-te la cum o dai tot timpul în bară și cât de inadaptat ești tu și cum nu ești destul de bun pentru cine-știe-ce târfă cu pretenții, și ai face mai multe din lucrurile la care chiar ești bun. Ca pictatul, de exemplu. Vorbesc cât se poate de serios, zise ea după ce termină și închise ușa la cămară, apoi se îndreptă spre bucătărie. Ralph se ținea după ea ca un cățeluș pentru că nu voia să rateze nici o silabă din ce spunea.

– Fetele de genul ei mă enervează nespus de mult – le fac celorlalte reclamă proastă. Părăsește-o și treci la pictat, Ralph. Te rog.

„Vai, Doamne. Era cam prea pornită acum."

– Dar nu pot să încerc pur și simplu să pictez și apoi să văd dacă trebuie s-o părăsesc pe Claudia?

Ea îi dădu un pumn în joacă.

– Doamne, tu nu poţi trăi fără sex, nu?

– N-am cum să neg aşa ceva, sunt un animal nesătul, zise el zâmbind şi sprijinindu-se de tăblia mesei.

– Bine, dar n-aş vrea s-o faci doar pentru că îţi zic eu că trebuie, zise Jem punând pulverizatorul cu apă la loc sub chiuvetă. Dacă ţi se pare că eşti gata de treabă ar trebui pur şi simplu să te apuci, azi o zi, mâine alta, să vezi cum te simţi. Aşa e mereu în viaţă: cu cât amâni treburile mai mult, cu atât mai greu le faci pe urmă... Îşi pierdu ideea. Haide, Ralph, mergi acolo mâine! Trezeşte-te dis-de-dimineaţă, du-te la atelier şi vezi ce se întâmplă. Poate că n-ai să pictezi nimic, poate că o să te întorci acasă cu mâna goală, dar măcar vei ieşi din cercul ăsta vicios în care stai toată ziulica şi nu faci nimic, nu? Stătea în faţa lui şi îl privea printre gene, cu o expresie hotărâtă, dar simpatică, făcându-l pe Ralph să nu se simtă presat să facă ceva, ci mai degrabă i se părea că cineva are grijă de el, cineva drăguţ şi bun la suflet. Trecuse ceva vreme de când nu se mai simţise aşa.

– Bine, zise el prefăcându-se învins de exigenţa ei, bine. Doar un singur lucru nu mi-e clar – cât de devreme vrei să fie dis-de-dimineaţă ăsta?

– A, n-are rost să exagerăm. La şapte.

– Nu se poate! La opt! îi replică el.

– Bine, la şapte jumate, fără nici o discuţie!

– OK, dar este naşpa aşa. Nici tu nu te trezeşti aşa devreme.

Jem zâmbi.

– O să te simţi bine când o să faci asta, jur. Şi o să fii mai mulţumit de tine.

Şi apoi sosi clipa aceea mult prea familiară, când sunetul deprimant al cheii lui Smith se auzi în broască, iar inima lui Ralph se strânse, în timp ce faţa lui Jem se însenină la fel ca a femeii din reclama de la Terry's All Gold, părăsindu-l ca să se repeadă în braţele lui Smith.

Dar acum era din nou a lui, pentru câteva clipe delicioase, înainte să se trezească Smith; era în bucătărie şi îi făcea micul dejun – nu-i preparase micul dejun lui

Smith niciodată, şi mai purta şi tricoul acela drăguţ şi scurt. Se năpusti în duş; nu voia să rateze nici o clipă cu Jem, se îmbrăcă valvârtej, dar cât se poate de atent, cu cele mai curate haine pe care le avea, se dădu cu o picătură de aftershave de firmă (cadou de la o fostă), îşi ciufuli un pic părul şi îşi făcu intrarea triumfală.

Jem se chinuia să scoată ultimele boabe de fasole dintr-o conservă.

– Mă simt foarte egoistă dacă las câteva pe fund, de parcă s-ar simţi respinse de societate sau aşa ceva, zise ea.

Aprinse unul dintre ochiurile aragazului şi amestecă un pic în fasole.

– Aşezi tu masa? întrebă ea. Eu abia îmi coordonez mişcările de la creier spre mână.

Îşi pusese un şorţ peste tricou şi îl legase cu fundă la spate, forţând articolul de îmbrăcăminte să mai urce un pic pe coapse... dar nu destul. Poate dacă ar trebui să se întindă după ceva de sus... cum ar fi ketchupul!

– Jem, îmi dai şi mie, te rog, ketchupul? Este în dulapul de deasupra capului tău. Privea cu răsuflarea tăiată; tricoul lui Smith stătuse lipit de coapsele lui Jem toată dimineaţa ca o dădacă puritană, dar acum îşi găsise naşul.

Jem se ridică pe vârfuri, spatele începu să i se întindă, mâna îi părăsi coapsa ca să urce către dulap, tricoul se mişcă un milimetru, doi milimetri, trei milimetri, bingo! Aproape. Vai, Doamne, încă un milimetru... Ralph înlemnise de atâta aşteptare dureroasă... încă un milimetru... La naiba! La naiba! Mâna liberă a lui Jem apucă dintr-odată de marginea tricoului aceluia îngrozitor şi îl trase vârtos peste coapse când se întinse de tot şi apucă sticla. Lui Ralph nu-i venea să creadă una ca asta.

– Poftim. Îi dădu sticla, părând că nici nu-şi dădea seama de dezamăgirea şi de frustrarea lui.

„Să fim serioşi", îşi zise în sinea lui. „Pur şi simplu nu mi-e sortit să-i văd fundul, n-o să se întâmple, las-o baltă. Dacă semăna vreun pic cu coapsele ei netede trebuia să-l vadă neapărat."

– Scuze, Jem. Muştarul? Îşi îndreptă privirea din nou spre dulap. Muştarul era şi mai în spate, şi ea trebui

să se întindă şi mai tare ca să ajungă la el, folosindu-şi mâna liberă ca să se sprijine pe suprafaţa de lucru. Ralph se opri şi se holbă din nou la ea: un milimetru... doi milimetri... trei, patru, cinci – Iisuse! Ia uite-l! Cinci, şase... i se uscase gura, ochii aproape îi ieşeau din orbite... Doamne sfinte... Cel mai frumos, bombat şi atrăgător funduleţ din lume i se înfăţişă, aşa palid şi ferm, şi... aşa de poponeţ... şi, Doamne, vreau să-l muşc, vreau să-l muşc...

– Sper că nu te uiţi la fundul meu, Ralph McLeary! râse Jem şi se întoarse spre el.

Ralph îngăimă:

– Ce? Eu?

– Da, tu. Uite-ţi muştarul.

Ralph se întinse după el cu mâini tremurânde, încercând să pară complet netulburat şi neprihănit, dar se întoarse prea repede şi rată borcanul cu desăvârşire. Căzu pe jos şi, contrar aşteptărilor lui Ralph despre ce se întâmpla dacă scăpai un borcan de muştar pe o podea acoperită cu linoleum, se sparse în multe bucăţele, lăsând dâre galbene peste tot, şi pe picioarele desculţe ale lui Jem.

– Vai, Doamne, Jem, ce rău îmi pare!

Înşfăcă repede rola de prosoape de hârtie şi trase prea mult de ea, strânse bine prosoapele şi le udă un pic sub jetul de apă de la robinet.

– Te şterg eu. Îmi pare tare rău.

Se aşeză în genunchi la picioarele lui Jem şi începu să şteargă încet muştarul.

– Uite, se duce, zise el.

– Sigur că se duce. Doar e muştar, nu creozot! îi răspunse Jem.

Ralph îi ţinea glezna cu delicateţe în timp ce-i ştergea picioarele mici şi albe.

– Aici, zise el lăsându-şi mâna să alunece mai sus pe gambă, în timp ce întregul lui corp era încordat de plăcerea de a fi atât de aproape de tivul tricoului ei, cu faţa la câţiva centimetri de fundul ei gol, cu mâinile pe picioarele ei, muştarul devenind dintr-odată un lubrifiant

erotic; s-ar fi considerat chiar norocos dacă ar fi putut *să-l lingă de pe ea. Gata, aproape am terminat.*

Rupse un singur prosop de hârtie şi îi şterse delicat picioarele, mişcând hârtia încet între degetele ei de la picioare, cealaltă mână urcând încet pe picior, până aproape de genunchiul ei. Fu dezamăgit când îşi dădu seama că treaba era pe sfârşite; tot muştarul se dusese. Îi mângâie piciorul şi se ridică uşor de pe vine, apoi se apropie mai mult de ea, cu trupul un pic într-o rână în timp ce se ridica, şi îşi ţinu nasul aproape de corpul ei, adulmecând-o lacom. Dintr-odată, zări nişte stropi mititei pe picioarele ei.

– Vai, zise el fără suflu, mai sunt câteva pete. Luă din nou nişte hârtie şi curăţă stropii, însă genunchii începură să-i tremure uşor şi se apucă de partea de sus a piciorului ei, ca să-şi ţină echilibrul. Picioare moi, calde şi minunate, absolut minunate. Ea nici nu se clinti, stătea liniştită şi se uita la el zâmbind.

– Cureţi foarte bine, zise ea.

– S-a dus de tot, zise el emoţionat, în vreme ce se ridica încet, încet în picioare, iar nasul aproape i se lovi de protuberanţa sânilor ei care apăruseră de sub tricou. Stătea periculos de aproape de ea, se uita la ea de sus şi inima îi bătea cu atâta putere încât o auzea chiar şi în urechi.

Ea nu se mişcă.

– Mersi, îi zise.

El nu se mişcă.

– Plăcerea e de partea mea, zise el.

– Deci n-avem muştar pentru cârnaţii tăi, zise ea.

– Se pare că nu.

Nici unul dintre ei nu mai încercă să se întoarcă la treburile pe care le avea de făcut. Li se păru că stăteau acolo pe loc vreme de o eternitate, dar probabil că nu trecuseră decât câteva secunde.

– Ralph?

– Jem?

– Mai ţii minte ce ziceam ieri, ştii, să te gândeşti că meriţi pe cineva mai bun, că, după părerea mea, tu eşti o persoană deosebită?

Ralph abia mai îndrăznea să respire. Se simțea de parcă era ținut în picioare doar de forța magnetică pe care o emitea Jem, de parcă, dacă ea avea să plece din cameră, el urma să se prăbușească.

– Da? îi răspunse el plină de speranță. „Doamne! Oare ce-o să-i zică?!"

– Păi, voiam să-ți spun că... la naiba! Pe față i se citea o panică de nedescris și se întoarse brusc cu spatele.

La naiba, costița! Luă tigaia de pe foc și deschise geamul de deasupra chiuvetei.

Bucătăria era năpădită de un fum gri și înțepător, costița era terminată, bucățele carbonizate stăteau rușinate în tigaie.

– Oh, la naiba! exclamă ea râzând. Na, că am rămas și fără costiță.

– Nu contează, îi răspunse Ralph. Fasolea oricum este mâncarea mea preferată dimineața. Nu te stresa. Continuă. Ce ziceai... știi... mai devreme...

– A, da, zise Jem. Cu treaba aia. Voiam să zic că...

O alarmă asurzitoare îi întrerupse propoziția, un vaier strident care răzbătea de undeva din apartament.

– Ce naiba mai este și asta? urlă Ralph încercând să acopere zgomotul.

Smith stătea în pragul ușii, într-un halat verde plușat, cu părul răvășit în toate direcțiile și părea complet șocat.

– Ce se întâmplă aici? mormăi el enervat. De ce a pornit alarma de la detectorul de fum?

– Doamne, am ars costița, zise Jem. Repede, Smith! Suflă, suflă în detector!

Cei trei erau în hol, iar Smith se urcase pe un scăunel și sufla în alarmă, împrăștiind fumul cu mâneca.

– Dar de ce prăjeai costiță? întrebă el enervat nevoie mare.

– Pentru Ralph. Pentru micul dejun, adăugă ea fără să mai fie nevoie de o asemenea lămurire.

Smith continuă să sufle și să facă vânt, până când sirena cea insuportabilă se opri.

– Dumnezeule! exclamă el și coborî de pe scaun, netezindu-și un pic părul.

– Scuze, iubitule! zise Jem întinzându-i mâna. Măcar ştim că funcţionează, nu?

– Hmmm, îi răspunse Smith pe un ton ţâfnos. Bine, bănuiesc că oricum era timpul să mă trezesc şi eu. Pentru mine e ceva de mâncare? întrebă.

Ea îi zâmbi cu toată faţa.

– Sigur că da. Soseşte chiar acum!

Smith se duse să facă un duş, iar Ralph şi Jem se întoarseră în bucătărie. Jem spărgea ouă într-o tigaie curată şi dădea focul mai încet la fasolea care aproape că se întărise.

– Jem, ce ziceai...? întrebă Ralph aşezând pe masă cuţitele şi furculiţele.

– Îţi zic mai târziu, îi răspunse ea şi continuă să pregătească micul dejun.

„Mai târziu. Mai târziu? Mai erau una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, ZECE! ore până mai târziu. Cum să mai aştepte încă zece ore ca să audă ce avea Jem să-i spună? Era imposibil."

– Dar nu poţi să-mi dai măcar un indiciu? întrebă el rugător.

– Vai, Doamne, Ralph. Nu e mare brânză. Îţi zic mai târziu, bine?

– Bine, răspunse el şi se aşeză la masă, privind-o cum termina de pregătit micul dejun cu un iz delicios de grăsime.

Smith veni în bucătărie şi micul dejun fu servit.

– Poftim, un mic dejun adevărat pentru bărbaţii adevăraţi care muncesc, zise Jem şi le puse în faţă farfuriile pline cu ouă, cârnaţi, fasole, ciuperci şi felii groase de pâine prăjită din care picura untul cald. Îndopaţi-vă!

– Eşti un înger, o sfântă, perfecţiunea întruchipată! Mulţumesc!

În situaţia dată, Ralph simţea că se cuvinea s-o încununeze pe Jem cu superlative şi lauri de adoraţie fără să trezească jenă sau suspiciuni (drumul către inima unui bărbat trece mereu prin stomac şi aşa mai departe), şi Jem luă complimentele ca atare, ignorându-le semnificaţia, şi îi zâmbi veselă clientului ei satisfăcut.

Nevoia lui de a se sătura, stimulată de lanţul de întâlniri ciudat de senzuale, fu proiectată asupra mâncării, pe care o înfulecă asemeni unui animal hămesit, lingând farfuria în câteva secunde. Oricum voia să plece cât mai repede. Smith şi Jem se jucau cu picioarele pe sub masă şi îşi zâmbeau mulţumiţi. Ralph îşi duse farfuria la maşina de spălat vase, luă un rucsac mic în care puse un radio, câteva batoane de Mars şi o bluză de schimb, înşfăcă iute casca de la bicicleta lui Smith şi plecă. Smith şi Jem îi făcură cu mâna veseli din pragul uşii de la subsol, îmbrăţişaţi, aproape ca nişte părinţi mândri de el. Ideea asta îi făcea greaţă, distrugea toată atmosfera de dorinţă plină de ardoare şi de erotism care îl înflăcărase în acea dimineaţă.

capitolul 17

Ralph pedala repede; o apucase pe frumosul traseu de pe malul râului, apoi trecu podul Battersea, o luă pe lângă casele atrăgătoare de pe Cheyne Walk în jos, pe Grosvenor Road, şi se îndreptă spre Millbank.

– „Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am", cânta el cu voce tare în vreme ce pedala, fără să se sinchisească câtuşi de puţin de cei din jurul lui. Exploda de energie înăbuşită – de dorinţă, gelozie, dragoste, durere, entuziasm, dezamăgire. Era de nesuportat, absolut de nesuportat. Cum să trăiască aşa, să stea în aceeaşi casă cu ei doi, lui Jem să nu-i pese că el îi vedea fundul, să-i spună că era „deosebit" şi apoi să se joace cu picioarele pe sub masă cu Smith de parcă el nici nu exista? Oare făcea asta intenţionat? Poate era nimfomană. Nu, nu. Cu siguranţă nu. Era mai mult decât atât, mult mai mult. Aveau ceva împreună... ceva, ceva, o legătură spirituală. Vai, ce rahat! Spiritual, auzi la el! Nu, doar că se înţelegeau bine, aveau o relaţie „specială". Dacă nu i-ar fi plăcut aşa de tare de ea, ar fi putut foarte uşor să fie prieten cu ea – ar fi fost o experienţă nouă să aibă o amică. Dar acum îi era imposibil, mai ales după ceea

ce se întâmplase în dimineața aceea, mai ales după pipiul din closet, tricoul și muștarul și așa mai departe.

Oare ce voia să-i spună? Nu putea să-și scoată asta din minte. Da, bine, oricum avea la dispoziție întreaga zi să aștepte ca să afle.

Viră la dreapta, apoi la stânga spre Piața Parlamentului și urmă cursul râului către Victoria Embankment, pedalând sinucigaș de repede, ignorând usturimea mușchilor de la picioare și posibilitatea ca pietonii cutezători să-i iasă în cale.

Era o zi așa de frumoasă, cu o răcoare plăcută, cerul era de un albastru ireal, clădirea Parlamentului strălucea precum cearșafurile proaspăt spălate.

Nenorocitul de Smith! Netotul ăla de Smith! Smith avusese mereu mai mult noroc decât el. De la început. Smith avea casa frumoasă din Shirley, părinți drăguți și liberali, cei mai tari prieteni, fetele cele mai drăguțe se țineau scai de el, o mașină tare primită cadou la optsprezece ani, vacanțele, slujba mișto, salariul bun, apartamentul, cariera. Ralph se ținuse mereu după el, simțindu-se mizerabil și nesigur pe el.

Părinții lui erau în vârstă, mai în vârstă decât părinții tuturor, și mai erau și foarte timizi. N-ar fi putut să cheme pe nimeni în vizită în casa lor din Sutton – mama lui ar fi pus pe masă niște biscuiți Viscount și tarte cu gem cu gust de carton și ar fi vrut să discute cu „tinerii lui prieteni" despre școală și despre vreme. Tatăl lui s-ar fi refugiat în grădină cu șapca lui de tweed pe cap și s-ar fi învârtit pe acolo cu săpăliga, sau cu grebla, sau cu ce-o mai fi avut, de parcă ar fi fost un argat bătrân pe o moșie vastă. Televizorul ar fi fost închis – era nepoliticos să stea pornit când aveau oaspeți –, iar sufrageria lor mică și zugrăvită în bej ar fi răsunat de ticăitul ceasului vechi de lemn din perete care marca trecerea secundelor interminabile.

Se chinuise tare mult să răzbească în lumea lui Smith. Prima oară când venise în vizită la Shirelle, aproape că fusese șocat de atitudinea părinților lui Smith, care înjurau adesea și strigau din toți rărunchii ca să acopere zgomotul pe care-l făceau televizoarele din

casă, pornite toate. Îi lăsau pe prietenii lui Smith să vină și să plece cum pofteau, fără să le pese cine erau, cum învățau la școală sau dacă erau pe cale să și-o tragă cu eleva venită din altă țară prin programul schimbului de studenți, care locuia în camera lor de oaspeți.

La început nu zăbovea, o satisfăcea pe Shirelle cât mai repede cu putință, cu un ochi mereu la ușă, neînțelegând de ce părinților lui Smith nu prea le păsa, o ștergea rapid și se îmbrăca din mers pe scări, fără să se uite în stânga și-n dreapta ca nu cumva să dea cu ochii de puhoiul de oameni care păreau să iasă și să intre necontenit în casa cea mare și comodă a familiei Smith.

Și apoi desigur că mersese la plimbarea aceea cu Smith și aflase că nu era băiat rău, că era evident impresionat de presupusa lui dibăcie sexuală, iar Smith îl primi în viața lui.

O vreme se simțise aiurea, se îngrijorase că era victima vreunei glume proaste, dar învăță curând să se relaxeze și să se bucure de avantajele de a avea prieteni bogați și fericiți. Gelozia pe care o simțise mereu față de el începuse să dispară, discrepanțele dintre ei se șterseseră și prietenia lor devenise frățească, ajunseseră pe picior de egalitate. Ralph era și el tare acum, putea să fie tare și pe cont propriu – era cel mai talentat de la Royal College, apărea în ziare, avea prietene blonde frumoase, un cerc mare de prieteni și invitații la petreceri simandicoase.

Dar acum toate sentimentele acelea vechi îl copleșeau din nou, senzația că nu-și găsea locul, că era ruda săracă de la țară, că era un inadaptat social, că era mereu victima unei glume proaste. Pentru că Smith avea singurul lucru din lume pe care Ralph nici nu-și dăduse seama că și-l dorea – o relație adevărată cu o femeie adevărată, care îl iubea cu adevărat.

Nenorocitul de Smith! Netotul ăla de Smith! Rahat!

Se năpusti pe Thames Street prin șirul de mașini cu șoferi nerăbdători care așteptau pe patru benzi la semafor. Pedală din ce în ce mai repede pe Lower Thames Street către Tower Hill. Usturimea din mușchii picioarelor se oprise cu mult timp în urmă, era ca un robot

acum, bicicleta pedala singură. Auzi un claxon pentru a mia oară pe ziua respectivă.

– A, du-te dracu'! strigă el și ridică un deget în aer.

Luă mâinile de pe ghidon, se ridică în picioare pe bicicletă și închise ochii, să nu-l lovească în față vântul care-l pălmuia ca o mănușă de piele. Respiră adânc, mai adânc decât plămânii lui mari și deschise gura suficient cât să simtă valul de aer până în amigdale.

Era pe cale să strige, dar sunetul fu acoperit de zgomotul unui alt claxon, de cauciucul care se freca de bitum, de metalul care se freca de metal în vreme ce bicicleta lui Ralph se lovi de capota unui Mercedes 350 SL roșu decapotabil, mașina visurilor lui, iar corpul îi zbură către cerul londonez, peste o mașină parcată, peste un indicator de parcare, și cu o bufnitură de carne și oase ajunse să se lovească de peretele unei clădiri de birouri de pe Minories.

Corpul lui fu brusc înconjurat de un grup îngrijorat de străini care exclamau contrariați și întrebau dacă era vreun doctor prin apropiere, întrebau dacă să cheme ambulanța și își puneau urechile deasupra gurii lui, să vadă dacă respira.

– Șșșș! zise un bărbat scund și îndesat, care, dintr-un motiv neoficial și ciudat, se ocupa de situație... Oameni buni, faceți liniște, încearcă să vorbească. Își lipi fața gelatinoasă de gura lui Ralph, iar obrajii i se înroșiră de la efortul de a se apleca. Se lăsă pe spate, respiră adânc, apoi se uită la fețele celor din jur. Zice că o vrea pe iubita lui Jessie, anunță el complet năucit, tot repetă asta... „Iubita lui Jessie."

„O vreau pe iubita lui Jessie..."

– De ce naiba tot lălăie așa? șopti Smith.

Jem ridică din umeri nedumerită și strânse din nou mâna lui Ralph.

– Doamne, uită-te la el! se văita ea. Este numai vina mea! Ar fi fost în pat la ora aia dacă nu l-aș fi împins eu de la spate. Își lăsă capul pe marginea patului lui Ralph și începu să bocească.

– Haide, Jem, nu mai plânge. Nu te mai învinovăţi. Smith o mângâia pe creştetul capului ei tremurător. Nu e vina ta. Mai ţii minte ce-a zis şoferul maşinii? Pedala incredibil de repede, cu ochii închişi... n-a fost doar ghinion... Îşi pierdu şirul gândurilor când îi apăru din nou în faţa ochilor imaginea bicicletei lui făcute varză. O cumpărase abia de două luni şi acum era varză, dusă, terminată. „Mersi mult, Ralph."

Doctorul le spusese că Ralph avea încheietura mâinii fracturată, vânătăi severe pe partea stângă a capului, o coastă ruptă şi o contuzie minoră. Avea să se trezească în curând, în orice clipă. Avusese mult noroc, se pare, zidul îl protejase în mod ciudat. Dacă s-ar fi lovit întâi de asfalt, ar fi putut să se rănească la coloană sau să-şi rupă un picior.

Stăteau acolo cu Ralph în salonul liniştit, fiecare pe câte o parte a patului. Jem îl ţinea de mână, Smith le ţinea pe ale lui încrucişate în poală şi aşteptau ca Ralph să facă ceva, orice, în loc să zacă acolo atât de palid şi de plin de vânătăi, cântând fără oprire cântecul ăla tâmpit.

– Îţi aduc o ceaşcă de ceai, oftă Smith şi se ridică în picioare, întinzându-se de şale şi uitându-se fugar la ceas. Avea atâta treabă.

Jem se întoarse să-l studieze mai bine pe Ralph. Părea atât de dulce, cu faţa lovită şi brăzdată de vânătăi, cu ochii săi mari închişi, producând un efect tulburător, cu mâna stângă în ghips, bandajat în jurul pieptului ca să-i ţină oasele rupte împreunate. Arăta ca un copil, un copil vulnerabil, drăguţ, dulce şi numai bun de iubit, şi era numai vina ei. Nu conta ce zicea Smith, ce zicea oricine, cum că nu ar fi fost vina ei, ea îl îndemnase pe Ralph pe calea aceea a sorţii, chiar dacă ar fi fost sau nu de vină. Dacă nu şi-ar fi băgat ea coada, ar fi fost în pat în momentul ăla îngrozitor, când bicicleta lui se lovise de capota maşinii. Ea îi controlase soarta în dimineaţa aceea de vineri, ea şi numai ea.

„Iubita lui Jessie, o vreau pe iubita lui Jessie", fredona Ralph din nou pe acel ton ciudat şi grav.

– Sunt Jem, Ralph, mă auzi?

– Ce tare mi-ar plăcea...

– Oh, Ralph, sunt Jem, te rog, Ralph, deschide ochii, uită-te la mine!

Dar Ralph zăcea pur şi simplu.

– Ralph! Ralph, sunt eu!

Ralph se trezi.

– Jem.

Vocea lui Ralph părea stinsă şi obosită.

– Şşş, şşş! îi zise Jem mângâindu-l pe obraz. Nu încerca să vorbeşti.

– Jem. Îi zâmbi şi închise ochii, lăsându-şi obrazul alintat de mâna ei. Jem.

Smith se întoarse în clipa aceea cu două ceşti de plastic pline cu ceai.

– Smith, Smith, s-a trezit! A vorbit cu mine!

Smith puse cele două ceşti pe noptieră şi se aşeză repede pe scaunul lui.

– Ralph, Ralphie, mă auzi?

Ralph dădu din cap că da şi deschise ochii încet. Îi zâmbi lui Smith.

– Ce naiba s-a întâmplat? mormăi el.

– Tu să-mi spui, râse Smith şi îi zâmbi, luându-l de mână. Tu să-mi spui, ciclist nebun, kamikaze ce eşti! Ce naiba făceai?

– Nu, nu-mi aduc aminte, răspunse el vorbind foarte rar. A, ba da! Cântam. Cântam. Eram pe bicicleta ta. Da, cam aşa ceva...

– Mă duc să chem asistenta, îi şopti Smith lui Jem. Cred că trebuie să ştie şi ei că s-a trezit.

– Jem, zise Ralph după ce plecă Smith. Ce bine îmi pare că te văd! Arăţi... minunat!

– Vai, Ralph, mersi, dar cred că judecata ta e un pic cam întunecată acum.

– Smith a plecat acasă?

– Nu, s-a dus să cheme asistenta. Ai fost inconştient ore întregi.

Îl privi cum aţipea fericit. Se simţea cuprinsă de afecţiune, de drag şi de blândeţe. Dintr-odată îşi dorea să-l ţină pe Ralph în braţe, să-l protejeze, să aibă grijă de el, să-l iubească... Să-l iubească? Ce dimineaţă ciudată.

Întregul episod cu muştarul o tulburase. Fusese ceva tare drăguţ în toată întâmplarea; îi plăcuse senzaţia mâinilor lui pe picioarele ei, a degetului său între degetele ei de la picioare... şi apoi avuseseră parte de clipa aceea, înainte să se ardă costiţa, când lumea stătuse în loc pentru o *clipă şi el stătuse* deasupra ei, aproape de ea, şi inima îi bătuse atât de tare, încât i se părea că timpanele o să-i explodeze, şi acum... acum... dintr-un motiv sau altul se simţea tare confuză.

Se uită la Ralph, cu obrazul odihnindu-se încă pe mâna ei, cu corpul liniştit şi sfărâmat, cu mintea în altă parte. Părea atât de blând, atât de dornic de dragoste şi de îngrijire.

Simţi cum i se strânge inima.

capitolul 18

Pentru Siobhan şi Karl trecuseră două săptămâni tare fericite, cele mai fericite după luni de zile. Siobhan ascultase de sfatul lui Rick din seara aceea de la capelă şi vorbise cu Karl despre toate lucrurile care o deranjau, absolut tot. Iar Karl, în felul lui obişnuit, atent şi plin de compasiune, ascultase şi înţelesese – chiar şi partea despre Rick.

– L-ai sărutat, constată el, stând cu pieptul dezgolit sub plapuma de pe patul uriaş cu baldachin, cu Rosanne încolăcită alături de el, cu capul în poala lui.

– Îhî, aprobă Siobhan tristă, cu ochii pironiţi în podea şi cu şuviţe lungi de păr auriu căzute din agrafele care-i prinseseră părul toată noaptea. În jurul ochilor avea urme de rimel negru şi de dermatograf, tocurile ei mititele erau acoperite cu noroiul de pe malul lacului.

Karl tresări surprins. Nebuna aia de Tamsin avusese dreptate, într-un fel. Se sărutaseră. Rick o sărutase pe Siobhan. Siobhan îl sărutase pe Rick. I se făcea un pic rău când se gândea.

– Iisuse. Ce... ce... ăăă... cât... cât timp... cât timp v-aţi sărutat, de fapt? zise el foarte rar, frecându-şi bărbia. Se simţea ciudat, pus în faţa unei situaţii neaşteptate,

dar și pentru că se vedea nevoit să reacționeze ca un adult.

– Zece, douăzeci de minute, nu știu. M-am gândit la tine, zise ea, ca să îndrepte conversația spre ce era mai important – ei doi. M-am gândit la tine și m-am oprit...

– De ce? Oare... oare... *pentru că erai beată, drogată* – sau ce? Karl vorbea calm, rațional și încerca cu adevărat să înțeleagă ce se întâmplase în seara respectivă, dar era încă tulburat de imaginea cu Siobhan, cu Siobhan a lui în brațele altuia, sărutându-l pe altul, cu limba în gura lui...

– În parte – de fapt, nu, nu chiar. M-am... m-am gândit la asta dinainte să începem să bem, din clipa când l-am văzut, de fapt. Înghiți în sec, simți că spusese prea multe, dar apoi își dădu seama că ăsta era începutul lucrurilor care trebuiau spuse cu voce tare.

– Păi, da. E un tip tare chipeș, cred...

– Vai, Karl, gata! Nu mai fi așa de drăguț cu mine! Crezi că doar asta a fost problema? Crezi că mi-a plăcut cum arăta și, dintr-odată, după cincisprezece ani cu tine mi-am zis: „A, la naiba, ce-ar fi să-l seduc?" Da, arată bine, sigur că arată bine, dar nu e vorba despre asta...

– Atunci, spune-mi, Siobhan. Spune-mi, de ce?

– Ca să-ți arăt că încă mai sunt atrăgătoare pentru alți bărbați. Voiam să te fac gelos, Karl. Știu cât de imatur sună, cât de... cât de stupid. Voiam să mă oprești înainte, atunci când flirtam, voiam să te superi, să devii posesiv, cred, să te gândești: „Asta e iubita mea, și dacă n-am grijă de ea, o să facă sex cu altcineva." Dar nu te-ai gândit la asta. Ai fost așa cum ești de obicei – de neclintit, liniștit, n-ai observat nimic –, așa de încrezător în puterile tale! Și nici nu te-ai gândit, nici nu ți-a trecut prin cap că poate m-ar mai dori și altcineva! Crezi că sunt doar o pată uriașă și urâtă de cerneală, o vacă grasă la care nu s-ar mai uita nimeni de două ori... Izbucni în lacrimi de furie.

– Doamne, Siobhan, despre asta vorbeam mai devreme, înainte să coborâm. La naiba! Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar erai atât de nervoasă, de defensivă, nici nu aveai chef să stai de vorbă cu mine. Karl simți

cum i se împăienjenesc şi lui ochii. Vino aici, Shuv! Arătă spre locul liber de lângă el. Te rog. Vreau să stau aproape de tine.

Ea se ridică de la măsuţa de toaletă şi se îndreptă încet spre pat, se aşeză calmă pe margine şi îşi dori să stea mai aproape de el, dar simţi atâta furie nerostită şi ranchiună, încât nu reuşi să îi facă pe plac.

– Shuv, începu el. Nu am de gând să te mint. Te-ai îngrăşat destul de mult. N-am vorbit niciodată despre asta pentru că nu mi se părea important. Pe bune, adăugă el observând sprâncenele ridicate şi scepticismul vădit întipărit pe faţa lui Siobhan. O luă de mână. Eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Şi n-am de gând să zic că „pentru mine" eşti cea mai frumoasă, pentru că nu e adevărat. Eşti frumoasă în ochii mei, dar şi în ai altora. Am observat şi eu cum se uită bărbaţii la tine când ieşi pe stradă. Da, eşti grasă, dar nu contează. Adică, uită-te la tine – eşti minunată, Siobhan – părul tău, ochii tăi albaştri, felul cum mergi, cum te porţi cu oamenii, râsul tău. Iar când eşti goală, eşti voluptuoasă, feminină, rubicondă...

Siobhan îi zâmbea printre lacrimi, un punct sensibil din adâncitura buricului pulsând de o plăcere dureroasă.

– Nu te vreau mai puţin decât până acum, Siobhan, iar dacă vrei să ştii, te doresc mai mult decât înainte. În noaptea aceea când a început toată cearta asta, după ce-am băut la Sol y Sombra, te-am dorit mai mult decât oricând, mai mult decât în clipa când ne-am cunoscut prima oară.

„Vai, seara aceea." Siobhan trebuia să se confrunte acum cu asta, cât simţea că putea vorbi deschis. Respiră adânc.

– Karl, cât despre seara aia, vreau să-ţi explic ce-am simţit.

El o ţinea de mână ca s-o îmbărbăteze.

Ea continuă:

– Era vorba despre fata aia, despre Cheri, ştii, cea care stă la etajul de sus. Vezi tu, când am dat cu ochii de ea la petrecere părea aşa de tânără, de slabă şi de frumoasă,

şi tu erai aşa de... aşa de... topit după ea, că am simţit pur şi simplu că nu am ce căuta în lumea ta şi că sunt nespus de urâtă, iar mai târziu, când încercai, ştii tu, să faci dragoste cu mine, mă tot gândeam că îţi doreai ca eu să fiu ea, să fiu tânără şi zveltă, şi cu pielea netedă şi... şi... şi de-aia te-am dat la o parte – pur şi simplu nu suportam gândul ăla. Mă simţeam îngrozitor de urâtă – ca un monstru, ca o curvă uriaşă şi grasă. Şi m-am gândit că de-aia erai atât de pasional, pentru că te excita gândul la ea, nu la mine şi – Doamne sfinte! – nu-i aşa că toate astea sună penibil?

Karl simţea că-i vine rău. Ce făcuse? Numai el era de vină. Oare de ce se apropiase de târfa aia împuţită? Avea cea mai grozavă iubită din lume, o prietenă care-l iubea şi care avea încredere în el, căreia îi păsa de el. Iar faptele lui egoiste şi penibile o aruncaseră în braţele altui bărbat. Într-un fel, chiar merita. Fusese copleşit de vinovăţie luni întregi, vinovat de tot răul pe care i-l făcuse lui Siobhan. Venise timpul să primească ce merita pentru înşelăciunile şi neobrăzarea lui.

– Nu... nu... Nu sună deloc penibil, chiar deloc penibil. Eu sunt cel penibil, Siobhan, nu tu, oftă el şi o trase la pieptul lui.

– Ce vrei să spui? întrebă Siobhan.

– Nimic, nimic. Doar că tu ai fost mereu cea puternică în relaţia noastră. Mereu. Eu m-am bazat pe tine întotdeauna, iar tu m-ai sprijinit şi m-ai îmbărbătat ani şi ani de zile. Tu ai luat cele mai bune decizii în relaţia noastră. Dacă nu erai tu, acum tot la gazda aia sinistră din Brighton am fi stat, eu aş fi încercat să fiu star rock în continuare şi aş fi cântat în fiecare seară în faţa unui public format din studenţi beţi mangă în vreun bar scabros, unde voma şi cocktailurile Snakebite ar fi curs în valuri, încă aş fi încercat să mă păcălesc că-mi place şi că-mi trăiesc viaţa. Tu m-ai ajutat să cresc mare. Acum sunt mai bun datorită ţie, Siobhan. Şi îţi jur, îţi jur pe tot ce am mai sfânt, din toată inima, că atunci când eram acasă în pat cu tine, doar pe tine te doream, pe tine te vedeam când închideam ochii, pe tine te pipăiam cu buricele degetelor, cu gura, cu limba. Numai pe tine.

Fata aia, Cheri, este foarte drăguţă, da, evident, dar – Doamne, Siobhan, pe tine te vreau, pe tine te-am vrut mereu, cu 50 sau cu 100 de kilograme mai grasă decât eşti... Bine, poate nu chiar cu 100 de kilograme! Râse şi Siobhan îl înghionti în joacă şi-l lăsă s-o ţină în braţe, s-o iubească şi s-o consoleze.

„Bine, deci nu am minţit aşa de tare în legătură cu Cheri", îşi zise Karl vinovat. „Doar i-am zis adevărul pe bucăţi, am minţit ca s-o protejez, ca să ne protejăm pe noi, dragostea noastră şi viitorul nostru." Dar, vai, ce prost se simţea, oribil chiar. Îi mângâie părul.

– Doamne, Shuv, părul tău e plin de tot felul de lucruri – rămurele, iarbă şi Dumnezeu mai ştie ce. Sigur doar te-ai sărutat cu el?

– Ne-am sărutat la orizontală, da? zise ea şi râse un pic isteric. Karl, mă ierţi? Ştii că nu a însemnat nimic, da? M-am purtat copilăreşte şi l-am folosit pe Rick ca să mă răzbun pe tine...

– Oh, nu cred că l-a deranjat prea tare. Cine să se supere pe tine, femeie frumoasă, drăcoaică ce eşti!

Se îmbrăţişară strâns şi discutară toată noaptea despre ultimele douăsprezece luni, despre nefericirea lui Siobhan, făcură planuri să se asigure că Siobhan va fi fericită pe viitor şi că nu vor mai permite gândurilor negre să le sufoce relaţia, să nu-şi vorbească şi să lase vorbele nerostite să-i năpădească precum buruienile. Apoi făcură dragoste pentru prima oară după aproape două luni şi, în vreme ce Karl se pierdea între sânii ei, Siobhan privea în jos către buclele lui negre şi zâmbea.

Auziră zgomotul motorului de la Peugeotul lui Rick a doua zi devreme – el şi Tamsin se gândiseră să nu mai zăbovească prin zonă – şi petrecură o zi şi o noapte de pomină doar ei doi în capela minunată, răstimp în care au vorbit, s-au plimbat, au mâncat şi au făcut dragoste toată ziua.

Primul lucru pe care îl făcu Siobhan luni dimineaţă a fost să-şi sune medicul ginecolog să se programeze la o consultaţie, ca să discute despre tratamente pentru infertilitate. În decursul conversaţiei lor din capelă îşi dădură seama că Siobhan nici nu se confruntase cu ideea

că nu putea face copii de ani şi ani de zile; de când era mică visase să aibă copii, îşi închipuise că aceasta era calea firească pe care urma s-o ia viaţa ei, iar când i se spusese că această cale îi era închisă, pur şi simplu dăduse visul la o parte, măturându-l ca pe un păianjen uscat. O cumpărase pe Rosanne şi se hotărâse să-şi continue viaţa ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, refuzând să spere că ar putea lupta pentru ceva ce i se păruse dintotdeauna a fi dreptul ei fundamental. Înţelesese acum că nu fusese reacţia unei femei hotărâte şi pragmatice, ci aparţinea unei femei aflate în stare de şoc, care nu ştia ce să facă în situaţia respectivă. Îşi dădură seama în seara aceea că aveau să fie cei mai buni părinţi din lume. Pe lumea asta existau atâţia părinţi îngrozitori, atâţia care nu meritau să aibă copii, care nu-i voiau, care-i răneau, care-i sufocau, îi răsfăţau şi le făceau rău. Pe măsură ce vorbeau şi se bucurau de căldura apropierii lor renăscute, ştiau că meritau copii, că erau gata să facă copii şi că şi-i doreau mai mult decât orice pe lumea asta.

Următorul lucru pe care-l făcu Siobhan, anticipând primul sfat care îi va fi dat înainte de orice tratament, fu să se înscrie într-un program de supraveghere a dietei. Ce ciudat, acum că aflase despre iubirea necondiţionată a lui Karl, îi era mult mai uşor să ia decizia de a face ceva în legătură cu greutatea ei. Pentru ea însăşi, nu pentru Karl; pentru viitorul lor împreună, pentru bebeluşul lor. Şi, din punct de vedere pragmatic şi pe termen scurt, îşi dorea să repună în funcţiune câteva dintre hainele ei mai vechi şi să arunce toţi colanţii ăia oribili. Mânca foarte mult din plictiseală, din cauza orelor nenumărate petrecute singură cuc, în compania unui frigider plin de mâncare nesănătoasă, din cauză că mânca singură, că-şi lua farfurii mari cât roţile de car, fără să se simtă ruşinată că se îndopa de faţă cu altcineva.

Ea şi Karl hotărâră că avea nevoie să facă mai multe în viaţă, că trebuia să fie mai ocupată, prea ocupată să mai mănânce, aşa că dădură un anunţ într-o revistă pentru mirese, pentru a face reclamă talentelor ei de croitoreasă. Anunţul fusese dat abia de o săptămână

şi avea deja trei comenzi. Telefonul suna în fiecare zi şi viitoarele mirese o asaltau cu întrebări; îşi transformase camera de oaspeţi într-un atelier pentru mirese.

Descoperiseră pe calea cea grea că lipsa de pretenţii care stătea la baza relaţiei lor le dăunase foarte mult. Nu discutaseră treburile în detaliu niciodată pentru că nu avuseseră nevoie. Siobhan hotăra mereu când era nevoie să meargă mai departe, iar Karl o asculta ca un mieluşel, foarte încrezător în ea şi în intuiţiile ei extraordinare, în înţelepciunea ei; o urmase orbeşte în toate. Fusese prea orb să observe că venise timpul ca el să ia cârma relaţiei şi s-o apuce pe Siobhan de mânuţă, îndreptând-o către un viitor, un viitor comun.

Lui Karl îi fusese greu să se obişnuiască cu ideea că Rick şi Siobhan se îmbrăţişaseră în seara aceea fatală pe malul lacului. Trebuia să-şi ţină în frâu multe sentimente neplăcute de gelozie şi nu-i plăcea deloc să se simtă aşa – era ceva nou pentru el, împotriva firii parcă. Dar reuşise să se împace oarecum cu gândul şi se simţea foarte afectat de revelaţiile din noaptea aceea de la capelă, afectat pentru că atunci Siobhan avusese nevoie de el, nu invers. I se ceruse să fie bărbat, să vină la datorie, doar că nu ţara avea nevoie de el, ci iubita lui, şi se simţea mândru şi puternic, gata să facă orice pentru ea.

Se simţea foarte matur, şi asta era o senzaţie grozavă. Voia să cheltuiască nişte bani pe apartament, să arunce toate obiectele şi mobila veche şi cam sărăcăcioasă pe care o aduseseră cu ei din Brighton, să dea jos afişele de pe pereţi, să cumpere nişte abajururi pentru becurile goale, să găsească o cuvertură frumoasă, poate chiar să scoată garnitura aceea oribilă din plastic portocaliu de la baie şi să o înlocuiască cu ceva italian şi scump.

Nu putea să rămână un veşnic rocker toată viaţa; avea deja treizeci şi cinci de ani; dacă urma să aibă copii, colegii de şcoală şi-ar bate joc de ei dacă ar avea un tată care arăta ca Bill Haley. Îi va fi greu, dar avea s-o facă – se va duce la frizer şi va renunţa la frizura gen Elvis şi la favoriţi. Pe de altă parte, nu i-ar mai lua atâta timp să se aranjeze dimineaţa înainte de a pleca la serviciu şi nu ar mai trebui să folosească gelul ăla *Black and White*,

pe care Siobhan îl ura din suflet. Ar putea construi câteva rafturi mari pentru colecţia lui uriaşă de discuri; grămezile de discuri aranjate în teancuri le dominau sufrageria ca un soi de exponat de artă modernă de la Muzeul Tate. Erau trofee, mărturia vieţii lui de până atunci. Venise timpul să le ascundă, poate chiar să mai vândă din ele. Să meargă mai departe.

Siobhan şi Karl fuseseră fericiţi atâta timp, încât uitaseră să apese pe butonul de pornire după ce apăsaseră pe butonul de pauză al vieţilor lor – rămăseseră încremeniţi în poziţia aceea ani de zile, fascinaţi de perfecţiunea momentului, de zâmbetele de pe feţele oamenilor din clipa aceea. Trebuiseră să petreacă acea noapte în Scoţia ca să-şi aducă aminte că mai aveau şi alte scene de trăit în viaţă, că mai puteau să facă şi schimbări şi că cel mai important lucru pe lumea asta era să laşi filmul vieţii să curgă, chiar dacă finalul era fericit sau nu.

Serviciul lui Karl avea de asemenea de câştigat de pe urma acestei schimbări. Fusese chemat în biroul lui Jeff în lunea de după întoarcerea din Scoţia, iar acesta zâmbea. Tocmai primise cifrele de rating de la showul lui Karl, care crescuseră un pic, dar destul cât să-i sugereze lui Jeff că era mai bine să lase treburile pe acelaşi făgaş o vreme, să îi mai dea o şansă, să vadă cum mergea audienţa. „Păstrează tu caseta de la Glencoe, totuşi. Rick mi-a zis că aţi înregistrat nişte idei uimitoare; păstreaz-o, poate o să avem nevoie de ea", îi zisese el.

Dar Karl credea că nu vor avea nevoie de casetă. Cifrele de audienţă de săptămâna următoare arătau iar o uşoară creştere, şi el era sigur că tendinţa asta se va menţine. Nu-l deranja să mai pună hituri în emisiune ca să atragă ascultătorii mai tineri, dacă asta însemna că îi putea educa printre picături cu hituri pop clasice.

Karl se hotărâse să fie sincer de la început cu Rick în legătură cu evenimentele de la Glencoe. Îi plăcea de el, îl respecta şi voia ca relaţia lor de lucru să funcţioneze bine.

– Rick, ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Siobhan sâmbătă seara, îi zise el la cantina postului după emisiunea sa de luni.

Rick se făcu mic în scaun în clipa aceea şi se holbă la farfuria lui plină cu broccoli şi brânză Cheddar la cuptor, care brusc i se păru extrem de neapetisantă.

– Aha, răspunse el gâtuit, cu câteva octave mai sus decât tonul lui obişnuit de bas.

– Uite, nu sunt genul de bărbat gelos, Rick. Am rămas un pic şocat, ce-i drept. Dar am auzit că ai fost tare, tare drăguţ cu Siobhan şi că i-ai dat nişte sfaturi foarte înţelepte; chiar aveam nevoie de aşa ceva, sincer să spun. Vreau să ştii că nu-ţi port pică pentru ce s-a întâmplat, ştii tu, în seara aia... Nu era adevărat. Nu era adevărat deloc. Karl simţea că-i vine greaţă numai când se gândea la asta, dar ştia că dacă va permite geloziei lui să-i pătrundă în suflet, atunci întreaga situaţie va exploda şi va căpăta o conotaţie negativă. Trebuia să păstreze o atitudine pozitivă, era singura soluţie.

Rick respiră mai uşurat în cele din urmă şi începu să-şi revină.

– Ştii, este o fată minunată, Karl, foarte, foarte... zise el agitat.

Karl nu avea nici un chef să audă părerea lui Rick despre iubita lui. Trase aer în piept şi încercă să se controleze.

– Da, ştiu, ştiu. Uite, tot ce vreau să-ţi spun e că, în principiu, n-are rost să ne purtăm pică unul altuia, bine? Te respect şi nu vreau să stricăm prietenia, mai ales că s-a dovedit a fi ceva atât de... atât de pozitivă pentru amândoi, pentru mine şi pentru Siobhan. Aveam nevoie de şutul ăla în fund, să ştii, eram complet aiurea, încremeniţi, ne complăceam în situaţia noastră, oricum, să uităm de asta, bine? îi spuse zâmbind şi-i întinse mâna lui Rick, care o luă nehotărât, dar recunoscător, şi o strânse viguros.

– Da, zise Rick simţindu-se încă ruşinat de candoarea lui Karl şi de rolul său în încurcătura asta.

– Deci, cum merg treburile între tine şi Tamsin? Era un pic cam supărată în seara aceea, zise Karl, ungând cu unt o chiflă insipidă şi întrebându-se câtă conversaţie avea să fie în stare să facă despre prietena lui complet dusă cu pluta.

– Păi, s-a dus... ne-am despărţit, răspunse Rick înghiţind în sec. Vorbea repede, pe acelaşi ton ciudat şi foarte subţire.

– Oh, nasol, prietene, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

– Păi, i-am zis ce s-a întâmplat.

– I-ai zis? De ce?

– Bine, mai degrabă a ghicit. M-am trezit a doua zi de dimineaţă cu ea la picioarele patului, holbându-se la mine. Se lăsă cuprins de un tremur uşor. Era de-a dreptul îngrozitor. Ţinea în mână hainele purtate de mine în acea seară, şi erau cam... murdare. Ştii, cu pete de iarbă şi chestii. Evită privirea lui Karl după ce spuse asta. Trase aer în piept şi apoi îi dădu drumul încet şi cu zgomot printre buzele încleştate. Pur şi simplu înnebunise, şi-a dat în petic ceva de speriat. Mi-a zis că sunt un nenorocit, un nesimţit şi pui de căţea sifilitică – ceva de genul ăsta. Mă mir ca n-aţi auzit şi voi, urla cât o ţinea gura.

– Dumnezeule! exclamă Karl.

– Ştii, eram cu Tamsin de şase luni, dar nu cred că o cunoşteam deloc. Are foarte multe probleme ascunse, înţelegi ce vreau să zic? Are o mulţime de secrete fata asta, o groază de secrete.

– Îhî, zise Karl. Asta chiar era adevărat.

– Cred că e mai bine că am aflat mai târziu decât niciodată, nu? adăugă el şi râse un pic isteric.

– Cum te simţi acum? îl întrebă Karl.

– Îngrijorat, nimic mai mult. Nu ştiu dacă se va descurca singură.

– Dacă are nevoie de ajutor o să dea cumva de tine. Probabil că se va răzgândi şi se va întoarce la tine. E fată mare, se descurcă şi singură. Oamenii care par slabi de multe ori sunt mai puternici decât ţi-ai putea închipui şi cei care par foarte puternici sunt adesea neaşteptat de slabi.

– Da, sper. Chiar sper, şi apropo, ţi-am adus asta. Rick vârî mâna adânc în servieta lui de piele. Îi pasă lui Karl reportofonul argintiu minuscul din seara aceea de la Glencoe. N-am ascultat caseta încă şi se pare că momentan nu ne trebuie, dar poate că ar trebui s-o ţii tu.

Apoi îi pasă aparatul lui Karl, care înclină din cap în semn de mulţumire şi îl băgă în buzunarul din spate al pantalonilor.

Karl se ridică de la masă şi îşi dădură mâna. Deocamdată îşi făcuse ordine în viaţă; tot ce trebuia spus fusese spus. Era bucuros de ceea ce făcuse, că se controlase aşa de bine, că se purtase aşa de matur. Dar tot nu reuşea să scape de senzaţia că ar vrea să-l scoată pe Rick afară în şuturi şi să-i rupă falca în pumni.

Fuseseră două săptămâni excelente pentru Siobhan şi Karl, Crăciunul bătea la uşă, şi Karl plecase de la serviciu din clădirea ALR din Olympia şi conducea pe Kensington High Street. Era întuneric, străzile străluceau într-o nuanţă de portocaliu fosforescent, iar trotuarele de pe ambele părţi ale străzii erau asaltate de cumpărători şi de zloată de la ninsoarea scurtă din jurul prânzului, zăpada topindu-se imediat sub razele de soare albicioase care îi urmaseră. O fanfară de la Armata Salvării cânta colinde în faţa magazinului Barkers, iar zgomotul plăcut al alămurilor lucitoare şi sunetul vocilor neprihănite îl binedispuseră pe Karl şi mai tare. În mod miraculos găsi loc de parcare pe strada Derry şi îşi croi repede drum prin puzderia de cumpărători până la uşile călduros de primitoare ale magazinului universal, bucuros de mirosul de aer călduţ, plăcut şi complet artificial care-l lovi încă de la intrare. Străbătu în pas vioi raionul de parfumerie, evită cu succes vânzătoarele cu feţe ca de plastic, înarmate cu sticluţe cu miresme atât de îmbătătoare că-ţi dădeau dureri de cap, şi se îndreptă către sanctuarul adăpostit al raionului de bijuterii. Nu erau de calitate, îşi zise la vederea vitrinelor doldora de bijuterii uriaşe din aur, ambră şi zirconiu cubic, erau gablonţuri ţipătoare şi de prost gust.

– Pardon, nu te supăra, n-ai putea să-mi spui şi mie unde sunt bijuteriile adevărate? i se adresă el unui tânăr prietenos care stătea în dosul unei tejghele.

Tipul îi indică lui Karl direcţia potrivită. „Da", îşi zise, „aşa mai merge, aici găsesc ce-mi trebuie."

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Da, vă rog. Da. Puteţi să-mi arătaţi mai multe inele, vă rog, undeva între... zise el cu nerăbdare, calculând în sinea lui cât îşi permitea să cheltuiască. Cam între 1 000 şi 1 500 de lire. Nu, de fapt, până pe la 2 000 de lire, adăugă el tot numai zâmbete. Avea să merite, cu siguranţă.

– Sigur, domnule. Şi ce fel de inel căutaţi?

Karl îşi închipuise că era evident – exista doar un singur fel de inel pe lumea asta, nu?

– A, inele de logodnă, vă rog. Da, avea să se însoare cu ea. Avea să se însoare cu preafrumoasa Siobhan. Era atât de emoţionat că de-abia mai putea respira. Oare de ce nu i-o fi venit ideea asta până acum? Se uita la tava lucitoare din faţa lui, la şirurile de inele de logodnă perfecte, simboluri mici şi minunate ale dragostei. Da, oare pe care să-l aleagă? Care dintre ele va ajunge pe degetul lui Siobhan pentru tot restul vieţii? Chiar aşa avea să fie, pentru prima oară în viaţă ideea că va rămâne cu Siobhan pe vecie îi părea nespus de romantică, nu doar un soi de destin inevitabil, o siguranţă tacită, ci o idee extraordinară, minunat de romantică. Cum ar fi ca ei doi să fie mereu împreună... cu copii, nepoţi... undeva într-o casă în... în... cartierul Chelsea poate, cu cariere extraordinare, şi să fie ei doi, ei doi pentru totdeauna – Karl şi Siobhan Kasparov, un cuplu fabulos de oameni maturi şi fericiţi, îndrăgostiţi încă unul de altul după cincizeci, o sută, trei sute de ani împreună... aaah! Ţi se topeşte inima, nu-i aşa?

Trebuia să se gândească la ce i-ar plăcea lui Siobhan, nu la ce-i plăcea lui. El ar fi ales o piatră mare; dar Siobhan ar fi preferat ceva mai discret, mai delicat, poate ceva cu o piatră colorată, albastră, asortată cu ochii, sau galbenă, ca să se potrivească cu părul. Vânzătorul îi arăta cât se poate de răbdător fiecare tavă din magazin, calculându-şi comisionul gras la fiecare inel la care se uita Karl, îl încuraja, îi împărtăşea entuziasmul. Şi, până la urmă, Karl îl descoperi – inelul potrivit, cel care era exact precum Siobhan: un buchet complicat de perle mititele, diamante şi safire cu montură în aur alb,

feminin şi ieşit din comun, cu un vag aer celtic şi întru totul nepretenţios – exact ca Siobhan.

Vânzătorul cel entuziast puse inelul într-o cutie frumoasă din piele roşie, şi Karl părăsi în grabă magazinul, cu 2 200 de lire mai sărac, ca să ajungă odată acasă. Îi invitaseră pe prietenii lor Tom şi Debbie la ei la masă în seara aceea, nimic special, doar nişte paste şi, cine ştie, poate şi un film mai târziu. Acum se trezi că spera ca ei să nu mai zăbovească să vadă un film împreună şi să plece cât mai devreme posibil, ca să-i lase destul timp să o ceară pe Siobhan în căsătorie, până să nu fie prea obosiţi ca să mai sărbătorească evenimentul.

Abia se mai ţinea cu firea în vreme ce se agita în jurul lui Siobhan prin bucătărie în seara aceea, privind-o şi mai degrabă încurcând-o în vreme ce pregătea cina, uitându-se la ea cum tăia nişte hribi uriaşi şi cum pregătea fâşii de costiţă pentru sosul carbonara (pe care-l făcea cu smântână care n-avea aproape deloc grăsime, se grăbi ea să-l informeze).

– Tom şi Debbie vor întârzia puţin, îi zise ea. Au sunat exact înainte să intri pe uşă.

– Vai, Doamne, cât de mult o să întârzie? întrebă el nerăbdător.

– Nu ştiu, în jur de o jumătate de oră, presupun.

– Oh, Doamne!

– Ce-i cu tine? De când ţii tu atât de mult la punctualitatea altora? îl întrebă Siobhan, râzând de supărarea ciudată a lui Karl.

– A, nimic; vreau doar ca seara asta să se termine cât mai repede. Vreau să rămân singur cu tine şi nu mai am răbdare să aştept pentru că sunt un ticălos nerăbdător, îi răspunse el prinzând-o pe la spate şi depunându-i un sărut de vampir pe ceafă.

– Abţine-te, te rog, Karl Kasparov! Nu mori pentru o jumătate de oră în plus sau în minus! chicoti Siobhan.

– Bine, bine, poate că nu mor...

Karl nu mai putea, simţea că explodează. Jeff era de vină. Dintre toţi oamenii de pe lume, tocmai Jeff îi băgase ideea asta în cap. Nu făcuse şi nici nu zisese ceva în mod special, pur şi simplu avea legătură cu felul

în care vorbea mereu despre nevasta lui – Jackie a făcut asta, Jackie a făcut ailaltă. Şi copiii lui, şi pe ei îi pomenea mereu, le zicea „copii" chiar dacă aveau probabil în jur de douăzeci de ani. Jackie şi copiii. Siobhan şi copiii. Jeff şi Jackie păreau să aibă o căsnicie minunată; dura de mai bine de treizeci de ani şi încă mai făceau parte unul din viaţa celuilalt cât se poate de mult, erau împletiţi ca firele dintr-o urzeală de mătase fină, nu ca o pânză zdrenţuită, cum păreau cele mai multe căsnicii. Căsnicia lor avea un soi de finalitate demnă, minunată, o permanenţă de neclintit. Nu ajunseseră pe linie moartă şi se opriseră brusc, ci continuaseră, evoluaseră şi se schimbaseră urmând aceeaşi cale, aceleaşi orizonturi şi ţinându-se mereu de mână. Povestea părea cam demodată, e adevărat, dar exact asta îşi dorea şi Karl. Îşi dorea o căsnicie minunată.

Tom şi Debbie ajunseră şi ei în sfârşit, şi cei patru avură o seară cât se poate de relaxantă împreună. Nici nu-şi dădură seama când se făcu ora unsprezece, deci prea târziu ca să se mai uite la film; în ceea ce-l privea pe Karl, venise timpul ca ei să plece la casele lor, timpul pentru clipa cea mare. Îşi stăpânise entuziasmul prea mult, închipuindu-şi faţa pe care o va face Siobhan când îi va spune, planurile pe care urmau să şi le facă despre locul pentru nuntă şi oaspeţi, şi biserică, şi jurămintele pe care aveau să le scrie, pălăvrăgind până noaptea târziu şi mergând la culcare să facă dragoste, să sărbătorească viitorul lor împreună. Trecutul era important, desigur, dar nimic nu conta mai mult decât viitorul.

Până la urmă, Tom începu să caşte şi păru că vrea să plece.

– Vreţi să vă chem un taxi? întrebă Karl.

Îi conduseră până la uşă, iar taxiul îi aştepta afară cu motorul pornit, deranjând liniştea acelei seri de decembrie. Siobhan căscă şi ea în vreme ce uşa de la intrare se închidea în urma oaspeţilor lor.

– Mă duc să mă spăl pe dinţi, zise ea.

– Nu! Stai! Stai, aşteaptă puţin. Nu te mişca de aici, îi zise Karl cu un zâmbet atât de vioi, încât muşchii feţei

i se mişcară în toate direcţiile. Îi făcu semn cu mâinile să se oprească.

– Ce pui la cale? întrebă Siobhan, molipsindu-se de zâmbetul lui Karl.

Se întoarse de pe hol cu mâinile la spate.

– Siobhan, începu el să zică, aceasta e cea mai importantă clipă din viaţa mea. E şi cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată şi mă rog cu cerul şi pământul să fii de acord cu mine! Râse nervos, şi Siobhan se uită la el plină de curiozitate, amuzament şi teamă.

– Siobhan McNamara, cea mai frumoasă femeie din lume – aici scoase cutia cea roşie pe care o ascunsese la spate şi o deschise cu oarecare stângăcie –, Siobhan McNamara, vrei să fii soţia mea? Stătea acolo şi i se părea că trecuse o veşnicie de când ţinea cutia în sus şi aştepta să vadă vreo reacţie pe chipul lui Siobhan.

– Doamne sfinte, Karl, nebun de legat ce eşti! Ce naiba ai făcut? Luă cu grijă cutia din palma lui.

Faţa lui se încruntă brusc şi îl cuprinse un fior de panică.

– Da, te rog! îl luă în braţe. Da, te rog!

capitolul 19

Smith era plecat un weekend întreg. Se pare că James avusese ideea să organizeze un team building pentru cei de la birou, lucru bizar având în vedere că membrii staffului de la firma aceea mică erau atât de diferiţi, încât orice „building" te chinuiai să faci, n-aveai cum să încropeşti o echipă. Însă James fusese prostit de o angajată cu picioare lungi şi fustă scurtă de la o companie de consultanţă managerială că, după un weekend de „deconstrucţie şi reconstrucţie motivaţională, mobilizatoare şi inspiraţională", firma lui cea ciudată nu numai că avea să se transforme într-un exemplu de companie modernă şi funcţională, dar că James avea să trăiască mai mult, să atragă mai multe femei şi să simtă cum îi creşte la loc părul de mult pierdut.

Aşa că Smith şi-a făcut un bagaj rapid vineri dimineaţa şi, împreună cu Diana, James, trei directori economici trecuţi de vârsta a doua, două secretare plictisite şi o recepţioneră colerică, s-a înghesuit într-un Renault Espace închiriat şi s-a trambalat pe A1 către un hotel din Hertfordshire. Jem fusese cu totul şi cu totul amuzată de treaba asta şi, desigur, şi foarte compătimitoare, îmbrăţişându-l strâns când ieşea pe uşa apartamentului cu o faţă morocănoasă, mormăind:

– N-am decât un weekend pe blestemata asta de săptămână şi pe ăla trebuie să mi-l petrec cu o droaie de psihopaţi.

Jem aranjase să se întâlnească în seara aceea cu nişte prieteni la barul Falcon de pe St. John's Hill ca să sărbătorească ziua cuiva şi se dusese acasă după slujbă să se schimbe.

Ralph era acolo. Nici nu mai ieşise din casă de când se întorsese de la spital, cu două săptămâni în urmă. Încă îl mai durea pe ici, pe colo, mai ales în jurul coastelor, şi îl durea ca naiba când încerca să râdă, dar doctorul era mulţumit de progresele pe care le făcea – era tânăr, puternic şi se vindeca repede.

Jem se aşeză lângă el pe canapea cu o doză de bere în mână. Ralph o privi cu un zâmbet ciudat pe faţă.

– Ce e? întrebă Jem. Ralph zâmbea în continuare.

– N-ai să ghiceşti în veci.

– Am făcut-o!

– Ce-ai făcut?

– Am fost băiat bun. Acum îmi fac ordine în viaţă, rânji el.

– Adică? Ce vrei să spui?

– Adică am terminat-o cu Claudia, zise el mândru.

– Ce? Cum adică ai terminat-o cu Claudia? strigă ea.

– Păi, ce crezi că înseamnă? Adică am părăsit-o pe Claudia, simplu ca bună ziua.

– Doamne sfinte! Nu cred aşa ceva. Adică, te-ai văzut cu Claudia – Claudia cea cu picioare lungi, Claudia cu faţă de înger, Claudia care te lasă să faci sex cu ea –, te-ai văzut cu ea şi i-ai zis: „Îmi pare rău, s-a terminat.

Nu cred că ar trebui să mai fim împreună." Chiar aşa, din senin?

– Da, chiar aşa, răspunse el cu mâinile încrucişate la piept, zâmbind indulgent.

– Adică nu i-ai zis ceva de genul: „Da, s-a terminat între noi, dar ce-ar fi să ne-o mai tragem din când în când, de dragul vremurilor de mult apuse?"

El dădu din cap că nu.

– Nici un: „Da, s-a terminat, dar nu te superi dacă mi-o trag cu prietena ta cea mai bună acum"?

El dădu din nou din cap că nu.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişă scurt.

– Fir-ai tu să fii, Ralph! Sunt aşa de mândră de tine! Şi cum a suportat?

– A, tipic Claudia: „Evident, faci asta chiar înainte de nunta surorii mele, nu? Eşti aşa de egoist! Acum cu cine mă mai duc la nuntă? Toate surorile mele vin cu prietenii sau cu soţii lor, şi eu o să fiu fata bătrână cea tristă! Uf, te urăsc!" Ralph îşi încheie imitaţia fluturând din mână cu un gest feminin. Şi apoi a izbucnit în plâns. Nu mi-o imaginam, sincer să fiu, pe biata Claudia plângând. A încercat să se ascundă, să pară cât mai puţin afectată, dar cred că s-a supărat destul de tare.

– Şi ce faci mai departe? Cum o să-ţi mai înfrânezi pornirile sexuale? Cu ce-o să-ţi mai ocupi serile de vineri? Cine va fi următoarea ta prietenă? întrebă Jem.

– Ce te face să crezi că trebuie neapărat să trec la următoarea prietenă? Nu, cred că am să iau o pauză, să-mi găsesc nişte timp pentru mine însumi, spuse Ralph pe un ton afectat, de psihanalist american. N-am mai fost holtei de foarte mult timp... de când aveam... dintotdeauna. N-am stat niciodată fără prietenă. Cred că mi-ar face bine. Şi cred că rezist fără sex o vreme, oricum o perioadă scurtă. Am sursele mele la care pot apela dacă nu mai pot şi nu mai pot, am o mică agendă neagră cu adrese utile!

– Bine, zise Jem gata să se ridice în picioare, tot e un început, un pas înainte. Bravo! Acum trebuie doar să-ţi mai găseşti pe cineva de care să te îndrăgosteşti.

Pentru o clipă, îi cuprinse o stare ciudată pe amândoi şi, în secunda aceea rămaseră complet nemişcaţi, înmărmuriţi. Ralph simţi tensiunea fugară din aer cu o oarecare satisfacţie. Îşi dăduse seama că Jem credea că era un pic cam penibil să aibă o relaţie cu o fată numai şi numai pentru sex, aşa că îşi puse un nou plan în acţiune: Operaţiunea Matur şi Disponibil. Decizia de a-i da papucii Claudiei nu fusese întru totul raţională şi prevăzătoare. În ultima vreme îi fusese tare greu să-şi petreacă timp cu Claudia, îşi dorea mereu să semene mai tare cu Jem, tot ce făcea şi spunea îl enerva înfiorător, genul ăla de feminitate sufocantă şi de „logică" feminină iraţională.

Dar, în mare, încheiase relaţia cu Claudia pentru că lui Jem i se părea că ar fi un om mai de ispravă dacă făcea asta şi pentru îşi dorea mai mult decât orice ca Jem să-l respecte. Stătuse foarte mult timp pe gânduri de la accident încoace şi îşi dădea seama că n-avea rost să sufere neconsolat după Jem, să încerce s-o impresioneze cu florile pe care le alegea sau cu cea mai bună reţetă picantă din zonă. Jem avea deja douăzeci şi şapte de ani, vârsta când o femeie, în mod conştient sau nu, începe să caute altfel de calităţi la un bărbat, o vârstă la care deja nu-ţi mai ajunge doar charisma ca s-o cucereşti, vârsta la care un cont gras în bancă, un viitor solid şi o fire pragmatică devin la fel de atrăgătoare ca o tunsoare ultimul răcnet, ca un simţ al umorului foarte dezvoltat şi ca înfăţişarea romantică a unui artist ratat.

Şi mai exista un motiv pentru care îl alesese pe Smith, şi n-o învinuia pentru asta: cochetase şi el mereu cu ideea că o femeie bogată l-ar putea susţine financiar şi înţelegea perfect de ce pe Jem nu ar deranja-o să fie cu un bărbat care ar fi putut să plătească ipoteca la casă, să cumpere haine de firmă pentru copil în caz de concediu de maternitate, un bărbat pe care ţi l-ai putea închipui făcând o impresie bună la şedinţele cu părinţii, un bărbat pe care nu l-ar deranja să monteze nişte rafturi şi care ar avea asigurare la maşină etc. Deci, n-avea rost să se enerveze şi să-l pizmuiască pe Smith pentru norocul lui cu carul. Trebuia doar să mai crească miza

competiției. În mod sigur o tipă ar prefera să fie cu un artist de succes decât cu un bancher de succes.

Reușise să ia legătura cu „mentorul“ lui, Philippe, care fusese extrem de bucuros să audă de el după atâtea luni. Vorbiseră despre viitor, despre piața de artă, despre artiștii cei mai de succes, despre starea lui de spirit, și Ralph plecase de la întâlnire simțind că cineva avea nevoie de el, nerăbdător să-și scoată ghipsul de la încheietura mâinii ca să poată picta din nou. Pe urmă făcuse un drum fără peripeții la atelierul lui, unde zăbovi un pic pentru a curăța pânzele de păianjen și răhățeii de șoarece, aruncând tot felul de pensule și tuburi de vopsele uscate, încercând să se obișnuiască din nou cu maghernița împuțită unde era mereu curent.

Dar mai puțin înseamnă mai mult, hotărî el și nu se mai dădu la Jem în cele două săptămâni de după accident; își petrecea mai mult timp cu prietenii, chiar și atunci când știa că Jem era singură în apartament, se prefăcea că uită complet de ghivecele cu ardei, nu se mai chinuia să cumpere mereu flori și să-i facă complimente. Și cu cât se ferea mai mult de ea, cu atât făcea ea mai repede primul pas, observă el bucuros. O parte din treburile astea aveau legătură cu faptul că se simțea vinovată, își dădea seama prea bine. Încă se mai simțea vinovată pentru accidentul lui de bicicletă și avea grijă de el ca o cloșcă, asigurându-se întotdeauna că Ralph se simțea cât mai comod, aducându-i lucruri din bucătărie, gătind pentru el. Dar îi era dor de prietenia pe care o avuseseră înainte, era evident – îi povestea despre plante, îl ținea la curent cu creșterea lor, ca o mamă tristă către un tată absent, care simte nevoia să-i aducă acestuia aminte de bunăstarea copiilor lui. Preluase sarcina lui de a cumpăra flori și aducea mereu acasă ardei iuți de forme și culori ciudate, pe care îi găsea în piețe și în supermarketuri asiatice.

După ce Ralph află că lui Jem îi păsa, îi păsa cu adevărat, puse în aplicare planul doi din Operațiunea Matur și Disponibil: încheie relația cu Claudia. Iar acum se ivise și șansa asta incredibilă, Smith pleca un weekend întreg, două zile în cap. Și nu știa ce se va întâmpla mai

departe, dar în mod sigur avea să facă ceva. Sigur, sigur. Simţea asta în aer.

Şi Jem simţea ceva în aer. Din ziua cu accidentul nu mai avusese nici un moment de tihnă. Îşi petrecuse ultimele două săptămâni luptându-se cu sentimente pe care nu le mai avusese niciodată. Întotdeauna se îndrăgostea într-o relaţie, era o monogamă de profesie, cum se spunea în ziua de azi, doi ani cu cineva, un an cu altcineva, mereu cu tipi cumsecade şi cu despărţiri amiabile.

În ciuda faptului că, dintr-un motiv sau altul, Jem era întotdeauna cea care le frângea inima bărbaţilor, aceasta nu se întâmpla pentru că era crudă sau nedreaptă, sau pentru că avea ceva cu bărbaţii. Nu dorea să-i rănească, dar era nevoie din când în când. Nu înşelase pe nimeni niciodată şi, în ceea ce-o privea, nimeni n-o înşelase. Nu avusese niciodată o relaţie „proastă“, doar relaţii care nu mergeau pentru că bărbaţii îi cereau mai mult decât putea ea să dea. Nici nu era una dintre fetele care să atragă mereu bărbaţii de soi rău, cei care nu puteau avea relaţii de lungă durată sau care „iubeau prea mult“. Nu avusese nici o aventură pasională, nu arsese niciodată de pofte de neostoit. Nu simţise niciodată dorinţe de nestăvilit. Iubise sau ţinuse la cei cu care avusese relaţii, şi ei o iubiseră la rândul lor. Toate relaţiile ei fuseseră experienţe din care învăţase foarte mult, pregătindu-se în tot acest timp să-l întâlnească pe alesul inimii ei. Şi acum, când credea că găsise bărbatul potrivit şi era fericită, şi putea vedea un viitor luminos alături de Smith, se simţea dintr-odată atrasă în chip îngrozitor de altcineva. Atrasă de Ralph. Era complet ridicol. Nu aşa proceda ea.

Jem nu era proastă, citea oamenii foarte bine, întotdeauna avusese darul ăsta, şi era destul de evident că şi Ralph era atras de ea. Era chiar măgulitor să vezi cât de bucuros era când îl felicita pentru florile alese, pe care le cumpăra din oraş în fiecare săptămână, cum îi făcea mereu complimente legate de hainele pe care le purta şi era bucuros, pur şi simplu, să stea în casă cu ea când Smith era plecat şi să discute despre lucruri care deveniseră „ale lor“, cum ar fi ardeii iuţi, muzica sau reţetele.

Ignorase semnele la început, i se păruse că avea legătură cu vanitatea ei. De ce-ar face Ralph una ca asta? Lui îi plăceau blondele slabe, cu picioare interminabile și cu un cont gras în bancă. De ce-ar fi interesat de ea? Nu i se năzărea, asta era clar, nu se flata singură. Dar apoi avuseseră parte de dimineața aceea ciudată, dimineața cu accidentul, când se trezise că se purtase complet nepotrivit după standardele ei. Știa că se simțea tachinat de scurtimea tricoului ei și era conștientă că nu purta chiloți; în adâncul sufletului își dădea seama că el o rugase să ia lucruri din dulapul de sus cu un scop, ca să se poată zgâi la fundul ei. Fusese tare bucuroasă să îi facă pe plac, o excitase excitarea lui.

Și nici nu-și dăduse bine seama de toate astea în clipa respectivă. Oamenii chiar nu-și dau seama niciodată cu adevărat. Jem își închipuia că foarte puțini oameni erau atât de calculați pe cât îi credeau alții atunci când făceau vreo greșeală. Lucrurile se întâmplau câteodată de la sine, și abia când priveai în urmă îți descopereai punctele slabe, momentul în care ai luat o decizie greșită sau te-ai purtat aiurea. Faptul că Ralph era atras de ea o făcuse să se simtă foarte bine, nu putea ignora asta. Îi era rușine că simțise un fior de bucurie la gândul că-și va petrece un weekend singură cu el. Dar weekendul ăsta nu avea să se întâmple nimic între ei, absolut nimic, de nici o culoare, formă sau gravitate, nici acum, nici altă dată. Nimic. Nici vorbă. Niciodată.

Vestea lui din seara aceea despre Claudia dăduse frâu liber unor sentimente cu totul și cu totul nepotrivite. Era liber, era la dispoziția ei. Jem nici nu-și dădea seama de ce era important pentru ea un astfel de lucru, dar inima îi sălta de bucurie când află vestea. Era fericită pentru că, în cele două luni și jumătate de când se mutase pe Almanac Road, Ralph îi devenise foarte drag și voia ca el să fie fericit, nu să stea mereu sub papucul unei femei de coșmar, mereu nemulțumită și înțepată; era bucuroasă doar pentru că părea să își controleze viața mai bine. Dar o parte din ea era bucuroasă doar pentru că devenise disponibil, pentru că nu mai era cu nimeni. Și apoi îi dăduse replica aia despre cum trebuia

să-și găsească pe cineva de care să se îndrăgostească, și o cuprinse o senzație ciudată, simțindu-se pentru o clipă stângace și jenată. Proastă, adică. De fapt, ea nu era îndrăgostită de el, visa doar cu ochii deschiși; era îndrăgostită de Smith, și cu asta, basta. Era flatată de Ralph, ținea la el, îi păsa de el. Dar nu era îndrăgostită de el. Și nici el nu era îndrăgostit de ea.

– Ce faci în seara asta? îl întrebase ca din senin. Prima ta seară de om liber, adăugă și se ridică repede în picioare, pentru a alunga starea ciudată care o cuprinsese.

– Nimic special. Mă gândeam să stau acasă și să schițez ceva dacă tot nu mă mai doare încheietura.

Jem îi privi încheietura bandajată și izbucni în râs.

– De ce râzi?! întrebă Ralph, râzând și el.

– Mi-a trecut ceva prin cap.

– Ce? întrebă Ralph zâmbind larg.

– Mi-am zis că ți-ai ales un moment tare prost să te desparți de Claudia. Fără sex și acum și fără labă! O să fii cam frustrat zilele astea!

Ralph se uită la mâna lui neajutorată și pe față i se întipări o expresie de totală dezamăgire.

– La naiba, mormăi el. La asta nu m-am gândit. Dar probabil că îmi face bine, nu? Un pic de abstinență, nu risipesc sămânța, nu? Bine pentru minte și suflet. Deși... la naiba! adăugă el.

Jem nu se opri din râs când văzu expresia lui Ralph.

– Se pare că te așteaptă capătul de la aspirator, nu? chicoti ea lovindu-se cu palma peste coapsă.

Ralph se schimonosi.

– Vino cu noi în seara asta, Ralph, mergem la Falcon. Hai, o să-ți mai iei gândul de la soarta ta!

– Care „noi"?

– A, doar niște prietene de-ale mele. E ziua de naștere a lui Becky, cred că o să fim un grup destul de mare.

Ralph cântări motivele pro și contra: seară petrecută singur în casă sau o seară în oraș cu Jem.

– OK. La ce oră trebuie să fim acolo?

Ralph răsuci un joint pentru drum cu niște iarbă de care făcuse rost de la o cunoștință a unei cunoștințe.

– Nu ştiu cum e iarba asta, zise el scoţând-o din pungă cu vârful degetelor şi frecând-o un pic, dar a fost tare scumpă şi miroase extraordinar.

– Pare haşiş. Să nu pui mult, zise Jem.

– Neah, zise Ralph zâmbind răutăcios şi îndesând de zor iarba în foiţa Rizlas, cu entuziasmul unui bărbat care are o punguţă nouă de iarbă.

Luară cu ei jointul şi o doză de bere, se înfofoliră în cât mai multe haine şi porniră pe St. John's Road printr-un frig de crăpau pietrele, fumând din mers. Pe la jumătatea străzii îşi dădură seama că erau complet luaţi.

– La naiba. Sunt varză, observă Jem.

– Şi eu. Sunt complet luat de val, încuviinţă Ralph.

– Ţi-am zis eu să nu pui mult!

St. John's Road era pustie şi ţipătoare; magazine mari cu beculeţe în vitrine şi afişe care anunţau lichidări de stoc, câte un grup de petrecăreţi care treceau pe lângă ei beţi mangă, împleticindu-se. Era ultimul weekend înainte de Crăciun.

Se îndreptară către semafor amuzându-se de starea lor, dând berea pe gât şi căutând un coş pentru doza goală. Strada St. John's Hill era ceva mai aglomerată, navetiştii înfriguraţi ieşeau de la staţia de metrou Clapham Junction cu casete de la Blockbuster Video strânse bine în mâini, sperând să nu fi ajuns prea târziu la Marks and Spencer. Trecură strada şi deschiseră uşa de la Falcon, unde fură întâmpinaţi de un val de căldură, de Oasis şi de zgomotul vesel al unor voci de bărbaţi care discutau însufleţit, străpuns din când în când de râsete ascuţite de femei. Pubul uriaş în formă de U, doldora de tot soiul de decoraţii şi de mobile victoriene, era plin ochi şi trebuiră să se lupte cu mulţimea până să ajungă la bar.

– Fac eu cinste. Ce-ţi iau? zise Jem.

Stătea pe bara pentru picioare ca să fie un pic mai înaltă şi se aplecă peste bar. Ani şi ani de experienţă o învăţaseră că singurul fel în care puteai fi servit la un bar aglomerat plin de bărbaţi înalţi era să-i zâmbeşti barmaniţei care servea pe altcineva – barmaniţele mereu serveau fetele mai întâi.

– Două halbe de Löwenbräu, te rog, strigă ea când îi veni rândul.

Își luară băuturile, și Ralph o urmă pe Jem care se chinuia să se strecoare cu trupul său firav prin mulțimea de oameni veniți de la muncă în costume și fuste, prin cercurile de prieteni îmbrăcați în hanorace și blugi, căutându-i din ochi pe cunoscuți.

Până la urmă, văzură un semn de recunoaștere, o mână ridicată în semn de salut, apoi prezentările, o mare de fețe străine și un șir de nume instantaneu uitate, ecoul întrebărilor de genul: „Și Smith unde-i?", privirile batjocoritoare, mâinile strânse cu căldură, separarea grupului și întoarcerea la conversațiile individuale purtate înainte de venirea lor.

– Jem mi-a zis că ești artist.

„Vai, Doamne!" Ralph se întoarse către cel care născocise această replică înfiorătoare de început de conversație, un tânăr cam deșirat, cu o față plăcută, îmbrăcat într-un tricou cu *Reservoir Dogs*[1], care bea un soi de bitter tulbure ce părea să conțină mormoloci înăuntru.

– Păi, da, cam... învechit, aș putea spune, dar fac și eu ce pot. Reuși să rânjească un pic și privi în jos către pahar înainte de a lua o înghițitură mare.

– De fapt, și eu sunt un soi de artist, răspunse Reservoir Dogs fără să pară afectat de indiferența lui Ralph. Sunt designer grafic; Jem mi-a zis că și tu faci din astea pe Macul tău. Zâmbea și parcă dădea din coadă de entuziasm, iar Ralph putea ghici ce va urma: „Știi, Macurile chiar au evoluat pe piață în ultima vreme..."

Și atunci i se înmuiară picioarele. Ralph simțea cum se stinge în interior. Îi plăceau tare mult calculatoarele, dar detesta să vorbească despre ele. Și era varză. Varză rău. Și de-abia putea să-l urmărească pe Reservoir Dogs ăsta care tot sporovăia, darămite să se mai și gândească la un răspuns care să nu-l facă să pară aterizat aici dintr-o mașină a timpului din anul 3 000 î.Hr. Totul era tare, muzica era dată așa de tare, încât trebuia mereu să-l roage pe Reservoir Dogs să repete ce avea de zis și apoi

---

[1] Titlul unui film regizat de Quentin Tarantino (n.red.)

să se mire de ce se mai chinuise. Își pierduse cu desăvârşire capacitatea de-a se uita în ochii cuiva. Din când în când mai arunca o privire fugară către Jem, şi ea se uita la el din mijlocul conversaţiei ei cu o fată urâtă cu sâni generoşi şi îşi dădea seama că şi ea se simţea aiurea. Zâmbea şi chicotea, dacă glasul lui Reservoir Dogs părea să sugereze că asta ar trebui să facă, dădea din cap că da, era de acord, zicea mereu: „Da, aşa e", dar habar n-avea despre ce vorbea omul ăsta şi nici nu-i păsa. Trebuia să scape de-aici cât mai repede, era un coşmar. Își termină berea; o cumpărase de cel mult zece minute.

– Vrei ceva de băut? întrebă el arătând cu mâna liberă spre paharul lui gol, în cazul în care vocea i-ar fi fost înăbuşită de muzică şi de atmosferă.

– Da, mersi. O halbă de Parson's Codpiece, te rog.

Ralph se îndreptă recunoscător către bar. Ce idee proastă! Oare de ce pusese aşa de multă iarbă în joint? Era o epavă paranoică agitată şi convulsivă. Culorile, mişcarea şi zgomotul erau electrizante în pubul care vibra de aglomeraţie. Se simţea de parcă era într-un carusel în mişcare din parcul de distracţii şi toată lumea îl privea acuzator. Voia să plece acasă.

– Ce mai faci?

Se întoarse. „Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!" Era Jem.

– Sunt varză, nu mă descurc. Cine e tipul ăla? E aşa de ciudat.

– Cine? Gordy? Nu e ciudat, e chiar simpatic, doar tu eşti în transă.

– Tu ce faci?

– A, şi eu sunt varză. Tot încerc să vorbesc cu Becky, dar habar n-am ce zice şi nu-mi pot lua deloc ochii de la ţâţele ei.

– Nici nu mă mir – mai bine decât să te uiţi la faţa ei!

Jem îl înghionti prefăcându-se indignată, apoi izbucni în râs.

– Ascultă, Jem, te superi dacă mă duc acasă după toate berile astea? În seara asta chiar nu pot face faţă atâtor oameni noi.

– În seara asta nu pot să stau nici cu prietenii mei apropiaţi. Vin cu tine.

Îşi luară băuturile croindu-şi drum prin mulţime. Gordy îl bătu pe Ralph prieteneşte pe spate.

– Mersi, prietene, frumos din partea ta.

Apoi purtară câteva conversaţii ciudate şi fragmentare cu câţiva oameni cu feţe prea expresive şi voci prea gălăgioase, încercară să se concentreze foarte tare ca să înţeleagă ce li se zicea, pierdeau firul şi erau foarte îngrijoraţi că li se citea pe frunte COMPLET DUŞI din cauza feţelor lor inexpresive şi a privirii pierdute. Îşi terminară berile, se scuzară şi se îmbulziră înapoi în mulţime, *Mega, Mega White Thing...*[1] nori de fum, feţe, spinări, voci, strigăte: „Pardon, pardon, mă scuzaţi". *Lager Lager Lager...*, şi tot aşa până ajunseră la uşă, o deschiseră şi, în ultimele acorduri ale melodiei de la Underworld, ieşiră în tăcerea sublimă, răcoroasă şi goală a străzii.

– Aaaaaaaaa! expirară în acelaşi timp, uşuraţi.

– Ce coşmar! exclamă Ralph.

– La naiba! OK, am nevoie să merg undeva unde este foarte linişte şi foarte mult calm, unde nu trebuie să vorbesc cu nimeni pe care nu-l cunosc, zise Jem aranjându-şi gulerul de blană şi punându-şi mănuşile.

– Mergem acasă? întrebă Ralph suflându-şi vălătuci de abur cald peste mâini.

– Nu, hai să folosim starea asta spre binele nostru. Să ne prefacem că suntem turişti nemţi şi să mergem prin toate locurile alea pe unde nu călcăm de obicei nici morţi. Hai! Uite! Autobuzul 19, e un semn, hai repede! Îl luă de mână şi fugiră spre staţia de autobuz de pe Falcon Road. Săriră pe platformă exact când autobuzul pleca din staţie.

capitolul 20

Începură turul din Piccadilly Circus şi pentru prima oară în viaţa lor se aşezară ca turiştii sub statuia lui

[1] Versuri dintr-o melodie celebră de pe coloana sonoră a filmului *Trainspotting*. Melodia vorbeşte despre percepţia sub influenţa drogurilor. (n.tr.)

Cupidon. Un duo de toboşari africani ofereau o coloană sonoră destul de potrivită în timp ce stăteau şi priveau luminile din Piccadilly dintr-un punct de observaţie mai bun decât în zonele populate. Se plimbară uimiţi ca nişte zombi prin jurul pieţei Trocadero, care sclipea în lumina puternică, holbându-se la şirul ciudat de magazine. Intrară în cinematograful în 5D Emaginator şi ţipară până răguşiră pe măsură ce se scufundau în gropi fără fund şi se pierdeau prin colţuri întunecate la milioane de kilometri pe oră. Apoi se plimbară pe Gerrard Street, pe care Jem trecea în fiecare zi, dar care acum îi părea un platou de filmare animat de figuranţi ciudaţi şi minunaţi. Londra prinsese viaţă, mirosea a Crăciun. Peste tot pe unde treceau se minunau la culme. Ce oraş fascinant, ce magazin interesant, ia uite la omul ăla, ia uite restaurantul ăla, tăieţeii de-acolo par buni. Lumea era plină de culoare, de mişcare, de sunete, de muzică şi de cei mai interesanţi oameni.

Intrară în supermarketul chinezesc şi se plimbară la nesfârşit de-a lungul rafturilor, mirându-se zgomotos la vederea unor pachete pline de Dumnezeu-ştie-ce. Măcelarul din Manchester, prieten cu Jem, era şi el acolo.

– Bună, Jem, zise el.

– A, bună, Pete! îi răspunse ea. Dar tu nu-ţi iei niciodată liber?

– Nuuu, îmi place la nebunie aici! Nu mă mai satur să ating carnea macră şi să mă joc cu măruntaiele.

Tocmai termina treaba, magazinul era pe cale să se închidă, iar el locuia la o aruncătură de băţ. Îi invită la el în apartament la o bere şi la o ţigară. Seara asta devenea din ce în ce mai bizară.

Locuia într-un apartament de deasupra băncii Hong Kong. Aparţinea şefului lui, directorul supermarketului, şi, după cum vorbea despre el, probabil că deţinea aproape tot Cartierul Chinatown. Pete nu putea fi iscodit să vorbească despre Triadă, mafia chinezească, dar Jem şi Ralph ajunseră la propriile lor concluzii. Nu era cel mai bine mobilat apartament, zugrăvit într-o nuanţă de galben ca părul de cămilă, foarte lucioasă, iar podeaua era acoperită de covoare miţoase ocru cu dungi,

şi mobila din sufrageria cu tavan înalt era în mod vădit scumpă, dar lipsită de gust.

Îl urmară pe Pete pe un hol cavernos cu tapet bej urât, cu model de bambus şi luminat de nişte aplice în formă de lumânări. Deschise o uşă glisantă albă de la capătul holului.

– Aici e budoarul meu! îi anunţă el mândru.

Ralph şi Jem izbucniră în hohote de râs. Camera era uriaşă, avea trei ferestre cu obloane care încadrau frumos luminile stradale de pe Gerrard Street, iar culorile se schimbau neîncetat, reflectate în pereţii şi tavanul cu oglinzi. Dar patul îi făcuse să izbucnească, de fapt, în râs. Avea cam trei metri pătraţi şi o panoplie uriaşă boltită care semăna cu panourile de control de pe nava stelară Enterprise din Star Trek, cu luminiţe peste tot şi cu o serie de manete şi de butoane.

– La naiba, ai permis pentru chestia asta? întrebă Ralph complet amuzat.

– E mişto rău, nu? Aveţi chef de-o tură? întrebă Pete râzând.

Ralph şi Jem se uitară unul la altul. Dintr-odată îşi dădură amândoi seama că se aflau în apartamentul unui măcelar ciudat, vineri noaptea târziu, şi că el se dezbrăca invitându-i în patul lui probabil pervers.

Pete îşi dădu seama de stânjeneala lor.

– Nu e al meu, să ştiţi. E al şefului meu. E Palatul Cormoranului, unde îşi aduce păsărelele. Fiţi serioşi! Sunt întreg la cap, jur. E foarte distractiv, zise el zâmbind.

Se trânti în pat, iar acesta gâlgâi precum stomacul unei grăsane.

– E un pat cu apă! strigă veselă Jem. Întotdeauna mi-am dorit şi eu unul!

– Păi, acum ai ocazia – scoate-ţi pantofii!

Îşi aruncă pantofii cât colo, se aşeză lângă el în pat şi începu să sară şi să ţopăie uşor.

– Hai, Ralph, vino şi tu! Chiar e distractiv! Urcă, îl strigă ea.

Ralph încă nu era sigur dacă voia să facă asta. Se simţea un pic mai treaz decât mai devreme, dar încă mai era timid, tracasat chiar. Poate că în dulapurile cu oglinzi

de pe pereți era ascunsă o gașcă de fetișiști nebuni. Poate că Pete aducea mereu străini inocenți la el acasă ca să aibă prietenii lui cu cine să se distreze. Poate făceau parte din Triadă. Poate așa era înțelegerea pe care o avea cu șeful lui ca să poată locui în apartament. Se uită prin cameră după aparate video, cătușe, lanțuri, bucăți de sfoară și niscaiva instrumente de tortură. Nu reuși să vadă decât o mie și una de reflecții ale lui cu Jem, măcelarul și un caleidoscop de lumini colorate. Era de-a dreptul speriat.

– Ăăă, nu. Sunt bine, mersi, mormăi el și își băgă mâinile adânc în buzunare, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Treaba ta, zise măcelarul.

– Și ce fac toate butoanele astea? îl întrebă Jem.

El zâmbi și învârti de o manetă. Patul începu să vibreze. Învârti alta, patul începu să se unduiască precum o dansatoare din buric. Apoi apăsă pe un comutator și luminile începură să clipească și se auzea muzică din pat. O tăviță din aur cu țigări ieși din consola luminoasă; tăvița avea aprinzător și scrumieră încorporate. Apoi deschise alt sertar, unde se aflau câteva sticluțe de gin și două pahare.

– Dar asta e cea mai mișto, zise Pete jucându-se cu un joystick.

Cu un zumzet hidraulic, patul se ridică un pic de la sol și se întoarse cu 180 de grade până ajunse cu capul în cealaltă parte.

– Vai! exclamă Jem râzând.

– Nu-i așa că-i mișto? Și aici e compartimentul meu secret, o aprobă Pete.

Altă ușiță se deschise și dădu la iveală o cutiuță. O scoase de-acolo, o deschise și i-o pasă lui Jem. Era plină de foițe Rizlas, cartoane și o cărămidă mare de iarbă neagră.

– Poftim! Eu mă duc să mă spăl și să mă rad repejor – ies în oraș un pic mai târziu. Simțiți-vă ca acasă în pat, mă întorc într-o clipă.

Închise ușa în urma lui și Jem se uită la capul patului unde Ralph stătea împietrit, exact în același loc.

– Ești bine? îl întrebă ea.
– Nu, sunt speriat de-a binelea. Ce naiba căutăm aici? E chiar periculos, să știi. Ar putea fi oricine pe aici. Se plimbă prin cameră și începu să deschidă și să închidă ușile cu oglinzi.
– Ce naiba faci, Ralph? îl întrebă Jem și se ridică de pe pat venind înspre el.
– Verificam doar, atâta tot, zise el un pic rușinat de comportamentul său paranoic.
Jem își încrucișă brațele peste piept și îl privi, zâmbindu-i cu drag.
– Ce? De ce zâmbești? întrebă el țâfnos.
– La tine zâmbesc.
– De ce?
– Pentru că ești așa dulce.
– Ei, lasă!
Dar un zâmbet vag i se înfiripa în colțul buzelor.
– Vino încoa'! zise ea cu brațele larg deschise.
Inima lui Ralph sări din loc. Voia să-l îmbrățișeze! Se îndreptă timid spre ea, cu zâmbetul aproape fluturându-i pe buze. Era așa mică, în picioarele goale. Părul îi cădea pe umeri. Radiohead cânta Creep pe fundal. Luminile de la capul patului sclipeau în ritmul muzicii. Camera era întunecată, dar vie, plină de lumină și culoare. Părea să se învârtă cu ei. N-avea să uite niciodată clipa asta.
Îi cuprinse gâtul lui Jem cu brațele. Voia să-i spună ceva, dar fără să scoată vreun cuvânt. Ea îl apucă pe după talie. Se strânseră puternic în brațe. Ea se ridică pe vârfuri și își lăsă capul să cadă pe pieptul lui. Era cea mai mișto îmbrățișare din viața lui. Momentul era magic, fermecat. Ea mirosea a fericire. Ținea în brațe fericirea însăși. Dacă, dacă ar fi fost și liberă, liberă să ridice capul, să-i dea și gura ei coaptă și roșie.
– Ralph...?
– Da?
– Îți mai aduci aminte dimineața aia, dimineața cu accidentul?
– Da, da.
– Când eram în bucătărie și voiam să-ți spun ceva?

Se despărţiră din îmbrăţişare, ţinându-se de mână.

– Da. Ştia el prea bine că n-avea să treacă mult timp până să-şi amintească de discuţia lor neterminată.

– Da, păi, voiam să-ţi spun că...

– Da...

– Voiam să-ţi spun că mi se pare că eşti deosebit...

„Al naibii de deosebit!"

– Şi că... mă bucur tare, tare mult că te-am cunoscut şi că... adică *fata care se va îndrăgosti de tine va fi* tare norocoasă. Mă simt tare bine cu tine şi simt că suntem apropiaţi – foarte apropiaţi, şi sper că şi tu simţi asta.

Ralph zâmbi şi o strânse prietenos de mână.

– Doamne, da, sigur că da. Pe bune, jur... Eu...

„Oare venise clipa cea mare? Oare ar trebui să-i mărturisească adevărul, să-i spună că era îndrăgostit lulea de ea?"

– Eu...

– Ce e? Zi odată! îl încurajă Jem.

Respiră adânc.

– Nimic, nimic. Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, doar atât... Şi mie mi se pare că eşti o persoană deosebită. Smith e un băiat tare norocos, spuse el râzând emoţionat. „Nu, chiar nu venise momentul potrivit. Nu încă."

Jem îl pupă pe obraz şi mai ţopăi un pic prin pat.

– Hai! Vino! Nu te fâstâci atât! Parcă suntem într-un tablou suprarealist în clipa asta. Nu rata ocazia!

El zâmbi şi, până la urmă, se lăsă purtat de spiritul acelei nopţi, se dezlegă la şireturi şi se aşeză în pat lângă ea.

– Să ştii că e numai vina ta dacă ne violează şi ne taie în bucăţi un batalion întreg de triazi supăraţi, înarmaţi cu iatagane şi dildo-uri de oţel, da?

Jem îşi rulă un joint, se aşeză pe patul care tremura uşor şi privi pe geam către Chinatown, simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat pe puntea unui iaht alb uriaş, ancorat chiar în mijlocul cartierului Soho. Pete se întoarse în cameră cu câteva beri, şi ei îi pasară jointul.

– Ce ciudat ar fi să locuiesc aici. Ar fi o poveste bună pentru viitorii mei nepoţi, zise Jem deschizându-şi berea.

– Chiar că. Dar locuitul aici are şi dezavantaje. Trebuie s-o zbughesc cât ai zice peşte dacă proprietarul vrea să-şi aducă în vizită vreo curvă. După toată distracţia, mai trebuie să schimb şi aşternuturile. Şi dacă-mi bag picioarele în ea de slujbă, se duce şi apartamentul, zise el. Dar ai dreptate, chiar este o experienţă. Se duse către unul dintre dulapuri şi se întoarse cu braţele încărcate cu umeraşe.

Îl priveau în timp ce îşi trăgea pe el o pereche de pantaloni reiaţi, o cămaşă de mătase liliachie cu model, guler enorm şi manşete uriaşe duble cu volane, o cravată groasă de satin portocaliu şi o jachetă trei sferturi cu două rânduri de nasturi, neagră, cu nişte revere complet ridicole.

– Deci, cum vi se pare? Arăt trăsnet sau nu? îi întrebă el făcând o piruetă.

– Incredibil, exclamă Jem năucită de metamorfoza lui. Arăta minunat. Ca un star pop.

– Arăţi minunat. Exact ca un star pop, îi zise ea.

– Mersi. Toate astea de pe mine sunt vintage, adică piese de colecţie. Le cumpăr de la un butic din piaţa Greenwhich, zise el închizându-şi nişte butoni uriaşi incrustaţi cu diamante la manşete. Ia, ziceţi, n-aveţi chef de dans? Mă duc la Nemesis în seara asta, chiar după colţ. E un loc simpatic, nu e deloc de fiţe, adăugă el observând expresia de nedumerire de pe feţele lor.

Ralph şi Jem se uitară unul la altul. Îşi dădură seama că nici unul dintre ei n-avea chef de aşa ceva şi dădură din cap că nu.

– Nu, mersi, Pete. Nu suntem echipaţi cum trebuie, nu? zise Jem privindu-l pe Ralph.

– Mersi, oricum, prietene, zise Ralph, care se convinsese până la urmă că Pete n-avea să-i supună unui măcel grotesc, la care chiar şi cei mai experimentaţi detectivi din Soho s-ar fi crucit, înverzit şi ar fi vomitat în pumni de oroare. Adică criminalii psihopaţi n-ar fi purtat în veci butoni de diamant şi cămăşi de mătase liliachii.

Pete se aşeză în faţa oglinzii, îşi mai aranjă favoriţii şi părul şi îşi îndreptă manşetele. Se oferi să-i lase să doarmă în apartamentul lui toată noaptea pentru că oricum

n-avea de gând să se întoarcă până dimineaţa târziu. Când îl refuzară, insistă să-şi mai ia un joint şi câteva beri pentru drum.

– Oricând, oricând aveţi chef sau sunteţi prin zonă treceţi pe la mine pe la supermarket sau pe la apartament şi poate ieşim la o bere data viitoare, le spuse el.

– Tu aduci des necunoscuţi la tine acasă? întrebă Ralph.

Pete chicoti.

– Sigur, prietene. Viaţa n-are nici un farmec dacă n-ai încredere în oameni, nu-i aşa? N-ai parte de nici o experienţă interesantă. Eu lucrez din greu, mă distrez la greu şi dac-o fi să mor, mâine măcar ştiu că o să am parte de un sfârşit mai mişto decât al lui taică-meu. Detestă orice schimbare, se plânge de fiecare dată când se schimbă ordinea de pe rafturi la Tesco sau dacă emisiunea *Countdown* începe cu cinci minute mai târziu. N-a călcat niciodată la Londra, darămite să mai şi iasă din ţară. Eu văd treburile aşa: unii oameni au dor de ducă, nu? Vor să plece în Thailanda, în Africa şi să aibă parte de aventuri grozave, să poarte haine ferfeniţă, să-şi care după ei tot avutul într-un rucsac uriaş. Dădu din cap că el nu-şi dorea asta şi se strâmbă. Eu nu. Eu am parte de toate aventurile de care am chef chiar aici. Nu trebuie decât să ai atitudinea potrivită în viaţă. Uite unde locuim – în cel mai mişto oraş din lume... toţi oamenii de pe faţa pământului sunt chiar aici. Oameni săraci lipiţi care trăiesc acoperiţi de rahat de câine şi haine second-hand, oameni putred de bogaţi care conduc maşini pe care dau cât pe-o casă mare, artişti, bancheri, fotomodele, traficanţi de droguri, cei mai urâţi oameni din lume, cambodgieni, suedezi, nicaraguani, evrei, ghanezi, portughezi. Când treci prin Stamford Hill şi te holbezi la evreii hasidici ai parte de-o aventură în toată puterea cuvântului. Americanii bogaţi din St. John's Wood sau South Kensington. Japonezii din Finchley Central. Arabii de pe Edgware Road. Irlandezii din Kilburn. Grecii ciprioţi din Finsbury Park. Turcii din Turnpike Lane. Portughezii din Westbourne Park. Şi apoi aici, în Chinatown, unde stau cei mai gălăgioşi,

necioplıţi şi prost crescuţi oameni pe care i-am cunoscut în viaţa mea. Dar îmi place la nebunie. Sunt deschis la orice lucru peste care dau în oraşul ăsta minunat.

Nouăzeci la sută dintre oamenii din oraşul ăsta se învârt în cercuri restrânse şi izolate. Cam cum faci tu, Jem. Te văd cel puţin de două ori pe săptămână şi purtăm o discuţie scurtă şi mi-am dat seama că eşti o fată tare de treabă, că ai ceva poftă de viaţă, de aventură, dar încă eşti prea speriată să mergi mai departe, nu? Ajunsesem la punctul suprem de contact londonez, iar tu te simţeai comod aşa, şi dacă nu ne-am fi întâlnit în seara asta, am fi ţinut-o aşa la nesfârşit.

Viaţa e prea scurtă ca să locuieşti până la moarte în Beckenham, să încui uşa după tine în fiecare seară când cobori din metrou la şase şi un sfert şi să nu chemi nici un străin la tine niciodată. De exemplu, voi doi în seara asta, pun pariu pe ce vreţi voi că niciodată nu v-a dat prin cap că veţi ajunge într-un pat de trei metri uitându-vă la un măcelar care se găteşte ca să iasă în oraş. Dar pun pariu şi că sunteţi bucuroşi că v-aţi distrat, nu? Apoi izbucni în râs.

Aţi văzut vreodată filmul ăla *After Hours*, cu bărbatul hetero care o urmăreşte pe Rosanna Arquette până în centrul New Yorkului şi se pomeneşte acolo fără bani, înconjurat de tot soiul de ciudaţi şi de dubioşi? Unii care au văzut filmul îşi zic: „Mamă, mamă, ce coşmar, sper ca mie să nu mi se întâmple asta niciodată". Dar eu nu. Mi-ar plăcea să trăiesc aşa zi de zi – după program. Şi mă gândesc cam aşa: Mergi pe stradă şi treci pe lângă o cabină telefonică. Dintr-odată sună telefonul. Pe lume există două feluri de oameni – oamenii care-şi zic: „Nu mă bag" şi pleacă mai departe, şi oamenii care sunt curioşi, băgăreţi şi vor să răspundă. Se poate să fie o greşeală. Dar se poate şi să intri în vreo întâlnire misterioasă, într-o aventură amoroasă secretă, orice. Telefonul sună pe stradă – asta poate însemna orice. Ar putea fi începutul unui film sau al unei cărţi – făcu o pauză ca să sporească suspansul – îmi place la nebunie. Se uită la ceas şi se lovi cu palma peste coapse. Oricum, gata cu filosofia. Trebuie să mă mai şi distrez în seara asta.

Se luară după el pe scara cea mohorâtă şi ieşiră în luminile multicolore şi năucitoare din Chinatown.

– Dacă nu ne mai vedem până atunci, Crăciun fericit şi aşa mai departe – distracţie plăcută, le ură Pete tremurând un pic în aerul îngheţat din miez de noapte. O sărută pe Jem pe un obraz. Se aplecă către Ralph când dădură mâna şi-i şopti:

– Ai o baftă fantastică, băiete, fantastică!

Ralph aproape îl corectă şi îi zise:

– Ah, nu, nu e iubita mea, dar se opri. Chiar voia ca Pete să-şi închipuie că e un băiat norocos, că avea şi el ceva special.

Apoi plecă. Jem şi Ralph stăteau pe loc; nu erau siguri ce să facă mai departe, ceva care să nu pară complet dezamăgitor după experienţa ciudată pe care tocmai o avuseră şi după filosofia inspiratoare a lui Pete de la sfârşit.

– Doamne, zise Jem.

– Chiar aşa, zise Ralph.

– Ce-ai zice să mâncăm ceva? propuse Jem.

– N-ar fi rău, zise Ralph.

Pe faţa lui Jem licări un zâmbet ştrengar.

– Vino, vreau să facem ceva înainte să mâncăm, ceva ce-mi doresc de multă vreme, zise ea şi-l luă de mână.

Ralph ridică din umeri, zâmbi şi o urmă.

capitolul 21

Un mexican gras cu sombrero pe cap cânta la nai lângă cabinele telefonice în formă de pagode; nimeni nu se uita la el, nimănui nu-i păsa de el. Restaurantele se închideau, bărbaţi deşiraţi în salopete ponosite împingeau pe străzi coşuri de gunoi pline cu resturi. Doi travestiţi beţi cu eşarfe de pene la gât şi machiaj strident trecură pe lângă ei sporovăind gălăgios şi se făcură nevăzuţi într-un bar de deasupra unei frizerii chinezeşti, cu draperii grele de catifea roşie la geam şi cu luminiţe în jurul uşii. Un cuplu din faţă de la Dive Bar era pierdut într-un sărut nesfârşit.

Traversară Shaftesbury Avenue şi se strecurară prin blocajul de trafic perpetuu şi puzderia de oameni înfofoliţi cu fulare şi pălării îndesate pe cap.

– Unde mergem? o întrebă Ralph.

– Aşteaptă şi-ai să vezi! zise Jem rânjind.

O luară la stânga de pe Greek Street şi ajunseră pe Compton Street, iar Ralph se uită pe furiş prin geamurile cu rama din oţel cromat şi sticlă de la barurile de gay, privind spre o lume în care nu-şi avea locul, o lume exclusivistă. Ce ciudat, îşi zise el în sinea lui, cuvântul „exclusivist" începuse să capete o aură de şic, la modă, privat, select, când sensul lui de bază era legat de un loc unde nu ţi-e permis să intri, de unde eşti exclus. Ce cuvânt groaznic, nu-i aşa?

O luară la stânga, apoi la dreapta şi ajunseră pe Brewer Street.

– Am ajuns, zise Jem şi se opri în faţa unui magazin întunecos, cu perdele din mărgele la intrare şi o vitrină aranjată la întâmplare, plină cu pachete ambalate în hârtie decolorată de soare şi cu lenjerie obraznică din nailon.

Pe geamul vitrinei era un afiş pe care scria: „AVEM AFRODIZIACE". Un manechin absolut grotesc, cu pielea decojită ca o persoană cu arsuri sinistre, purta o şapcă de piele pe cap şi ţinea un bici în degetele-i artritice. Dildo-uri complet inutilizabile erau înşirate unul lângă altul pe nişte rafturi, ca suspecţii aliniaţi la poliţie.

– Aici? întrebă Ralph cu un ton în care se citea un pic indignarea unui băiat crescut într-o familie din clasa mijlocie. Ce să facem aici?

– Nimic, doar vedem ce se întâmplă, evident, n-am mai intrat niciodată într-un sex shop până acum.

Era entuziasmată, dar şi puţin emoţionată. Vino, îl îmboldi ea.

Intrară amândoi în magazin cu un aer care se voia blazat, de parcă cutreierau adesea sex-shopurile din Soho vineri seara. O femeie care semăna cu o amazoană, cu păr negru din nailon lins pe spate, care-i ajungea până la fund, cu mai mult dermatograf în jurul ochilor decât orice femeie în toate minţile, îmbrăcată într-o

rochie mini din piele foarte strâmtă (arăta de parcă ar fi trebuit să-şi scoată vreo două coaste ca s-o tragă pe ea), le aruncă o ocheadă de indiferenţă exersată, apoi se întoarse la benzile desenate vintage deschise pe tejgheaua din faţa ei. Pielea îi era albă ca varul, de un luciu mat, de parcă fusese pictată cu un spray cu aerosoli. Nu-i mai lipseau decât colţii de vampir.

Un negru solid îmbrăcat într-un tricou şi o pereche de blugi stătea liniştit la uşă cu mâinile încrucişate şi picioarele depărtate. Era bodyguardul, evident. În colţul cel mai îndepărtat al magazinului, un cuplu ciudat se uita la stativele cu costume de menajeră şi costume de piele sado-maso. Ea era o tipă bine, înaltă, tânără şi blondă, îmbrăcată cu haine scumpe; ar fi arătat perfect pe un cal negru mare, cu o pereche de pantaloni de călărie şi o plasă de păr pe cap. El era scund, bătrân şi foarte chel, bine îmbrăcat; te-ar fi intimidat la o masă rotundă într-o sală de consiliu. Poate că nu era un cuplu chiar aşa de nepotrivit, de fapt. Nu era prima oară când făceau asta, era clar. Nu se distrau deloc în timp ce discutau încet între ei despre diversele articole ridicole din nailon ieftin şi PVC care atârnau ca hainele unor păpuşi uriaşe pe umeraşe de plastic ieftin – de fapt, asta era o tranzacţie. Oare ce erau? Şeful şi secretara, clientul şi prostituata de lux, soţul şi a doua soţie? Poate era prietena cea mai bună a fiicei lui de la internat? Alt cuplu stătea şi examina rafturile cu casete video. El era gras şi neîngrijit. Şi ea la fel. Nici ei nu se distrau deloc. Parcă cercetau rafturile de cărţi ale bibliotecii de cartier.

În magazin era linişte, nu se auzea nici un fel de muzică, nici un televizor, doar zumzetul înfundat al stingherelii. Jem nu se aşteptase la o asemenea atmosferă.

Se duse către rafturile cu casete video, iar cuplul de graşi se dădu un pic mai încolo ca să-i facă loc. Ridică o carcasă de pe raft. O blondă platinată cu o faţă uluită, cu gura mare cât un vagin, îşi strângea sânii ca nişte veritabile domuri, în vreme ce un bărbat fără faţă, fără piept şi fără mâini stătea sub ea şi o penetra pe la spate, iar alt bărbat care părea să aibă doar un penis de vreo 50 de cm în dotare şi o chică mare de păr o împungea

din faţă. Nici nu era de mirare că părea uluită. Jem lăsă jos carcasa. Exploră şi recuzita de accesorii din piele şi oţel cromat care atârnau din tavan precum leşurile din vitrina măcelarului. Măştile, glugile, cătuşele, bicele şi lanţurile, obiectele cu ajutorul cărora puteai spânzura pe cineva de tavan, îl puteai lega la gură şi de pat, îi puteai îngrădi libertatea de mişcare, îl puteai contorsiona, biciui chiar. Iar un costum din PVC dotat din cap până în picioare cu de toate, cu o crăpătură insuficient de mare pentru gură, era cocoţat pe perete. Părea incomod, prea călduros.

Jem se duse înspre Ralph, care se uita printr-o revistă plină cu imagini fotografiate tare prost, cu femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în costume erotice incomode şi prea călduroase, asemenea celor de pe perete.

– O să-mi cumpăr un vibrator, îi şopti ea făcându-şi mâna pâlnie la urechea lui.

– Ce? exclamă el aproape fără glas.

Vibratoarele se aflau într-o vitrină de sticlă care-i servea drept tejghea femeii-vampir cu benzile desenate. Jem se simţea un pic stingherită privind oferta variată şi încerca să pară cunoscătoare, încerca să nu se intimideze prea tare în faţa expresiei de neclintit a vânzătoarei bizare. Oare să şi-l cumpere pe cel negru lucios de 40 de cm sau unul mai discret, crem, numai bun de pus în geantă? Îl chemă pe Ralph, care lăsă jos *Casa de corecţie*, revista lunară pe care o studia, şi se lăsă pe vine lângă ea în faţa vitrinei.

– Tu ce părere ai?

Ralph ridică din umeri. Se simţea ca prietenul dus împotriva voinţei lui într-un magazin de haine sâmbătă după-amiaza. Astea erau treburi de fete – de unde să ştie el ce era bine şi ce nu? Era ciudat. Mai intrase şi el prin sex shopuri, sigur că da. Cu prietenii, când era mai tânăr, aşa, de chestie, ca să cumpere afrodiziace, să se holbeze la reviste porno. Dar acum era altfel, cu totul altfel. Capul îi era plin de imagini ciudate – Jem tolănită pe patul nefăcut în halatul ei din mătase chinezească cu dragon, cu chiloţii în vine şi genunchii depărtaţi, folosindu-şi noul vibrator. Doamne, era minunat.

Dar nu voia să se mai gândească la ea în felul ăla; oricât de erotică şi de excitantă era imaginea respectivă, n-o voia în cap. Voia să aibă în minte îmbrăţişarea din camera lui Pete. Imaginea vag erotică a degetelor ei de la picioare uşor mânjite cu muştar, conturul abia ghicit al fundului ei alb şi catifelat. Voia faţa ei, deschisă, zâmbitoare, luminoasă şi mereu veselă. Voia să-i vadă pe ei doi în viitor, râzând, făcând dragoste, ducându-şi câinele la plimbare.

Se uită la chipul ei zâmbitor, la vârful nasului roz şi cârn, la ochii care priveau vesel şi cu drag la el, iar imaginea nedorită dispăru cu desăvârşire. Aceasta era Jem, cea frumoasă foc, minunată, genială, Jem cea angelică. Nu voia să semene cu Smith. Nu-i plăceau defel oamenii frustraţi şi demodaţi. Ea îi cerea acum să fie deschis la minte, să se lase purtat de val. Zâmbi şi se întoarse către vitrină.

– Hm, nu prea cred că ar conta cât de mare e atâta timp cât vibrează – asta dacă nu vrei să-l împlânţi în tine, comentă el sfătos.

– Da, adevărat. Dar nu cred că vreau unul din ăla negru sau cu vene şi striaţii. Sunt cam vulgare, nu? şopti Jem nehotărâtă.

– Da. Cred că ar trebui să iei unul mai ieftin. N-are rost să cheltuieşti o groază de bani, încuviinţă Ralph.

– Hmmm... să iau şi accesorii? întrebă ea arătând spre limbile pliabile, spre trompele ca de cactus, spre degetele ciudate din plastic şi biluţele de cauciuc.

– Neeaaah, sunt doar nişte prostioare, bani risipiţi de pomană. Ăla e foarte bun, răspunse Ralph, care se mai liniştise şi putea vorbi mai uşor despre subiect pentru că nu-i mai era ruşine, arătând cu degetul către un model crem fără vene, fără cască, limbă, biluţe sau mişcări pulsatile nepotrivite. Şi costă doar 7,99 lire. Eu pe ăla l-aş lua.

– OK, zise Jem şi se ridică în picioare, dorindu-şi ca acestea să fie expuse pe rafturi ca la supermarket, ca să nu mai trebuiască să i se adreseze creaturii înfricoşătoare de origine androidă, să-i dea unul.

Respiră adânc şi se chinui să fie cât mai vitează. Era la fel ca atunci când ţi se făcea testul Pap. Genul neplăcut pentru pacient, dar perfect la ordinea zilei pentru cel care-l administra. Draga de Morticia le văzuse probabil pe toate – o tânără din clasa de mijloc care cumpăra un vibrator inofensiv vineri noaptea probabil că nu reprezenta mare brânză pentru ea. Oricum, fata asta părea să fi suferit o lobotomie frontală.

– Mi-l puteţi arăta pe ăsta, vă rog? întrebă ea încercând să vorbească pe un ton cât mai încrezător, dar în şoaptă.

Morticia se aplecă să vadă unde arăta Jem cu degetul, aşteptă ca ea să dea din cap că da, descuie vitrina de lângă ea, scoase cutia, îi arătă lui Jem conţinutul, aşteptă să dea din cap că da, puse cutia într-o pungă de plastic albă, luă bancnota de zece lire pe care i-o înmână Jem, îi dădu restul două lire şi un penny, precum şi un bon, şi se întoarse înapoi la benzile ei desenate. Întreaga tranzacţie se petrecu într-o linişte mormântală.

– Mulţumesc mult, zise Jem strâmbându-se la auzul vocii ei de fată bine-crescută de la ţară, care suna nepotrivit în magazinul tăcut.

Bodyguardul cel negru rămase neclintit ca o stană de piatră când trecură pe lângă el în drum spre uşă. Ralph ţinu de perdelele din mărgeluţe ca s-o lase pe Jem să treacă şi ieşiră în stradă, respirând uşuraţi că oraşul nu se transformase cât ai zice peşte într-un loc bântuit şi nelocuit, că pe stradă se plimbau oameni care păreau normali, care stăteau la coadă la cluburi sau aşteptau la colţ taxiuri, să-i ducă acasă etc.

Se îndreptară spre Lisle Street, unde se aşezară la o masă confortabilă într-un restaurant aproape gol, unde comandară un meniu bogat în glutamat de sodiu, cu vită crocantă şi chilli, pui cu sos de chilli şi fasole neagră şi porc Kung Po cu sos de chilli. O chelneriţă tânără plictisită nevoie mare păru uluită peste măsură când îi ceruseră să facă mâncarea „extra picantă", încercând să identifice semne de combustie spontană sau de nebunie desăvârşită pe feţele lor, în vreme ce discutau despre Pete, despre sex shop şi despre seara ciudată pe care o avuseseră.

– Ştii, chestia pe care a zis-o Pete atunci, înainte să plecăm, chiar m-a pus pe gânduri. Serios, ştii tu, despre aventuri, încredere în oameni şi aşa mai departe. Are dreptate. Eu mă cred o persoană „liberă“, zise Jem, desenând în aer ghilimelele de rigoare, şi turnă ultimele resturi din berea ei Tsingtao în pahar. Îmi place să cred că sunt gata de orice, deschisă la aventură. Dar Pete are dreptate. Toată lumea din oraşul ăsta e speriată de bombe, nu? Avem parte de mulţi ciudaţi pe lumea asta, dar nu cred că majoritatea ar fi gata să te omoare sau să te răpească, aşa-i?

E ca şi cum ai merge pe stradă şi ai vedea un grup de prieteni care se întâlnesc şi discută despre ceilalţi prieteni: „Vai, ce mai face X sau Y?“ sau despre vieţile lor; îţi dai seama că sunt foarte apropiaţi, se cunosc de mult, că au experienţe comune... Nu simţi niciodată un fior, de parcă ţi-ar scăpa ceva? Ca de exemplu, modul în care drumurile lor în viaţă s-au întâlnit, şi ale noastre nu, faptul că, probabil, sunt oameni minunaţi, dar n-o să-i cunoşti niciodată...? Eu nu sunt decât o străină de pe stradă pentru ei, am propriii prieteni, propriile experienţe de viaţă, pe care ei n-o să le cunoască în veci. Şi mi se pare un pic tristă faza. Înţelegi? Sunt aşa de mulţi oameni pe lume şi statisticile spun că nu cunoaştem decât o parte infimă dintre ei. Iar frica te face să cunoşti şi mai puţini. Oare de ce ne e aşa de frică unul de altul? Dacă cineva de la slujbă ne cheamă la el acasă, ne speriem teribil, dacă ne întâlnim din întâmplare cu un prieten vechi în tren şi ne propune să ieşim la o bere cândva, facem schimb de numere de telefon şi mă rog cu cerul şi pământul să nu care cumva să mă sune; avem fiecare cercul nostru comod de prieteni, prietenii de marţi seara, prietenii de joi seara, prietenii de weekend, luni seara stai în casă, miercuri seara mergi la sală şi dintr-odată nu mai ai loc pentru nimeni nou în viaţa ta. Oare asta a vrut Dumnezeu de la noi? E corect? Cred că ne trăim doar 0,001% din viaţă în cazul ăsta. Am doar douăzeci şi şapte de ani – cum o să fiu oare la cincizeci de ani? Nu ţi se pare trist?

– *Sincer să fiu, cred că vezi situaţia asta prea în roz,* Jem. *Prietenii sunt o investiţie, nu sunt ceva superficial. Nu ai întotdeauna parte de distracţie* şi de experienţe minunate de împărtăşit. Prietenii au şi ei nevoi, probleme, exigenţe, nesiguranţe, aşteptări şi, ca să *fii* prieten bun, trebuie măcar să încerci să satisfaci toate nevoile astea, nu numai să te bucuri de vremurile bune împreună. Şi nu cred că se poate să ai genul ăsta de relaţie cu oricine te întâlneşti pe stradă. Cred că suntem obligaţi să fim selectivi, să luăm doar câteva bomboane de ciocolată din cutie şi să lăsăm câteva umplute cu cremă de căpşune sau alune şi pentru alţii.

– Aha, dar cine le alege pe alea cu nuga? întrebă Jem bucurându-se de analogie.

Ralph zâmbi.

– Cred că cele cu nuga ajung să lucreze în sex-shopurile din Soho şi să se întoarcă acasă într-un apartament gol, acoperit cu răhăţei de lilieci. Ralph preluă nota pe care chelneriţa cu ochi de vultur le-o trântise pe masă înainte să fie cazul.

– Da, probabil că sunt şi eu un pic prea idealistă când e vorba despre oameni. Prietenii pot fi enervanţi. Dar asta se întâmplă probabil din cauză că nu ţi-ai găsit prietenii potriviţi. Am citit pe undeva, că prietenii nu sunt neapărat oamenii care-ţi plac cel mai mult, ci aceia care te-au găsit primii. Îţi petreci toată viaţa căutând partenerul potrivit, dar când vine vorba despre prieteni, poate te mulţumeşti prea repede cu ei şi apoi trebuie să te descurci cum poţi toată viaţa, fără să ai habar ce-ai ratat din cauza asta. Vai, nu ştiu, oftă ea lăsându-şi capul între mâini şi zâmbindu-i lui Ralph peste masă, poate că spun numai tâmpenii. Pur şi simplu simt... simt că Pete mi-a deschis ochii, mi-a arătat ce ratez în viaţă, că nu trăiesc cum trebuie. Oftez după toţi străinii pe care nu i-am cunoscut! Întoarse nota de plată pe farfurioară ca să vadă suma totală.

– Pete e unic, zise Ralph, nu toată lumea poate fi ca el. Am încurca-o dacă am fi toţi la fel – firea omului n-ar suporta un asemenea nivel de deschidere, suntem pur şi simplu prea mulţi, nu suntem pregătiţi pentru aşa

ceva. Am evoluat astfel dintr-un motiv clar: supraviețuirea, instinctul primar cel mai puternic, adaptat să reziste alături de opt milioane de oameni care trăiesc în același oraș. Așa se explică totul. Ralph scoase o bancnotă de zece lire din portofel.

– Cred că am fost mereu genul ăla de om care nu suportă să simtă că pierde ceva. Dacă aș fi pusă să aleg între două petreceri la care să mă duc, aș avea mereu impresia că aceea la care ajung o să fie cea plicticoasă, cu oameni șterși, iar cea pe care am ratat-o este cea despre care toți o să povestească ani de zile. Ca treaba aia cu capra vecinului...

Se opri brusc și se priviră atent unul pe altul. Se lăsă o liniște deplină câteva clipe. Jem nu se mai juca acum cu șervețelul.

– Și maxima asta se aplică și în relațiile tale? o întrebă Ralph pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– De obicei, nu, zise Jem studiindu-și agitată mâinile.

– De obicei, nu? Vrei să spui că ți se mai întâmplă câteodată? întrebă Ralph, care se holba la creștetul capului ei.

Atmosfera devenise brusc delicios de penibilă.

– Da, câteodată, răspunse Jem ridicând ușor capul și zâmbind cu mâna la gură.

Ralph simțea cum atârnau de un fir de păr pe marginea prăpastiei – încă un milimetru și se vor prăbuși sigur. Acum nu era momentul să facă gafe, nu-și putea permite să spună ceva greșit. Respiră adânc și așteptă să vadă dacă mai avea ceva de zis. Nu mai zise nimic. Se uitau unul la altul peste masă cu respirația tăiată. Ea deschise gura și lasă privirea în jos. Inima lui Ralph se opri în loc. Și tot nu spuse nimic. Era rândul lui.

– Când? o întrebă el blând.

„Hai, fă pasul, Jem, sari, te prind eu. O să fie bine. Sari, Jem, dă-ți drumul..."

Jem își împături șervețelul până-l făcu evantai.

– A, doar câteodată, nu de obicei...

– Aha, deci capra vecinului ți s-a părut că este mai frumoasă când erai într-o altă relație? Și era? Chiar era mai frumoasă?

Chelneriţa luă nota şi ridică de jos două bancnote de zece lire fără ca vreunul dintre ei să observe.

Jem dădu din umeri, continuând să împăturească şerveţelul.

– Nu ştiu.

– N-ai aflat până la urmă?

– Nu, n-am aflat. Hai, mergem acasă? Se ridică brusc de pe scaun, dărâmându-l. Roşi toată şi încercă să-l ridice, dar geanta i se încurcă în piciorul mesei. Ralph o ajută să scoată geanta şi să aranjeze scaunul la loc. Stăteau la câţiva centimetri unul de altul. Jem îşi potrivi cureaua genţii pe umăr. Îl privi pe Ralph. El însă o fixa cu o intensitate care o făcu să privească brusc în altă parte.

– Iartă-mă, îi zise încercând să treacă de el.

Ralph o apucă pe după umeri şi o privi drept în ochi.

– N-ai mai făcut asta până acum – aşa ai zis. Crezi că vei afla vreodată? În viitor? Poate? „Te rog, Jem, spune că da, spune că da, pentru numele lui Dumnezeu."

– Nu. Nu-i chiar aşa de simplu, zise şi îşi pironi privirea în pământ.

– Te referi la Smith?

– Nu, nu mă refer la Smith. Nu vorbim despre Smith, nu? Vorbim la modul ipotetic.

– Aha, înţeleg... Ralph simţea că-i vine să intre în pământ de ruşine. Am interpretat greşit. Hai, să mergem! Să vedem dacă găsim un taxi! exclamă, încercând cât de cât să zâmbească. „Nenorocitul ăla de Smith!"

Nici unul dintre ei nu reveni asupra subiectului. Conversaţia, pe cât de clară şi de evidentă li se păruse în clipa aceea, deveni din ce în ce mai ambiguă pe măsură ce li se întipărea în minte.

Conversaţia luă o altă turnură în timp ce stăteau pe bancheta unui taxi încălzit şi priveau pe geam zorii zilei londoneze, care treceau pe lângă ei într-o mare de luminiţe licărind multicolore în faţa lor. Până să ajungă acasă deveniseră din nou buni prieteni. Dar cârpeala era făcută cam de mântuială pentru că, în adâncul sufletului lor, ştiau amândoi că nu-şi imaginaseră acea

discuție – că nu fusese vorba de nici un fel de neînțelegere. În noaptea următoare, Ralph zăcu în pat, cu pătura trasă până la bărbie, cu mâinile încrucișate pe piept, uitându-se în tavan. Era obosit, dar nu voia să închidă ochii. Dacă ar fi făcut-o, mintea i-ar fi fost năpădită de imagini, imagini care-l răneau prea tare. Imagini dintr-o lume paralelă, în care ar fi adus bujori acasă, s-ar fi chinuit din răsputeri s-o impresioneze pe Jem, nu s-ar fi culcat primul în seara aceea blestemată, s-ar fi ocupat mai mult de cariera, de destinul lui, o lume în care Jem ar fi luat hotărârea corectă, l-ar fi ales pe el. Seara trecută fusese cea mai frumoasă din viața lui. Nu se mai distrase în viața lui atât de bine cu o fată, nu mai avusese parte de asemenea aventuri. Toată noaptea se derulase ca un film – magic, suprarealist, minunat. Și era și mai îndrăgostit de Jem decât înainte.

O lacrimă îi miji în colțul ochiului și se prelinse pe marginea nasului. Jem îi spusese că nu, nu se va întâmpla nimic între ei. Nu se mai simțise atât de trist niciodată în viața lui.

capitolul 22

– 'Neața, Jem, ciripi Stella.

– 'Neața, Stella, îi răspunse Jem.

– Haină nouă?

– Nu, e chiar foarte veche, de fapt.

Poate că Stella începuse în sfârșit să-și mai epuizeze repertoriul de complimente.

– E minunată, chiar îți vine bine. Ce-ai mai făcut în weekend? Ce mai face bietul tău coleg de apartament?

– A, păi, îi e mult mai bine acum. Umflătura s-a mai dus, încheietura mâinii a început să i se vindece – doctorii cred că se va reface complet.

–Vai, ce bine, ce bine! Ce vești minunate! Mătușica mea Kate și-a rupt încheietura mâinii mai demult – nu s-a mai refăcut niciodată și a durut-o tot restul vieții, n-a mai putut s-o folosească niciodată, dar totuși, avea optzeci și doi de ani pe vremea aia, îhî, și oasele bătrâne

sunt tare plăpânde de felul lor. Cum e, de exemplu, cu şoldul mamei mele – şi-a rupt şoldul şi a trebuit să i se facă un transplant, a aşteptat trei ani blestemaţi după împuţita de Casă de Asigurări, apoi i s-a dus şi genunchiul şi a trebuit să mai aştepte încă doi ani să i-l facă şi pe ăla, după aia mergea ca o raţă, lipa, lipa, lipa...

Gândurile lui Jem o luară razna, aşa cum păţea de fiecare dată când Stella îi mai povestea câte ceva despre viaţa ei. Se gândea la weekend, la weekendul acela ciudat, dar minunat, pe care-l avusese. Noaptea lor în Soho fusese absolut magică. Şi apoi avuseseră momentul ăla bizar şi jenant în restaurantul chinezesc, când aproape că... vai, Doamne! Se apropiaseră tare mult de un loc pe care ea chiar nu avea chef să-l viziteze. Niciodată.

Sentimentele lui Jem erau amestecate şi, dintr-odată, se trezi făcând în minte liste cu argumentele pro şi contra.

Smith: tandru, generos, chipeş, bujori, prietenii ei îl plăceau, ei îi plăceau prietenii lui, slujbă bună, apartament frumos, te puteai bizui pe el, era afectuos, îi era uşor să stea cu el, dar era oare bărbatul din visul ei?

Ralph: tandru, generos, chipeş, sexy, avea mii de lucruri în comun cu ea, era amuzant, puteai vorbi cu el despre orice, era mereu binedispus, creativ, pasional, vulnerabil, avea potenţial de a trăi viaţa ca în *After Hours*, dar era oare bărbatul viselor ei?

Smith: un pic crispat, posomorât câteodată, nu era prea îndrăzneţ în pat, era previzibil, îi plăceau chiftelele korma, credea că fetele trebuie să bea vin alb sec, nu era creativ, era introvertit, prea aşezat, nu avea potenţial de a trăi viaţa ca în *After Hours*.

Ralph: carieră imprevizibilă (dar se chinuia din răsputeri să schimbe asta), gusturi proaste la femei (dar tocmai îi dăduse papucii Claudiei), prea obsedat de sex (nu, pe asta o tăie de pe lista ei mentală)... se chinuia să mai discearnă argumente contra lui Ralph... pantaloni de trening lălâi (nu, nu-i mai purta).

Jem tresări un pic încercând să-şi alunge gândurile din minte. Stella terminase cu pomelnicul ei de poveşti

despre transplanturi, iar Jarvis, șeful ei, intrase pe ușă urmat de un val de hârtii și de tânguieli plicticoase:

– Jemmy, scumpo, te rog, te rog, pot să-mi las astea la tine pe birou – sunt disperat. Hoașca aia împuțită de scoțiancă și-a scos mătura și ceaunul din dulap – vrea neapărat să-i negociez încă cinci la sută din contractul pentru Carlton și amărâtul ăla de concurs televizat. Te implor! Are mare noroc că o mai angajează cineva – cu fața aia a ei de speriat rinocerii. Te rog, te rog, Jemmy, te rog, mă ajuți? Am o mahmureală scoasă parcă din Gomora și mă doare spatele de zici că a dansat Roy Castle[1] step pe el toată noaptea în pantofi cu toc cui, se plânse el și îi așeză un dosar gros albastru pe birou. Mersi, mersi... zise și îi trimise o bezea de la distanță, făcându-se nevăzut în biroul lui și prăvălindu-se cu fața în jos pe canapea.

Jem și Stella făcură fețe-fețe și își zâmbiră una alteia. Jem oftă și deschise dosarul. Ce început de săptămână de pomină, nu? Detesta să negocieze salarii, mai ales când era vorba despre cei de la Sin'n'Win, cărora li se dusese buhul că erau strânși la pungă. Telefonul o salvă de la perspectiva acestei sarcini neplăcute.

– Bună dimineața, aici Smallhead Management, ciripi ea cu vocea aia prostească de răspuns la telefon.

– Bună dimineața, Smallhead Management, am un cap mic și în clipa asta a cam luat-o razna, deci mă întrebam dacă n-aveți cumva pe cineva care să se ocupe de el. Și n-aveți cumva și urechi mari și glezne groase, dacă tot aveți capul mic?

În telefon se auzea o voce ciudată și nazală.

Jem zâmbi și se întoarse către pupitru.

– Ha, ha, ha McLeary, te crezi amuzant, băiete, foarte, foarte amuzant, nu?

– Sunteți prea rapidă, domnișoară Catterick, și cum vă merge astăzi? Părea teribil de binedispus și un pic emoționat chiar, iar în glas i se ghicea un soi de zăduf.

---

[1] Celebritate britanică, amfitrion TV cunoscut, care a făcut carieră de dansator de step înainte de a se lansa în televiziune (n.tr.)

– Bine, chiar bine aş zice, dumneavoastră ce mai faceţi şi cărui fapt îi datorez această onoare desăvârşită? Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Doar era Ralph, pentru numele lui Dumnezeu, dragul de Ralph. De ce oare se simţea aşa de... aşa de agitată?

– Vai, obosit nevoie mare, plictisit, trist fără dumneavoastră. Râse, sufocându-se pe jumătate, semn că n-ar fi trebuit să spună asta – replicile astea i le spuneai iubitei, nu colegei de apartament, era clar că nu i le declarai iubitei prietenului tău cel mai bun.

– Nu te mai duci azi la atelier? îl întrebă Jem ignorând voit ultimul lui comentariu.

– Da, da, sunt deja acolo. Stau aici de la ora nouă. Îmi simt degetele foarte agile azi, cred că le-aş putea chiar folosi – sau măcar o să încerc.

– Bravo, aşa te vreau.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă, o tăcere aproape stânjenitoare.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru weekendul trecut. M-am simţit foarte bine, zise Ralph ca să rupă tăcerea.

– Da, chiar a fost mişto, nu? Şi eu m-am simţit bine.

– Şi mă întrebam dacă nu cumva...

– Da...

– Păi... e un restaurant bun în Bayswater... şi ştiu că Smith lucrează până târziu în seara asta... fac cel mai bun pui jal frezi din oraş... şi poate... dar, probabil că oricum ieşi în oraş, sau poate ai chef să stai acasă... dar dacă ai chef... poate că ne putem vedea mai târziu... ăăă...

– Da...

– Este doar o idee. Nu e ceva special, ştii, doar un curry... şi... ăăă...

– OK.

– Da?

– Da, OK. La ce oră?

– Direct de la slujbă? Pe la şase jumate? Ne-am putea vedea la ieşirea din metrou. La Bayswater adică, nu la Queensway.

– OK.

– Bine. Excelent. Atunci, o zi minunată şi, ăăă, pe curând.

– Da, pe curând. Spor la treabă.
– Chiar aşa am să fac. Şi ţie. Pa.
– Pa.
– Pa.

Jem puse receptorul la loc în furcă. Avea nevoie de câteva clipe ca să-şi mai calmeze palpitaţiile, ca inima să-i bată în ritm normal. La naiba! Dacă nu se înşelase, Ralph tocmai o invitase la o întâlnire – şi ea tocmai acceptase. Ia te uită. Începutul sfârşitului.

Ignoră privirea curioasă a Stellei şi începu să scotocească prin dosarul de pe biroul ei.

La naiba. Ce dracu' mai făcuse? Şi de ce era aşa de entuziasmată?

capitolul 23

Casetofonul scoase un şuierat ciudat, apoi un icnet, apoi un clic. Camera se cufundă în tăcere. Siobhan tresări o clipă. Îşi ridică greoi mâna ca să-şi dea părul după ureche. Îşi lăsă capul să-i cadă în mâini. Se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră. Se aşeză din nou. Ceasul arăta ora opt şi jumătate. Se ridică din nou în picioare. Îşi frecă tâmplele şi privi în jos. Afară se auzi o maşină care parcă. Se duse la geam şi dădu perdelele la o parte. Nu era el. Se uită în oglindă, îşi aranjă părul, îşi şterse urmele sinistre de rimel care se formaseră sub ochi de la lacrimile pe care le vărsase. Atunci când era rănită. Asta înainte să înceapă să-l urască. Căută peria prin mormanele de haine de pe jos şi dădu la o parte o groază de cioburi de vinil din calea ei, ridică pernele de pe jos şi le puse la loc, apoi se uită după bradul de Crăciun răsturnat şi ramele sparte. O găsi pe hol, unde aruncase conţinutul farfuriei lor cu nimicuri şi prostioare – pe covor străluceau bani străini multicolori şi ace de păr, pene de chitară şi chei. Îşi descâlci părul din elasticul de catifea şi se apucă să şi-l pieptene cu sârg până când începu să strălucească şi fiecare şuviţă era perfect aşezată la locul ei. Îl strânse din nou şi se asigură că nici un fir nu stătea aiurea, că n-avea şănţuleţe sau vârtejuri în coada

de cal, netezindu-şi părul cu mâna. Acum se simţea mult mai calmă.

Se auzi o altă maşină care opri afară. Nu era el. Se mai plimbă niţel prin cameră, agitată. „Nesimţit împuţit. Irlandez trufaş de rahat. Ticălos. Ticălos ticălos ticălos ticălos." Îl aştepta pregătită. Stătea la geam şi aştepta. Îl văzu pe băiatul brunet şi pe fata de jos ieşind din apartamentul de la subsol, râzând cu gura până la urechi, cu nişte beri în mână. Ieşeau şi ei în oraş într-o seară normală de vineri – ce norocoşi!

„Vino acasă, vino acasă, nenorocitule."

Bătu darabana cu unghiile pe rama geamului. „Vino acasă!"

La un moment dat, se auzi zumzetul motorului Embassy-ului lor vechi. Îl privi cum încetineşte, cum îşi caută loc de parcare, cum nu găseşte unul – bine –, apoi cum dă cu spatele, cu bărbia sprijinită de umăr şi cu braţul pe locul din faţă, cum parchează pe locul liber dintr-o mişcare graţioasă – întotdeauna fusese iscusit –, cum se întinde către bancheta din spate, cum apucă servieta şi o plasă de la un magazin de băuturi fără permis, cum încuie portiera şi defilează ţanţoş pe Almanac Road. „Ia uită-te la el, îşi zise ea, uite la el. Cine naiba se crede? Nesimţitul. Aha, ia uită-te cum ţopăie pe scări în pas voios. Un neisprăvit." Rămase în locul unde era, la geam, aşteptând să audă cheia răsucindu-se în broască.

– Bună. „Neisprăvitule!"

Linişte o clipă, apoi se auzi vocea lui din hol.

– La naiba! Ce s-a întâmplat aici? Shuv, unde eşti? Te simţi bine? Ce caută astea pe jos? Shuv? Shuv? Fir-ar să fie! Ajunse în camera de zi, unde călcă pe un glob roz şi mititel care se făcu ţăndări. Făcu un pas în lături şi privi prin cameră îngrozit. Doamne, Shuv, ce s-a întâmplat? Veni clătinându-se spre ea. Ai păţit ceva? Întinse mâna către braţul ei. Ea se smuci brusc din mâna lui.

– Ia-ţi labele împuţite de pe mine! Nu mă atinge!

El se dădu la o parte.

– Doamne, Doamne, ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta? Te-a rănit cineva?

Siobhan râse amarnic.

– Ai putea să spui şi aşa.

– Cine? Spune-mi! Încercă s-o atingă din nou.

– Tu, nenorocitule, tu! Ia mâna de pe mine!

– Eu? Cum? întrebă Karl nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Da, tu! Ţi-ar plăcea să fi fost altul, nu? Atunci te-ai putea *înfuria teribil şi ai suna la poliţie, şi ai apuca-o* pe străzi ca să te răzbuni, nu? Dar nu e altul de vină. Eu am distrus casa şi e numai vina ta, nenorocitule! Îl împinse din calea ei şi se năpusti în dormitor.

– Ce vrei să spui? Shuv, te rog, vorbeşte-mi. O urmă prin hol până ajunse în dormitor. Cu ce ţi-am greşit?

Siobhan se întoarse către el. Mânia i se citea pe faţă limpede ca bună ziua. Îşi ridică încet capul către tavan şi arătă cu degetul spre el. Apoi puse cealaltă mână în şold şi îl privi ameninţător.

– Ce?! întrebă Karl exasperat.

Ce naiba se întâmplase aici? Asta era nebunie curată. De-abia aşteptase să se întoarcă acasă, toată ziua. Fusese o zi complicată, plină de probleme şi încurcături, dar la capătul tunelului le vedea pe Siobhan, pe Rosanne şi apartamentul: un weekend plăcut de relaxare şi afecţiune, cu privit la televizor şi mers la bere. Nicidecum aşa ceva. Ce se întâmplase, de fapt?

– Asta! şuieră ea, arătând în sus. Despre asta e vorba. Asta ai greşit. Curviştina aia ieftină de sus. În biroul de la clubul de dans cică.

Lui Karl îi pică falca şi inima începu să-i bată mai-mai să-i spargă pieptul. Mintea îi zbura printre miile de variante de răspuns cu o viteză ameţitoare. Negare? Recunoaştere? Lacrimi? Cum naiba aflase? Oare lăsase ceva incriminator prin apartament? Nu. Probabil că era vina târfei ăleia veninoase. Ea i-a zis. De ce? De ce acum, după atâta timp?

– Ai de gând să spui ceva sau vrei să stai acolo ca un retardat? Ştii ce vreau să spun, nu? N-ai de gând să negi, nu? Te-aş urî şi mai tare, dacă asta intenţionezi. Îşi încrucişă mâinile la piept şi îl privi cu un dispreţ glacial.

Karl simţi cum i se strânge stomacul şi conţinutul lui se varsă prin corp, greţos ca o viitură. Se aşeză pe pat

cu greu şi expiră lung şi anevoios, cu durere. Trebuia să afle de unde ştia despre toate astea.

– Shuv, Doamne... eu... hmmm... cine ţi-a spus? O privea cu totul pierdut.

– *Tu. Tu mi-ai zis*, ticălos nepăsător ce eşti, tu! Stai, aşteaptă aici! zise ea şi se întoarse pe călcâie ca să iasă din cameră.

Karl auzi zgomot de sticlă şi vinil strivite sub picioarele lui Siobhan, care mergea prin sufragerie. Se simţea ca oamenii ăia pe care-i auzeai la talk-show-uri şi în filme mărturisind că lumea li se năruise în faţa ochilor. Ştia, fără nici o îndoială, că acesta era cel mai rău lucru care i se întâmplase în viaţa lui.

Siobhan se întoarse peste o clipă cu ceva mic şi argintiu în mână: casetofonul ultimul răcnet al lui Rick. Karl îşi examină amintirile, dădu înainte şi înapoi în minte, până găsi momentul de care avea nevoie. Seara aceea de la capelă, când Siobhan şi Rick ieşiseră şi rămăsese doar el şi cu Tamsin. Auzea vocea lui Rick cuvânt cu cuvânt:

„Chestia asta este genială, înregistrează şase ore non-stop, iar calitatea înregistrării e extraordinară".

Siobhan dădu caseta înapoi şi apăsă pe play – se auzea vocea lui Tamsin, stridentă de la alcool, şi resentimentul ei teribil:

„Da' ce, credeai că nimeni nu ştia despre tine şi Cheri că v-o trăgeaţi în biroul de la studioul de dans? Ce, credeai că suntem toţi proşti făcuţi grămadă? Cheri mi-a povestit. Şi mi-a zis şi toate detaliile sordide. Mi-a zis şi despre avort – despre copilul tău de care a trebuit să scape..."

El închise strâns ochii. Ce prost! Doamne cât de prost putuse să fie.

– OK, deci acum ştii şi tu. Ticălos nenorocit! Vreau să pleci de-aici, Karl. Să-ţi faci bagajul în clipa asta, chiar acum, şi să pleci. Mâine mă duc acasă la mama. Apoi te poţi muta înapoi. Nu mai vreau să stau sub acelaşi acoperiş cu tine niciodată şi nici cu târfa aia. Nu vreau să mai schimb nici o vorbă cu tine despre asta şi nu vreau să te mai văd în ochi cât oi trăi. Se înecă de plâns când ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

Karl rămase pentru o clipă înmărmurit pe marginea patului. Nu era adevărat, aşa ceva sigur nu era aievea. Dar era aievea. Era adevărat. Era teribil, îngrozitor de adevărat. Trebuia să sfârşească odată cu treaba asta!

Sări în picioare şi se duse în camera de zi. Siobhan stătea pe canapea, pe canapeaua lor cea nouă, cu Rosanne puţin nesigură în poala ei, iar ochii îi fugeau aiurea prin cameră. Karl se aşeză în genunchi şi începu să strângă cioburile de vinil negru şi sticlă colorată.

– Lasă-le acolo, Karl!

– Este periculos. Să nu cumva să se taie Rosanne la lăbuţe, şopti el pierdut.

– Le strâng eu după ce pleci. Şi dacă tot vorbim despre plecare, ce-ai zice s-o ştergi, i-o întoarse Siobhan fără să se uite la el măcar.

– Siobhan, te rog, nu putem vorbi despre asta...?

– De ce naiba să mai vorbesc cu tine? Să-ţi mai ascult toate scuzele penibile? Să mai ascult toate detaliile sordide? E penibil. Eşti penibil! Nimic nu mai e la fel pentru mine, nimic. Pleacă odată!

– Doamne, Siobhan, te rog, nu! Te rog! Nu face asta! Te iubesc, am nevoie de tine... eu...

– Doamne, opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, încetează – eşti complet penibil! Karl, vorbesc serios. Vreau să pleci. Nu mai vreau să vorbim despre asta!

Karl nu se mai putu abţine şi începu să plângă.

– Shuv – nu! Nu, nu... nu plec... n-a fost important... a fost o greşeală, o prostie, o nimica toată... Am fost prost, slab... N-a fost decât... o greşeală imensă. Îmi pare rău, tare, tare rău...

La vederea lui Karl plângând la picioarele ei, îşi dădu şi ea drumul sentimentelor. Imaginea asta îi pătrunse prin carapacea groasă pe care se hotărâse s-o poarte şi izbucni şi ea în plâns.

– Te-am crezut. Întotdeauna am avut încredere în tine. Te-am întrebat despre ea atunci în Scoţia, mai ţii minte? Şi m-ai făcut să mă simt ca o fetiţă prostuţă. Cum ai putut?! Eu am fost sinceră cu tine, când ţi-au spus despre Rick. Tu de ce n-ai putut să fii sincer cu mine? Asta mă doare. Minciunile mă dor. Minciunile împuţite,

urâte şi murdare. Ai făcut o greşeală. Şi eu am făcut o greşeală. Tu de ce nu eşti în stare s-o recunoşti? Şi de ce-ai făcut-o? Pentru numele lui Dumnezeu, Karl, de ce? Pentru că eram grasă, de-aia. „Vai, nu, Shuv, eşti frumoasă, te iubesc oricât de grasă sau de slabă ai fi." Prostii! M-ai minţit! Credeai că sunt proastă ca noaptea, nu? Te urăsc, Karl, te urăsc aşa de tare că-mi vine să te omor! Pe faţă îi şiroiau lacrimile, iar umerii i se ridicau şi coborau ritmic. Karl îi prinse genunchii şi mai strâns şi plânse cu hohote din ce în ce mai deznădăjduite.

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Doamne, Doamne, ce-am făcut?

– Ai distrus totul, chiar asta ai făcut, ticălos nesimţit ce eşti! Cuvântul neobişnuit pentru el părea otravă pură revărsându-se din gura ei. Ai distrus absolut totul.

Rămaseră neclintiţi câteva momente; Karl încă o mai ţinea pe Siobhan de picioare şi plângea cu sughiţuri atât de adânci şi de sacadate, încât nici unul dintre ei nu mai putea vorbi. Rosanne se uita de la unul la altul, iar în ochi i se citeau îngrijoarea şi confuzia teribilă. Scâncea uşor şi îi adulmeca creştetul capului lui Karl. Acesta îşi ridică ochii şi se uită cu drag la ea. O sărută pe vârful capului. Prinse şi privirea lui Siobhan, prima oară de când ajunsese acasă. Ştiu ce trebuie să facă în clipa aceea. Se mai lumină puţin la faţă. O luă pe Siobhan de mână.

– Nu trebuie să distrugem totul, Shuv. Putem să rezolvăm problema. Să trecem peste asta. Alte cupluri n-ar putea. Noi nu suntem ca alţii. Suntem aparte, putem să trecem peste o problemă. Fac orice este nevoie, orice. Mă mut de-acasă o vreme, dacă asta vrei. Dar, te rog, hai să luptăm pentru relaţia pe care o avem. Nu ne putem da bătuţi pentru o chestie... aşa de... aşa de prostească. Dacă ne-am da bătuţi, ar fi cel mai trist lucru de pe lume, am regreta decizia asta pentru totdeauna, te rog. Îi strânse mâna tare, implorând-o din priviri. Închipuie-ţi, Shuv. Noi, despărţiţi. Eu, aici, singur. Tu, în altă parte. Despărţiţi. Închipuie-ţi cum ar fi. Doar încearcă. Nu putem să lăsăm să se întâmple aşa ceva, nu?

Siobhan se uită la el cum stătea acolo prăbuşit în poala ei. Nu-şi putea închipui aşa ceva. O durea insuportabil de tare şi o speria îngrozitor. Dar nici nu-şi mai închipuia cum să repare lucrurile. Nu va mai avea încredere în el. Se culcase cu vecina lor, o lăsase gravidă, o minţise, nu era bărbatul pe care-l credea, genul acela sincer precum George Washington, genul care nu era în stare să mintă nici în ruptul capului. Oare ce alte minciuni mai spusese? Ar distruge-o emoţional, mereu cu frica-n sân când nu va fi lângă ea, ca femeile acelea de care îi era milă întotdeauna. Îl va percheziţiona prin buzunarele hainelor, îl va interoga despre ce-a făcut, va adulmeca aerul după urme de parfum când se va întoarce de la slujbă, va deschide pe ascuns tot soiul de plicuri care i-ar părea suspecte, va trage cu urechea la conversaţiile lui telefonice, va căuta mereu dragostea lui, va dori mereu să i se dea atenţie. Nu voia să ajungă aşa. Mai bine să rămână singură pentru tot restul vieţii. Evită privirea intensă a lui Karl şi îşi trase mâna din strânsoarea lui. Fiece muşchi din trupul lui era încordat de emoţie. Ea clătină din cap cu tristeţe.

– Nu, e prea târziu. Totul s-a sfârşit între noi, şopti ea.

Karl scoase un scâncet sfâşietor.

– Nu! Doamne, nu! Nu spune asta. Nu s-a sfârşit, nu se va sfârşi în veci. Suntem suflete pereche. Trebuie să fim împreună, trebuie!

Ea îl împinse la o parte cu blândeţe şi se ridică în picioare anevoie.

– Nu mai am încredere în tine, Karl. Nu pot trăi cu un om în care n-am încredere. Acum, te rog, te implor, fă-ţi bagajul şi pleacă. Dacă-ţi pasă de mine cu adevărat, du-te. Te rog!

Karl se ridică în picioare foarte încet.

– Mâine, plec mâine, oftă el.

Siobhan dădu din nou din cap că nu. Se îndreptă pierdut către dormitor, în vreme ce Siobhan aştepta în sufragerie, ascultând sunetele deprimante ale uşilor de la dulapuri care se închideau şi se deschideau, sertarele trase şi închise, zumzetul fermoarului alunecând pe circumferinţa valizei lui Karl ca s-o deschidă, apoi acelaşi

zumzet când se închise. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în linişte.

Karl stătea uşor într-o parte în cadrul uşii, dezechilibrat de valiza pe care o ţinea şi de tristeţea din suflet. Siobhan ar fi vrut să-l întrebe unde se ducea, dar se abţinu. Ar fi fost prea îngrijorată, prea caldă, prea intimă cu el... prea normală. Îşi aminti o clipă cum îl văzuse urcând treptele din faţă cu inima uşoară, sprinţar şi gata de weekend, cu doar o jumătate de oră în urmă. Într-o altă lume posibilă ar mânca, s-ar uita la un film, ar bea o sticlă de vin unul lângă altul pe canapea, tandri, scăldaţi în lumina pâlpâitoare a beculeţelor din bradul de Crăciun, pe care-l împodobiseră weekendul trecut. Ar pălăvrăgi despre emisiunea lui de la radio, aşa cum făceau în fiecare seară, iar Siobhan i-ar povesti despre planurile de nuntă şi stadiul lor. Unul dintre ei ar scoate-o pe Rosanne la plimbarea de seară, apoi s-ar băga împreună în pat, s-ar îmbrăţişa o vreme ca să se încălzească şi ar adormi legănaţi.

Dar acum trăiau în altă lume, o lume în care se plictisise într-o după-amiază şi găsise casetofonul lui Rick. Îi dăduse drumul şi se distrase ascultând înregistrarea, râzând cu gura până la urechi. Pentru că gătea, nu îl oprise la sfârşit, îl lăsase să meargă mai departe. Şi apoi totul devenise psihedelic. La început crezuse că era o glumă proastă, că Tamsin şi Karl se prosteau, aşa că derulase caseta şi ascultase din nou. Apoi i se făcuse rău, un rău fizic, vomitase, începuse să tremure şi să se sufoce, să respire sacadat deasupra vasului de toaletă. Îşi dăduse pe faţă cu apă rece, şi şocul îi trezise furia dinlăuntru, apoi înnebunise vreme de un sfert de oră, văzuse roşu în faţa ochilor şi distrusese tot ce-i stătea în cale din casa lor. Asta era lumea ei de-acum. Aceasta era realitatea, Karl în cadrul uşii, gata să plece de-acasă. Lacrimile îi şiroiau din ce în ce mai tare.

– Te sun mai târziu, zise el încet.

– Nu. Nu. Nu mă suna, îi răspunse ea.

– Te sun mai târziu, repetă el.

Rosanne sări de pe canapea şi veni către Karl. El se lăsă pe vine s-o îmbrăţişeze, murmurându-i în urechile

moi tot felul de cuvinte de rămas-bun înlăcrimate, apoi se ridică în picioare, o privi pe Siobhan şi ieşi pe uşa din faţă. Ecoul uşii trântite se propagă prin apartamentul gol.

Siobhan se duse încet la geam şi îl privi cum descuie portbagajul de la maşinuţa lui neagră, cum aruncă valiza înăuntru, îndreptându-se apoi spre locul din faţă, înainte să pornească motorul şi să plece.

Când maşina ajunse în dreptul geamului, încetini şi Karl se uită către apartament. Privirile li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă şi o durere intensă se transmise de la unul la altul. Embassy-ul părăsi Almanac Road cu un scrâşnet de-ţi îngheţa sângele în vine.

capitolul 24

Pentru a suta oară în ultima oră Ralph se uită la ceasul de pe pereţii goi şi albi ai atelierului. Era 5.18. Se apropia timpul să plece. Bine, dacă mai şi tândălea un pic, dacă mergea mai domol, putea pleca chiar în clipa asta. Nu conta dacă ajungea la Bayswater puţin mai devreme. Era o seară plăcută, putea să aştepte liniştit afară. Şi astfel, dacă şi Jem avea să ajungă mai devreme, urmau să stea mai mult împreună.

Închise radioul, îl băgă în rucsac, îşi luă puloverul şi haina de pe scaunul de lângă radiatorul care le încălzise până atunci, le trase pe el în grabă, stinse lumina şi încuie uşile după el.

Coridorul rece de ciment era invadat de păcănitul masinii de cusut de la atelierul croitoresei de alături şi de ritmul vag al tobelor şi başilor ce se auzeau de la CD-playerul ei. Coborî treptele două câte două până ajunse în curtea întunecată şi trecu de Murray, paznicul clădirii, apoi ieşi în caruselul plicticos şi trist al traficului de pe Cable Street.

Încă o zi pierdută. Încă o zi complet pierdută. Nici măcar nu pusese mâna pe vreo pensulă. Irosise ore întregi plimbându-se de colo-colo prin atelier, încercând să-şi ia inima-n dinţi să se ducă la telefonul de pe coridor

şi s-o sune pe Jem, iar după ce vorbise cu ea, îşi petrecu restul zilei anticipând evenimentul, urmărind pe ceasul din atelier cum se scurgeau minutele, în timp ce stomacul i se strângea de entuziasm, de frică, de teroare. La naiba, habar n-avea ce să facă şi cum să abordeze situaţia. Devotamentul lui o luase complet razna.

Smith, nesimţitule, ratat prost, prost făcut grămadă! De ce naiba mi-ai zis? Asta era ironia întregii situaţii. Smith îi spusese lui Ralph pentru că era cel mai bun prieten al lui – cui altcuiva să-i zică? De când se mutase şi Jem cu ei, Ralph uitase faptul ăsta cu desăvârşire. În ultimele câteva luni nici nu-l mai vedea pe Smith ca pe un prieten, ca pe cel mai bun prieten. Era rivalul lui, duşmanul lui chiar. Era persoana care stătea în calea visurilor şi a destinului lui, era obstacolul din calea fericirii sale. Ralph uitase, în primul şi în primul rând, că înainte de a apărea Jem, înainte de toate întâmplările din ultimele câteva luni, Smith era prietenul lui cel mai bun. Se simţea prost, dar nu chiar atât de prost cum se simţi când văzu reacţia de bucurie copilărească a lui Smith la întoarcerea din weekendul cu team buildingul, cu o seară în urmă.

Smith era în al nouălea cer când ajunse în apartament duminică seara, povestind extrem de entuziasmat, pe un ton însufleţit şi fără încetare, despre weekendul său. Jem se duse să facă o baie. Smith aşteptă până ce auzi uşa de la baie închizându-se cu un pocnet, apoi se apropie de Ralph şi îi şopti la ureche pe un ton secretos:

– S-a întâmplat! îi spuse aproape explodând de plăcere şi de excitare.

– Ce să se întâmple?

– În sfârşit! În sfârşit! continuă Smith fără să-şi dea seama că Ralph nu înţelegea o iotă din bucuria lui bruscă. Ştiam eu. Ţi-am zis eu că aşa o să fie? Ţi-am zis eu! Îl înghionti în coapsă şi rânji la el de parcă ar fi fost Pisica Zâmbăreaţă din Cheshire.

– Hai, Smith, zi odată, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba îndrugi acolo?

– Cheri, desigur! Cheri! Se legăna înainte și-napoi. Ma Cheri amour! Ha!

– Ce? Ce vrei să spui?

– Ei bine, Ralph, prietene, răbdarea mi-a fost răsplătită. Sau, cum s-ar spune, am prins-o în mrejele mele. În seara asta am dat nas în nas cu domnișoara Dixon la ieșirea din stația de metrou Sloane Square. U-hu! Am așteptat împreună în stația de autobuz o vreme și am stat de vorbă nițel... așa cum faci de-obicei. Ridică din sprâncene cu falsă nonșalanță și apoi zâmbi aiurea. Îți vine să crezi? Eu și Cheri. Să stăm de vorbă! Nu m-am bâlbâit, nu m-am încurcat, nu m-am schimonosit în toate felurile, n-am scăpat nimic pe jos, n-am spart nimic, n-am transpirat tot și nici n-am căzut în bot. Pur și simplu am... stat de vorbă. Ha! Și e doar de trei sute optzeci și trei de ori mai drăguță în persoană când stai de vorbă cu ea decât atunci când o vezi trecând pe lângă tine de la depărtare. Sfinte Sisoe! A fost minunat. Oricum, am stat o mie de ani după autobuz, vorbind vrute și nevrute, cum am zis mai devreme, apoi i-am propus să mergem să bem ceva ca să ne mai încălzim și să luăm un taxi spre casă un pic mai târziu. Mișto, nu? Și așa am făcut. Am întrebat-o ce bea și a cerut o sticlă de vin. O sticlă întreagă! Așa mi-am dat seama că nu era doar amabilă cu mine – în cazul ăsta și-ar fi comandat un pahar de suc de roșii sau altceva, nu? Și e incredibil de drăguță, să știi – chiar e. Știu că ție ți se pare o curvă cu nasul pe sus, dar chiar nu e așa cum crezi. Doamne, Ralph și e superbă! E atât de frumoasă! N-am văzut în viața mea piele mai frumoasă. Iar mâinile ei sunt de-a dreptul perfecte, iar părul... părul ei... e ca...

Ralph amuțise pe moment. Respira adânc în timp ce-și simțea inima cuprinsă de un amestec de fericire și de groază. Smith încă mai era îndrăgostit de Cheri! În ciuda existenței lui Jem, în ciuda tuturor lucrurilor. Ce vești minunate! Dar, pe de altă parte, erau și groaznice. Biata Jem. Nu merita așa ceva. Și oricât de mult își dorea ca Smith și Jem să se despartă, nu suporta gândul că era tratată în felul acesta de cineva.

– Doamne, Smith. Credeam că s-a terminat cu obsesia asta. Că ți-a trecut. Ce naiba încerci să faci? Îl privi cu dezgust și cu oroare.

– Și eu credeam că s-a terminat. Că mi-a trecut. Dar apoi am văzut-o în seara asta și... și... of, Doamne! E așa de frumoasă. Și pot vorbi cu ea, Ralph. Chiar pot discuta cu ea...

– Dar cu Jem cum rămâne? Și cu Jem poți discuta orice. N-am văzut în viața mea femeie cu care să poți conversa mai ușor și mai plăcut decât Jem...

– Da. Știu asta. Dar Jem e Jem, și Cheri e diferită...

– Cum, Smith? Cum e Cheri mai exact? Ce naiba încerci să faci tu aici?

– OK. OK. Nu te mai ambala atât. Uite! Nu știu. Chiar nu știu, bine? Smith își lăsă capul în palme. Doamne, vorbești ca și cum cu o floare s-ar face primăvară. Dumnezeule...

– Uite, Smith, nu sunt aici ca să-ți fac morală. Am venit să-ți atrag totuși atenția că ai deja o iubită. Mai ții minte, nu? Jem? Dulcea, încrezătoarea, loiala, sincera, iubitoarea... așa e Jem. Iisuse... zise Ralph, întorcându-și revoltat privirea în altă parte. Deci, spuse apoi resemnat, ce s-a întâmplat în continuare?

Smith se mai însenină un pic la față și se îndreptă de spate.

– Așa, deci eram la Oriel, sporovăiam, beam vin, ne înțelegeam perfect, pe bune. Mi-a povestit totul despre ea, despre cum a avut o grămadă de iubiți, dar acum scăpase de toți pentru că – fii atent – pentru că îl așteaptă pe bărbatul vieții ei! Extraordinar, nu? Și-a făcut practic ordine în viață pentru bărbatul potrivit. Sigur eu sunt ăla, nu? Sigur... Adică am așteptat cinci ani după ea, am jinduit la femeia asta cinci ani de zile, am visat la ea, m-am gândit la ea, chiar... la naiba, la ea mă gândeam când eram în pat cu Jem.

Ralph se strâmbă disprețuitor.

– Ești un neisprăvit, să știi!

– Jem a făcut și ea parte din toată treaba asta. Jem m-a făcut să nu mă mai gândesc la Cheri destul de mult timp, până când obsesia mea cu ea a ajuns la un nivel

suportabil, astfel încât să nu ratez momentul în care Cheri ar fi fost pregătită pentru mine. Vezi? Suntem perfect sincronizaţi. E mâna destinului.

– Parcă nu credeai în destin.

– Nu cred... nu credeam. Acum cred. Nu credeam în destinul lui Jem, dar cred într-al meu. Asta este, Ralph! Asta este!

– Asta e ce?! Explică-mi şi mie odată ce naiba ai de gând să faci? Ieşi la o bere cu fata de la etaj, îţi zice că nu are pe nimeni în clipa asta şi tu deja îţi faci planuri de viitor? Ce vrei? O să-i dai pur şi simplu papucii lui Jem? O s-o arunci la gunoi ca pe un şerveţel folosit?

– Dă-o-n mă-sa de treabă, Ralph – nu pot să cred că reacţionezi aşa! Credeam că o să te bucuri, că o să fii în al nouălea cer. Ştii doar cât timp am fost îndrăgostit de ea, ştii prin ce iad am trecut. La naiba, înainte de Jem n-am mai făcut sex cinci ani. Cinci ani, îţi dai seama? Habar n-ai cum e. Jem a fost minunată, chiar minunată. M-a mai scos din carapace, mi-a adus aminte cum e să ai contact fizic cu cineva, cum e să împarţi totul cu celălalt. Şi nu, nu-i dau papucii acum. Oricum, nu încă. E prea devreme pentru mine şi Cheri. Trebuie să-i câştig încrederea. Doar pentru că eu ştiu deja că suntem sortiţi să fim împreună nu înseamnă că şi ea trebuie să afle acum. Nu... trebuie s-o iau încet-încet...

– Şi, între timp, o ţii pe Jem cea blândă în lesă, nu? Smith, sunt îngrozit de ce zici. Sunt îngrozit şi dezgustat de tine. Sunt aşa de dezgustat, încât nici nu mai pot vorbi cu tine. Ralph se ridică în picioare şi-l privi drept în ochi pe prietenul său. Jem e cea mai mişto persoană pe care am cunoscut-o vreodată – nu, de fapt, e cea mai mişto persoană şi refuz să stau cu mâinile în sân cât timp te porţi aşa cu ea. Am să-i zic, îi spun chiar acum.

Smith sări ca ars.

– Să nu îndrăzneşti! Să nu care cumva să îndrăzneşti aşa ceva! Dacă sufli o vorbuliţă, te dau afară în şuturi, prietene – faţa lui era la câţiva milimetri de-a lui Ralph –, şi vorbesc cât se poate de serios. O vorbă dacă sufli, ai zburat! Eşti prietenul meu, Ralph, îi spuse trecându-şi degetele prin păr, şi sper să rămâi aşa pentru totdeauna.

Dar prietenii sunt uniţi şi la bine, şi la rău, nu? Nu ţin partea fetelor. Pe mine mă cunoşti de cinşpe ani. Pe ea, de cinşpe minute. E alegerea, ta, da? Dar să nu care cumva să crezi că n-o fac. Pentru că o s-o fac. Luă telecomanda de pe masă, apoi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea şi deschise televizorul.

Ralph îl privea cum zăcea acolo pe canapea, îmbrăcat în costum şi cu cravată, fără nici o urmă de expresie întipărită pe faţa lui frumoasă, şi se întrebă năucit cum de o fată atât de isteaţă şi de înţeleaptă, şi de drăguţă precum Jem putuse să-şi închipuie că o varză emoţională ca Smith ar putea fi bărbatul potrivit pentru ea, bărbatul la care visase de la şaisprezece ani încoace.

Ralph părăsi camera trist şi tăcut şi se duse ţintă la el în dormitor.

Nu închise un ochi toată noaptea. Sentimentele lui pluteau aiurea. Era emoţionat pentru că deţinea o informaţie care ar pune capăt cât ai zice peşte obsesiei prostuţe a lui Jem faţă de Smith. Era frustrat pentru că, dacă i-ar spune, s-ar sfârşi tragic. Se simţea ipocrit pentru că nici el nu era chiar uşă de biserică. Îi părea rău de Smith pentru că era un ticălos notoriu, îi părea rău de Jem din cauză că Smith îşi bătea joc de ea. Într-o oarecare măsură ăsta era un soi de vis devenit realitate, o confirmare a tuturor lucrurilor închipuite de el vreodată – că Smith nu era demn de Jem şi de dragostea ei necondiţionată. Confirmarea că Smith nu merita o fată aşa grozavă ca Jem.

Se foi toată noaptea şi se agită, iar sentimentele i se învârteau în cap ca nişte biluţe într-un uscător cu centrifugă, apoi se trezi devreme, înaintea lui Jem şi a lui Smith şi se chinui din răsputeri să se ducă la atelier. Tot nu se hotărâse ce să-i spună exact lui Jem când o sunase, ştia doar că trebuie să stea de vorbă cu ea. Avuseseră parte de un weekend minunat şi, în ciuda scenei cu Smith din seara de dinainte, nu voia să rupă vraja.

Iar acum stătea pe peronul deprimant al staţiei de metrou Limehouse DLR şi aştepta nerăbdător să vină trenul, cu mintea complet răvăşită, întrebându-se ce naiba avea de gând să facă mai departe. Oare să-i spună?

Sau nu? Ar fi un dezastru dac-ar face-o. Smith avea să știe sigur că el îi spusese adevărul lui Jem și l-ar fi dat afară din apartament. Dar, pe de altă parte, trăise pe spezele lui Smith destul timp. Smith avea să se așeze și el la casa lui la un moment dat, fie cu Cheri, fie cu Jem sau cu altcineva, și atunci avea să fie tot în aceeași situație.

Poate că venise clipa să învețe să se descurce și singur, să nu-l mai folosească pe Smith drept plasa lui de siguranță. Dar și-ar pierde un prieten, pe cel mai bun prieten. Mai conta asta? Era surprins oarecum de fiorul de tristețe pe care-l simțea la gândul ăsta. Dar acel fior nici nu se compara cu agonia teribilă care îl săgeta până în măduva propriei ființe când își închipuia că o va pierde pe Jem. Aceea ar fi fost o pierdere de neînchipuit. Poate că Jem îl va urî dacă i-ar zice, pentru că i-ar distruge fericirea, i-ar nărui visele. Poate că și-ar vărsa furia asupra lui, și-ar îndrepta durerea și dezamăgirea către el însuși. Asta în cel mai rău caz – atunci ar pierde într-adevăr tot.

Își dădu seama că cea mai bună alternativă ar fi să tacă mâlc. Smith era un nesimțit fără pereche, *dovedise* asta cu vârf și îndesat, și cea mai bună soluție ar fi să aștepte liniștit, să se bucure de prietenia lui minunată cu Jem și să fie prin preajmă când va avea nevoie de el, s-o ajute să se refacă atunci când relația ei se va duce de râpă, așa cum avea să se întâmple la un moment dat, în viitor.

Dar asta era problema – neclaritatea conceptului respectiv: „la un moment dat, în viitor". Ce fel de viață mai era și asta să aștepți ca prietenul tău cel mai bun să-i frângă inima femeii pe care o iubești, ca tu să-ți poți croi destinul, pentru ca tu să poți trăi fericit după aceea? Și oricum, poate că toate rahaturile astea cu Cheri n-aveau să ducă nicăieri și atunci Smith o va păstra pe Jem pe locul doi toată viața. Poate că o va da în bară peste vreo zece ani, când el și Jem vor avea patru copii și o casă de vacanță la țară și-l vor invita pe Ralph la ei la cină de două sau de trei ori pe an pentru că le va fi milă de el. Nu. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Nu voia să o privească pe Jem melancolic, cu subînțeles,

la masa de seară, când ar fi avut patruzeci de ani, dispreţuindu-l încă pe Smith pentru faptele lui.

Un metrou trase la peron cu întârziere şi Ralph se urcă în el recunoscător pentru căldura dinăuntru, prea bucuros să se mai supere că a aşteptat atâta.

Mai era vorba şi despre propria imoralitate. După unii, poate chiar şi după Jem, să citeşti jurnalele altora ar fi la fel de grav ca infidelitatea. Oare avea dreptul să incrimineze faptele lui Smith? Oare avea dreptul să îi destăinuie lui Jem secretul lui Smith fără să-i povestească despre comportamentul lui nemernic şi necinstit? Nu prea. Dar cum să facă aşa ceva? Cum să-i spună lui Jem dintr-un foc că: a) prietenul ei se amăgeşte cu fantezii legate de o femeie inaccesibilă, de care a fost îndrăgostit vreme de cinci ani, b) colegul ei de apartament îi citeşte jurnalele şi îi cotrobăie prin lucruri de trei luni încoace şi c) subsemnatul coleg de apartament este fără speranţă, pasional şi cu tot devotamentul îndrăgostit de ea şi vrea să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea? A, şi cum ţi se pare puiul jal frezi? Rahat!

Se îndrepta deja spre linia Circle, dar tot nu reuşise să se decidă cum să procedeze. Fiecare opţiune părea să-i ofere doar dezavantaje evidente – nu vedea nici un avantaj sau un beneficiu cât de mic. Unde era opţiunea în care Jem îşi dădea seama că era îndrăgostită până peste cap de Ralph şi îl părăsea pe Smith fără să-i spună de ce, urmând să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi? Nici urmă de ea, nu exista.

Va trebui să improvizeze. Să vadă cum se simţea stând faţă în faţă cu Jem la restaurant. Poate că avea şi ea bănuielile ei, nu se ştie niciodată. În acest caz i-ar fi confirmat, fără răutate, ce ştia deja, fără să-i saboteze viaţa lui Smith. Da, asta urma să facă. Nu va plănui nimic, nu va hotărî nimic. Va improviza.

Metroul ajunse până la urmă în staţia Bayswater, iar el se năpusti pe scări în sus şi ieşi în lumina puternică de-afară şi în bazarul veşnic aglomerat din piaţa Queensway. Jem nu ajunsese încă. Se uită în jur după un ceas – era şase şi douăzeci şi trei. Se aşeză în dreptul intrării cu mâinile îndesate în buzunare şi cu nasul

curgând în aerul rece al nopții, alungându-și toate gândurile care-i treceau prin cap, intonând ca o mantră cuvintele: „Improvizează. Improvizează. Improvizează."

O femeie în vârstă din colțul de vizavi îngăima obscenități și își ridica încet faldurile interminabile ale unei fuste gri împuțite. Se uită în altă parte rușinat, dar apoi nu mai rezistă și o privi din nou pe furiș. Femeia îi arăta crăpătura cheală și zbârcită ca o prună uscată și îi zâmbea printre dinții înnegriți și tociți.

– Asta vrei, nu, drăguțule? îl luă ea peste picior.

Ralph se uită în altă parte. Cât de scârbos...

Cartierul Queensway nu dormea niciodată, dar asta pentru că nici un englez nu locuia aici – erau doar blocuri de firme și hoteluri ieftine, australieni, arabi, africani, puburi cu televizoare cu plasmă pentru meciuri, restaurante gălăgioase, cafenele deschise toată noaptea și zumzetul omniprezent al conversațiilor în alte limbi. Mereu te simțeai ca într-o vacanță într-o țară străină în Queensway. Nu era locul potrivit pentru o cană de ciocolată caldă în papuci comozi sau pentru o seară liniștită în fața televizorului, cu Coronation Street, mâncând plăcintă cu carne.

Ralph se uită din nou la ceas pe furiș, ca nu cumva să-i atragă atenția femeii celei scârboase și exhibiționiste care stătea vizavi de el; bănuia că acum făcea pipi la perete. Era șase și douăzeci și nouă.

„Improvizează. Improvizează. Improvizează."

– Cine-i prietena ta?

Ralph se întoarse brusc la auzul unei voci blânde de femeie la câțiva centimetri de urechea lui. Era Jem.

– Uf, la naiba! Slavă Domnului! Tu erai! Credeam că e prietena mea fără chiloți de vizavi.

– E minunată, nu? Ți-a arătat și fofoloanca?

O luară din loc.

– Și ce-ai mai făcut azi? îl întrebă Jem.

– A, nașpa! N-am reușit să fac nimic...

– Vai, ce rușine. De ce?

– Am avut o groază de probleme pe cap.

– Cum ar fi?

– A, nimic. Știi tu, chestii...

– Vrei să vorbim despre chestiile alea?

– Naaa, nu neapărat, poate. Poate că m-oi despovăra mai încolo. „Da, era semn bun", își zise Ralph. „Se pun bazele unei posibile discuții pentru mai târziu." Și tu ce-ai mai făcut azi? Își plecă privirea și îi zâmbi. Îi plăcea la nebunie să își plece privirea când îi zâmbea. Era așa de... frumos.

– A fost groaznic, absolut groaznic. O zi de luni de speriat. Dar prea plictisitoare ca să vorbim despre ea. Deci, ia povestește-mi despre jal frezi.

Discutară în mers despre curry, despre tot felul de prostioare, despre nimicuri. Ralph începu să simtă cum dădea în clocot asemenea laptelui pe foc, dar nu putea stinge flacăra. Nu voia să mai pretindă că sunt doar prieteni buni. Nu voia doar să meargă și să mănânce un curry cu Jem și să se întoarcă acasă și s-o vadă pe Jem cum se pierde în brațele scârboase ale lui Smith, care o pune mereu pe planul doi. Voia, voia... „Improvizează", își aminti el, „improvizează". Dar n-avea rost. Improviza, și urechea lui muzicală îi spunea să nu mai aștepte, să riște totul în viață și să parieze tot ce-avea. Da, vă rog, domnule crupier, am să pun tot ce am pe roșu, limuzinele, iahtul, casa din Colorado...

Trase aer în piept și apoi îi dădu drumul încet de tot. Ajunseseră la restaurant. Schimbarea bruscă de atmosferă mai scăzu un pic din căldura care-l cuprinsese.

– Uau, ce loc! exclamă Jem.

Grămezi de chelneri încruntați, în pantaloni negri strânși pe picior se foiau îndemânatici printr-o mare de mese cu platouri uriașe argintii, doldora de curry-uri roșii, verzi, maro și roz-deschis și pernuțe pufoase de pâine naan care semănau cu peisaje selenare în miniatură. Sute și sute de meseni veseli stăteau într-un salon decorat cu picturi coloniale verde-închis și albastru-deschis, printre palmieri înalți din fier forjat, cu ventilatoare uriașe fixate în tavan care se învârteau neîncetat, încercând să mai răcorească un pic atmosfera toridă.

Un chelner fâșneț îi conduse la masă și le aruncă două meniuri în scârbă, dispărând fără să le dea binețe.

– Nu e chiar cel mai prietenos restaurant din lume, dar ia uită-te la preţuri, îi şopti Ralph.

Comentară pe marginea meniului, se hotărâră ce voiau să comande şi, în mai puţin de o fracţiune de secundă, acelaşi chelner nesuferit se înfiinţă la masa lor, le luă comanda nepoliticos şi se făcu nevăzut cât ai zice peşte. Berile lor marca Cobra îşi făcură apariţia instant.

– Ce servire rapidă, se hlizi Ralph şi îşi dădu brusc seama că alesese greşit locul pentru o discuţie intimă – dacă zăboveai aici mai mult de cincisprezece minute, îţi trimiteau clienţii următori pe cap.

– Ei, e tare drăguţ aici, nu? zise Jem zâmbindu-i lui Ralph de după paharul de bere pe care-l ţinea în mână.

Ralph rămase un pic şocat. Uitase complet că era foarte drăguţ aici. Tocmai se gândea la locul acela ca la un purgatoriu.

– Da, zise el vesel. Chiar e drăguţ aici.

– Ăăă, dar... dar în cinstea cărui eveniment fericit ne aflăm aici? întrebă Jem ferindu-şi privirea şi apoi uitându-se drept în ochii lui.

– Cum adică?

– Păi, sper să nu te superi că spun asta, dar... dar când m-ai sunat azi-dimineaţă să mă chemi în oraş în seara asta mi s-a părut că... că mă invitai la o întâlnire?

– Pe bune? De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă Ralph şi se înecă cu bere.

– Păi, nu ştiu. Păreai foarte emoţionat şi făceai pauze ciudate în conversaţie. Şi mi-am amintit de vremea când eram invitată în oraş. Atât, încheie ea aşteptând un răspuns.

„Gata cu nimicurile."

– Deci – Ralph îşi frecă bărbia o clipă – să clarificăm lucrurile: te-am sunat, complet inocent – plictisit, neavând nimic mai bun de făcut decât s-o sun pe vechea şi plictisitoarea mea prietenă Jemima Catterick –, te-am invitat în oraş la un curry ca să nu stau aici singur, iar tu ai crezut că ţi-am dat întâlnire. Câtă obrăznicie!

– Gata, gata! râse Jem.

– Şi apoi – Ralph îşi intrase deja în ritm – după ce că erai complet confuză şi credeai cu totul greşit că eu îţi

dădusem întâlnire, ceea ce, de fapt, era complet ridicol, în loc să spui: „Dar, vai, stăpâne Ralph, nu mi-aş permite vreodată aşa ceva, inima mea e făgăduită altuia, eşti un neobrăzat şi un aventurier feroce", în schimb, ai acceptat neobrăzata invitaţie pe care ai interpretat-o ca fiind de factură amoroasă, şi acum eşti aici, aşezată la această masă şi neînsoţită? Ce să mai înţeleg din toate astea?

– Vai, Ralph, vulpoi bătrân ce eşti! Jem roşise toată.

– Îmi pare rău, spuse Ralph râzând. Faţa ta este ca o cadră. Eşti aşa de drăguţă. Se uită în jos la mâinile lui cu degete lungi şi delicate care acopereau acum mâinile mici şi albe ale lui Jem şi simţi cum i se luminează întreaga fiinţă. Îi mângâie dosul palmei cu degetul mare. Ea nu se trase înapoi. Ce mâini fine, şopti el. Le strânse, o privi pe Jem şi îi zâmbi siropos, pentru că nu ştia ce altceva să facă, apoi se uită din nou la mâinile lor. Aveai dreptate. Chiar îţi dădusem întâlnire mai devreme. E adevărat, îi mărturisi privind-o timid printre gene, apoi zâmbi şi ridică din sprâncene ca şi cum ar fi fost prins asupra faptului. Eu... noi... ne-am distrat aşa de bine în weekend – cred că a fost unul dintre cele mai grozave weekenduri din viaţa mea –, sincer. Şi voiam să ne vedem din nou – departe de Smith, de apartament şi de toate celelalte. Pur şi simplu îmi place la nebunie să fiu cu tine, Jem, chiar îmi place, şi... sper că nu te superi pe mine pentru asta, încheie mutându-şi privirea în altă parte. Înghiţi în sec şi îi aruncă o privire fugară lui Jem, care-l privea cu o expresie răbdătoare şi blândă. Se aşeză drept în scaun şi o privi fix în ochi.

– Sigur că nu mă supăr. Ţi-am mai zis-o şi altă dată. Îmi place mult să fiu cu tine. Ştiu că ne cunoaştem doar de trei luni, dar te consider deja unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

– Vai, Doamne, Jem, ce drăguţ din partea ta. Dar eu nu vorbesc despre asta. Vorbesc despre dragoste, despre dragoste adevărată. Nu despre iubire platonică între amici. Eu chiar mor, mor din dragoste pentru tine. Eu... Se pierdu o clipă, apoi simţi cum un firicel de sudoare i se forma pe frunte în vreme ce porţile sentimentelor

lui se deschiseră larg. Of, Doamne, Jem, te iubesc. N-am mai spus cuvintele astea nimănui până acum. Dar vorbesc serios. Sunt îndrăgostit lulea de tine. Cred că ești cea mai grozavă persoană din lume. Mă gândesc la tine mereu și nu mai pot să mă prefac că nu-i așa. Sunt gelos ca dracu' pe Smith pentru că ești a lui. Nu m-am gândit niciodată la dragoste până acum, la femeia potrivită pentru mine, nu am simțit nevoia să am o relație stabilă. Până când te-ai mutat la noi... iar la început nici nu mi-am dat seama cât de specială erai. Erai doar colega de apartament pe care eu nu mi-o doream deloc. Treptat am ajuns să te cunosc, m-am obișnuit să fii mereu prin preajmă, a început să-mi placă de tine din ce în ce mai mult. Și într-o seară mi-am dat seama – în noaptea cu concursul ardeiului iute. Mi-am dat seama fără nici o urmă de îndoială că sunt îndrăgostit de tine, Jem, că suntem sortiți să fim împreună. Că ne potrivim perfect. Am fi cel mai grozav cuplu din lume, să știi – e o magie când suntem împreună, n-ai observat? Nu pot să fiu doar amicul tău, Jem, înțelegi? Nu vreau să mă placi ca pe un prieten. Vreau să nutrești și tu aceleași sentimente față de mine și adesea... adesea mi se pare că și tu simți la fel... Ralph respiră adânc, lung și incredibil de ușurat. Se simțea de parcă i se luase o piatră de pe inimă, iar greutatea sentimentelor și emoțiilor pe care le târâse atâta vreme după el se ridicase în sfârșit. Și știu c-ai mai auzit asta înainte. Știu despre Nick, Jason și toți ceilalți. Știu că ai avut parte de destule declarații de dragoste cât să-ți ajungă toată viața...

– Ce?! ochii lui Jem erau mari cât cepele.

– ... dar îți jur că nu sunt la fel. N-am de gând să te schimb, să te controlez. Te vreau exact așa cum ești acum. Așa că dacă nu te bat la cap și nu te sufoc cu flori, poezii de dragoste și scrisori n-o fac pentru că nu te iubesc, ci pentru că te iubesc. Înțelegi?

– Ce?! Stai un pic! Cum naiba știi de Nick și... și de Jason și de ceilalți?

Ralph se uită la fața nervoasă a lui Jem și trase adânc aer în piept. Ei, la dracu' cu toate, își zise în sinea lui.

Ce mai avea de pierdut acum? Mai bine povestea totul de-a fir a păr. Respiră adânc.

– Doamne, Jem. Te rog, nu te enerva prea tare, încearcă să mă înțelegi. O să pară îngrozitor, dar... dar, eu îți citesc jurnalele. Îmi pare rău. Am început să le citesc din ziua când te-ai mutat la noi. Și nu doar jurnalele, a fost mai mult decât atât. Mi-am petrecut ore întregi în camera ta, respirând aerul tău, înconjurat pur și simplu de lucrurile tale. Știu totul despre tine. Știu cât de urâtă te simțeai când erai mai mică, știu și despre băieții ăia morți după tine, despre bărbații nesiguri pe ei care îți cereau mereu să fii altfel, care încercau să te controleze. Știu totul despre tine și cred că e corect ca și tu să știi totul despre mine. N-a fost frumos din partea mea, n-am mai făcut așa ceva niciodată, jur. Pur și simplu... am fost atras de ele... atras de tine. Sună ca o prostie din partea mea, dar e adevărat. Și m-a făcut să mă simt așa de aproape de tine. Voiam atât de tare să mă apropii de tine. Și nu sunt bun la lucruri de genul ăsta, Jem. Era singura cale pe care am găsit-o. Îmi pare tare, tare, tare, tare rău. Pe cuvânt de onoare. Îmi pare nespus de rău. Zâmbi emoționat în stilul ăla al lui șui și leneș, de la stânga la dreapta. Te rog, Jem, răspunde-mi. Aștepta răspunsul ei cu răsuflarea tăiată.

Fața lui Jem era roșie toată de furie.

– Nu-mi vine să cred! Nu pot să cred că mi-ai citit jurnalele! E... înfiorător! Doamne, Ralph, credeam că mi-ești prieten! Uită-te și tu! Poți să uiți de toate astea, uită de prietenia noastră. Prietenii nu violează intimitatea prietenilor lor, prietenii nu cotrobăie prin lucrurile prietenilor lor. Îmi vine rău numai când mă gândesc...

– Te rog, Jem, încearcă să mă înțelegi...

– Nu, Ralph, nu înțeleg. Și de azi încolo, chiar din clipa asta, noi doi nu mai suntem decât colegi de apartament – atâta tot –, nu mai stăm la curry, nu mai discutăm nimic, nimic. Stai departe de mine și totul va fi bine. Să uităm că ziua de azi a existat vreodată, da?

– Nu, Jem! Te rog! Nu vreau să uit ziua asta. Eu mă bucur că s-a întâmplat. Am vrut să se întâmple. Te rog, hai să vorbim despre asta.

– Ralph, tu n-ai auzit ce-am zis mai devreme? Nu mai vreau. S-a terminat. Vreau să plec acasă. Hai să plătim.

Se întinse după poşetă şi se apucă să scotocească prin ea după portofel, iar pieptul îi tresălta, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în plâns. Lumea întreagă i se învârtea în cap ca un elicopter stricat. În viaţa ei nu se simţise mai confuză decât acum. Era furioasă, atât de furioasă că Ralph îi citise jurnalul, că-i cotrobăise prin cameră. Dar simţea mai mult de-atât. Putea să se împace cu ideea că Ralph îi citise jurnalele. Nu era genul secretos, n-avea nimic de ascuns. Sigur, făcuse o faptă îngrozitoare, dar ar fi trecut peste. Ceea ce nu putea înţelege era avalanşa de sentimente declanşată de declaraţia lui de dragoste, o declaraţie de care, evident, ştia de la bun început că o să urmeze. Ralph era îndrăgostit de ea! Îi atinsese mâna acolo, pe masă, şi îl luase gura pe dinainte, iar acum sentimentele lui erau împrăştiate peste tot. Nu mai era doar un joc. Situaţia nu mai putea fi ţinută în frâu de nici unul dintre ei. Şi îşi dorea să poată zâmbi cu bunătate şi să-i spună că ţinea la el, dar nu în felul acela, că inima şi destinul ei îi aparţineau lui Smith şi că ea nu voia decât să fie prietenă cu el. Dar nu putea. Pentru că nu era adevărat.

La naiba, la dracu' şi aşa mai departe. Îl iubea. Îl iubea pe Ralph. O înnebunea felul în care îşi ţinea ţigara şi berea în aceeaşi mână. O înnebunea felul în care se uita din pat la *The Waltons* în fiecare dimineaţă de duminică. O încânta ideea că mângâia toţi câinii pe lângă care trecea pe stradă. Îl îndrăgea şi pentru faptul că se certa în faţa televizorului cu oamenii cu care nu era de acord. Îi iubea mâinile şi picioarele lungi şi osoase. Murea după zâmbetul lui leneş şi după icnetul pe care-l scotea din fundul gâtului când râdea cu poftă. Îi plăcea la nebunie cum putea să nu-i spună absolut nimic, iar el transforma nimicul respectiv într-o conversaţie, oricât de tembelă sau de banală i-ar fi ieşit. Îi plăcea la nebunie fascinaţia lui pentru detaliile vieţii, felul în care observa mereu un apus de soare frumos, o conformaţie ciudată a norilor, vreun gargui ascuns în colţul unei clădiri sau un imprimeu în hainele cuiva. Murea după

strungăreața lui și îi plăcea la nebunie și cicatricea care se zărea la rădăcina părului, pe frunte, după ce dăduse cu capul într-un amplificator la un concert al formației The Clash, în 1979.

Ea îl iubea pe el, și acum și el pe ea. Ar putea fi împreună, s-ar putea ține de mână și s-ar putea pierde în lumina asfințitului ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. S-ar putea iubi.

Îl privi pe furiș. El se uita în altă parte, încercând să-i atragă atenția chelnerului. Cum stătea acolo cu umerii aplecați și trist, era nemaipomenit de drăguț. Chiar și în timp ce adrenalina provocată de furie îi curgea prin vene, chiar în clipa în care pusese zăgaz sentimentelor ei pentru el, își dorea din suflet să se întoarcă, să-l ia în brațe și să-l sărute până nu mai putea. Îl iubea. Îl dorea. Și nici măcar nu-l sărutase încă...

Dar nu-l putea iubi. Pur și simplu, nu putea. Cum rămânea cu Smith? Zăgazurile se închiseră de tot.

Ralph se întoarse spre ea, și privirile lor se întâlniră.

– Jem... o imploră el.

– Nu! i-o întoarse ea.

– Te rog...

– Nu!

Plecară de la restaurant înconjurați de un văl de tăcere, chemară un taxi și se duseră acasă, iar atmosfera împietrită dintre ei se sedimentă precum cimentul proaspăt turnat.

capitolul 25

Karl se dusese direct acasă la Tom și la Debbie în seara aceea după ce-l dăduse afară din casă Siobhan.

O sună neîncetat din zece în zece minute, auzind fără să-i vină să creadă propria voce la robot, care-l informa că nu era acasă, dar că putea să lase un mesaj. Sigur că el nu era acolo, ce naiba!

A doua zi, evident că încercă să dea telefon din jumătate în jumătate de oră acasă la mama ei, până când doamna McNamara nu mai rezistă și îi spuse că, dacă

nu încetează, cheamă poliţia şi că Siobhan nu vrea să vorbească cu el. Nu-şi mai amintea prea multe acum, învăluit fiind într-o ceaţă densă de beţie. Luni după-amiază se târâse cumva până la slujbă.

Şi atunci se întâmplă. Atunci se schimbă totul pentru el.

Chiar nu plănuise una ca asta. Munca şi emisiunea lui fuseseră lăsate pe ultimul plan în cele aproape şaptezeci şi două de ore care trecuseră. Dar era DJ. Nu putea să se dea bolnav la muncă. Deci condusese complet absent, schimbând vitezele pe pilot automat şi oprind la semafoare ca un robot.

– Eşti OK, prietene? îl întrebă producătorul emisiunii lui, John, când se împleticise în studio.

– Da, da. Totul era altfel. Studioul lui de înregistrări arăta altfel. John părea un străin. Se uitară la playlistul pentru ziua respectivă. Ce ciudat, se gândi, el era DJ-ul, era cel care punea melodiile acelea cu versuri dedicate tuturor răniţilor din dragoste din Londra. Oare de câte ori nu pusese *The Sun Ain't Gonna Shine Any More* şi de câte ori vreun biet neisprăvit singuratic dintr-un apartament pustiu, deschizând radioul, nu simţise agonia despărţirii mai rău decât înainte. Se făcea vinovat de asta fără să-şi dea măcar seama. Iar acum venise rândul lui. Dar putea să controleze lucrurile, putea să schimbe playlistul. Putea să pună Spice Girls şi *I Will Survive*, şi *Aga-doo*, şi să ţină durerea departe. Putea să se joace de-a Dumnezeu.

Dar nu voia. Se va ţine de playlist şi va suporta consecinţele. Oricum, cine oare ar vrea să se joace de-a Dumnezeu?

Se uită la lista de melodii, asigurându-se că nu existau capcane emoţionale, dar ştia prea bine că lacrimile nu l-ar podidi decât în clipa în care ar asculta cântecul, iar versurile i-ar răsuna în urechi.

– Sigur eşti OK? îl întrebă John din nou.

– Da, da, sigur.

Oare de ce nu simţea nimic? Chiar nu simţea nimic. Era pur şi simplu împietrit, ciudat şi gol pe dinăuntru. Nu voia să plângă. Nu voia să fugă. Nu voia să fie aici.

Viaţa trecea pe lângă el, cuvintele îi ieşeau din gură, mâinile i se mişcau în timp ce ţinea ceaşca de cafea, picioarele i se încrucişau şi se desfăceau, ochii citeau şi traduceau cuvinte pentru el, dar nu avea nici un amestec în treaba asta, pur şi simplu lucrurile i se întâmplau din senin. Se întreba dacă faţa lui mai putea zâmbi sau dacă i-ar mai ieşi vreun hohot vesel din gâtlej. Probabil că da.

Prima piesă era *Mr. Pitiful* a lui Otis Redding. Îşi amintea cântecul ăla. Îl pusese pe o casetă pe care o înregistrase pentru Siobhan la puţin timp după ce se combinaseră. Mai ţii minte cum erai pe vremea când erai prea tânăr ca să ştii cine eşti de fapt, când vă făceaţi casete unul altuia, un fel de a spune: „Ăsta-s eu, aşa sunt eu, asta-mi place şi pentru că te plac atât de mult, aş vrea să-ţi plac şi eu ţie", înainte să ai o slujbă, o maşină, un apartament, un trecut sau o personalitate bine definită care să spună totul despre tine. Aşa că îi înregistrase mii de casete, stătuse ore în şir căutând prin colecţia lui muzicală după melodia perfectă, ore întregi chinuindu-se să înregistreze pe casete C90, pe care le cumpăra en gros de la Woolies. Apoi i le înmâna mândru nevoie mare, dorindu-şi din suflet să-i placă, să-i placă muzica aceea la fel de mult cum îi plăcea lui. Şi îi plăcea cu adevărat. Iar asta l-a făcut s-o iubească mai mult decât o iubise până atunci...

Buletinele de ştiri fuseseră citite, starea vremii şi traficul fuseseră înregistrate. Mintea lui Karl se golise cu desăvârşire. Oare ce trebuia să spună? Ce spunea de obicei? Nu-şi mai amintea câtuşi de puţin. Nu-şi mai amintea nici ce zi era sau ce lună. Ceasul măsura secundele. Cinci... patru... trei... doi... unu. Gura lui Karl era uscată iască. Vocea îi dispăruse de tot. Întreaga lui fiinţă se topise în neant. Karl nu mai exista... Se auzi jingle-ul lui, apoi o clipă de tăcere, înmulţită de mii de ori la numărul de oameni care ascultau. John îl privea cu ochii cât cepele, asistenta de platou se întinsese spre microfon gata-gata să intervină, dar până la urmă Karl deschise gura.

– Bună ziua, Londra, ascultaţi ALR, cel mai bun post de radio din Londra, iar eu sunt Karl Kasparov. Este ora trei şi jumătate şi e *Drive Time* aici, în capitala ţării. Mai aveţi doar trei zile să vă faceţi cumpărăturile de Crăciun, cel puţin aşa mi s-a spus, iar acum veţi asculta unul dintre cântecele mele preferate: pentru toţi tipii inutili ca mine, care n-au cumpărat nici măcar un singur cadou. Se numeşte *Mr. Pitiful.*

Işi scoase căştile de pe urechi şi privi complet năuc în jur. Nu se gândise nici o clipă la ce va spune când va intra în direct şi totuşi reuşise o asemenea performanţă – deja îi intrase în sânge. John îi făcu semn uşurat că era OK. Karl era profesionist, la urma urmei. Totul avea să fie bine.

Şi chiar aşa era. În următoarele cincisprezece minute deveni extrem de inspirat. Se descurcă minunat în pauzele dintre cântece, alunecă liniştit prin REM, apoi Manic Street Preachers; *Oliver's Army* nu era mare scofală; *Respect* al Arethei Franklin, nici o problemă; *Wonderwall* nici nu îi atinse masca de profesionist. Îl tachină un pic pe John în direct, îşi bău cafeaua, zâmbi şi chiar râse niţel. Îşi ţinea emisiunea. Începu să se simtă aproape normal.

Şi apoi... nu se aştepta la asta, nu era una dintre melodiile lui preferate, nu-i aducea aminte de Siobhan şi nici de tinereţea lui: *The Bitterest Pill*[1] a formaţiei The Jam.

Ceva din cântec îl tulbură şi-i sfâşie inima. Îi plăcea la nebunie The Jam. Şi lui Siobhan îi plăcea The Jam. Şi era adevărat – chiar era cea mai amară pastilă pe care trebuise s-o înghită vreodată, sfârşitul oricărui lucru, începutul nimicului. Şi era numai şi numai vina lui. Mintea îi fu inundată de imagini cu Siobhan care zâmbea şi râdea. Iar simţurile îi fură năpădite de mirosul ei, de sunetele ei.

Şi apoi izbucni în plâns. Mai încet la început, lacrimile îi şiroiau încet de-a lungul nasului. Se întoarse cu spatele la John şi la ceilalţi oameni din platou, se şterse

---
[1] Cea mai amară pastilă

la ochi şi respiră cât putu de adânc. Mai avea patruzeci şi cinci de secunde la dispoziţie din cântec. Respira din ce în ce mai sacadat, lacrimile îi curgeau din ce în ce mai tare... încă treisprezece secunde.

Corpul începu să-i tresalte şi, dintr-odată, îşi dădu seama că n-avea cum să stăvilească şuvoaiele. John vorbea cu cineva la telefon, asistenta de platou se dusese la baie, nimeni nu observase. Trei secunde, două, una... Ar fi trebuit să pregătească alt cântec, să treacă direct la altceva, să-şi lase câteva secunde să se potolească. Dar n-a făcut asta. Nu i-a trecut prin cap aşa ceva. Undele erau învăluite într-o tăcere mormântală, nu se auzea decât respiraţia lui sacadată în timp ce se chinuia să-şi mai vină în fire. Semăna cu tăcerea jenantă de la recepţiile simandicoase, doar că era de o mie de ori mai rău. John închise telefonul şi îl privi îngrozit. Tăcerea continua. Karl plângea în continuare.

Apoi, la un moment dat, vorbi. Ştia că n-ar trebui s-o facă. Ştia că, până la urmă, John avea să bage ceva, un slogan, o prezentare, o reclamă, ceva. La radio era vorba despre profesionalism, treceri armonioase, tehnologie, muzică. Nu avea nici o legătură cu inima albastră şi suferinţele lui. Nu avea nici o legătură cu el.

– Îmi... îmi pare rău, începu el cu o voce tremurată şi pierdută, cu vocalele încărcate de muci groşi şi nazali. Îmi... îmi...

Totul amuţi în studio; John îngheţă pe loc cu gura căscată şi mâna lipită de obraz. Nu se vedea nici o mişcare, nici o mişcare obişnuită, doar un bărbat nefericit care vorbea încet într-un microfon de parcă vorbea cu prietenul lui cel mai bun într-un pub, iar lacrimile îi şiroiau nestăvilite.

– Am avut parte de un weekend tare prost... prietena mea m-a părăsit.

John se schimonosi şi îşi acoperi faţa cu palmele.

– Sfinte Sisoe, face o schemă demnă de Blackburn, face o schemă ca Tony Blackburn, mormăi el în barbă.

– Siobhan, prietena mea. Eram împreună de cincisprezece ani. Şi acum... s-a sfârşit şi... Doamne, cât de rău îmi pare... Credeam că o să fiu în stare să ţin emisiunea

azi, dar... dar îmi vine atât de greu. Doamne, ce greu e! Şi tocmai am avut o revelaţie, ştiţi? S-a dus. Siobhan, s-a dus! Oftă din rărunchi. Doamne! Dac-aţi şti cum era Siobhan... Era... ca un înger. Exact ca un înger. Şi o doream atât de tare, nu mi-am mai dorit în viaţa mea ceva cu atâta ardoare ca pe ea, şi apoi am primit-o – nu ştiu cum am reuşit, dar n-o meritam deloc. Era prea bună pentru mine, mult prea bună – cu totul superioară. Era atât de frumoasă. Şi, Doamne, să vedeţi ce păr avea, ca aurul pur. Şi ar fi putut să aleagă pe oricine din lume, dar m-a ales pe mine. Şi nici nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea în toţi anii ăştia, fără zâmbetul ei, fără râsetele ei, fără bunătatea şi înţelepciunea ei. Şi era atât de înţeleaptă. Iar dragostea ei... Mă iubea atât de mult, înţelegeţi? Ştiţi cum e să fii iubit de cineva atât de frumos... şi atât de bun...? Şi eu... eu... Vocea începu să-i tremure din nou. Am fost întotdeauna recunoscător pentru un asemenea dar. Pe cuvânt. Aşa am fost. I-am mulţumit mereu lui Dumnezeu pentru femeia aceasta, am apreciat-o mereu. Dar... dar, dar... ascultaţi! Ascultaţi-mă bine, bărbaţilor de pe fir. Şi voi, doamnelor. E chiar important ce am de zis. E foarte, foarte important, trebuie neapărat să fiţi atenţi. Dacă aveţi parte de o femeie sau de un bărbat şi iubiţi acea persoană ca pe ochii din cap şi invers, nu vă prostiţi, nu-i înşelaţi. Vă rog. N-o faceţi. Eu am făcut-o. Mi-am bătut joc de încrederea celei mai frumoase şi mai grozave femei din lume. Şi pentru ce? Pentru nimic. Pentru sex de unică folosinţă cu o femeie de unică folosinţă, pe care nu dădeam nici cât o ceapă degerată. Vă vine să credeţi? Vă vine să credeţi că cineva ar face ceva aşa de necugetat?! Încercam doar să-mi gâdil niţel orgoliul. Acum îmi dau seama foarte bine de asta. Mereu mi s-a părut că Siobhan era prea bună pentru mine, prea frumoasă, prea specială. Am încercat să mă prefac că nu mă deranjează, dar întotdeauna m-am simţit mai puţin important decât ea. Apoi a apărut fata asta şi m-a făcut să mă simt ca un bărbat adevărat, înţelegeţi? Eram mai deştept ca ea, mai mişto ca ea, mai bun ca ea, sau cel puţin aşa mi se părea. Şi ea mă dorea. Iar orgoliul meu de mascul tâmpit a fost fermecat şi a luat ce era

expus în vitrină și scos la mezat fără să se mai gândească la nimic și la nimeni, nici măcar la mine, probabil. Doamne! Și nici măcar nu m-am simțit așa de bine, să știți. Dar măcar m-am simțit și eu aparte – eu eram cel special în relația aia. Și m-a făcut s-o apreciez și mai mult pe Siobhan, când s-a terminat aventura. Mi-am dat seama de tot felul de lucruri în legătură cu relațiile dintre oameni și cu dragostea, lucruri care nici nu-mi trecuseră prin cap până atunci. Despre continuitate și despre cum ar fi să îmbătrânești alături de cineva. Toate astea sunt la fel de romantice precum dragostea. Și am vrut să mă însor cu Siobhan atunci, să fiu cu ea pentru totdeauna. Dar era prea târziu. A aflat de aventură, a aflat exact cum eram de fapt. Penibil, slab și egoist. Și merită pe cineva de mii de ori mai bun ca mine. Așa că m-a părăsit. Iar acum sunt singur. Și s-a terminat. Și mă voi duce în seara asta acasă în apartamentul nostru, acolo unde locuiam împreună, și ea n-o să mai fie acolo. O să fie gol. Și... și... și nu știam că se poate să te simți atât de trist și atât de nefericit, și atât de rău. O iubeam așa de mult, dar am trădat-o, iar acum înghit pastila asta teribil de amară și o merit cu vârf și îndesat. Așa că... să nu faceți și voi la fel, OK? Pur și simplu să nu faceți una ca asta. Pentru că, dacă sunteți cu cineva pe care-l iubiți și care vă iubește, sunteți cei mai norocoși din lume. Ignorați-l pe tipul ăla sexy care lucrează la marketing sau pe fata aia nesătulă din apartamentul de sus. Pentru că nu merită. Înțelegeți? Chiar... nu... merită. Karl respiră adânc și se îndreptă de spate. Lacrimile se ostoiseră. Bine... începu el să îngaime privind precaut în jur la asistenții rămași cu gurile căscate, la secretarele și producătorii care îi invadaseră camera de transmisie, veniți din toate colțurile clădirii ALR; toți se holbau la el fascinați, unii aveau ochii umezi, altora le era rușine, alții erau îngroziți. O tânără își șterse o lacrimă din colțul ochiului și încercă să-i evite privirea. Se lăsase o liniște mormântală. Eu... mmm... îmi pare rău... Îmi cer scuze... Scuze. Râse stânjenit, apoi se uită din nou în jur la publicul sculptat parcă din ceară. Jeff era cel mai în față,

cu mâinile încrucișate la piept, și îl privea pe Karl cu o expresie care i se părea imposibil de descris.

– Cred că e ultimul meu show aici la ALR – am să mai pun o piesă. Şi, îmi pare rău...

Dădu volumul mai tare, își scoase căștile de pe urechi și își frecă fața cu palmele. La naiba! Ce făcuse? Își pierduse pur și simplu controlul. Nu-și dăduse seama decât de sunetul hipnotizant și liniștitor al vocii lui în căști, de nimic altceva – nici de ascultătorii de acasă, nici de mulțimea de oameni complet șocați din studio și nici că-și putea lua adio de la cariera lui. Vorbise cu el însuși, făcându-și ordine în minte în direct, de față cu mii și mii de străini. Se simțea mult mai bine. Era mai bine decât nimicnicia aceea teribilă pe care o dusese în cârcă tot weekendul. Măcar toate deveniseră reale acum... dureros și îngrozitor de reale.

– Karl! Simți o mână caldă pe spinare și se întoarse. La naiba, Karl, a fost extraordinar! Ești bine?

Era John.

– Doamne, John. Fir-ar să fie...

– Jules e acolo. Preia ea emisiunea, bine? Hai, hai să te scoatem de aici.

– La naiba, mă dă afară, nu? Asta-i problema, nu? S-a zis și cu asta, nu-i așa? Se ridică în picioare cu greu și trase jenat de cusătura gecii de blugi.

– Nu, nu, nu. Hai să mergem, Karl. Se ocupă Jules. Îl luă ușor pe după umeri și îl conduse afară dincolo de ușile batante, până ajunseră pe hol.

Era ca în filme: oamenii se opreau și se holbau la el fără nici o jenă, întindeau gâturile peste paravanele dintre birouri, scoteau capul pe uși; se lăsa o liniște totală peste tot pe unde trecea. Simțea că ar trebui să aibă o pătură pe cap și să fie băgat într-o dubă. Trecură de biroul de la recepție.

– Karl, Karl! June, recepționera, ținea o mână peste receptor și îl striga din foaierul de la intrare, îndemnându-l din priviri să vină.

„Doamne, oare ce mai voia și ea?“ Karl nu dorea decât să meargă mai departe până ieșea din clădire și ajungea pe trotuar, apoi în mașină.

– Karl, oprește-te! June se împleticea pe holul de marmură în botinele ei cu toc cui. Oprește-te, Jeff la telefon!

Karl îl privi pe John ca trăsnit. Gata! Acum urma să fie concediat. Luă telefonul din mâna lui June.

– Karl, băiete, fă-te-ncoa' chiar în clipa asta. Karl se pleoști tot. Telefoanele astea blestemate au înnebunit de tot, Karl... hm... hm... hmm – te vor înapoi în direct. Du-te în clipa asta! Apoi Jeff trânti telefonul la loc în furcă, așa cum numai oamenii puternici au voie să facă.

– E adevărat, îi șopti June cuprinsă de un val de entuziasm neașteptat pentru o după-amiază de luni, telefoanele sună neîncetat de zece minute încoace – și toată lumea vrea să vorbească cu tine. Ce prostii ai mai făcut, Karl? îl întrebă ea cu un zâmbet de vârsta a doua, fericit și aducând a flirt.

Karl se întoarse din nou către John. John ridică din umeri, zâmbi și-l conduse din nou pe coridoarele întortocheate către lift și înapoi în studio. Acolo era un balamuc de nedescris. Mai aduseseră încă trei secretare să se ocupe de telefoane. Parcă fuseseră toți băgați în priză. Un ropot de aplauze îl întâmpină când Karl intră tiptil în cameră.

– Karl, prietene... Jeff veni către el zâmbind cu gura până la urechi și îl îmbrățișă strâns de-i trosniră oasele. Le-a plăcut la nebunie! Ești un star, prietene! Am primit două sute de telefoane în zece minute. Treci înapoi în direct – dă-le ce vor – spune-le ce simți. Îl conduse înapoi la pupitrul lui.

Jules îi zâmbi, își scoase căștile, se ridică și-l pupă pe Karl pe obraz, apoi îi pasă microfonul. Karl se așeză pe scaun și privi în jur la marea de fețe care-l priveau cu simpatie și căldură.

– Nu cred că pot, mormăi el.

– Ce? Sigur că poți, sigur că poți. Continuă – așa cum făceai mai devreme, îi spuse Jeff.

– Dar... am spus-o deja, am zis tot ce era de zis.

– Păi, spune tot din nou! Asta vor, prietene. Poți spune orice vrei. Doar vorbește ceva acolo. O să-ți pasăm și niște ascultători în direct, avem parte de niște oameni terminați pe acolo, care înțeleg perfect ce vrei

să spui – şi vor să vorbească cu tine. Poţi s-o faci, Karl – hmm, hmm, hmm. Jules o să stea cu tine, dacă ai nevoie de ajutor. Hai, fii tu însuţi, n-ai nici o regulă de urmat. Fără nici o regulă... Îl îmbrăţişă din nou şi se îndreptă spre ieşire. Karl era complet înmărmurit de frică. Voia să plece acasă. Toate aşteptările astea doar de la el...Toţi oamenii ăştia care se holbau la el. Toţi ciudaţii şi distruşii care aşteptau să vorbească cu el la telefon. Jeff îi făcu cu ochiul. Jules îl bătu pe mână. John îi mai aduse o ceaşcă de cafea. Ceasul arăta că mai avea patruzeci şi nouă de secunde. La naiba. Se simţea atât de singur.

Ceasul bătu ultimele trei secunde. Karl respiră adânc şi îşi ţinu răsuflarea. Îşi drese glasul.

– Ei, începu el. Am fost rugat să vin înapoi în direct. Ha, ha! râse el emoţionat. Se pare că vă place mai mult de mine lovit de soartă decât fericit! Atunci am să încerc să pun spectacolul pe roate şi putem fi trişti împreună, ce ziceţi? Habar n-am cum o să se întâmple asta exact, dar cred că am să mai pun o melodie acum. Cu dedicaţie pentru Siobhan. Pentru noi doi. Îmi aminteşte de vremea când eram la facultate, înainte s-o cunosc, când mă uitam pierdut după ea. Când era doar un vis pentru mine, ceva la care n-aş fi putut să ajung. E una dintre cele mai bune melodii pop din ultimii zece ani. *The La's – There She Goes.*

Toată lumea îi făcu semn că era pe calea cea bună. Karl respiră uşurat. Luă playlistul şi se apucă să mâzgălească pe el şi să-l rescrie. Emisiunea asta avea să-i fie dedicată lui Siobhan. Nu trebuia să urmeze nici o regulă, asta-i spusese Jeff. Nici o regulă. Aşa că avea să ţină tot spectacolul în cinstea lui Siobhan, în cinstea lor, va pune toate melodiile lor, melodiile lor preferate. Se va complace în starea asta. Şi dacă oamenii voiau să-l audă aşa suferind, atunci erau chiar bine-veniţi. Nu-i păsa deloc. Aşa că două ore întregi vorbi despre Siobhan, puse melodii teribil de triste şi muzică dureros de fericită. Preluă telefoane de la ascultători care făcuseră aceeaşi greşeală ca el, unii erau înlăcrimaţi chiar, ascultători care doreau să-l încurajeze. Luă dedicaţii de la ei. Puse melodiile lor triste.

Aşa trecură două ore de pură emoţie, de sinceritate, de omenie. Telefonul suna non-stop, lacrimi de tristeţe, de furie, de chin, de regret şi de amărăciune se auzeau pe fir. Toţi oamenii trişti şi singuratici din Londra ieşeau din carapacele lor emoţionale şi simţeau că fac şi ei parte din rândul lumii. Era îngrozitor de siropos. Incredibil de plicticos. Ca Oprah într-o zi proastă. Dar se părea că asta voia lumea, iar Karl avea nevoie de aşa ceva.

În seara aceea, când Karl plecă acasă, oamenii stăteau la rând pe trotuar, ţineau buchete de flori în mână şi carneţele pentru autografe. Toţi îl aşteptau pe el. Era ciudat, era nebunie curată. „Mulţumesc", îi tot spuneau. „Fruntea sus."

Fete drăguţe încălţate cu cizme cu toc înalt îi dădeau numărul de telefon, bărbaţi palizi, cu cearcăne, îi strângeau mâna. Atmosfera era de-a dreptul bizară. Karl s-a strecurat prin mulţime şi a îngăimat „Mulţumesc" de multe ori, a luat numerele de telefon, a acceptat florile şi a semnat autografe în carneţele, ajungând până la urmă la maşină şi trântind portiera în urma lui.

– Doamne! Ce naiba se întâmplă aici? mormăi.

Nici nu-şi dădea seama că era doar începutul nebuniei. În următoarele câteva zile ajunsese cea mai iubită celebritate din Londra. Apăruse un articol despre el în ziarul *Newsroom South East*, iar pe pagina trei de la *Evening Standard*, o poză cu el lângă articolul despre infidelitate de pe coloana alăturată; în fiecare zi din ce în ce mai mulţi oameni se aşezau în faţa clădirii ALR şi aşteptau să vorbească cu el, să-i mulţumească.

Dar în ceea ce-l privea pe Karl, toată harababura asta era complet ridicolă. Pentru el nu conta; Siobhan nu-l sună deloc.

Rămase acasă la Tom şi la Debbie în seara aceea, şi mai stătu la ei încă una, şi încă una. Nu rezista să se întoarcă în apartamentul gol. Siobhan ştia unde stătea; îi lăsase mesaj mamei ei şi îi dictase numărul de telefon de două ori, ca să se asigure că-l scrisese corect. Nu-l sună nici măcar o dată. Probabil că citise şi ea ziarele, îl ascultase la radio, văzuse ştirile, dar n-o afectase câtuşi de puţin. Oare nu de-aia îşi luase el rolul de mamă

a tuturor răniților din capitală, încât ai fi crezut că dacă tot restul metropolei îi plângea de milă, poate că și ea l-ar căina măcar un pic? Dar pur și simplu nu voia să audă de el.

Așa că trei zile la rând s-a dus la muncă, a venit acasă, s-a îmbătat și a discutat cu Tom și cu Debbie despre Siobhan, a discutat cu ei despre viață, despre cum era să te trezești singur pe lume, fără copii și pierdut pe la treizeci și cinci de ani, după ce presupusese mereu că va fi și el ca toți oamenii de vârsta lui, și s-a întrebat neîncetat unde naiba greșise.

A treia zi, începu să se înfurie. Ce naiba! Sigur fugise cu Rick, nu? Și ea îl trădase, nu? Care-i diferența dintre a te lăsa pe spate și a da voie cuiva să te sărute și a lăsa pe cineva să te reguleze cinci minute? Care dintre faptele astea e mai intimă? Și oare dacă i-ar fi spus despre Cheri, înainte să afle ea singură, l-ar fi iertat? Oare i-ar fi spus: „Karl, ai făcut ceva îngrozitor, dar pentru că mi-ai spus și n-am aflat eu singură, te iert și pot învăța să am din nou încredere în tine"? Sigur că nu. Ar fi reacționat exact la fel. La fel de groaznic, la fel de neiertătoare. Și tot l-ar fi părăsit.

Până la urmă, după emisiunea de joi seara, adică din Ajunul Crăciunului, își luă inima în dinți și se duse acasă, pe Almanac Road.

Stătea pe bancheta din spate a taxiului și privea pe geam în noaptea mohorâtă și întunecată, iar capul îi vuia de frustrare și de tristețe, de pierdere, de furie și de frică năucitoare, teribilă, atât de copleșitoare încât i se strânse inima.

Cheia lui scoase un sunet ciudat în broască. Exact un ecou îndepărtat, ceva din trecut, o umbră de amintire dintr-un vis de mult uitat. Nu observase niciodată zgomotul cheii lui în broască, nu-și dăduse niciodată seama de pocnetul hidraulic pe care-l făcea când se învârtea. Era atât de cunoscut și totuși atât de nou pentru el.

Era frig în apartament. Căldura fusese oprită de cinci zile. Siobhan o ținea mereu la maximum, pretinzând că era mai friguroasă decât alții din cauza circulației. Mereu își dorise să fie un pic mai rece în casă, se plângea

de asta, încerca să deschidă geamurile când nu era ea atentă sau să dea termostatul mai încet. Era aşa de rece acum, încât şi-ar fi dorit să fie teribil de cald, aşa de cald, încât să se topească pereţii...

Strânsese toată dezordinea. În bucătărie erau trei saci uriaşi de gunoi plini cu cioburi de la discurile lui, iar pomul de Crăciun era sprijinit de uşa de la scara de incendiu, gol şi demn de milă; rămăşiţele decoraţiilor de brad erau băgate într-o pungă de plastic lângă şemineu. Luase toate lucrurile drăguţe care făcuseră din apartament căminul lor: vazele, ceasurile, covoraşul. Era curat lună. Toate erau la locul lor. Mirosea a lac de mobilă şi a soluţie de curăţat geamurile. Era înfiorător.

Îşi dori să iasă pe uşă din clipa când pusese piciorul în apartament. Coşuleţul de nuiele vechi şi ponosit al lui Rosanne nu mai era în faţa uşii de la dormitor şi nu se mai vedea nici urmă de lesă în cuiul de pe hol. Apartamentul era rece şi pustiu, şi domnea tăcerea.

Karl se aşeză cu greu pe canapea, canapeaua lor. Unde stătuse şi ea cu şase seri înainte şi-i spusese că s-a terminat între ei. Unde îngenunchease lângă ea, cuprinzându-i picioarele în braţe şi implorând-o să rămână cu el. Îşi lăsă capul în mâini şi îngădui liniştii şi singurătăţii din apartament să-l cuprindă. Îşi dădu seama, pentru prima oară de când îl părăsise, că nu se va mai întoarce la el. Nu era doar o ceartă trecătoare; se terminase. Nu se mai întorcea acasă.

Pentru prima oară în viaţă, Karl era singur.

capitolul 26

Cheri îl văzuse venind acasă în Ajunul Crăciunului, cu două luni în urmă. Era prima oară când trecea pe acasă după emisiunea aia de la radio. Stătea la geam îmbrăcată în halatul ei alb şi pufos şi îl privea; părea gri, monoton şi plicticos, nu semăna deloc cu Karl cel vesel şi tehnicolor pe care şi-l amintea. Îl văzu cum băga cheia în broască şi cum faţa i se schimonosi de durere când deschise încet uşa...

Îşi putea închipui foarte bine ce simţea, bineînţeles că putea, toată ţara ştia ce simţea, pentru numele lui Dumnezeu. Era faimos acum – ceea ce era al naibii de tipic pentru el. Când l-a cunoscut nu era decât un mărunt instructor de dans. Apoi îl părăsise, şi acum, din cauza aventurii lor, datorită ei era celebru, apărea în toate ziarele, faţa lui era prin toate revistele de bârfe mondene şi talk-show-uri. Ba chiar fusese intervievat – asta o făcea pe Cheri să-i fiarbă sângele în vene – de Richard şi Judy. Richard şi Judy! Mai întâi, toată Londra fusese copleşită de el, înnebunită, fermecată, căzuse la picioarele lui în adoraţie, şi acum, colac peste pupăză, întreaga ţară, toţi morţi după Karl Kasparov? Bietul Karl Kasparov!

Ete na! Bietul Karl Kasparov, îşi zicea Cheri în sinea ei. Bietul Karl, care i-o trăsese regulat şi feroce pe scaunul ăla de la Sol y Sombra. Bietul Karl care mângâiase şi linsese fiecare centimetru, fiecare colţişor, fiecare ungher moale, suplu şi încântător al corpului ei ferm şi copt, oftând, mormăind şi opintindu-se ca un animal, cu o pasiune nedisimulată. Bietul Karl care o minţise, o înşelase şi o păcălise pe femeia căreia îi declara în public iubirea eternă. Lui Cheri nu prea-i era milă de el.

OK, se chinuise ceva cu el. Fusese mai greu de prins decât alţii. De fapt, fusese chiar cea mai mare cucerire a ei. Îl dorise pentru că era de neatins, pentru că în fiecare sâmbătă dimineaţa se uita pe geam şi îi vedea pe Karl, pe Siobhan şi pe căţeluşul lor drăgălaş cum se întorceau de la cumpărături încărcaţi cu pungi pline ochi, şi de obicei râdeau şi discutau despre lucruri extrem de domestice, despre prieteni comuni şi despre planurile lor pentru zilele următoare, iar el o apuca relaxat pe după umeri şi o privea drept în ochi, de parcă era singura femeie din lume, de parcă nu era grasă cât o vacă, de parcă asta chiar nu conta pentru el. Karl habar n-avea ce pierde. Era un bărbat chipeş. Părul şi favoriţii îi erau un pic ridicoli şi unele dintre cămăşile lui erau cam prea ţipătoare, dar se vedea clar că era bine făcut; avea un gât solid, umeri laţi, un fund apetisant, pus în valoare de pantalonii mai strâmţi decât se poartă, cu părul lui minunat, negru şi des, lucind a gel. Se dădea în vânt

după accentul lui irlandez, îl găsise întotdeauna irezistibil. Putea mai mult decât atât, hotărî ea. Avea nevoie de ceva sau de cineva care să-i deschidă ochii.

Îi făcea un serviciu, la urma urmei.

La început îi fusese tare greu să-i atragă atenţia. „Haide", ar fi vrut să-i strige, „haide, vino să vezi cum arată o femeie adevărată, să vezi ce-ai pierdut, mă poţi avea, sunt a ta. Jur că n-o să mai priveşti niciodată în urmă, n-o să mai fii niciodată fericit cu o femeie grasă de-acum încolo." Dar n-avea nici un efect asupra lui. El o privea, îi zâmbea, îi dădea bună ziua când trecea pe lângă ea la intrarea în bloc sau pe stradă, dar n-o observa cu adevărat. Şi cu cât mai tare nu-i dădea atenţie, cu atât mai abitir voia ea să-l seducă. Aproape că devenise o obsesie pentru ea să decidă ce să poarte dimineaţa, să pândească uşa de jos când se trântea cu zgomot şi să se asigure că drumurile lor se întâlneau măcar o dată pe zi. Odată îl urmărise pentru că se întreba oare ce făcea el la ora şase seara, îmbrăcat într-una dintre cămăşile lui hawaiiene şi în pantalonii cu pense; descoperi că preda cursuri de dans. În sfârşit o legătură, o cale spre inima lui. Ştia să danseze jive, o învăţase tatăl ei când era mai mică. Aşteptă până se termină cursul, apoi îl urmări din nou până acasă, dădu „accidental" nas în nas cu el la uşa de la intrare şi manevră conversaţia în aşa fel încât primi o invitaţie la următoarea oră de dans.

Dar chiar şi aşa i-a fost greu. Venea în fiecare marţi şi se chinuia să-şi trezească fiecare strop de pasiune în paşii ăia de dans infantili, asigurându-se mereu că era partenera lui Karl, că fiecare mişcare a ei emana „sex"; îl privea provocator, îl ademenea cu mişcări lascive din coapse şi zâmbea, zâmbea mereu. Şi tot nimic. El îi complimenta talentul la dans, îşi exprima recunoştinţa că avea şi el o parteneră bună, care ştia perfect ce înseamnă cerocul, îi făcea cinste cu o bere după curs şi apoi o conducea acasă. Dar nu se întâmpla nimic. Mereu zicea că Siobhan a făcut asta, Siobhan a făcut ailaltă, turuia întruna despre ea şi, până la urmă, înţelese că dacă-l voia pe Karl trebuia să-l ia cu mâna ei. Aşa şi făcu. Dar se plictisi repede de el.

Iar acum era celebru – celebru și bogat. Și cu meritele ei cum rămânea? Cu laurii ei? Unde ar fi ajuns Karl dacă nu l-ar fi ajutat ea? Ar fi rămas un DJ modest și anonim la un post de radio local.

Nu era corect. Toată viața ei Cheri își dorise să devină celebră, visase să fie prim-balerină până când se înălțase brusc la un metru optzeci și își dăduse seama că n-avea cum să devină următoarea Margot Fonteyn, nu avea să fie răsfățată cu trandafiri și curtată de miliardari. Iar în ceea ce o privea, creșterea ei nedorită era singurul motiv pentru care cățeaua de Darcey Bussell reușise în viață; ea trebuia să fie în locul ei.

Nu era drept deloc că acest Karl ajunsese cunoscut, și ea nu, că ea nu primea nici o atenție, că era prinsă mereu în rolul figurantei din fundal la toate musicalurile din teatrele de mâna a doua din Londra, în vreme ce Karl se distra cu celebritățile prin oraș. Avea douăzeci și șase de ani și era frumoasă și talentată, dar nu va putea rămâne așa pentru tot restul vieții – într-o bună zi avea să fie prea târziu pentru ea; va fi deja bătrână și urâtă, și șansele ei se vor spulbera cu totul.

Cu cât se gândea mai mult la Karl și la faima lui neașteptată, cu atât mai tare îi venea să-și asume rolul ei în toată povestea. Ea era totuși femeia la care toată lumea se referea când îl intervievau pe Karl, în articolele din ziar era chiar „femeia de unică folosință". Într-un fel sau altul era deja cunoscută – cunoscută drept curva împuțită venită din iad să strice căsnicii.

Și apoi, într-o bună zi, săptămâna trecută, avusese o revelație incredibilă. Se uita la televizor la o emisiune despre o femeie care regreta rolul pe care-l jucase distrugând o relație, așa că urzise un plan secret și reușise să-i împace. Și ea ar putea face asta. Sigur că ar putea. Și atunci, ar fi superfaimoasă. Faimoasă pentru că făcuse ceva bun, nu pentru că era o curvă împuțită, ci pentru că îi împăcase pe Karl și pe Siobhan. Ar fi eroină și toată lumea ar iubi-o. Deja își închipuia și cum ar suna poveștile din ziar: „Frumusețea de fată 90–60–90, Cheri, spune că nu mai suporta vinovăția: «N-am vrut să rănesc pe nimeni», a declarat ea azi din duplexul ei din

Battersea. «Mă simţeam atât de singură. Iar acum nu-mi doresc decât să-i văd fericiţi pe Siobhan şi pe Karl.»" Cheri ştia prea bine cum funcţiona toată presa – un DJ copleşit de durere care-şi vărsa amarul în direct la radio era o publicitate foarte, foarte bună; fosta iubită anonimă care venea să-i aline suferinţa era mană cerească pentru jurnalişti.

Cheri simţi un fior fin de entuziasm pe şira spinării – s-ar putea chiar să meargă! Nu trebuia decât să se gândească la organizare. Oare unde era Siobhan? Oare cum putea să dea de ea? S-o convingă că-i voia binele. Îşi dădea bine seama, asta însemna să joace rolul „fetei drăguţe", dar credea că se va descurca.

Cheri dădu drumul perdelei şi se aşeză pe canapea cu o cană de ceai de mentă într-o mână şi cu o sticluţă de ojă de culoarea stridiei în cealaltă. Avea nevoie de timp de gândire.

Siobhan fusese complet distrusă când se despărţise de Karl, când îşi dăduse seama de toate implicaţiile întâmplării. Se terminase, ea şi Karl nu mai existau şi, în prima săptămână, nu făcuse nimic altceva decât s-o strângă pe Rosanne în braţe şi să plângă cu capul îngropat în blana ei mătăsoasă. Karl o tot suna, iar ea refuza să-i răspundă, chiar dacă o părticică din ea era complet disperată să-i audă vocea blândă, să-l consoleze. Ascultase emisiunea lui de la radio şi ascultase toate cântecele pe care le dădea pe post pentru ea, stătea şi îşi strângea genunchii la piept în vechiul ei dormitor, în timp ce Karl împărtăşea cele mai intime momente din viaţa lor împreună cu jumătate din populaţia Londrei. Vorbise cu vocea lui de la radio, sperând că-i va răspunde, şi când el nu-i răspundea, plângea iar şi iar.

Mama ei încercase să vorbească raţional cu ea, s-o convingă să-i răspundă lui Karl la telefon. „A făcut şi el o greşeală, scumpo, băiatul ăla chiar te iubeşte, ştii prea bine asta, de ce nu-i mai dai o şansă?" spunea ea.

Siobhan ştia că parte din dorinţa mamei ei de-a o vedea împăcată cu Karl era frica instinctivă, maternă, ca nu cumva fiica ei să rămână de căruţă, dat fiind

că avea deja treizeci și șase de ani și Karl putea fi ultima ei șansă, dar mai știa și că mama ei vorbea cât se poate de rațional. După ce se mai potoli oroarea de a descoperi secretul teribil al lui Karl și rămase singură în vechiul dormitor din casa mamei ei din Potters Bar, își dădu seama că ar trebui să-l ierte pe Karl, că probabil ar putea învăța să aibă din nou încredere în el, că o iubea cât merita ea de mult, că ei împreună puteau repara relația și puteau trăi o viață fericită până la adânci bătrâneți în apartamentul lor din Battersea. Dar ceva o împiedica să pună în aplicare gândurile de genul ăsta, ceva o oprea să-i răspundă la telefon, să-și facă bagajele și să se ducă înapoi la apartament și să spună: „Dragule, m-am întors".

Era urmărită, bântuită de imagini cu Karl gol-pușcă și transpirat, penetrând-o pe Cheri în toate pozițiile. De fiecare dată când închidea ochii își închipuia fundul lui Karl, cu fesele încordate sau relaxate, tremurând, legănându-se în timp ce i-o trăgea lui Cheri, din ce în ce mai adânc, mai tare și mai repede. Îi venea rău de la imaginile astea. O dezgustau și, oricât se chinuia, nu reușea să și le alunge din cap. Îi zăboveau în minte cât era ziua de lungă, erau legate de gândurile ei la Karl, îi dejucau fiecare încercare de a se purta ca un adult în situația asta. Era ca și cum cineva vărsase o călimară cu cerneală peste toate amintirile ei minunate cu Karl și cu viața lor împreună.

Așa că nu sună și nu se întoarse la el, rămase în camera ei din Potters Bar, devenind din ce în ce mai nefericită, așteptând. Mai târziu, când se gândise la asta, i se părea că aștepta precum prințesa închisă în turn să vină Karl s-o salveze. Dar el nu veni. Era în stare să vorbească cu jumătate din populația Londrei despre ei doi și despre relația lor, încerca să vorbească cu ea la telefon în fiecare seară. Dar nu veni s-o salveze.

Apoi, într-o seară de duminică, la sfârșitul lunii ianuarie, ridică receptorul de la telefonul de pe holul din casa mamei ei și-l sună pe Rick. Făcuse asta pe nepusă masă. Nici nu se gândise bine înainte, ca nu cumva să apuce să se emoționeze prea tare, pur și simplu ridică

receptorul şi formă numărul. Îşi dădu seama mai târziu că avea nevoie de nişte îmbărbătare, de un pic de respect de sine. Încrederea în sine îi ajunsese la cote mai scăzute ca niciodată şi singurul lucru care mai reuşea s-o înveselească era amintirea nopţii aceleia petrecute în Scoţia şi felul cum o privise Rick, o atinsese, o făcuse să se simtă dorită.

Ea şi Rick discutară vreo jumătate de oră despre cât de frig era, despre cât de urât era în zona Potters Bar, despre Crăciun şi Anul Nou, despre prieteni, Fulham şi mâncăruri. Era o conversaţie normală, plină de prostioare şi de lucruri fără rost, dar caldă şi plină de cuvinte de prietenie nespuse plutind în aer şi de blândeţe. După ce închise telefonul, Siobhan se simţi mai bine decât în toate săptămânile lungi de aşteptare.

Mai vorbiră la telefon de vreo câteva ori, apoi, într-o zi pe la jumătatea lui februarie, Rick sugeră să o scoată din Potters Bar, să iasă o noapte cu el în Fulham; avea s-o ducă la Blue Elephant pentru că îi zisese în treacăt că e restaurantul ei preferat, şi putea să doarmă la el peste noapte, în camera de oaspeţi, desigur.

Nu păruse o întâlnire când îi propusese asta, doar o invitaţie între prieteni, un prieten care era îngrijorat că amica lui va muri de plictiseală dacă mai stătea mult în casă. Trecuse pe la ea la un ceai doar şi o fermecase pe mama lui Siobhan. „Ce tânăr simpatic“, exclamase ea cu o voce de fetişcană, „şi mai e şi chipeş pe deasupra. Şi a venit din Fulham până la Potters Bar să te ia. Nu mulţi bărbaţi ar face aşa ceva.“

Rick fusese de-a dreptul încântat de cât de mult slăbise Siobhan – şi chiar aşa şi era; nu putea mânca atunci când era tristă şi slăbise până ajunsese la măsura 40.

– Sigur, nu vreau să spun că înainte nu erai superbă! zâmbi el vesel.

În maşină nu vorbiră aşa de mult până la Londra, doar ascultară muzică şi îşi zâmbiră unul altuia.

– Ce mă bucur să te văd, tot repeta Rick, ce mult mă bucur!

Iar Siobhan îi zâmbise şi îi spusese că se bucura şi ea să-l vadă. Ceea ce era perfect adevărat. Minunat, de fapt.

Şi el o luă de mână şi o strânse, îi zâmbi cu gura până la urechi, apoi zâmbi în sinea lui.

Acum, privind în urmă, Siobhan îşi dădea seama că fusese chiar ciudat. Până la urmă nu se cunoşteau aşa de bine, se mai văzuseră doar o singură dată, dar fusese atâta căldură între ei, încât parcă erau prieteni de când lumea. Era atât de comod să stai pe scaunul din dreapta şoferului în noul BMW al lui Rick şi să nu vorbeşti deloc, doar să asculţi muzică şi să zâmbeşti. Se simţeau de parcă ştiau că vor avea tot timpul din lume să vorbească, iar ăsta era doar începutul.

Rick parcă maşina în faţa casei lui şi apoi o apucară pe Fulham Broadway către Blue Elephant, mergând îmbrăţişaţi pe stradă şi foarte, foarte agale, ca doi tineri îndrăgostiţi. E foarte uşor să-ţi dai seama cât de proaspătă e o relaţie din viteza cu care merg cei doi pe stradă. Siobhan şi Karl ajunseseră de mult la trapul domol al unui cuplu bine sudat, scopul plimbării lor fiind acela de a ajunge de la punctul A la punctul B, şi nu de a folosi prilejul ca să petreacă mai mult timp împreună.

Dar chiar şi aşa, orice străin de pe stradă ar fi presupus că tocmai se combinaseră şi treceau prin primele chinuri ale dragostei, însă nu şi în ceea ce-o privea pe Siobhan, ea nu ieşise la o întâlnire. Era încă foarte rănită şi deznădăjduită, şi însăşi ideea unei întâlniri era greu de suportat, darămite să-şi găsească o nouă relaţie. Se bucura de prezenţa lui Rick mai mult decât şi-ar fi putut închipui, dar încă mai era îndrăgostită de Karl.

Tocmai de aceea, după ce chelneriţa thailandeză le luă comanda şi meniurile din faţă, îl întrebă pe Rick:

– Şi Karl ce mai face?

Rick ridică din umeri jucăuş.

–Tu să-mi spui.

– Ce? N-ai mai vorbit cu el?

Rick dădu din cap că nu.

– Pe bune?

– Sigur că nu. Crede că e vina mea, nu?

– Pentru ce? Siobhan nu mai înţelegea nimic.

– Pentru felul cum ai aflat despre aventură. Pentru că eu i-am dat casetofonul ăla.

– Ce? Doamne, ce penibil! Cât de nedrept. Nu tu l-ai făcut să-l ia acasă, nu tu m-ai pus să-l pornesc şi, mai ales, nu tu l-ai pus să se combine cu târfa aia! Siobhan se uită în jur şi-şi dădu seama că începuse să urle de enervare. Îmi pare rău. Mă doare prea tare... zise ea. Apoi izbucni în plâns.

Rick îi dădu un şerveţel, glumi cu ea, o făcu să zâmbească printre lacrimi. Comandă şampanie, apoi discutară toată seara despre Karl, despre Tamsin, despre dragoste, despre viaţă, despre tot ce le trecea prin cap. Era prima ocazie să vorbească despre adevăratele ei sentimente, să pună dezgustul pe care-l simţea în legătură cu Karl şi cu Cheri în cuvinte. Nici una dintre prietenele ei nu era singură, şi mai erau şi prietene cu Karl pe deasupra. Nu voia să le pună într-o situaţie neplăcută pe nici una dintre ele. Dar cu Rick era altfel. Rick însuşi era altfel.

– OK, zise Rick când plecară din restaurant după trei ore şi două sticle de şampanie, am făcut destulă terapie pe ziua de azi. Acum trebuie să te mai şi distrezi. Trebuie să bei şi mai multă şampanie şi să te îmbeţi mangă.

– Vai, Rick, chiar nu ştiu dacă ar fi bine, doar ştii ce s-a întâmplat ultima oară când am băut şampanie cu tine, râse ea.

Amândoi se hlizirä de mama focului, dar Rick se întoarse şi o luă pe Siobhan de mână, o privi drept în ochi şi îi zise:

– Siobhan, ştii ce simt pentru tine. Şi sincer să spun, nu s-a schimbat nimic între timp. Tot cred că eşti cea mai grozavă femeie din lume. Eşti... eşti... ştii. Dar în clipa asta nu ai nevoie de aşa ceva de la mine. Ai nevoie de un prieten. Şi vreau foarte mult să fiu prieten cu tine. Ha, ha! Am să fiu prietena ta dacă vrei! Pot face şi asta!

– Ce? râse Siobhan.

– Da! Hai, vino! Mergem înapoi la mine, dăm pe gât nişte Bacardi Breezes, ne gătim frumos şi apoi mergem în club şi facem concurs cine agaţă cel mai urât om de-acolo, apoi ne întoarcem acasă, ne îmbrăcăm în haine de casă şi ne plângem de bărbaţi la o ceaşcă de cafea decofeinizată! O să fie super!

Așa și făcură. Rick puse un CD cu Boyzone, dădură pe gât câteva Breezes în culori țipătoare și dansară împreună prin apartamentul lui, pregătindu-se să iasă în oraș, în timp ce Rick se maimuțărea teribil:

– Ce zici? Pantalonii ăștia îmi fac curul mare? Pantaloni cu buzunare bej sau kaki – sau nu se potrivesc cu părul?

Luară un taxi și ajunseră într-un club de prost gust, undeva lângă New King's Road, care era ticsit cu tineri străini, australieni și sud-africani, iar Rick comandă la bar șprițuri cu vin alb.

– Mmm, exclamă el, n-am mai băut din astea, sunt chiar bune.

Dansară ore întregi pe Oasis, Counting Crows și REM, vorbiră verzi și uscate și observară pe toată lumea de pe ringul de dans.

– Îl vezi pe tipu' ăla de-acolo? Se uită la tine, zise Rick.

– Care dintre ei?

– Ăla înalt, cu tricou alb și păr castaniu.

– Nu-i adevărat, nu te mai prosti.

– Ba da, uite, nici nu-și poate lua ochii de la tine. Vrei să mă duc și să-i zic ceva?

– Nu! Să nu cumva să îndrăznești, te rog, nu! spuse Siobhan și-l apucă de mână.

Dar era prea târziu, Rick traversa deja ringul de dans. Siobhan se întoarse cu fața în altă parte și nu se clinti din locul unde era, în speranța că dalele de plastic care clipeau în ritmul muzicii se vor deschide și o vor înghiți cu totul. Peste câteva minute simți mâna lui Rick cum o bătea pe umăr.

– Îl cheamă Mike, e american, e student la Politehnică, are nouăsprezece ani și crede că ești trăsnet.

– Haide, nu te mai prosti!

– Dar nu mă prostesc. Uite, îți face cu mâna!

Și chiar așa era – îi făcea cu mâna. Siobhan îi făcu și ea cu mâna, nesigură, apoi se întoarse.

– Nu te duci să vorbești cu el?

– Nici nu mă gândesc!

– Haide, du-te!

– Nu. Serios. N-aş putea. Chiar n-aş putea. Şi nici nu-mi place de el.

– Ce? Cum să nu-ţi placă de el? Uită-te şi tu. E chipeş, e deştept şi n-are decât nouăsprezece ani!

– Exact! Ce-aş avea eu în comun cu cineva care n-a văzut niciodată un televizor alb-negru, care n-a avut niciodată un disc de vinil şi care îşi închipuie că programul TV de noapte este un dar de la Dumnezeu?

Amândoi izbucniră în hohote de râs isterice şi Rick n-o mai bătu la cap.

– Aproape corect, exclamă el, aproape corect.

Când se întoarseră la el în apartament, pe la ora trei noaptea, după ce mai dăduseră pe gât cinci şpriţuri fiecare şi sporovăiseră cu o groază de oameni suficient de tineri încât să le fie copii, fiecare primise câte două numere de telefon şi Rick fusese gonit din toaleta femeilor de două ori, iar Siobhan râdea atât de tare că de-abia mai putea respira.

– Doamne, Rick, eşti cea mai bună prietenă din lume! Siobhan nu se mai distrase aşa de bine de când stătea la Brighton, înainte să-l cunoască pe Karl. Ea şi Karl se mutaseră la Londra şi, pentru că nu lucrase niciodată într-un birou, nu avusese parte de astfel de „prietene", doar de cupluri de prieteni. Şi chiar dacă seara aceea fusese o glumă, o prefăcătorie, îşi făcuse o idee despre ce pierduse în ultimii cincisprezece ani. Distracţie. Spontaneitate. Prosteală. Fusese minunat.

– Te simţi mai veselă acum? o întrebase el pasându-i o ceaşcă de cafea şi aşezându-se lângă ea pe canapea, îmbrăcat în halat de casă.

– Păi, ia să vedem! Am fost scoasă la cină la restaurantul meu preferat, am băut şampanie, vodcă, şpriţ, am fost dorită de un american de nouăsprezece ani, de un sud-african de douăzeci de ani şi de un estonian de douăzeci şi doi de ani, am dansat cât m-au ţinut picioarele timp de trei ore, am mers prin ploaie până acasă fredonând, şi acum stau înfăşurată într-un halat comod şi călduros, pe o canapea moale, într-un apartament frumos şi beau cafea columbiană veritabilă. Da, cred că sunt un pic mai fericită acum.

– Mă bucur c-am fost de ajutor, zise el.

Apoi se lăsă un moment de tăcere între ei şi se uitară amândoi în jos la cănile lor de cafea, simţind că mai trebuia spus ceva foarte important şi că momentul acesta era special. Siobhan fu prima care îşi ridică privirea şi tresări la vederea ochilor lui albaştri, a pielii lui fine, a expresiei sincere de pe faţa lui, a gurii lui blânde şi a căldurii emanate de zâmbetul lui.

– Vai, Rick, cine eşti tu de fapt? Mereu pari să fii în momentul potrivit la locul potrivit, spunându-mi lucrurile potrivite. Şi mă faci să mă simt mult mai bine, exact cum aş vrea să mă simt de fapt, zise ea şi se uită adânc în ochii lui. Spune drept, eşti cumva înger?

El zâmbi şi puse ceaşca jos, luând-o pe Siobhan de mână.

– Nu, nu, zise el. Nu sunt înger. Apoi se apropiară unul de altul peste damascul ivoriu al canapelei şi se prinseră într-o îmbrăţişare caldă şi profundă.

Ea îl strânse la piept şi îşi sprijini capul de al lui, adulmecându-i pe îndelete aroma de ierburi a gelului, mireasma de fructe a şamponului, mirosul pătrunzător al scalpului şi, dincolo de toate astea, notele lui definitorii care nu puteau fi descrise în cuvinte – mirosul lui personal. Îi pătrundea prin nări, până în fundul gâtului, şi îi coborau spre inimă. Respiră adânc şi îl strânse mai tare.

Siobhan chiar nu avusese de gând să se îndrăgostească de Rick. Credea că încă mai trebuia să scape de dragostea pentru Karl. Şi poate chiar aşa şi era. Dar nu era în stare să-şi controleze sentimentele care o copleşeau ca un uragan magic de fiecare dată când era cu el. O făcea să se simtă specială, aşa cum îi spusese Karl mereu că era, o făcea să se simtă frumoasă şi sigură, să se simtă o femeie nouă, ca scoasă din cutie.

Chiar simţea că Rick era un înger. Erau doi îngeri împreună, şi ea nu mai fusese aşa de fericită şi de calmă în viaţa ei ca în ultima lună de când devenise iubita lui Rick. Mai bine de atât nu se putea.

Într-o bună zi, nu ştia când va fi asta, va trebui să-i spună şi lui Karl...

capitolul 27

Ziarul *Evening Standard*, 27 februarie 1997

A renăscut o stea

În lumea noastră înşelătoare şi obsedată de mode inutile, unde faima, părerile şi favorurile sunt trecătoare şi atât de dependente de metehnele mass-media şi de trepăduşii ei autoproclamaţi (mă număr şi eu printre membrii acestei confrerii neplăcute), e surprinzător de plăcut să descoperi, din când în când, un talent care este cu totul şi cu totul indiscutabil, atât de prodigios şi incredibil de strălucit, încât poate ţine piept chiar şi unei lovituri şfichiuitoare, izvorâte chiar şi din cea mai aprigă tastatură a criticilor răuvoitori. Mă înclin în faţa unui asemenea talent.

Numele de pe invitaţia la vernisaj îmi părea cunoscut. Ralph McLeary. Aceia dintre voi care sunteţi înzestraţi cu memorie de elefant s-ar putea să-l recunoaşteţi pe artist – eu însă nu-mi aduceam aminte de el. Conferinţa de presă din timpul expoziţiei mi-a umplut golul din memorie. Ralph McLeary a fost un elev strălucit al Colegiului Regal de Artă prin 1986, chiar eu se pare că l-am descris în această rubrică foarte entuziast, aproape ruşinos de entuziast, drept „un tânăr care are o relaţie incestuoasă cu mediul său, un tânăr care a creat la frageda vârstă de doar douăzeci şi unu de ani lucrări în ulei pe pânză de o asemenea anvergură şi importanţă, de o asemenea maturitate precoce, încât mă simt obligat să folosesc cuvântul «geniu» pentru a-l descrie". N-am fost singurul entuziast pe vremea aceea. Toată presa vuia de talentul lui. Mi-am amintit subit toate astea.

Şi totuşi, nu-mi aminteam deloc lucrările lui, nici măcar o tuşă de culoare sau o formă; detaliul acela îmi fusese şters din biata mea memorie bătrână şi oropsită de către mulţimea de pictori tineri care se perindă prin faţa ochilor mei

pierduţi în ultimii ani, artişti pentru a căror muncă sunt obligat prin contract să găsesc cuvinte în fiecare zi, pentru a le descrie.

Sunt, din păcate, un bătrân neajutorat, sufletul îmi este amăgit imediat de o pânză frumoasă şi de plăcerea complezentă de a-mi vedea propriile cuvinte tipărite. Dar, asemenea soţiei abandonate care-şi face intrarea triumfală – după ce-şi făcuse datoria ani de-a rândul şi fusese părăsită pentru un model mai tânăr, ai cărui nuri pălesc degrabă, mai slabă, mai veselă, mai încrezătoare şi strălucind de frumuseţe interioară, Ralph McLeary a reapărut ca să ne bată obrazul pentru faptele noastre. Vernisajul lui, expus la galeria din Notting Hill a fostului său mentor Philippe Dauvignon, ne aduce aminte că arta nu cade victimă sau n-ar trebui să cadă victimă aceloraşi vicii şi capricii ca lumea mult mai influenţabilă şi mai schimbătoare a modei, a filmului sau a muzicii, că un geniu adevărat poate supravieţui în mod foarte fericit, iar în cazul lui McLeary, poate înflori şi fără atenţiile măgulitoare ale vreunui lingău decrepit de pe Fleet Street.

Acestea sunt primele lucrări ale lui McLeary după cinci ani de absenţă şi mă trezesc aici cu degete tremurânde deasupra tastaturii, chinuindu-mă să nu mai bolborosesc admirativ încă o dată în stilul unui bătrân lasciv. Mă voi abţine.

Opera lui McLeary s-a maturizat extrem de mulţumitor, tuşele violente şi anarhiste ale pânzelor din anii precedenţi fiind înlocuite de un realism blând şi aproape romantic, într-o serie de portrete de o frumuseţe tulburătoare şi de o elocvenţă ce te bântuie. Poate că McLeary cel de demult suferea de o adolescenţă târzie şi problematică, dar McLeary de-acum e deja matur, poartă cămăşi călcate, are o tunsoare normală şi, în mod sigur, se poartă frumos cu părinţii lui. Cu atât mai bine. În ziua de azi, când suntem invadaţi de vase de toaletă, de batoane de ciocolată şi de animale schiloade care trec drept artă, un om bătrân ca mine se bucură nespus să vadă o serie de tablouri care comunică atât de tradiţional şi cu atâta frumuseţe despre noţiuni simple precum dragostea,

bucuria, lumina și întunericul. Gata, nu mai suflu nici o vorbă...

Spatele lui Ralph era complet distrus, îl dureau umerii, mâinile parcă îi erau cuprinse de artrită. Îi curgea nasul, îl durea în gât, sinusurile păreau înfundate cu cârlige de pescuit. Hainele îi atârnau pe trupul emaciat și schilod ca niște piei năpârlite, ca la sperietorile de ciori, orbitele lui cenușii aveau cearcăne vineții în jur, nu se mai tunsese de aproape două luni și părul îi era gras și strâns în smocuri pline de sebum, vopsea și praf. Arăta ceva de speriat, dar nu-i păsa. Avea o misiune. Nu mai dormise bine de la Crăciun încoace, nu mai ieșise să mănânce în oraș, nu se mai atinsese de băutură, nu-și mai văzuse prietenii, nu se mai uitase la televizor, nu se mai dusese la cumpărături, nu mai făcuse dragoste, nici baie, nu mai citise ziarele, nu mai stătuse pe canapea, absolut nimic. În ultimele două luni, picta și fuma. Picta și fuma. Picta și fuma.

Supraviețuise cu plăcinte Ginster's, sendvișuri cu gust de cauciuc și burgeri făcuți la microunde de la benzinăria Esso de după colț, de pe Cable Street. Viața lui socială era compusă doar din jointul ocazional împărțit cu Murray, paznicul clădirii.

O saltea împuțită de burete, acoperită cu un cearșaf vechi folosit împotriva prafului, îi servea drept pat, niște tricouri așezate unul peste altul îi serveau drept pernă. Treningul lui vechi și pătat cu vopsea era distracția lui, iar sexul însemna doar câte-o labă tristă ocazională.

Pictura și țigările țineau loc de tot restul.

Ducea o viață limitată și incomodă. Rece, întunecată, singuratică și nesănătoasă. Zăcea pe saltea toată noaptea și asculta șuieratul vântului printre crăpăturile din cadrul geamurilor, foșnetul șobolanilor prin fața ușii, zumzetul neîncetat al mașinilor care treceau pe cele patru benzi de pe Cable Street. Se trezea în fiecare dimineață la cinci, se spăla la toaletele de pe hol, picta, trecea pe la benzinărie, mânca ceva, iar picta, picta, picta, se culca la miezul nopții, la unu noaptea, la două noaptea, apoi se trezea și o lua de la capăt.

Era prolific. Pro-li-fic. După atâţia ani sterili şi de blocaj, era de neoprit. Îl sunase pe Philippe, care venise în vizită pe la el în primele două săptămâni şi îi văzuse lucrările, apoi îi scrise imediat un cec în valoare de cinci sute de lire, pe care Ralph îl depusese la bancă şi cheltuise banii pe pânze şi pe vopsele.

În fiecare zi pe lângă pereţii atelierului se înşirau tot mai multe picturi - douăzeci şi unu de tablouri, mari şi mici, portrete şi naturi moarte. Douăzeci şi unu de picturi în şaizeci şi patru de zile. Era o mare realizare. Philippe spunea că nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Dar ceea ce nu-i explicase Ralph lui Philippe, pentru că suna aşa de tâmpit, era faptul că sursa lui de inspiraţie fusese, în mod bizar, un DJ, un DJ pe nume Karl Kasparov.

Ralph dăduse într-o după-amiază pe ALR, din greşeală. Nu prea-i plăceau emisiunile de radio comerciale pentru că erau pline de tot felul de reclame şi de DJ fără minte. Dar îi plăcuse o inflexiune din vocea cu accent irlandez a DJ-ului şi atunci înţelesese despre ce vorbea el acolo - despre dragoste pierdută - şi fusese gata-gata să izbucnească în lacrimi de simpatie pentru el. Părea un tip aşa de cumsecade, şi sinceritatea lui era dezarmantă. Apoi văzuse o poză cu el într-o revistă ieftină la benzinărie şi îşi dădu seama cine era de fapt. Era tipul care locuia în apartamentul de deasupra, pe Almanac Road, cel cu părul tuns în stil Elvis şi cockerul spaniel, şi prietena cea grasă, tipul căruia îi dădea mereu bună ziua în grabă, fără să vorbească vreodată cu el...

Începu să-i asculte emisiunea în fiecare zi, împreună cu restul Londrei, doar ca să se asigure că era bine, să afle cum se mai simţea bietul de el. Şi apoi descoperi că amărăciunea lui Karl îi alimenta propria amărăciune, îl motiva, îl inspira. Aşa rupt de lume, de realitate şi de sursa propriei nefericiri cum era, Ralph avea nevoie de Karl să-i aducă aminte cum ajunsese aici în primul şi în primul rând. Ora trei şi jumătate era punctul culminant al zilei sale, clipa când simţea şi el ceva, când se simţea om. Îi era foarte recunoscător lui Karl

Kasparov. Nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat, dar se simţea de parcă stătea de vorbă cu un prieten vechi, un prieten vechi şi bun. După ce avea să termine aici, îşi jurase solemn că o să-i dea tipului ăstuia ceva de băut; de fapt, o să-i dea mult de băut.

Ralph se dădu câţiva paşi înapoi, cu ţigara aprinsă între degete, sprijinindu-se de perete cu spatele lui anchilozat şi cu genunchii la piept. Trăgea tare din ţigara Marlboro şi sufla un nor de fum alb dens în văzduh. Terminase. Nu mai putea să tragă nici măcar o tuşă de culoare, chiar dacă ar fi vrut. Colecţia lui era completă, şi el era mulţumit. Se uită în jur prin studio şi respiră uşurat. Dar apoi simţi un fior de tristeţe.

Doamne, ce dor îi era de Jem. Îi era nespus de dor de Jem. De-abia aştepta să ajungă înapoi acasă.

Reuşise să mai stea două zile pe Almanac Road, chinuindu-se să pară cât mai normal după curry-ul cel dezastruos din Bayswater, două zile în care se ferise de Jem şi de Smith, încercase să-şi controleze pornirea teribilă de se duce glonţ la Jem, de a o scutura bine şi de a-i spune totul despre Cheri, de a-i spune că Smith era un neisprăvit. Îi luase două zile până să-şi dea seama că trebuia să plece de-acolo. Jem nici nu-l băga în seamă oricum, atmosfera din casă era groaznică. Aşa că îşi luă un bagaj mic şi se duse la el la atelier, se puse pe pictat şi nu se mai oprise de-atunci. Îşi petrecu Ajunul pictând, Anul Nou pictând. Îl sunase pe Smith să-i spună că nu ştia când se va întoarce acasă, îi sunase pe ai lui să le ureze Crăciun şi An Nou fericit şi, în afară de Philippe, nu mai văzuse pe nimeni de mai bine de două luni.

Dar acum chinul se sfârşise şi putea să trăiască normal. În plus, avea o petrecere de organizat. Joi seara era conferinţa de presă, dar seara lui de gală se va petrece vineri. „Invită pe cine vrei tu", îi spusese Philippe, „mama, tata, prietenii, colegii de apartament, unchiul tău Fred, pe oricine. Adu un serviciu de catering, pe cineva care să se ocupe de sonorizare, organizează o petrecere; o meriţi din plin – şi, pentru numele lui Dumnezeu, tunde-te, că arăţi înfiorător."

Avea un plan. Acum se va întoarce pe Almanac Road. Va face o baie, își va cumpăra un pui la rotisor la 3,99 de lire de la Cullens, pe care-l va mânca cu piure și sos și va folosi tacâmuri adevărate! Nu mai putea de fericire la gândul ăsta. Avea să-și scoată carnețelul de telefoane și adrese, să facă repede o invitație mișto pe Mac, să printeze câteva duzini și să se ducă la poștă, să cumpere niște timbre și să le trimită tuturor prietenilor lui. Va lăsa câte una în cameră la Jem și la Smith, evident.

Apoi se va duce la etaj. La etajul unu se va opri și va vârî o invitație în cutia de scrisori a lui Karl Kasparov. Merită să-l răsplătească măcar cu atâta lucru după ce-i slujise drept inspirație, chiar dacă nici nu-și dăduse seama de asta.

Apoi va urca la etajul doi și va bate la ușă, o va întreba pe tipa aia Cheri dacă putea intra la ea o clipă. Îi va accepta oferta de a-i face o cană de ceai și apoi îi va adresa o rugăminte. La început va fi un pic confuză, dar apoi îi va explica în detaliu de ce-ar fi vrut să facă așa ceva pentru el și poate că ea va zâmbi și va zice: „Sigur că da". Și se va învoi să-l ajute cu bucurie. El își va bea ceaiul, îi va zâmbi din adâncul sufletului, va da mâna cu ea, poate chiar o va săruta pe obraz și se va duce înapoi.

Apoi se va retrage în dormitor, se va descălța, se va dezbrăca până la boxeri, va da pilota lui moale și grea la o parte și se va strecura în pat. Aaaa! Și apoi va dormi toată noaptea și aproape toată ziua următoare, și n-avea să se trezească până când cerul nu va prinde culoarea afinelor și a prunelor, și scorurile de la fotbal nu se vor derula liniștite prin Grandstand. Și după aia... după aia ce se va întâmpla?

Apoi va zâmbi cu gura până la urechi, pentru că se va afla la jumătatea drumului spre fericire, drumul care ducea spre locul unde voia să ajungă, spre Jem.

capitolul 28

Haina lui era atârnată în cuier, bocancii lui greoi erau puși unul lângă altul pe preșul de la intrare, cu șireturile

desfăcute, cu vârfurile un pic îndoite, ca picioarele lui. Lui Jem îi stătu inima în loc o fracțiune de secundă. Își atârnă haina peste a lui și se duse în sufragerie să caute alte semne ale întoarcerii sale.

Scrumiera de pe măsuța de cafea era plină de mucuri de țigară Marlboro, iar telecomanda era fix unde o lăsa el de obicei, pe brațul fotoliului. În bucătărie se afla o farfurie mânjită cu sos uscat, clătită într-o doară, și bucățele de pieliță crocantă de pui lăsate în chiuvetă.

Pe masă, lângă ceainic, era un pachet de piure instant Smash, lângă care zăceau guguloaie de cartofi făinoși uscați. Ușa de la mașina de spălat vase era deschisă, cum o lăsa el mereu, iar în coșul de gunoi trona un pliculeț de ceai îmbibat în suc propriu.

„Aha", își zise Jem, „deci Cititorul Fantomatic de jurnale s-a întors."

Baia era umedă și plină de condens – urme mari de picioare se vedeau aburind pe covorașul din baie, periuța lui cea verde și îndelung folosită, cu perii lungi și înclinați, se afla pe marginea chiuvetei din baie. Pe faianța albă se vedeau stropi de pastă de dinți.

Jem își permise să zâmbească ștrengărește și se duse repede pe hol către camera lui Ralph. Bătu timid la ușă și o întredeschise ușor când văzu că nu-i răspunde nimeni. Dar i se înecară corăbiile văzând că nu era nimeni acolo. Momentan lipsea, dar măcar se întorsese! Ralph se întorsese acasă!

Îi fusese foarte, foarte dor de el. Îi lipsise felul în care îl simțea dormind dincolo de ușa închisă a dormitorului, în timp ce ea se pregătea să plece la lucru dimineața, cănile lui cu ceai pe jumătate băute pe care le uita în cele mai ciudate unghere din apartament – găsise una în dulapul de la baie la un moment dat –, cum mergea în picioarele goale prin casă, pachetele lui de Marlboro depozitat peste tot ca nucile strânse de veverițe, dar cel mai tare și mai tare îi fusese dor de prezența lui acasă.

Încercase din răsputeri să-și scoată din cap toate trăsnăile acelea despre dragoste. Era prostie curată. Nu-l iubea pe Ralph, cum să-l iubească? Nici nu-l cunoștea așa de bine, nici nu-l sărutase, nu se culcase cu el niciodată –

doar ţinea la el. Şi el se purta prosteşte cu ea, la fel de prosteşte ca toţi nepricopsiţii ăia care îi declaraseră iubire eternă. Era sigură că-şi dăduse şi el seama de asta în ultimele câteva luni, probabil că îşi găsise deja o blondă slabă şi modernă. Iar ei îi trecuse supărarea din pricina jurnalului citit din scoarţă-n scoarţă. Ce bine că Ralph plecase o vreme, părăsise Almanac Road! Îşi mai pusese şi ea gândurile în ordine şi se mai dumirise ce şi cum despre seara aceea din Bayswater. Dacă ar mai fi stat aici, ar fi fost tulburată şi enervată, şi mereu tentată să-l compare pe Ralph cu Smith. S-ar fi îngrijorat în legătură cu sentimentele din ce în ce mai firave faţă de Smith şi cu intensitatea crescândă a sentimentelor ei pentru Ralph. Poate chiar ar fi ajuns să creadă că Ralph avea dreptate, că ar fi trebuit să fie împreună şi că Smith nu era alesul inimii ei.

Ceea ce, sincer vorbind, dacă era să judece după cum mergeau treburile în ultimele două luni, nu mai părea atât de improbabil.

Nu le mergea bine. De fapt, le mergea îngrozitor. Smith se schimbase atât de tare în ultima vreme, de la weekendul petrecut în St. Albans. La început a crezut că era gelos pe Ralph, pe ea şi pe weekendul drăguţ pe care-l petrecuseră împreună, cum au ieşit ei la curry împreună, poate că era la fel ca ceilalţi băieţi din viaţa ei. Dar, după o vreme, îşi dădu seama că nu era gelos, nu era ofticat, pur şi simplu nu-i mai păsa de ea. Şi habar n-avea cum să îndrepte lucrurile. Nu mai era deloc afectuos cu ea, nu mai era amuzant, nu se mai străduia, nu mai ieşise în oraş cu ea şi cu prietenii ei de vreo două luni, n-o mai ţinea de mână, n-o mai scotea în oraş, n-o mai suna la serviciu, nimic, nimic. Jem îşi dădea bine seama că nu avea aşteptări prea mari de la bărbaţi, nu avea nevoie de drăgălăşenie şi de atenţie, dar asta era de-a dreptul ridicol! Încercase să discute cu el despre asta, să-şi facă auzite îngrijorările fără să pară nesigură pe ea şi paranoică, şi chiar nu era, dar de fiecare dată el o consola că totul era în regulă, sigur că era bine, dar muncea prea mult şi era un pic stresat şi un pic încordat. Îşi cerea scuze, o mângâia absent pe păr şi gata. Iar ei nu-i plăcea să-l

bată la cap pentru că ştia din proprie experienţă cât de enervante erau întrebările fără număr: „Te simţi bine?... Sigur te simţi bine?... Ce s-a întâmplat?... E vina mea?" etc. etc. Detesta comportamentul de genul ăla şi refuza să aplice tratamentul altcuiva. Chiar dacă lucrurile nu mergeau deloc bine.

Mai întâi se îngrijorase din cauza schimbării de atitudine a lui Smith, fusese de-a dreptul alarmată şi îşi petrecuse ore întregi întrebându-se ce problemă o fi având. Oare era plictisit? Deprimat? Oare avea pe altcineva? Apoi, cu câteva zile în urmă, nici nu se mai gândise, nici nu se mai îngrijorase şi, dintr-odată, simţise că nu-i mai pasă deloc. Iar ăsta era cel mai îngrijorător semn. Dacă l-ar fi iubit pe Smith cu adevărat, i-ar fi păsat, nu? N-ar fi contat cât de nesimţit era, cât de glacial, cât de distant. Dar nu-i păsa.

Îşi dăduse seama cu groază că, odată cu vremea, deveniseră la un moment dat unul dintre cuplurile acelea de vârsta a doua pe care le vezi uitându-se împreună în gol în restaurante sau în baruri, cupluri care ardeau de resentimente şi de ură neexprimată, care erau împreună de ani de zile, făcuseră compromisuri peste compromisuri pentru că nici unul nu avusese curajul să-l părăsească naibii pe celălalt odată, un cuplu în care nici unuia nu-i păsa de celălalt nici cât negru sub unghie.

Jem încercase să gândească pozitiv; ştia că la început exista o perioadă mai pasională indusă de feromoni, care nu era chiar normală într-o relaţie, iar faptul că ea şi Smith locuiau împreună încă de la început probabil că grăbise procesul către concluzia sa inevitabilă, dar totuşi nu trecuseră decât cinci luni. Sigur mai aveau şi ei dreptul la ceva fericire cu iz de dragoste, nu? Dar se pare că nu era aşa.

Iar acum că se întorsese Ralph, Ralph căruia îi păsa de ea... Ralph cel minunat, teribil şi grozav de simpatic. Dragul, iubitul, chipeşul Ralph! Nu mai fusese aşa fericită de săptămâni bune.

Se duse în dormitor şi îşi scoase pantofii din picioare.

Pe pat se lăfăia un plic roşu adresat domnişoarei Jemima Catterick, pe care descifră scrisul dezordonat

al lui Ralph. Se repezi să-l deschidă rupându-i o margine. Înăuntru se afla o invitaţie vesel colorată, pe hârtie lucioasă de imprimantă.

Ralph e pe cale să devină putred de bogat.
Aşa că veniţi să-l sărbătoriţi la
PETRECEREA LUI RALPH
Îmbătaţi-vă, dansaţi, flirtaţi, faceţi tot ce vreţi – eu plătesc.
Puteţi să vă uitaţi şi la picturile mele dacă aveţi chef.
Galeria Dauvignon, Ledbury Road, nr. 132,
Londra, cod W11,
Vineri, 6 martie, după ora 20.30.
RSVP

Jem nu mai putea de bucurie. O petrecere! Ce minunat! Şi va purta rochia ei superbă cu imprimeu cu trandafiri, cea cu bretele subţiri şi năsturaşi la spate, pe care n-o purtase niciodată. Şi va vedea şi tablourile lui Ralph pe deasupra, toate tablourile alea minunate despre care vuia presa. Şi vor dansa, nu mai dansase de o mie de ani, pentru că lui Smith, plicticosului ăluia morocănos de Smith, nu-i plăcea să danseze. Dar oricum va dansa. Cu Ralph. Va dansa cu Ralph. La naiba cu Smith! La naiba cu Smith!

Scrise repede un răspuns şi îl sprijini de uşa de la camera lui Ralph.

– Zece lire patruzeci, prietene.

Taximetristul întinse mâna spre Karl prin geamul deschis. Karl scotocea încet prin buzunarele blugilor, prin haină, şi se clătina uşor în aerul rece al nopţii. Îşi găsi până la urmă portofelul, îşi linse vârful degetelor cu limba şi extrase din el o bancnotă de douăzeci de lire.

– Păstrează restul, mormăi întorcându-se cu greu pe călcâie şi încercând să urce treptele din faţa clădirii cu numărul 31. Taximetristul se uită la bancnota de douăzeci de lire, apoi din nou la Karl, dădu din cap şi plecă.

Karl se împletici pe scările de piatră, dreptul, stângul, dreptul, se aplecă spre uşă ca să-şi păstreze echilibrul şi încercă să bage cheia în broască învârtind în sensul

acelor de ceasornic și în sens invers până când, mai mult din noroc chior decât din îndemânare, nimeri în broască. Ușa se deschise anevoios sub greutatea lui, lucru care îl surprinse puțin. O închise încet în urma lui și tresări din nou la auzul zgomotului puternic ce reverberă pe hol. Se strâmbă și duse un deget la buze. Șșșșt! Apoi chicoti și se sprijini din nou de ușă ca să nu cadă.

Pe raftul din hol se afla un vraf mic de scrisori. Le luă cu degete tremurânde, pe fața lui citindu-se o concentrare ridicolă în timp ce se holba la ele și se chinuia să clipească, încercând să cuprindă scrisorile cu privirea și să citească ce scria pe plicuri.

– Domnișoara Dickson – ha! – curva! Aruncă plicul de deasupra cât colo, către scara care ducea la apartamentul de la etajul al doilea. Domnișoara McNamara – ah, nu mai stă aici! A plecat la naiba, na! urlă el înspre plic. Scotoci prin buzunare după un pix, îi scoase capacul cu dinții și se apucă să mâzgălească pe plic: „Nu mai stă naibii aici – este la mama naibii, la maică-sa – Towbridge Road, nr. 78, Potters Bar, Herts – transmiteți-i dragostea mea".

Siobhan McNamara – pe naiba, Don'șoara McNamara, Don'șoara Dickșon, Dom'șoara Dickson. Scrisorile lui Cheri zburară în sus pe scări și se răspândiră peste tot pe covor. Se întoarse dezgustat către ușa de la intrarea în apartament și se luptă un pic cu broasca, aterizând în hol cu capul înainte. Când se ridică în picioare observă un plic roșu pe covorașul din fața ușii, scris de mână și fără ștampilă.

Rupse plicul cu totul, clătinându-se încet dintr-o parte într-alta și înăbușindu-și un sughiț ciudat. Îndepărtă scrisoarea din fața ochilor până ajunse la o distanță la care putea citi și se chiorî la ea precum un bătrânel care se chinuie să citească Times. Pe spate era scris ceva.

„... am ascultat emisiunile tale... m-au emoționat până la lacrimi... stau cu un etaj mai jos... cunosc multe femei frumoase și singure... mi-am zis că ți-ar prinde bine o petrecere mișto... vinerea viitoare... dacă ai chef... vino cu cine vrei... șampanie toată noaptea... doar vino..."

Karl zâmbi strâmb.

Şampanie gratis, ha? Va fi acolo cât ai zice peşte. Ce tip simpatic! Ce tip simpatic, simpatic, simpatic! Zâmbi din nou şi îşi lăsă haina acolo unde căzuse, se împletici până în dormitor şi se prăvăli pe patul nefăcut, adormind adânc şi instantaneu.

Cheri îl urmărise pe Karl de la geam, îl văzuse cum se urcă la volanul maşinii lui negre caraghioase şi părăseşte Almanac Road. Aşteptase până când acesta dispăruse după colţ, apoi coborâse repede pe scările blocului, în şosetele ei moi de caşmir, tiptil, tiptil, fără să facă aproape nici un zgomot.

Se oprise în faţa uşii apartamentului lui Karl şi se uitase repede pe geamul de la hol, ca să verifice dacă nu cumva se întorsese pe nepusă masă, apoi căutase în buzunarul de la spate al blugilor şi scosese o şurubelniţă, o pilă şi cardul ei expirat American Express.

Planul lui Cheri începea să se contureze. Avusese un vizitator cu totul neaşteptat cu o zi înainte, unul dintre tipii din apartamentul de jos – nu cel arătos, cu care ieşise la o bere la Oriel înainte de Crăciun, celălalt, ăla mai neîngrijit – Ralph. Îi ceruse un serviciu. Era un pic cam ciudată rugămintea, şi prima ei reacţie fusese să zică nu, dar apoi Ralph îi spusese cine urma să mai vină şi ea se gândise la ziaristul de la Daily Mail pe care-l sunase cu o zi înainte. Păruse interesat de povestea ei şi se hotărâse că ar putea să întoarcă totul în favoarea ei. Şi, în plus, Ralph ăla era aşa de simpatic şi avea un zâmbet aşa de dulce.

Aşa că îi spusese da, şi acum nu mai trebuia decât să intre cumva în apartamentul lui Karl şi să afle ce avea nevoie. Ştia că se poate. Unul dintre foştii ei prieteni reuşise să-i deschidă uşa în felul ăsta când se încuiase pe dinafară acum vreo câţiva ani. Toate uşile din casă erau la fel, uşi originale care fuseseră instalate după Marea Restaurare, aşa că broaştele erau probabil la fel.

După ce se scursese vreun sfert de oră de eforturi asidue şi de încercări disperate să nu zgârie vopseaua şi să nu desprindă bucăţele de lemn din uşorul uşii, dintr-odată uşa se dădu în lături cu un scârţâit vesel.

Cheri zâmbise mulțumită, își pusese sculele la loc în buzunarul de la blugi și intră în apartament. Strâmbase din nas dezgustată. Era o mizerie de nedescris: perdelele erau trase, peste tot zăceau vrafuri de ziare de duminică, farfurii și căni în toate ungherele, ambalaje de mâncare de la fast-food așezate instabil unul peste altul pe televizor, întregul apartament fiind învăluit într-un miros copleșitor de cearșafuri vechi și de pantofi împuțiți.

Căutase prin cameră, întrebându-se de unde să înceapă. Nu știa exact ce căuta. Un carnețel de telefoane ar fi fost util, își zisese ea, așa că se dusese către măsuța care părea să fi fost, în vremurile ei bune, birou. Îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul sub hanorac și bătăile reverberau în capul pieptului. Mâinile îi tremurau teribil și respirația îi era scurtă și sacadată. Se simțea bine făcând asta! Începuse să scotocească printre vrafurile de hârtii de pe masă, apoi căutase și prin sertare. Nu găsise nimic.

Se dusese în bucătărie, apoi ieșise repede când văzuse în ce hal ajunsese. De ce nu-și lua o femeie de serviciu tolomacul ăsta amărât? Își putea permite, fără îndoială... Și când te gândești că a făcut cu el... bleah... cu cineva atât de dezordonat, cu standarde atât de joase. Tresărise un pic de scârbă și își alungase gândul ăsta din minte.

Deschisese cu grijă ușa de la dormitor și își ținuse respirația ca nu cumva să fie sufocată de mirosul cearșafurilor nespălate și de hainele aruncate peste tot prin cameră. Aprinsese lumina și fusese șocată la vederea unor boxeri scârboși care zăceau la picioarele ei. Sărind cu grație peste ei, ajunsese la masa de toaletă din celălalt colț al camerei. Bingo! Ia uite! Exact ce căuta. O scrisoare adresată lui Siobhan, dar acoperită de un scris aproape ilizibil. „Towbridge Road nr. 78, Potters Bar, Herts." Memorase adresa repetând-o de câteva ori, apoi pusese scrisoarea la loc pe măsuța de toaletă și stinsese lumina din dormitor, ducându-se înapoi la ea.

Totul era gata!

Ralph? Ralph? Ralph?

Cine naiba mai era și Ralph?

Siobhan fusese la şcoală cu un tip pe nume Ralph – Ralph Millard, un băiat frumos şi lungan căruia i se dusese buhul că era „rafinat“, dar nu fusese în acelaşi an cu ea. Pe medicul ei de familie îl chema Ralph, sau poate Rupert? Rodney? Nu – chiar nu ştia nici un Ralph.

Aşa că cine naiba îi trimisese invitaţia?

O ridică din nou şi se uită la ea, întorcând-o pe partea cealaltă, ca să vadă dacă nu cumva găsea vreun indiciu acolo. Nu. Nici urmă de indiciu.

Sosise cu o săptămână în urmă într-un pachet de scrisori de răspuns de la mama ei, introdusă într-un plic roşu, cu adresa scrisă de mână. Adresa era corectă, către Siobhan McNamara, dar n-avea cod poştal ataşat. Pe timbru scria că fusese trimisă din zona W1, dar putea fi trimisă de oricine. Şi nu recunoştea scrisul, deşi avea menţiunea RSVP, nu avea nici o adresă, nici un număr de telefon pe plic ca să confirmi. Era un mister desăvârşit. Iar lui Siobhan îi plăceau la nebunie misterele.

Trecuse dinadins pe Ledbury Road săptămâna trecută şi se dumiri că Galeria Dauvignon exista şi că acolo se ţinea o expoziţie de pictură, dar, dintr-odată, îi fu prea ruşine să intre şi, în plus, îi plăcea suspansul în care trăia şi nu voia să strice surpriza care o aştepta vineri seara. Poate chiar era vorba despre Ralph Millard. Poate că era genul care devenise artist. Şi poate avusese o pasiune secretă pentru ea şi păstrase adresa mamei ei în toţi anii ăştia, aşteptând să aibă succes în viaţă înainte s-o contacteze din nou, ca să se dea mare. Sau poate îi purta pică şi o ţinuse douăzeci de ani în suflet, iar acum venise vremea să i-o plătească cu vârf şi îndesat? Nu, Siobhan nu-i adresase mai mult de două-trei cuvinte la şcoală.

Era un mister grozav şi incitant şi, cu fiecare zi care trecea de când deschisese invitaţia, era din ce în ce mai nerăbdătoare. Îşi găsise cu ce să se îmbrace şi îşi făcuse programare la coafor. Orice era, oricine era, va fi pregătită pentru ocazie. În cel mai rău caz putea fi o greşeală – şi ce dacă? Măcar avea să se îmbrace frumos, să se mândrească puţin cu noua ei siluetă şi cu tunsoarea ei la modă. Dacă va fi o petrecere groaznică, nu trebuia decât să plece, să cheme un taxi şi să meargă înapoi

la Rick. Înapoi acasă. Locuia la Rick doar de vreo câteva săptămâni şi nu se obişnuise încă să-i spună „acasă".

Rick nu se hotărâse încă dacă să vină sau nu, deşi era, la rândul lui, la fel de intrigat şi de entuziasmat de mister ca şi Siobhan. Siobhan ştia că încerca doar să se poarte frumos, să-i lase noii lui prietene puţin timp pentru ea, să se poarte ca un prieten relaxat, să-i arate că se bucura să o lase să meargă singură într-un loc ciudat vineri seara, aşa cum făcea şi Karl la începutul relaţiei lor. „A, nu, n-ai nevoie să mă ţin după tine ca un căţeluş şi să te încurc, mergi singură", spusese el foarte dulce. Ce drăguţ! Era aşa de simpatic. Siobhan sperase în sinea ei să nu vină. Încă se mai bucura de euforia noii ei libertăţi, de spiritul ei independent, care renăscuse dintr-odată după ce fusese ascuns ani de zile sub straturi de rutină, de plictiseală şi de grăsime. Voia să se bucure de aventura din seara asta pe cont propriu.

Intră în baie, în baia scumpă şi decorată modern de către Rick, cu cabină de duş din oţel şi cu oglinzile curbe, baia cea scumpă care era făcută lună o dată la două zile de menajera unguroaică angajată de Rick să-i curețe apartamentul lui scump şi modern.

Slăbise şi mai mult de când se mutase în apartamentul lui Rick; nu era genul de loc unde să se simtă bine o fată grasă, era un apartament pentru fete slabe. Avea legătură cu decoraţiunile reduse la strictul necesar, cu perdelele lungi şi curgătoare, cu vasele elegante cu flori subţiri, cu obiectele de sticlă şi oţel cromat de pe rafturile minimaliste, cu ferestrele georgiene cu ramă subţire, cu tavanele înalte şi jaluzelele fine; minimalismul discret şi elegant al întregului apartament pur şi simplu îi absorbise grăsimea. Şi, desigur, dragostea era una dintre cele mai bune diete pentru o femeie.

După ce scăpase de greutatea în exces, câştigase încredere să facă lucruri noi. Aşa că se dusese la coafor şi se strâmbase când i se tăiase coada de la spate, închisese strâns ochii când auzise cum părul ciopârţit cădea pe jos ca o şoaptă. O tunseseră până la umeri în scări mari, gen Rachel din *Friends*, deşi n-avea de gând să recunoască asta în faţa nimănui. Îi făcuseră şuviţe mai blonde

în faţă şi îi uscaseră părul de sus în jos. Îşi scuturase părul tuns şi dăduse capul pe spate, uitându-se apoi în oglindă, unde văzu o femeie tânără! O femeie tânără şi modernă a anilor '90. Karl ar fi fost îngrozit. El îi iubea părul la fel de mult cât o iubea pe ea, îşi zicea Siobhan în sinea ei, şi mai ales detesta orice schimbare.

Când ieşi de la coafor, Siobhan se dusese direct în Covent Garden la Oasis, Warehouse şi la French Connection, de unde îşi luă o grămadă de haine noi – haine la modă, care să meargă cu tunsoarea ei la modă! Şi nici urmă de colanţi.

Rick murea după noul ei look şi comentase într-un fel deloc tipic pentru un iubit că vechea ei coafură i se părea demodată, oricât de frumoasă ar fi fost, şi uite cât de bine îi stătea cu noua tunsoare care-i încadra frumos faţa şi îi accentua trăsăturile irlandeze blânde, şuviţele blonde punându-i în valoare ochii albaştri minunaţi.

Acum îşi spăla noul păr cu şampon, se mira cât de uşor era şi se întreba oare de ce se chinuise atât cu o pădure de păr în toţi aceşti ani. Era liberă – scăpase de păr, de grăsime şi de trecut.

Îl clăti bine, ieşi din duş şi se înfăşură cu un prosop moale şi crem, scutură din cap ca să scape de apa din urechi în timp ce se ştergea pe gât şi pe umeri. Luă paharul de vin aburit de pe chiuvetă, cu picături strălucitoare precum diamantele, şi luă o înghiţitură zdravănă. Învârti puţin paharul între degete şi se întoarse să se uite în oglindă, zâmbind de nerăbdare.

capitolul 29

– Oh, Doamne, uită-te şi tu, arăţi trăsnet! Eleganţa în carne şi oase!

Philippe îl bătu pe Ralph pe umăr şi privi în jur să vadă dacă oamenii de la firma de catering, care aduceau cărucioarele cu mâncare în salon, aveau vreo reacţie la ceea ce spusese; Philippe se aştepta mereu ca vorbele lui să aibă efect.

Ralph își îndreptă un pic cravata, mutându-și emoționat greutatea de pe un picior pe altul. Tot drumul spre galerie se simțise gătit de sărbătoare. Era la costum și cravată pentru prima oară de anul trecut, de la înmormântarea mătușii lui. Totuși avea un costum frumos. Era Dolce & Gabbana. Ha! Dacă l-ar vedea Claudia acum! Era gri (aparent noul negru al sezonului), cu buzunare micuțe. Fusese convins să poarte o cămașă destul de fistichie, în dungi, cu guler decupat scurt.

– Vai, hainele îți vin ca turnate, exclamase vânzătorul spaniol zvelt și extrem de în pas cu moda, în timp ce încerca să-i asorteze cravatele.

– Da' te-a gândit vreodată să fii model? îi spusese și vânzătorul francez înalt și extrem de în pas cu moda. Ai înălțimea potrivită, postiur, înțelegi? Place la moa, frumos, frumos când porți haine așa joli! Amândoi îl admirau și zâmbeau.

Ralph fusese flatat, dar jenat. Totuși îi plăceau costumul și cămașa mișto, și mai ales îi plăcea cravata neagră, subțire și îndrăzneață pe care i-o aleseseră – era în stilul trupei punk Madness, nu chiar Kid Creole, și nu era chiar ultimul răcnet. Plecase de pe Bond Street cu șase sute de lire mai sărac decât înainte, dar se simțea cu douăzeci de centimetri mai înalt. Se confruntase cu trauma cumpăratului de haine de marcă și ieșise triumfător. Chiar că era o păpușă masculină!

Era foarte important să aibă costumul potrivit. Foarte important. Voia ca totul să fie bine în seara asta. Era mai important chiar decât vernisajul, mult mai important decât toți maimuțoii ăia trufași și ratații cu pretenții care veniseră să-i critice munca prin ziare. Se dusese și pe James Street să se tundă în dimineața aceea și apoi se lăsă convins să se bărbierească exact ca pe vremuri, rasul ud cu prosoape fierbinți, lucru pe care i-l recomanda bărbierul de ani și ani de zile. Își luase pantofi noi și avea și un suflu nou parcă. Bărbia moale. Cele mai bune șosete. Era seara petrecerii.

– Deci, Ralph, spune-mi cu ce ocazie avem hainele astea noi, lookul ăsta atât de apetisant? Parfumul ăsta sexy? întrebă Philippe adulmecând pe lângă gulerul

cămășii lui Ralph. Ridică din sprâncene și-l mângâie ușor pe obraz cu ambele mâini.

– O să vezi, Phil, o să înțelegi, îi răspunse el un pic bățos. N-avea chef de luat peste picior. Era mult prea emoționat pentru asta.

– A, e vorba despre o femeie, nu? zise Philippe cu sclipiri viclene în ochii lui căprui.

– Nu, nu o femeie, un costum, atâta tot. Se înfoie puțin. Inima îi bătea tare. Își mai desfăcu un pic gulerul. Doamne, ce cald e aici! Phil, aerul condiționat e pornit?

Philippe dădu din cap că da.

– E la maximum. Hai, vino să vezi florile – tocmai au ajuns. Bujori, așa cum ai cerut. Haide, vino! Îl conduse pe Ralph prin galeria cu parchet galben-deschis din lemn de arțar până în birou și înapoi. În timp ce mergea, capul lui Ralph se întorcea în stânga și dreapta, uitându-se la picturile lui, încercând să le vadă cu ochii lui Jem. Oare ce-o să creadă? Se va speria? Va râde oare? O să-i placă? Doamne, spera din suflet să-i placă. Erau toate pentru ea, la urma urmei. Le pusese pe pereți gândindu-se la ea, fix în ordinea în care ar fi vrut să le vadă, și-o închipuia îmbrăcată cu haina ei neagră, cu gulerul de blană și mănușile, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, pășind mai aproape să citească descrierile, întorcându-se către el și zâmbindu-i din când în când.

Biroul cel mic din spate era invadat de bujori, Ralph comandase bujori în valoare de 250 de lire, și aroma plăcută a florilor îl mai liniști puțin. Dezmierdă petalele multicolore și respiră mai lent.

– Ce-ai zice de un pahar de vin, Phil? întrebă el aranjându-și cravata.

Philippe ridică uimit din sprâncene.

– Vin? Ralph, ce se întâmplă cu tine? Ieri, alaltăieri și acum două zile erai în blugi și cu berea-n mână, iar azi ești la costum și bei vin. E vina mea, nu? Te iei după mine – devii franțuz, nu? Chicoti vesel și scoase o sticlă de vin din frigiderul din spatele lui, apoi luă două pahare dintr-un dulăpior.

Ralph luă paharul de vin, își aprinse o țigară de la Philippe și se întoarse în galerie. Băgă mâna în biroul de la recepție, unde se afla sonorizarea, și schimbă CD-ul. Radiohead. Gata. Acum era mai bine.

Apoi se plimbă nerăbdător prin încăpere preț de câteva clipe, se bucură de zgomotul plăcut pe care-l făceau pantofii lui cu tălpi de piele pe parchetul moale, urmări linia scândurilor de la parchet, se sprijini într-un picior, desfăcu picioarele și încercă să vadă dacă le putea depărta într-un unghi de 180 de grade fără să cadă pe spate. Putea.

Își vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase și admiră croiala scumpă și armonioasă a pantalonilor și cutele perfecte care coborau dinspre șold către glezne. Se încheie la sacou, i se făcu și mai cald și-l deschise din nou. Flutură pulpanele sacoului într-o parte și într-alta ca să-și facă vânt la subsuori. Doamne, ce cald era!

Se așeză în fața ușii de la intrare cu țigara aprinsă, cu paharul de vin într-o mână și cealaltă mână în buzunar și se sprijini de cadrul ușii. Probabil că arăta ca un snob cu pretenții care stătea în galeria lui din Notting Hill îmbrăcat în costum Dolce & Gabbana, bând vin și fumând țigări franțuzești. Nu-i păsa. Era emoționat.

Se uită la oamenii care treceau pe lângă el. Majoritatea nici nu priveau înăuntru. Arta. Nu e treaba mea. Nu-mi prea pasă de ea – asta păreau să gândească. Arta era o treabă tare ciudată, dacă te gândeai bine la ea. Tablourile lui. Erau pentru el. Bucăți din el. Fanteziile și visele lui. Nici nu era de mirare că majoritatea oamenilor care căutau artă, oamenii care erau pregătiți să dea 2 500 de lire pe unul dintre tablourile lui, nu aveau un cămin propriu-zis, aveau case, birouri sau „spații". Încercă să-și imagineze o pictură de-a lui pe un perete din casa mamei lui, lângă pendulă. Zâmbi.

Se uită la ceasul din spatele lui și descoperi că era ora 19.30. Mai avea de stat o oră. Se plimbă din nou prin încăpere. Mai bău vin. Mai fumă o duzină de țigări.

– Vrei să numim expoziția ta „Studiu în nicotină"? se tângui Philippe.

Oamenii de la firma de catering lucrau în jurul lui, aşezau platourile aranjate cu gust pe mesele îmbrăcate în feţe de mese albe ca laptele. Minipateuri cu crab thailandez erau decorate cu frunze de coriandru proaspăt, ţepuşe subţiri cu satay[1] erau aranjate lângă boluri cu sos cremos de arahide, platouri cu creveţi înfăşuraţi în jurul unor beţişoare de trestie de zahăr, cele mai mici triunghiuri cu carne din lume, castronaşe cu sos de ardei dulce, sos de ardei picant, ardei verde tocat, ardei roşu tăiat cubuleţe şi ardei murat se aflau şi ele pe acolo. Ralph alesese mâncarea cu multă grijă.

Două frapiere mari, negre erau pline cu gheaţă şi şampanie, iar o fată îmbrăcată într-o fustă neagră şi o bluză albă alinia pahare de şampanie pe masa din faţa ei.

Philippe se chinuia cu bujorii, îi aranja prin cameră în buchete uriaşe şi fredona vesel în timp ce făcea asta. Era cel mai feminin heterosexual pe care-l cunoştea.

Ralph simţi că i se strânge stomacul de frică şi că îi chiorăie maţele. Încercă să ignore senzaţiile, dar entuziasmul şi teama creşteau din ce în ce mai tare cu o viteză alarmantă. Îşi frecă burta prin cămaşa de bumbac dungată şi strânse din fese. Părul de pe mâini i se ridica ceva de speriat. Mai fumă o ţigară. Se aşeză din nou în faţa uşii şi privi traficul, oamenii din zona W11 care erau foarte eleganţi, cuplurile de străini care intrau în restaurante scumpe. Schimbă CD-ul cu *Everything But The Girl* pe care-l pusese Philippe şi puse din nou Radiohead. Rulă *Creep* de mai multe ori.

– Vrei să-ţi moară oaspeţii de depresie? mormăi Philippe.

Maţele îi chiorăiau neîncetat. Simţea că-i vine să se ducă la baie. Simţea cum i se formează pete de transpiraţie la subraţ. Era ora 20.28. Unde naiba era? Doamne, dar dacă nu va veni? Nu, o să vină, sigur o să vină...

Stomacul îi juca nişte feste teribile acum, iar fiecare ţigară fumată îi făcea şi mai rău. Nu venise încă, voia

---

[1] Fel de mâncare din sud-estul Asiei, format din bucăţele de carne marinată şi dată prin mirodenii, friptă la grătar, servită cu sos de arahide (n.red.)

s-o aştepte, s-o întâmpine la uşă când venea, dar avea nevoie neapărat la toaletă. Oftă fericit când conţinutul stomacului lui disperat se vărsă în vasul de la closet. Îşi trase minunaţii pantaloni noi pe el, îşi îndreptă cravata şi se şterse la subraţ cu o bucată de hârtie igienică. Se uită în oglindă. Arăta îngrozitor – palid şi transpirat, cu o înfăţişare de om speriat de bombe. Şi era aşa de slab. La naiba! Voia să arate bine, să pară un om de succes. Părea un drogat îmbrăcat într-un costum de lux. Se uscă pe mâini şi se duse înapoi în birou, respiră adânc şi se ciupi un pic de obraji ca să mai prindă culoare.

Mai trebuia să se gândească la atâtea, să se îngrijoreze de atâtea chestii. Ceea ce păruse la început o idee drăguţă, o petrecere cu toţi prietenii lui, ca să-şi sărbătorească succesul şi sfârşitul exilului autoimpus, se transformase într-o telenovelă incredibilă, cu personaje ciudate şi complexe care urzeau tot soiul de poveşti complicate. Putea să meargă înfiorător de prost. Spera să nu se termine ca o farsă.

Doamne, dar unde era ea?

Spusese că o să ajungă mai devreme, înaintea tuturor – a zis că ajunge la opt şi un sfert, iar acum era deja opt şi patruzeci şi cinci. Străbătu galeria şi se îndreptă către uşă exact când ea intra în încăpere învăluită într-un nor de parfum şic. Părul ei mătăsos era prins frumos în vârful capului, iar pielea ei bronzată avea reflexe de cupru sub machiajul discret.

– Vai, Ralph, îmi pare aşa de rău că am întârziat, n-am găsit taxi şi...

– Nu te stresa, e OK, n-a ajuns nimeni încă. Permite-mi să-ţi iau haina. O scoase uşor stângaci de pe umerii ei şi dădu la iveală braţele ei goale, arămii şi o rochie din dantelă neagră diafană până la glezne, care i se mula perfect pe corp. Gura lui Ralph se deschise ca o casă de marcat:

– Doamne, arăţi... Dumnezeule, arăţi minunat!

Cheri zâmbi şi încercă să nu pară că era obişnuită să primească asemenea complimente.

– Şi nici nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc pentru asta, chiar nu ştiu. Îţi mulţumesc mult că ai venit şi că arăţi atât de grozav... Eşti perfectă... Muaaaah, muuuah.

Zâmbi şi o sărută în joacă pe fiecare obraz. Apoi, muşchii i se relaxară, inima îi bătu un pic mai domol şi zâmbi din nou.

– O să fie minunat, zise el ţinând-o pe Cheri pe după umeri şi zâmbind radios.

– O să fie minunat!

capitolul 30

Smith nu-i dădu nici o atenţie lui Jem, nici nu comentă despre cum arăta când ieşi din dormitor îmbrăcată absolut trăsnet, cu rochia ei cu trandafiri, părul strâns în vârful capului, cu trandafiraşi din satin prinşi în păr, încălţată cu nişte sandale romane de piele care se încheiau mai sus, pe gleznele ei fine.

– Ai terminat în baie? întrebă el cu o nerăbdare în glas care nu-şi avea locul, pentru că era doar vina lui că întârziaseră, în primul şi în primul rând, iar Jem nu zăbovise mai mult de un sfert de oră în baie, chiar puţin pentru ca o fată să arate atât de minunat când ieşea de acolo.

Refuză să poarte cămaşa albă pe care i-o sugerase Jem şi acum se desfăcea la nasturii celei pe care şi-o alesese pentru că descoperise o pată pe una dintre mâneci, care era acolo, dacă te luai după tonul vocii lui, tot din vina lui Jem (chiar dacă ea nu atinsese niciodată cămaşa respectivă), şi mormăia disperat; ce bătaie de cap se dovedise a fi seara asta şi nici măcar nu ieşise încă pe uşă!

Taxiul ajunse după douăzeci de minute de la al treilea apel la compania de taximetre, unde un tip îi informase din ce în ce mai puţin convins că şoferul era la colţul străzii.

Era deja ora nouă şi jumătate când taxiul parcă în faţa galeriei, iar Smith şi Jem nu mai aveau nici un chef să vorbească unul cu altul, după ce îşi croiseră drum cu greu prin ambuteiajul cel lung şi inexplicabil de pe Holland Road.

Plătiră taximetristului cursa. Acesta se prea poate să fi fost binedispus când venise să-i ia din Almanac Road,

dar fusese afectat în mod clar de atmosfera ostilă şi încărcată de resentimente din taxiul lui în ultima jumătate de oră, iar acum era la fel de morocănos ca ei, dacă nu şi mai şi.

Jem îşi aranjă haina de blană şi aşteptă pe trotuar ca Smith să-şi capete restul.

– Vezi că eu nu stau mult. Prietenii lui Ralph sunt toţi nişte snobi, îngăimă el şi îşi băgă portofelul în buzunarul din spate, venind pe trotuar lângă Jem.

Jem ridică din sprâncene pe la spatele lui Smith, ca o femeie căsătorită de mult timp, şi se îndreptară către uşă chiar în clipa în care Karl venea şi el sprinten către galerie.

– Salut, prietene, mai să nu te recunosc, scos oarecum din context! glumi Karl şi îi strânse mâna lui Smith.

– Da, îmi pare bine să te văd, îi răspunse Smith strângându-i mâna cu putere, de-a dreptul năucit la vederea vecinului de la etaj. Ce vânt te-aduce pe aici?

– Prietenul tău, Ralph, m-a invitat. Mi-a zis că-mi urmăreşte emisiunea la radio şi că i-a părut rău de mine. Ha! Jumate din Londra îmi plânge de milă – e o situaţie cam ciudată. Dar măcar sunt invitat mereu la tot felul de petreceri. Făcu cu ochiul şi-i dădu un ghiont lui Smith, iar Smith şi Jem îşi dădură seama că era beat.

Jem întinse mâna şi o îndreptă spre Karl, pentru că-şi dădea bine seama că proasta dispoziţie a lui Smith nu-l va face s-o prezinte irlandezului înalt.

– Salut, eu sunt Jem. Locuiesc la parter, cu Smith şi cu Ralph. Încântată de cunoştinţă.

– A, da. Tu eşti colega de apartament, nu?

– Cam aşa ceva, zâmbi Jem.

– Şi eu sunt încântat. Numele meu e Karl. Eşti o fată tare drăguţă, dacă-mi permiţi complimentul, îi spuse Karl zâmbind călduros şi ameţit şi strângând mâna mică a lui Jem un pic prea tare.

Pe Jem n-o deranja complimentul, chiar deloc. Era singurul compliment pe care-l va primi în seara asta, probabil, şi îl îmbrăţişă cu drag pe Karl.

– Deloc, deloc, zâmbi ea şi se uită spre Smith, să vadă dacă auzise comentariul şi dacă se simţea jenat pentru

că nu-i făcuse și el unul. El însă se îndrepta deja spre ușa de la intrare.

Petrecerea părea să fie în toi. Smith, Jem și Karl se strecurară prin încăpere căutând toaleta, respectiv pe Ralph, respectiv șampania. „La naiba", își zise Jem, când treceau pe lângă tot felul de femei cu spatele gol, victime ale modei, haine de firmă, blonde costelive, modele masculine... Ralph avea niște prieteni foarte șic. Se simțea tare mică de statură. În aer plutea o boare puternică de Issey Miyake, discuții snoabe și un nor de fum de țigară suflat din guri rotunjite și plictisite, precum și chiotele unor fete cu nasul pe sus care se plângeau de alte fete cu nasul pe sus. Se văzură tratați cu indiferență în timp ce se plimbau prin cameră sau cel mult cu priviri care-i măsurau din cap până-n picioare, dezamăgite fiindcă nu vedeau nici o etichetă de firmă pe hainele lor și nici vreo frumusețe printre ei.

Jem începuse să se simtă și ea un pic deprimată. Smith avea dreptate. Prietenii lui Ralph chiar erau cu toții niște snobi. Simțea și cum proasta dispoziție a lui Smith creștea din ce în ce mai tare în spatele ei.

Se uită disperată prin cameră după Ralph. Era speriată că poate s-o fi transformat într-un pictor cu fasoane, care o va ignora când o va vedea și se va preface că n-o cunoaște în fața prietenilor lui supercool: „Scuze, te cunosc de undeva?" Tresări de frică. Trebuia neapărat să-l vadă ca să se asigure că încă mai era Ralph cel drăguț și chipeș, în ciuda oamenilor ăstora, parcă scoși din reviste, care-l înconjurau. Așa încât merse mai departe.

Karl se bucura că băuse ceva înainte să iasă în oraș. Privi în jur la oamenii ăștia de plastic și se simți dintr-odată foarte bătrân și foarte singur. Se bucură când dădu peste ăștia doi la intrare, măcar nu trebuia să se plimbe singur prin mulțime. Karl detesta ideea că era singur. O detesta sincer. Toți prietenii lui îi ziceau că o să se obișnuiască și că o să ajungă chiar să-i placă. În curând își va da seama și de avantaje, insistau ei. Dar Karl ura situația din ce în ce mai tare în fiecare zi. Nu trecea zi fără să-i fie dor de Siobhan și de viața lor pașnică și comodă, de nopțile petrecute împreună pe canapea.

Pe vremea aia totul era simplu şi nu trebuia să facă nici un efort, nu trebuia să meargă la petreceri pline de străini şi să stea de vorbă cu oameni care nu-i plăceau. Viaţa cu Siobhan era o bucurie domestică desăvârşită.

Încă mai era sigur că se va întoarce la el. Nu putea să rămână în dormitorul ăla mohorât din Potters Bar la nesfârşit. Îl va ierta în curând, avea nevoie de timp şi de singurătate. Atâta tot. Săptămâna viitoare avea să fie ziua lui. Era sigur c-o să-l sune atunci – era ocazia perfectă s-o ia de la capăt, să-l ierte şi să uite de greşeli.

Până una-alta trebuia să supravieţuiască petrecerii ăsteia. Se gândea să dea pe gât câteva pahare de şampanie şi să ia câteva îmbucături din mâncarea de-a dreptul delicioasă pe care-o zărise în cealaltă parte a camerei, să facă un pic de conversaţie politicoasă cu vecinii lui simpatici şi s-o şteargă înapoi acasă la o sticlă bună de whisky, care-l aştepta nerăbdătoare. Începu să se ţină de sarcinile planificate pentru seara aceea luând un pahar de şampanie de pe o tavă, îl dădu pe gât dintr-o suflare şi se şterse la gură cu mâneca de la cămaşă, înăbuşindu-şi un râgâit.

Smith îi văzu capul lui Ralph undeva în colţul îndepărtat al camerei.

- Uite-l, exclamă el uşurat.

Micuţa lui trupă îl urmă în călătoria anevoioasă către Ralph.

Acesta era îmbrăcat într-un costum extrem de frumos, gri, şi se tunsese în sfârşit. Arăta absolut delicios, îşi zise Jem în sinea ei. Stătea întors în cealaltă direcţie şi discuta vesel cu o blondă înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră de dantelă, a cărei faţă nu se vedea. Conversaţia lor părea destul de animată, iar limbajul trupurilor lor sugera că discutau un subiect mai pasionant decât un schimb politicos de impresii. Jem simţi că i se face un pic de greaţă şi înghiţi repede în sec. Ralph avea voie să vorbească cu cine poftea, nu era treaba ei.

Ralph îi văzu apropiindu-se şi se opri din conversaţia intimă. Când o văzu pe Jem, zâmbi larg şi o întâmpină cu braţele deschise. Jem oftă uşurată – se purta ca Ralphy

cel normal – și îl lăsă s-o ia în brațe și s-o strângă tare, tare.

– Jemima Catterick, ești cea mai frumoasă din lume! îi șopti el la ureche și o sărută scurt pe obraz, ceea ce o făcu pe Jem să se înfioare.

Roși și simți cum inima începea să îi bată din ce în ce mai tare.

– Și tu, chicoti ea.

Femeia înaltă și bronzată se întoarse către ei, iar Ralph se retrase din îmbrățișarea cu Jem și o luă pe după umeri. Jem simți din nou că ardea de gelozie.

– Cred că o cunoașteți cu toții pe Cheri, nu?

Cheri le zâmbi celor trei.

– Cheri, el e Karl... vă știți, nu?... Smith, colegul meu de apartament – cred că l-ai cunoscut... Iar ea e Jem – prietena lui Smith – cred că și pe ea ai cunoscut-o, nu? Ce drăguț, o întâlnire ca între vecini! Îmi pare rău de toți pretențioșii ăștia eleganți de Notting Hill... nu i-am invitat... sunt prietenii altora... Prietenii mei adevărați încă sunt probabil la pub...

Ralph continuă să vorbească, dar nimeni nu-l mai asculta.

Smith se clătina pe loc ținând încă mâna lui Cheri după ce făcuseră cunoștință. Se înroșise din cap până-n picioare și părea pe cale să leșine. Se schimonosea și încerca să îngaime un cuvânt de undeva din fundul gâtului, gura lui se rotunjea și se țuguia în zadar, de parcă era un păstrăv mut scos din apă. Ar fi vrut să poarte cămașa aia albă acum.

– Nu știam că-l cunoști pe Ralph, reuși el până la urmă să îngaime, cu un scâncet neplăcut.

– Păi, e un prieten nou, zise Cheri, încercând să-și extragă mâna dintr-a lui Smith, și înzestră cuvântul „nou" cu un apropo obraznic, apoi îl apucă pe Ralph pe după talie, de parcă își marca teritoriul. Și e așa de dulce! Își țuguie buzele voluptuoase și-l sărută pe obraz.

Jem stătea pe loc împietrită de-a dreptul, se simțea și mai mică de statură, prostuță, și cu o rochie prea înflorată. Simțea că i se împăienjeneau ochii de lacrimi neașteptate, așa că respiră adânc, îl ținu pe Smith de mână,

în vreme ce el se bâlbâia teribil încercând să-i spună lui Cheri ce rochie minunată avea și ce coafură superbă.

În atmosfera generală de ură, gelozie, dorință, jenă și șoc, nimeni nu-l mai observa pe Karl, a cărui față trecuse de la un roz pal la un roșu aprins, a cărui statură impunătoare tremura de furie și de mânie arătând de parcă era pe cale să explodeze în orice clipă.

– Ce NAIBA se întâmplă aici? rosti el rar și răspicat, privind drept în ochii lui Cheri. Asta-i cumva o glumă proastă? Replica fu rostită pe un ton scăzut, mai puțin cuvântul „proastă" de la sfârșit, care fusese urlat așa de tare, încât tresăriră toți și le înghețară cuvintele în gât.

Grupul se întoarse către Karl. Cheri îl apucă emoționată de braț.

– Karl, calmează-te. Nu e ceea ce crezi tu. Îți jur c-ai să înțelegi...

Karl își trase mâna dintr-a ei.

– CURVĂ BLESTEMATĂ! Să nu îndrăznești să mă atingi! Dumnezeule! Mi-e greață! Nu ți-e destul că mi-ai distrus viața? Se aplecă spre Cheri, care se adăpostise lângă Ralph, și începu să-i scuipe în față: Acum ai de gând să-i distrugi viața și tipului ăstuia, nu? Arătă spre Ralph cu o privire cruntă.

– Hai, prietene, nu te mai prosti... încercă Ralph să intervină și-l prinse de mână. Karl îl dădu la o parte de parcă ar fi fost o muscă enervantă. Era pe punctul de-a exploda.

– Nu, prietene, tu să nu te mai prostești. Nu știu ce naiba se întâmplă aici, dar nu-mi place, chiar nu-mi place deloc. E o glumă, nu? Nu? De ce m-ai invitat în seara asta? Te-a pus CURVA asta să mă chemi, nu? se răsti el.

– Karl, te rog, îți jur că nu e o glumă. O să vezi, nu e deloc așa, te-am chemat pentru că îmi pasă de tine, îl imploră Cheri teatral.

– CE? Karl izbucni într-un râs profund, amenințător și neplăcut, care-i făcu pe toți trei să tresară. Ție? Să-ți pese? Tu nu ești în stare să ai grijă de nimeni în afară de tine. Ești femeia cea mai egoistă, obsedată, manipulatoare și rea pe care am avut neșansa să o cunosc. Mi-ai distrus deja viața o dată și n-am de gând să mai

stau pe-aici cât timp tu şi „amicii" tăi vă bateţi joc de mine! Mersi de invitaţie, prietene! se stropşi el la Ralph.

– Te rog, Karl, nu pleca – nu poţi pleca acum! Cheri îl ţinea strâns. Dacă pleca acum, toată munca ei va fi în zadar şi va rămâne izolată la petrecerea asta nasoală la care nu voia să mai stea, cu o groază de oameni pe care nu-i cunoştea, şi nu va ajunge niciodată faimoasă.

Dar Karl se desprinse din strânsoarea ei, se întoarse pe călcâie şi începu să-şi croiască ţanţoş drum prin încăpere spre ieşire. Conversaţia amuţise complet în timpul confruntării şi toată lumea tăcea mâlc, mai puţin un retardat cu nasul mare din fundul galeriei, care era atât de fascinat de zgomotul propriei lui voci, încât se părea că *nimic nu-l putea opri*.

Karl aproape că ajunsese la uşă când cineva îl prinse din urmă şi îl întoarse de umeri. Era Smith, care privise toată scena îngrozitoare înlemnit de furie şi venise după Karl, nesigur pe el, pe acelaşi drum pe care-l croise acesta prin mulţime, până la uşă.

– Ascultă aici... începu el.

Jem privea din celălalt capăt al încăperii şi se strâmba, dându-şi pentru prima oară seama cât de ridicol era Smith de fapt. „Ascultă aici" era expresia tipică a unui om extrem de ridicol. Şi era numai vina lui în cazul în care Karl îl potcovea cu o scatoalcă.

– Ascultă aici, nu ştiu ce probleme ai tu, dar eşti tare defect, aşa că-ţi sugerez să te duci înapoi la Cheri şi să-ţi ceri scuze. Nu aşa se vorbeşte cu o doamnă.

Karl se holba la Smith. Dintr-odată părea mai înalt de doi metri, oricum mult mai înalt decât Smith. Buza i se răsfrânse într-un rânjet de Rottweiler.

– CURVA aia de-acolo nu e o doamnă! Şi ce naiba ai tu de-a face cu ea? îl întrebă, înghiontindu-l pe Smith într-un fel care părea tare enervant. Vai, nu-mi spune că a pus gheara ei mizeră şi pe tine? Mult noroc, prietene, o să ai mare nevoie! Karl râse şi-l dădu pe Smith cu blândeţe la o parte din calea sa. Se întoarse şi se îndreptă către ieşire.

Smith se umflă un pic în pene, de parcă se gândea foarte serios să-l apuce din nou pe Karl de braţ şi să mute

toată discuția afară, dar fu salvat de apariția la țanc a încă unui musafir, o femeie blondă frumușică, îmbrăcată cu o haină neagră și pantofi cu toc.

– Doamne sfinte, Siobhan!

– Karl!

– Doamne! Ce... ce naiba cauți tu aici?

– Dar ce cauți tu aici?

– Nu știu. Cine te-a invitat?

– Nu știu. Nu tu?

– Nu.

– Habar n-am.

– Doamne, Siobhan, arăți minunat! Ce s-a întâmplat cu părul tău?

– L-am tuns. Dar spune-mi ce naiba se întâmplă aici? A cui e petrecerea asta?

Karl arătă înspre Ralph, care privea cu gura căscată scena din celălalt capăt al încăperii. Cheri se postase discret în spatele unei coloane.

– A lui? Dar de ce? El cine e? întrebă Siobhan, iar fața ei exprima o confuzie totală.

– El e Ralph.

– A, da. Ralph. Sigur că da. Invitația. Dar cine este Ralph?

– El e Ralph. E vecinul nostru de jos, din Almanac Road. Mai ții minte?

Siobhan se chinui să-și aducă aminte și zise:

– A, da, dar de ce? Nu înțeleg, Karl. Ce naiba mai este și asta?

Karl ridică nedumerit din umeri.

– Habar n-am. Tot corpul i se relaxă, fața i se îmblânzi și zâmbi larg. Dar cui îi pasă? Shuv, așa mă bucur să te văd. Mă bucur așa de tare că te văd. O mângâie pe mâini și îi zâmbi cu o privire de nebun.

Smith era încă în spatele lui cu pumnii strânși și pregătit de bătaie. Se întoarse spre mulțimea de oameni deja plictisiți de scandal, care se întorseseră la conversațiile lor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oare ce trebuia să faci ca să-i distrezi pe oamenii ăștia? Se uită la pumnii strânși și îi desfăcu încet, frecând urmele pe care unghiile i le lăsaseră în palme. Își mai îndreptă

cravata, își pieptănă cu degetele părul în dezordine și începu să meargă încet, încet prin cameră, rușinat că intenționase să se ia la bătaie; singura lui încercare de a se lua la bătaie cu cineva se fâsâise în fața mulțimii de prieteni tâmpiți ai lui Ralph.

Se duse țintă la Cheri, care ieșise din dosul coloanei, și o luă protector pe după umeri, frecându-se ușor de pielea goală a spatelui ei. Inima îi bătea nebunește. Era exact cum se aștepta el la pipăit – ca mătasea urzită din cele mai fine fire, produse de cel mai harnic vierme de mătase din lume.

– Ești bine? întrebă el pe cel mai blând și mai îngrijorat ton cu putință.

– Da, dar cred că după tot ce-am făcut, o meritam cu vârf și îndesat, zise Cheri tristă. Se uită dinadins în altă parte.

– Ce? Nu mai spune! Era beat. Și habar n-avea despre ce vorbește.

Smith era indignat de-a dreptul.

– Nu, Smith, vorbesc serios. Avea mare dreptate în legătură cu mine. E adevărat.

– Nu! E nebun. Chiar e nebun, Cheri. Să nu-i dai atenție, strigă Smith, făcându-i pe toți din jur să tresară din cauza înverșunării lui.

Cheri oftă și Smith continuă să-i mângâie porțiunea de piele minunată care se afla fix sub degetul lui cel mare. Era cea mai frumoasă piele pe care o atinsese în viața lui.

– Uite, Smith, ți-am zis toate astea atunci când am fost la bere, la Oriel. Ți-am povestit despre trecutul meu, despre problemele mele cu bărbații.

Jem se crispă și își strânse paharul în mână. Când își dădu seama din nou de existența lui Jem, parcă pentru prima oară în ziua respectivă, Smith încetă să-i mai mângâie umărul lui Cheri și își lăsă mâna să cadă inertă pe lângă corp. Ralph tresări și se uită în altă direcție. Era doar începutul. O luă pe Jem de braț și o conduse cât mai departe de Smith și de Cheri.

– Jem, permite-mi să-ți fac un tur privat al expoziției mele – în onoarea ta! Îi zâmbi prostește și o trase după

el chiar când era pe cale să deschidă gura să zică ceva. Jem nu se împotrivi. „Oriel? Ce? Smith n-o cunoştea pe Cheri. Ce naiba se întâmpla aici? De ce o proteja aşa, brusc? Ce ştia el oare despre ea? De ce o mângâiase cu degetul mare şi de ce era aşa de îngrijorat pentru ea, ce-i cu atâtea complimente despre rochia şi coafura ei? Şi totuşi nu trebuia să fie Ralph cu Cheri?"

– Ralph, ce se întâmplă aici? întrebă ea pe un ton pierdut şi confuz.

Ralph începuse să se simtă un pic vinovat acum, dar nu la modul adevărat – ca atunci când un veterinar trebuie să facă o injecţie dureroasă unui animal. Era spre binele lui Jem; s-ar putea să nu-i placă în clipa asta, dar sigur avea să aprecieze gestul mai târziu. O luă pe după umeri şi o conduse către partea din faţă a galeriei.

– Nu ştiu, râse el. Cred că este una din serile alea ciudate.

Mintea lui Jem era prea tulburată ca să ceară un răspuns mai clar de-atât, aşa că-l lăsă să o târască după el. Oare ce era toată tărăşenia asta cu cuplul de jos – DJ-ul ăla irlandez şi cu fosta lui prietenă? Acum stăteau împreună la uşă, iar Siobhan tocmai făcea o piruetă în faţa lui Karl ca să-i arate noua ei siluetă, iar Karl zâmbea cu gura până la urechi şi arăta de parcă nu mai fusese atât de fericit în viaţa lui. Şi oare ce treabă avea el cu Cheri aia? Şi cum de-o ştia Ralph pe Cheri? Şi Smith? Şi... şi... şi... şi... Sfinte Sisoe! Jem se simţea ameţită. Până în seara aceea, Jem credea că Cheri e doar vecina de sus, cea cu care avusese o discuţie simpatică acum o vreme, cea care fusese balerină şi care urma să se căsătorească, nu? Iar acum era partenera lui Ralph şi duşmanul lui Karl şi... ce era pentru Smith? Şi nu prea mai părea să se căsătorească... Se uită prin cameră şi văzu că Smith îşi pusese din nou mâna pe umărul lui Cheri şi îi şoptea ceva la ureche, lipindu-se aproape de coapsele ei, privind-o în ochi. Cheri zâmbea, râdea şi părea foarte îndrăzneaţă.

– Jem? Jem, te simţi bine? întrebă Ralph, aplecându-se spre faţa ei şi privind-o drept în ochi, foarte îngrijorat.

– Da... sigur... sunt bine.

Își desprinse privirea de la scena neplăcută și tulburătoare. Pe moment, nu era în stare să-și explice nimic din toate astea. În plus, îl avea pe Ralph doar pentru ea preț de câteva minute și avea să-i arate picturile lui, la care nici nu apucase să se uite în toată harababura asta. Respiră adânc.

Ralph o privea drept în ochi. Deschise gura ca să spună ceva, o închise și apoi o deschise din nou.

– Știu că ți-am mai spus asta, Jem, dar oricum o s-o fac. Arăți trăsnet. Vorbesc serios. Rochia e... incredibilă. Și mor după toți trandafirașii din părul tău. Atinse unul cu degetul. Ești, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie din încăpere. Mă bucur așa de mult că suntem din nou prieteni – enorm de mult. Îi luă mâna și i-o sărută cu grijă și blândețe.

– Vai, Ralph, și eu. Mi-a fost tare, tare dor de tine. Jem roși toată, chicoti și-i sărută și ea mâna, simțindu-se imediat teribil de jenată că făcuse asta. Își drese glasul, apoi își întoarse fața în altă parte, ca să nu roșească și mai tare. Și îmi arăți tablourile tale minunate? „La naiba, Ralph", își zise ea, „mereu aduci confuzia la paroxism."

Ralph roși ușor, bucuros nevoie-mare de pata rozalie pe care i-o lăsaseră pe mână buzele ei minunat de moi. O cuprinse pe după talie și o conduse către primul tablou.

– OK, ăsta se numește *Ruj roz și bujori*.

Jem îl privi cu răsuflarea tăiată și duse mâna la gură:

– Ralph, aia... Aia sunt eu, nu? Se întoarse spre el cu ochii mari.

Era un portret de mici dimensiuni, foarte viu colorat și detaliat, un studiu al feței lui Jem care zâmbea cu gura până la urechi, cu toți dinții dezveliți, iar capul-îi era încadrat de un câmp de flori mov, roz și violet.

Ralph dădu din cap că da și o conduse către următorul portret.

Era tot Jem, de data asta cu capul și umerii, într-un câmp uriaș de ardei roșii și verzi. Următorul era tot cu Jem și următorul, și următorul. Avea și naturi moarte cu flori, condimente și ardei iuți. Jem se simți rușinată și jenată dintr-odată.

– Ralph... începu ea să bâiguie...

– Şşşşt! Priveşte şi bucură-te! zise Ralph şi îi duse degetul la buze.

Deci iat-o aici, exact cum îşi închipuise el, rotindu-şi capul în stânga şi-n dreapta şi întorcându-se către el din când în când, întrebătoare, de parcă ar fi zis: „Eşti nebun". Dar privirea ei exprima multă afecţiune, mirare, entuziasm şi, era sigur de data asta, dragoste.

capitolul 31

– Aşa deci, ai vreun motiv anume pentru care nu i-ai spus lui Jem despre berea noastră paşnică de la Oriel, de Crăciun?

Smith arăta un pic încurcat şi se scărpină în bărbie.

– Ba i-am zis. Cred c-o fi uitat, chicoti el şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

– Hmmm. E o fată tare drăguţă, nu? Am dat nas în nas cu ea odată în faţa casei şi am discutat un pic. Mi s-a părut grozavă.

– Da, da. Cred că da.

– E ciudat, am discutat atâtea la Oriel şi n-ai pomenit nici măcar o dată de ea...

– Păi...

– Mi s-a părut chiar că nu ai avea prietenă...

– Da... păi...

– Păcat, eu speram să nu ai prietenă... Ne-am înţeles foarte bine în seara aia, nu?

Sprâncenele lui Smith se arcuiră de mirare şi se îndreptă de spate.

– Doamne, adică eu şi Jem chiar nu avem o relaţie serioasă, pe bune!

– Dar ea nu mi-a zis aşa.

– Ce?

– Atunci când am vorbit în faţa casei voastre. Mi-a povestit despre visele ei şi cum tu şi ea aţi fi – cum a zis exact? – sortiţi să fiţi împreună, sortiţi unul altuia.

– Da, Jem e foarte drăguţă, dar poate fi un pic... se schimonosi, îşi încrucişă ochii şi scoase limba, îşi învârti

arătătorul în jurul tâmplei, apoi pufni și își băgă mâinile la loc în buzunare.

– A... ce chestie! Mie mi s-a părut foarte cu capul pe umeri. Dar e înnebunită după tine, chiar e.

Smith zâmbi mândru și ridică din umeri.

– Știu, zise el.

– Dar credeam că nu aveți o relație serioasă...

– Păi... nu e – pentru mine nu e serioasă, zise el și își scărpină ceafa. Înțelegi unde bat? Cred că e un caz de dragoste neîmpărtășită la mijloc. Adică, țin foarte mult la Jem – să nu mă înțelegi greșit –, țin foarte, foarte mult la ea. E o fată minunată, cum ai zis și tu... dar nu este „aleasa" mea. Înțelegi ce vreau să spun, nu, cum e cu „aleasa"? Ridică din sprâncene conspirativ și se dădu un pic mai aproape de ea.

– A, da, bărbatul potrivit. Alesul inimii. Îi zâmbi radios. „Ce rahat cu ochi", își zise scrâșnind din dinți. Ralph avusese dreptate în ceea ce-l privea. Avusese rezervele ei în legătură cu planul ăsta – venise doar pentru Karl și Siobhan. Și acum, că erau adânciți în conversație, prinși în mrejele ei în capătul celălalt al camerei, extrem de mulțumiți – deci planul ei părea să aibă un succes răsunător – putea să spună că seara s-a încheiat și să se ducă acasă. Dar era îmbătată de succes și, după cinci minute cu neisprăvitul ăsta, era nerăbdătoare să facă orice ca să-l scoată din viața lui Jem. Îi privi pe Jem și pe Ralph care se plimbau prin cameră, mâinile lui uriașe odihnindu-se pe umerii ei delicați, cum el o conducea blând prin fața tablourilor pe care le pictase timp de nouă săptămâni încuiat într-un atelier umed și rece doar pentru ea, tablouri cu ea. Observase acel frison de disconfort care se ivise pe fața lui Jem când intrase și-i văzuse pe ea și pe Ralph împreună de parcă erau un cuplu. Cheri cunoștea privirea aia mai bine decât oricine pe lume. Fusese geloasă. Simțea mai mult decât prietenie pentru Ralph, era clar. Arătau așa de bine împreună. Ralph avea dreptate, acum înțelegea perfect. Maimuțoiul ăsta de Smith era doar o piedică în calea fericirii lor.

Se uită prin cameră către Siobhan și Karl care erau adânciți în conversație și râdeau împreună și zâmbi în sinea ei. Se distra așa de bine în rolul de om bun! Acum, dacă ar mai reuși să-l dea pe Smith la o parte din calea lui Ralph și a lui Jem, ar fi ca zâna cea bună! Cheri zâmbi din nou simțind cum o senzație minunată îi plutea prin stomac, ca un pește mare și gras de bunătate. Se întoarse către Smith și îl năuci cu încă unul dintre zâmbetele ei exersate.

Pe la unsprezece și jumătate toți falșii musafiri plecaseră – trebuiau să se trezească cu noaptea în cap a doua zi dimineață ca să prindă zboruri către New York, Tokyo sau Sydney, să meargă la ședințe foto, spectacole și castinguri – iar prietenii adevărați ai lui Ralph își făcură și ei apariția direct de la pubul din colț, gălăgioși, beți și gata de petrecere.

Cineva puse Abba la stație și, la primele acorduri din *Waterloo*, toată lumea dansa îndrăcit. Smith o prinse pe Cheri pe după talie și o învârtea prin cameră un pic cam stângaci.

Karl și Siobhan stăteau liniștiți într-un colț și erau absorbiți în conversație, iar Jem era la toaletă și plângea de mama focului.

Nu vorbise deloc cu Smith toată seara. Nu schimbaseră nici măcar un cuvânt de când plecaseră de acasă, pentru că fusese atât de copleșit de conversația cu fata aia, Cheri, pe care nu voia nici în ruptul capului s-o întrerupă, apoi o trăsese pe Cheri după el pe ring și nu se opriseră din dansat o clipă. Lui Smith nici nu-i plăcea să danseze. Își duse din nou șervețelul la ochi pentru că izbucnise iar în plâns, iar lacrimile îi șiroiau pe obrajii trandafirii. Se simțea jenată și umilită. Nu era obișnuită ca lumea să se poarte așa cu ea. Ralph încercase s-o consoleze, s-o mai liniștească, s-o convingă că n-avea de ce să-și facă griji, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Smith o acaparase pe fata asta.

Și mai era și din cauza lui Ralph. Se părea că treaba aia cu dragostea avea să iasă din nou la iveală în orice clipă. Sfinte Sisoe! O cameră plină cu bujori și portrete

cu ea, şi toate felurile lor preferate de mâncare, şi complimentele, şi sărutatul mâinii, şi fiorii pe care-i simţea, şi felul... cum atinsese el delicat unul dintre trandafiraşii de satin din părul ei... era atât de intim, atât de grozav, atât de minunat şi atât de greşit. Era greşit cu desăvârşire. Smith era iubitul ei – deşi nu ţi-ai fi dat seama după cum se purtase cu ea în seara asta –, iar Ralph era prietenul ei, iar acum sentimentele ei erau la fel de confuze ca atunci când plecase Ralph. Nu, erau şi mai confuze, mult mai confuze.

Jem intră în cabina de toaletă, îşi dădu cu apă pe faţă, se şterse cu un prosop, îşi aranjă rochia, se jucă un pic cu părul şi îşi îndreptă umerii. Avea nevoie de îmbărbătare. Trebuia să ştie dacă Smith o iubea. Pentru prima oară avea nevoie să audă asta. Şi avea să iasă pe uşă şi să-l tragă de lângă fata aia îngrozitoare, să-l oblige să-i spună în clipa aia, s-o audă ca să se liniştească şi să înceteze cu prostiile alea cu Ralph o dată pentru totdeauna. Se uită pentru ultima oară în oglindă şi se întoarse pe călcâie, apoi intră în galerie.

Siobhan încercase să-i spună adevărul despre ea şi Rick toată noaptea. Îşi lua inima în dinţi în momentele potrivite, se îmbărbăta în sinea ei, apoi se speria prea tare. Cum să-i spună? Părea aşa de fericit, faţa îi strălucea de bucurie. Era atât de încântat s-o vadă şi se chinuia din răsputeri să-i facă impresie bună. O întrebase cum îi mergea la mama ei; atunci ar fi fost momentul perfect să-i spună adevărul, dar nu putu. L-ar fi rănit şi supărat aşa de tare. Aşa că pur şi simplu îi zise ceva vag drept răspuns şi schimbă subiectul. Îl invită la dans ca să evite conversaţia, dar el refuzase – vreau să stăm aici şi să vorbim; mi-a fost aşa de dor de tine; vreau să discutăm toată noaptea. Aşa că au stat şi au vorbit, şi acum ajunseseră să discute despre emisiunea lui Karl de la radio, şi Siobhan ştia că, din clipă în clipă, conversaţia lor va deveni serioasă, din ce în ce mai serioasă.

Smith era beat criţă. Era mangă, cui, praf şi pulbere. Şi nu căzuse încă pe spate numai din cauză că Cheri era o dansatoare atât de desăvârşită. Părul lui des era

lipit de scalp de atâta transpirație, cămașa îi era umedă și boțită și avea o expresie complet ridicolă întipărită pe față, și nicidecum „un zâmbet blând" așa cum credea el, care-l făcea să pară mai degrabă prostul satului. Nu putea ține pasul deloc și tot cânta aiurea melodiile fără să-și dea seama.

Cheri se săturase până peste cap să danseze cu cretinul ăsta – îi strica reputația – și îl încurajă să plece de pe ringul de dans sugerându-i să mai bea ceva. O urmă ca un cățeluș beat.

– Cheri, bâigui el în barbă, sprijinindu-se de perete, în timp ce în mână ținea nesigur un pahar de șampanie; se vedea clar că voia să pară cool, dar eșua lamentabil, noi doi ar trebui să ne vedem, știi... odată. Ridică din sprâncene la ultima propoziție de parcă ar fi întrebat „Ce părere ai?"

– Ah, da? îi răspunse Cheri deja plictisită. Obosise să joace jocul ăsta.

– Da... Tu și cu mine ne potrivim, nu-i așa? Avem ceva special, noi doi. Nu simți? îi șopti Smith libidinos.

– Da, să zicem.

– În seara aia când am fost la Oriel a fost minunat, nu-i așa?

– Îhî...

– Și în seara asta. A fost supertare. Am discutat toată noaptea, am dansat... de toate...

Cheri privea disperată prin cameră, îi căuta pe Ralph sau pe Jem, sau pe oricine putea s-o salveze. Era moartă de plictiseală.

– Si cred că tu și eu... cred că este mâna sorții... nu ți se pare?

Cheri nici nu-l mai asculta.

– Da, murmură ea. Da, sigur...

Smith nu observase că Cheri se chinuia din răsputeri să nu caște și se uita nerăbdătoare la ceas. Hotărâse că trecuse destul timp. Așteptase atâta, iar acum, clipa asta era clipa cea mare. Asta era!

Își trânti paharul pe bar, căzu în genunchi în fața ei și îi prinse mâinile într-ale lui.

– Doamne, Cheri! Te iubesc. Te-am iubit mereu! Vocea lui răsună prin toată încăperea; nu-i păsa cine-l auzea! Ralph văzu că cineva ieșea de la baia din spatele galeriei. Era Jem, cu ochii roșii de plâns, venind hotărâtă spre Smith și Cheri. Îl auzi pe Smith strigând din toți rărunchii, ca orice bărbat care a băut prea mult și nu-și mai poate stăpâni sentimentele:

– Cheri, te iubesc! Vrei să fii soția mea?

Pentru a doua oară în seara aceea toată lumea din cameră înlemni. Cheri părea îngrozită, Ralph înghiți în sec, iar Jem urlă. Smith se întoarse și aproape căzu pe spate, o văzu pe Jem și începu să se poarte ca un pește pe uscat din nou, se întoarse la Cheri, observă dezgustul fățiș pe care-l afișa și își lăsă capul în piept. Jem își înșfăcă haina de pe un scaun, își puse pe ea gulerul de blană, apucă geanta și fugi afară din galerie cât o țineau picioarele, afară în beznă, iar hohotele ei de plâns fură acoperite de zgomotul mașinilor care treceau pe stradă când închise ușa în urma ei. Ralph îi aruncă lui Smith o privire plină de dispreț nedisimulat, își luă haina și fugi după ea.

Cheri privi spre Smith, spre silueta prăbușită de la picioarele ei. Îl trase de mâini și îl ajută să se ridice.

– Penibil, îi râse ea în nas. Absolut penibil!

Siobhan și Karl rataseră scena asta. Ei erau deja în stradă, aveau parte de propria lor ceartă. Karl se plimba în sus și în jos de-a lungul străzii și gesticula înfuriat. Siobhan stătea cu capul în piept și mormăia ceva în barbă. Se opriră din discuție pentru o clipă, când Jem și apoi Ralph ieșiră pe ușă și o luară la fugă pe Ledbury Road, iar Ralph striga după ea:

– Stai, Jem, te rog!

Se priviră unul pe altul, dădură din umeri și apoi continuară conversația. Discuția lor era mult prea importantă ca să poată fi întreruptă chiar și de cel mai dramatic eveniment.

– Aha, deci dacă nu mai stai la mama ta, unde locuiești? Cu iubitul tău cel nou? Karl se întoarse în altă parte pentru că nu voia să vadă jena din ochii lui Siobhan.

Ultima propoziţie i-o trântise fără milă în faţă. Îi era greaţă. Groaznic de greaţă.

Siobhan încuviinţase îngrozită.

– Aha! Şi unde locuieşte iubiţelul cel nou mai exact? E frumos la el?

Era îngrozitor, chiar îngrozitor. Se înţelegeau atât de bine, apoi Siobhan i-a aruncat cea mai mare bombă din lume. Avea un iubit.

– E cineva special? întrebase Karl.

– Da, încuviinţase ea.

– E o relaţie serioasă?

Ea dăduse din nou din cap că da.

– Doamne – de cât timp? Karl devenea din ce în ce mai amărât. Siobhan ridicase din umeri.

– De vreo câteva săptămâni.

Karl se încruntase şi începuse să-i tremure buza de jos.

– Dar, dar... noi ne-am despărţit abia de vreo câteva săptămâni.

Siobhan izbucnise în plâns şi îşi îngropase capul în pieptul lui Karl. Se îmbrăţişaseră, şi Karl hotărâse să mute propria lor traumă afară, ca să nu devină şi ei motiv de discuţie printre petrecăreţi.

– Deci? Spune-mi, te rog, tu şi noul tău prieten locuiţi într-un apartament frumos, Siobhan, spune-mi, povesteşte-mi tot!

– Te rog, Karl, încetează...

– Nu, Siobhan, vreau să ştiu tot. Spune-mi tot. Cum îl cheamă? Cum arată? Ce meserie are? E chipeş? Da? E bun la pat?

– Vai, Karl...

– Deci e sau nu e? La dracu', Siobhan! Ce se întâmplă aici? Karl îşi trecu degetele prin păr şi se lăsă uşor pe vine în faţa intrării unui magazin, îşi trase haina peste genunchi şi îşi frecă faţa cu mâinile. Credeam că luăm o pauză. Tu de ce n-ai mai putut aştepta, Siobhan? La naiba, cum de-ai reuşit să mă uiţi aşa de repede?

– Nu ştiu, Karl, nu ştiu. Nu mi s-a părut aşa de repede, parcă trecuse o eternitate, cum stăteam singură acolo în dormitor, îmi era dor de tine, îmi era dor de apartament, îmi era dor de toate. Şi mi s-a părut

că a durat o veşnicie cât am stat acolo, aşteptând, sperând că o să vii să mă iei.

– Te-am sunat! Te-am sunat în fiecare zi, în fiecare oră din fiecare zi. N-ai vrut să-mi răspunzi la telefon.

– Vai, Doamne, Karl, e aşa de uşor să suni. Eu voiam să acţionezi, să faci ceva. Să aud motorul maşinii tale în faţa casei, să aud cum se trânteşte portiera, să aud paşii tăi pe prundişul de pe alee. Să aud cum suni la uşă şi cum mă strigă mama de la parter să-mi spună că ai venit, că ai venit să mă iei acasă. Am aşteptat în fiecare seară – şi n-ai venit niciodată.

– Dar mama ta mi-a zis că va chema poliţia dacă mai sun vreodată la voi. Cum să mai fac aşa ceva, Shuv? Darămite să apar la uşa ta. Nu ştiam la ce să mă aştept...

– Hai, las-o moartă! Nu-mi spune că îţi era frică de mama, mama mea cea firavă de şaizeci şi nouă de ani, care nu s-ar putea pune cu tine nici dacă s-ar chinui. Întotdeauna a fost nevoie să fac eu totul, Karl – totul. Nu înţelegi? Asta era şi problema de fapt. Îţi doreai mereu să rămână totul la fel – eu, apartamentul, viaţa şi toate. Dacă nu te-aş fi târât eu la Londra acum o mie de ani, am locui tot în magherniţa aia împuţită din Brighton. Dacă nu l-aş fi sunat pe Jeff după nunta aia, n-ai fi avut niciodată parte de interviul ăla. Dacă n-aş fi stat jumătate de noapte să te conving să încerci, ai fi refuzat slujba. A trebuit chiar să-ţi fiu infidelă ca să observi că eram nefericită, că în relaţia noastră ceva nu mergea deloc. Tot eu a trebuit să te dau afară din casă când am aflat despre tine şi Cheri, şi pe cuvânt dacă mai aveam vreun chef să fiu cea care se chinuie să repare relaţia noastră, Karl – era rândul tău – era rândul tău, ce naiba! Te-am aşteptat, Karl, şi n-ai venit. Nu mi-ai scris. Nu mi-ai dat nici măcar un motiv normal să încercăm să ne salvăm relaţia. Ai stat pur şi simplu în casă, ai băut whisky şi ţi-ai plâns de milă, te-ai plâns în eter în faţa unui milion de străini împuţiţi, i-ai făcut pe toţi să te compătimească! Dar cu mine cum rămâne? Cui să-i fie milă şi de mine? Nimănui. Nu, Karl, ai avut ocazia s-o repari. Ai avut o mie şi una de şanse şi le-ai ratat. Trebuie să fiu din nou stăpână pe viaţa mea, Karl. Să fiu

eu însămi din nou. Şi tu nu mai ai loc în ea. Te iubesc. Te voi iubi mereu. Ai fost prietenul meu cel mai bun aproape jumătate din viaţa mea. Dar mă tragi înapoi, aşa că a trebuit să arunc balastul. La fel cum mi-am tăiat părul, vezi – trase de pletele ei tunse până în dreptul bărbiei şi le flutură înspre Karl –, şi nu ţi se pare că îmi stă mai bine? Îşi întoarse privirea şi izbucni în plâns.

Karl se simţea de parcă cineva i-ar fi tras o scatoalcă peste bot. Lacrimile îi furnicau faţa. Oare ce să zică? Oare ce să facă? Avea dreptate. La naiba! Voia să-şi dea singur şuturi în fund. Îşi dorea sincer să se împartă în două, să se fugărească pe stradă şi să se bată măr, până nu mai putea să stea în picioare.

– Shuv... Se întinse s-o mângâie pe umărul tremurând. Ea se întoarse spre el.

– Vai, Karl, îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău că ai crezut că mai există şanse să ne împăcăm. Te-am ascultat la radio şi păreai atât de învins, păreai că ştii foarte bine ceea ce eu înţelesesem deja – că s-a sfârşit, că s-a terminat. Dacă mi-aş fi dat seama că nu era aşa, am fi putut discuta despre asta mai demult. Ar fi trebuit să vorbim mai demult.

– Acum e prea târziu, nu? Oftă din rărunchi şi începu să plângă din nou. Of, Shuv, ce naiba mă fac eu fără tine? Ce mă fac, Shuv? Se întoarse către ea şi se prinseră într-o îmbrăţişare lungă, udă, tristă şi disperată.

Plângeau aşa de tare, încât nici nu auziră motorul maşinii care se opri pe stradă chiar lângă ei, apoi scârţâitul uşor al geamului electric. Se auzi glasul domol, şocat şi confuz al lui Rick strigând:

– Siobhan?

capitolul 32

Ralph o prinse pe Jem din urmă la intersecţia cu Lonsdale Road. Păşea hotărâtă, dar se clătina un pic în pantofii ei cu toc mic.

– Jem, opreşte-te, te rog! Stai! O apucă de încheietura mâinii şi o opri.

– Ce-i? Lasă-mă în pace! se răsti Jem la el şi se chinui să scape din strânsoare. Începu să-l lovească pe Ralph, să fluture haotic din mâini.

– Jem, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, zise Ralph luându-i mâinile la pieptul lui şi îmbrăţişând-o strâns.

Se prăbuşi fără vlagă în braţele lui. Ralph îşi odihni obrazul pe creştetul capului ei, simţind trandafiraşii din satin care-i împungeau faţa, mirosi prospeţimea florală a părului ei strălucitor. Of, Jem, biata mea Jem! Ea se înfioră din tot corpul, şi el o strânse şi mai tare la piept.

Jem fornăi şi se şterse cu mâna la nas.

– Ralph, nu am visat toate astea, nu-i aşa? Prietenul meu chiar a cerut în căsătorie o altă tipă acolo, nu? Era o glumă, Ralph? Zi-mi că era o glumă proastă. Ce naiba se întâmplă? Ce? Ce caută fata aia acolo? De unde o ştii? Dar Smith de unde o ştie? Nu mă lua de proastă şi spune-mi adevărul. E vreo glumă sadică la mijloc? Da?

Ralph respiră adânc. Ştia că trebuie să-i explice, să-i explice tot şi să nu omită nici un detaliu, inclusiv rolul ascuns pe care-l jucase chiar el în toată povestea. O conduse pe Jem până la o bancă şi se aşezară pe ea.

– Bine, toată povestea asta a început când s-a mutat Cheri în apartamentul de sus, acum cinci ani...

Apoi îi povesti despre obsesia cea penibilă a lui Smith, despre celibatul lui autoimpus în timp ce aştepta ca Cheri să-l observe, despre seara când dăduse nas în nas cu Cheri după weekendul de la St. Albans şi cum ieşiseră ei doi la bere la Oriel, cum ar fi vrut să-i spună chiar atunci, dar Smith îl ameninţase că-l dă afară din casă. Îi povesti că Smith îi batjocorea visele şi ideea ei de destin şi credea că e un pic sărită de pe fix, dar faptul că avea prietenă urma s-o atragă pe Cheri şi mai tare. Îi spuse chiar şi cum îşi închipuia că e Cheri atunci când făceau dragoste...

– Of, Doamne! Of, Doamne! Mi se face rău! Ralph, nu pot să cred că nu mi-ai zis toate astea în seara aia în Bayswater. M-ai lăsat aşa să... Doamne, ce umilită mă simt – nu m-am mai simţit atât de umilită în viaţa vieţilor mele!

– Ia gândeşte-te cum ţi s-ar fi părut, Jem! N-ai fi crezut o iotă! Tocmai îţi mărturisisem cât de mult te iubeam, ar fi sunat atât de potrivit, la fix... atât de fals! Trebuia să-ţi dovedesc că Smith e un nenorocit. Trebuia s-o vezi cu ochii tăi. Şi de-aia... de-aia am chemat-o pe Cheri în seara asta. N-am avut nici o treabă cu ea vreodată, nici măcar nu-mi place de ea. Dar trebuia neapărat să afli şi tu ce se întâmplă – nu puteam să-l mai las să se poarte aşa cu tine. Şi mi-am zis că doar aşa ai să crezi ce se întâmplă.

– Deci mi-ai stricat seara dinadins, nu? M-ai umilit, m-ai rănit şi m-ai distrus dinadins de faţă cu nu ştiu câţi oameni străini! M-ai făcut de râsul lumii cu bună ştiinţă şi...

– Nu! Nu! Nu! Nu pe tine te-am făcut de râs, ci pe Smith. Pe Smith l-am făcut de râs. Nici eu nu ştiam cât de nenorocit poate fi, Jem. Îţi jur. Credeam că o să flirteze cu ea în cel mai rău caz, dar asta... asta a depăşit orice aşteptare. Şi îmi pare tare rău că ţi-am stricat seara, dar nu mi se părea un sacrificiu prea mare dacă prin asta evitai să-ţi ruinezi probabil restul vieţii cu Smith, şi ştii prea bine că-mi pasă tare mult de viaţa ta, deci, Jem, te rog, nu te mai răzbuna pe mine – răzbună-te pe Smith. El merită asta cu vârf şi îndesat, nu eu. Ştiu că mi-am croit o reputaţie de om cu ascunzişuri, care unelteşte pe la spatele altora, dar te rog, te rog, te rog să mă crezi – trebuia neapărat să fac asta. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân şi să-l văd cum te prostea. Nu mai rezistam. Smith e un nenorocit fără pereche. Amândoi ştim asta. Te rog, nu te supăra pe mine, Jem, te rog!

Jem se dădu bătută şi începu să bocească:

– Vai, Ralph, îl detest! Nu vreau să-l mai văd în faţă cât oi trăi.

– Nu, Jem! Nu-l lăsa să scape basma curată! Fă-i zile negre. Dac-aş fi în locul tău i-aş trage una între picioare să mă ţină minte, aşa de tare l-aş căpăci, că i-aş face ouăle terci. Te-a făcut de râs, Jem, s-a purtat cu tine fără nici o urmă de respect. Iar tu meriţi de mii de ori mai mult decât oricine altcineva, meriţi să fii tratată cu respect. Eşti deosebită, Jem. Într-adevăr deosebită.

Ralph îi mângâie obrajii umezi, calzi şi roşii.

Jem se uită la Ralph cu ochii plini de lacrimi şi, dintr-odată, văzu clar: destinul ei. Bărbatul din visele ei. Nu mai văzuse asemenea dragoste şi blândeţe în ochii nimănui până atunci. Ralph o iubea cu adevărat. Şi nu era deloc genul ăla de „te iubesc" spus de ceilalţi. El nu aştepta nimic de la ea, nu era obsedat de ea sau ceva de genu' ăsta, nu avea nevoie să-i umple ea un gol în viaţă, nu avea de gând s-o schimbe, s-o controleze, s-o adore – pur şi simplu o iubea. Simplu ca bună ziua. O iubea şi gata. Îl mângâie cu o mână rece şi mică.

– Mulţumesc, Ralph. Mulţumesc că-ţi pasă atât de mult de mine. Mulţumesc pentru tablouri, pentru mâncare, pentru bujori. Mulţumesc că ai mereu grijă de mine când am nevoie şi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut în seara asta. Îmi pare rău că sunt aşa de încăpăţânată, dar e atât de... atât de...

– Da, ştiu, îţi place să controlezi ce ţi se întâmplă. Ştiu asta. Te cunosc. De-aia ştiam că trebuie s-o fac neapărat astă-seară.

– Îţi pasă cu adevărat de mine, nu?

Ralph dădu din cap că da şi îi luă lui Jem mâna de pe obraz, ducând-o la gură.

– Ştii doar că-mi pasă, Jem. Şi ştii şi că te iubesc...

– Vai, Ralph!

– ... şi te respect atât de mult pentru că n-ai vrut să-l răneşti pe Smith. Eşti un om de mii de ori mai bun decât mine – e prietenul meu cel mai bun, dar eu nu-i sunt atât de loial. Acum însă ştii, ai aflat în sfârşit, ai aflat şi tu ce-i poate pielea şi eşti liberă! Da, liberă! Nu mă aştept să-mi declari că mă iubeşti, n-am nici o pretenţie de la tine. Ştiu că a fost o greşeală că ţi-am citit jurnalele şi nu mă aştept să mă ierţi imediat, dar măcar putem fi prieteni şi, dacă nu se întâmplă nimic între noi, am să ştiu că nu mă iubeşti, nu că te amăgeşti că ţii la cineva şi-i eşti absurd de loială unui neisprăvit penibil, care nu merită nici să respire aerul pe care-l respiri tu. Înţelegi?

Jem zâmbi enigmatic. Ralph continuă:

– Deci, dacă ajungem la o sută de ani şi tu nu te îndrăgosteşti de mine până atunci, o să fie bine, pentru că măcar ai fi putut s-o faci dacă ai fi vrut şi...

Jem îi mângâie obrajii lui Ralph şi continuă să-i zâmbească.

– Adică, mai ales atât de curând, după toată harababura cu Smith, probabil că te simţi puţin vulnerabilă, deci nu mă aştept la nimic de genul ăsta până una, alta...

Jem îl privea pe Ralph cum turuia, şi un val de dragoste şi de tandreţe îi invada toată faţa ca soarele la răsărit.

– ... deci, dacă rămânem prieteni, ştii, şi mergem împreună în oraş, ieşim la masă şi la bere din când în când, nu am nevoie să te îndrăgosteşti de mine. Cel puţin până una, alta...

Jem îi trase faţa lui Ralph mai aproape de a ei şi îi duse degetul la buze.

– E în regulă, Ralph. E OK. Te iubesc, îi şopti ea cu zâmbetul până la urechi.

– Ce? Ralph se opri din turuială şi se uită atent la ea.

– Te iubesc!

– Dar... dar... dar... pe bune? Vorbeşti serios, nu mă minţi? Chiar mă iubeşti?

Jem dădu din cap că da.

Toată fiinţa lui Ralph făcea tumbe de fericire şi izbucnise în urale, inima îi lansa focuri de artificii şi o mie de porumbei îi zburau prin stomac. Jem îl iubea! Îl iubea! Sări de pe bancă şi începu să ţopăie în jurul ei, gesticulând prin aer şi tresăltând de bucurie.

– *Mă iubeşte! Mă iubeşte!* Se aşeză la loc pe bancă şi îi luă mâinile într-ale lui. Vai, Jem! Mă faci atât de fericit. Nici nu-ţi dai seama cât de fericit sunt. Te iubesc şi mă iubeşti. Ne iubim, Jem, ne iubim. O strânse la piept în cea mai grozavă îmbrăţişare din lume, aproape strivind-o de atâta bucurie, iar apoi, dintr-odată, tocmai când credea c-o s-o sărute, se ridică în picioare, o luă de mână şi o rupse la fugă, trăgând-o după el înapoi la petrecere.

– Hai, vino! îi spuse râzând. Am lăsat o treabă neterminată la petrecere, nu? Trebuie să ne întoarcem acolo

şi să-ţi redau onoarea pătată! Hai să mergem să-l umilim pe Smith!

Dar misiunea lor fu împiedicată pe neaşteptate, când se apropiară de galerie, de Karl, care era roşu ca racul la faţă şi care, cu un rânjet pe chip, pocnea mutra îngrozită a unui bărbat blond şi chipeş, care zăcea întins pe capota unui BMW argintiu de lux, proaspăt scos din fabrică, iar Siobhan urla şi îl trăgea în van pe Karl de poala cămăşii.

Jem şi Ralph se strâmbară văzând pârâiaşul de sânge proaspăt care şiroia precum cerneala roşie din nasul strivit.

– NENOROCITULE!

– Karl, încetează! Ia mâna de pe el! Lasă-l în pace! Siobhan trăgea şi mai abitir de poalele cămăşii lui, dar era de-a dreptul inutil; nu reuşea să-l tragă de pe Rick. Karl era puternic de felul lui, dar furia îi dăduse puteri supranaturale.

Jem şi Ralph tresăriră din nou când văzură cum încă o scatoalcă nimerea drept în maxilarul bietului Rick, şi încă una, care i se înfipse în coaste cu un pârâit înfiorător.

– Ajutor! Ajutor! se auzi glasul pierit al lui Rick de sub braţul lui Karl. Să mă ajute cineva, vă rog!

– Ralph? Jem îl înghionti.

– Ce-i?

– Fă şi tu ceva!

– A, da, sigur că da! Se duse nehotărât către Siobhan.

– Ce se întâmplă?

Siobhan îi spuse printre suspine:

– Te rog, te rog mult, fă ceva! O să-l omoare!

Doamne sfinte! Chiar nu era genul lui Ralph să intervină în felul ăsta. Dar respiră adânc şi se năpusti spre Karl, îl prinse de mijloc şi încercă să-l desprindă de pe Rick ca pe un crustaceu lipit de o corabie care naufragiază. Fără să se întoarcă, Karl îi trase o lovitură peste ureche, de parcă avea două braţe într-unul, dar Ralph nu-i dădu drumul din strânsoare şi se sprijini de maşină ca să se echilibreze. Karl se întoarse să vadă cine era parazitul ăsta enervant din spatele lui, îşi dădu seama

că era Ralph şi îl lăsă pe Rick să cadă pe capotă ca pe o jucărie părăsită de un copil plictisit. Capota scoase un pocnet înfundat.

– Tu erai! urlă el din toţi rărunchii. Tu, nenorocitule blestemat, e numai VINA TA!

Expresia lui Ralph se schimbă în câteva secunde de la mândria de a fi eroul zilei într-una de confuzie desăvârşită.

– Ce?

– NENOROCITULE!

Doamne, dar nu mai auzise textul ăsta odată?

– De ce-mi faci asta? Ce ţi-am făcut eu ŢIE? De ce încerci să-mi DISTRUGI VIAŢA?

Ralph se uita la el nedumerit şi începu să se dea uşor înapoi. Apoi, din păcate, zâmbi.

– De ce NAIBA tot râzi acolo, rahat cu ochi! Crezi că e amuzant, nu? Mă inviţi la petrecerea asta ca să mă umileşti şi să-mi frângi inima şi crezi că-i AMUZANT?

– Uite, prietene, îmi pare rău, chiar îmi pare rău, dar îţi jur că nu râd de tine şi nu încerc să-ţi distrug viaţa, şi habar n-am ce se întâmplă aici...

– Vai, bietul de tine, nu ştii... zise Karl ameninţător. Deci n-ai invitat-o tu pe târfa aia de Cheri acolo, nu?

Ralph încuviinţă încordat.

– Ba da, eu am chemat-o.

– Aha. Deci nici pe mine nu m-ai invitat atunci, nu?

Ralph înghiţi în sec şi dădu din cap că da.

– Da, sigur că te-am invitat.

– Şi, desigur, n-ai chemat-o nici pe iubita mea Siobhan, nu?

Ralph negă agitat.

– Nu, nu! N-am invitat-o eu. Chiar n-am invitat-o. Nici n-o cunosc, jur.

Karl îl apucă pe Ralph de gulerul noii lui cămăşi Dolce & Gabbana şi-l trase la câţiva centimetri de faţa lui. Jem icni şi-l prinse pe Ralph de braţ.

– Atunci cine a chemat-o? Cine a invitat-o? Este petrecerea ta, nu? Tu eşti GAZDA IDIOATĂ a petrecerii! TE OMOR, nenorocitule, asta a fost cea mai groaznică noapte din viaţa mea; te omor!

Siobhan îi atinse cu blândeţe cotul lui Karl.

– Karl, te rog, gata, nu e vina lui. Nu e vina nimănui. Te rog, lasă-l în pace. Te rog, nu te mai bate.

– Nu, Shuv, nu te băga! NENOROCITUL ăsta mă joacă pe degete şi n-am de gând să-l las în pace.

– Chiar nu cred că el m-a invitat, Karl. Te rog, lasă-l în pace. Te rog, nu te mai bate.

– Dar, Shuv, credeam că asta-ţi doreşti. Credeam că vrei să fiu aşa, să nu stau locului, să intru în acţiune, să-ţi apăr onoarea, să lupt pentru ceea ce vreau...

Siobhan îl privi drept în ochi şi îi luă mâinile rămase fără vlagă într-ale ei.

– Karl, e prea târziu. La mine ar trebui să urli. Ar fi trebuit să-ţi spun despre Rick. Să fiu mai sinceră cu tine. Ar fi trebuit să-ţi spun totul. Acum e prea târziu să te mai lupţi pentru mine. E mult prea târziu.

– Dar... dar... Privea neajutorat când spre Siobhan, care îl implora să se calmeze, când spre Ralph, care nu mai putea de oboseală. Nu ştia ce să mai facă. Nu ştia ce să mai gândească. Nu mai ştia cine era, de ce exista şi unde se afla. Îşi duse mâinile la ochi şi izbucni în plâns. Doamne sfinte. Doamne sfinte! mormăi el. Respira sacadat şi se freca la ochi cu dosul palmelor.

Siobhan îl cuprinse cu braţul şi-l duse departe de grupul de spectatori din jur. Se întoarse să-i facă cu ochiul lui Rick, iar Rick îi răspunse în acelaşi fel, dar se cam strâmbă de durere din cauza sângelui care i se coagulase în jurul nasului şi gurii. Ştia ce avea Siobhan de făcut. Înţelegea. Se îndreptă cu greu de spate şi se şterse uşor la nas şi la gură.

– Aş putea să folosesc un pic de gheaţă dinăuntru, prietene? îl întrebă el încet pe Ralph.

– A, da, sigur că da. Ralph îşi reveni – fusese paralizat cumva de frică după ce Karl îl numise „rahat cu ochi" – şi îi oferi lui Rick umărul său drept sprijin în timp ce mergeau şontâc-şontâc spre petrecere.

Cheri veni nerăbdătoare la Jem şi la Ralph şi le zise:

– Doamne, ce bine că v-aţi întors. Trebuie să mă scăpaţi de Smith! Mă înnebuneşte. Nu mă lasă în pace.

le şopti ea arătând înspre Smith, care era în celălalt capăt al camerei şi se împleticea în drum spre toaletă.

De o oră de când plecaseră Jem şi Ralph se tot chinuise să-i explice lui Cheri că nu era beat, că nu era penibil, că nu era un ratat trist şi ridicol şi că cererea lui în căsătorie nu era doar sinceră şi plină de candoare, dar era şi o idee extrem de bună, iar Cheri va regreta amarnic dacă-l refuza.

Cheri o privi pe Jem plină de milă şi de compasiune şi o luă de braţ.

– Te simţi bine? îi şopti ea.

Jem dădu din cap că da şi îi zâmbi lui Ralph, apoi lui Cheri.

– Acum sunt bine, mersi de întrebare. Sunt supărată, ruşinată şi umilită, dar sunt bine! Spre deosebire de bietul băiat!

Se dădu la o parte ca să-l vadă şi Cheri pe bietul Rick, cu faţa umflată vertiginos de cucuie mov şi gri, cum stătea sprijinit de umărul lui Ralph.

Cheri privi îngrijorată faţa desfigurată şi însângerată a lui Rick, apoi îl recunoscu într-o clipită.

– Rick? întrebă ea luându-l de mână şi ajutându-i pe Ralph şi pe Jem să-l transporte spre frapiera neagră plină cu gheaţă aproape topită din dosul barului.

Rick se chinuia teribil să-şi aducă aminte de ea.

– Cheri, mă mai ţii minte? Sunt – eram – prietenă cu Tamsin. Am ieşit cu toţii la masă vara trecută la restaurantul ăla de pe Fulham Broadway, când ţi-au ridicat maşina, nu mai ţii minte?

– A, da. Cheri. Îmi aduc aminte de tine. Ce cauţi aici? Se strâmbă de durere când Jem şi Ralph îl aşezară pe un scaun.

– Of, Doamne, nici nu mă întreba! râse Cheri.

Ralph şi Jem făcură feţe-feţe. Seara asta era în pericol de a se prăbuşi sub toată povara scandalurilor şi coincidenţelor.

Cheri înveli nişte gheaţă într-un şervet de bumbac şi îl apăsă pe faţa lui Rick.

– Eşti bine? Sigur nu vrei să mergi la spital? întrebă ea.

Rick dădu din cap că nu şi zâmbi viteaz.

– Neah, e doar o zgârietură. Mă fac imediat bine. Nu-i nimic.

Cheri zâmbi blând și continuă să-i aline rănile. Se simțea minunat în rolul de Florence Nightingale. Mai demult ar fi înnebunit la gândul că ar putea atinge rănile altcuiva, sângele altcuiva, atunci toate astea ar fi fost de-a dreptul neplăcute. Acum îi făceau plăcere. Oare ar fi trebuit să se facă asistentă? Zâmbi din nou.

Petrecerea se mai domolise, părea pe sfârșite, iar prietenii lui Ralph începuseră să caute taxiuri; oamenii se împleticeau beți pe trotuarul din fața galeriei, așteptând ca mașinile negre să-i ducă acasă.

Philippe se plimba trist prin cameră cu un sac de gunoi și ridica chiștoacele aruncate, umezindu-și degetul ca să mai ude un pic arsurile minuscule foarte greu de observat de pe podeaua lui minunată din lemn de arțar și ofta încet.

Câteva cupluri mai zăboveau încă, absorbite în propria conversație, așa că nu observaseră că petrecerea se spărgea în jurul lor, iar un grup de prieteni de-ai lui Ralph îl înconjuraseră ca să-i mulțumească gălăgioși pentru o seară minunată, să-l felicite pentru norocul chior și să încheie conversația ca la sfârșitul oricărei petreceri – prin invitații la alte petreceri, promisiuni că-l vor suna, ultimele vești și bârfe; încercau să înghesuie în două minute toată conversația care nu avusese loc mai devreme în seara aceea, pentru că vorbise cu alții. Sau, în cazul acelei seri, pentru că îi arătase muzei tablourile sale, privise cum prietenul său cel mai bun cere în căsătorie o femeie nepotrivită, pentru că își convinsese iubirea vieții să se îndrăgostească de el și oprise o bătaie între un fost iubit furios la culme și noul iubit al fostei lui iubite.

Siobhan și Karl nu se întorseseră încă din plimbare, Cheri continua să aibă grijă de rănile lui Rick, Jem stătea cu Ralph în timp ce acesta își lua rămas-bun de la prietenii lui, iar Smith... unde era Smith? Nici urmă de el.

Nu-l văzuse nimeni, de fapt, de vreo jumătate de oră, de când se întorseseră Jem şi la Ralph de la scandalul lor de pe stradă.

– Cred că l-am văzut cum se ducea înspre toaletă mai devreme, interveni Cheri săritoare, tamponându-i lui Rick rănile cu degetele învelite într-un şerveţel.

Ralph şi Jem se uitară ironici unul la celălalt. Când cineva beat se eterniza în closet la o petrecere nu putea însemna decât un singur lucru. Se duseră înspre baie călcând uşor pe parchet, iar Ralph încercă clanţa de la uşă. Era descuiat, aşa că intră uşor, în vreme ce Jem îl ţinea de mână şi privea peste umăr.

Jem şi Ralph văzuseră tot soiul de imagini penibile în viaţa lor, tot felul de oameni beţi şi penibili în poziţii ingrate şi nedemne, dar nimic din ce văzuseră până atunci nu-i putuse pregăti pentru imaginea care li se înfăţişă când deschiseră uşa de la toaleta din galeria lui Philippe.

Un nor uriaş de aburi pătrunse în cameră, dându-l la iveală pe Smith leşinat, căzut peste vasul de la closet, cu pantalonii în vine; penisul îi atârna stafidit şi fără vlagă între poalele cămăşii, iar capul i se odihnea în chiuvetă, înconjurat de un lac de vomă împuţită de culoare verde şi galbenă, asortată cu bucăţele de mâncare, care i se lipiseră absurd de faţă şi de păr. Apa caldă curgea pe marginea chiuvetei şi nu nimerea voma deloc, iar fuioare de abur se ridicau de deasupra robinetului cu apă fierbinte. Pe fundul vasului de toaletă, abia vizibil din cauza unghiului ciudat al fundului gol al lui Smith, era cuibărit un rahat uriaş şi urât mirositor. Era cea mai nedemnă şi ruşinoasă imagine pe care o văzuseră Jem şi Ralph în viaţa lor.

– Sfinte Sisoe, exclamă Jem şi se uită în altă parte.

– Sfinte Sisoe! repetă Ralph înăbuşindu-şi un hohot de râs. Sărmanul nenorocit!

– Ce să facem? Bietul Smith...

– Nu mai poate de amărât ce e! exclamă Ralph.

– Ce se întâmplă aici? Cheri auzise zgomotul din partea cealaltă a camerei şi stătea în spatele lor fără să-şi dea seama că era pe cale să fie martora unei privelişti

care urma să-i taie pofta de mâncare pentru cel puţin o săptămână. Se uită curioasă peste umărul lui Ralph şi chiţăi un pic când văzu ce era în closet, întorcându-se scârbită.

– Smith! Hai, scularea, scularea! A venit logodnica ta să te vadă! Ha-ha-ha! Trezirea! strigă Ralph.

Smith deschise uşor un ochi şi scoase un mormăit ciudat în barbă, care semăna cu ceva de genul: „Lasă-mă în pace!" Dar nici unul nu-şi dădu seama dacă era aşa.

– A venit Cheri, prietene, logodnica ta! Trezeşte-te!

– Ăăă, Cheri? zise Smith, ridicând capul un centimetru din chiuveta cea scârboasă.

– Da. Cheri. Ralph rânji răutăcios.

– Vai, Ralph, lasă-l în pace! Ajunge, strigă Jem.

Ralph ştia că Jem avea dreptate. Se simţea bine, dar era crud, răutăcios şi extrem de nesimţit.

– OK, ai dreptate. Se aplecă spre Smith şi îi strigă în ureche: Te las să-i spui dulcegării scumpei tale Cheri, da?

Apoi el şi Jem îl lăsară acolo să-şi revină încet-încet şi să se îngrozească treptat când îşi va da seama că avea vomă în păr, rahat în closet, penisul şi fundul gol la vedere şi că draga lui Cheri era aplecată peste el şi îl privea cu o expresie clară de milă, dezgust şi scârbă.

– Vai, Doamne! Of, Doamne, îngăimă el, lăsându-şi capul să-i cadă înapoi în chiuvetă, şi închise uşa cu un picior pe jumătate gol.

Siobhan şi Karl se întorseseră de la plimbare şi găsiseră galeria aproape goală, în afară de bietul Rick părăsit de Cheri pe un scaun de lângă bar, cu faţa atât de umflată şi de vânătă, încât era aproape de nerecunoscut. Karl se plimba ruşinat prin sală, în timp ce Siobhan îl ridică uşor pe Rick în picioare.

– E OK, prietene, meritam o bătaie bună, îi zise Rick când el şi Siobhan trecură târâş-grăpiş pe lângă Karl, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

Karl îi urmă afară în stradă şi o privi pe Siobhan cum îl aşază pe Rick cu blândeţe pe locul din stânga, cum îi pune centura şi îi dă la o parte o şuviţă de păr din jurul ochiului.

Ea se duse către locul şoferului, deschise portiera, se aşeză, îşi trase scaunul, băgă cheia în contact şi îl privi pe Karl prin geamul lăsat în jos. Îi prinse mâna care se odihnea pe geam şi-i zise:

– Pa, Karl, îmi pare bine că te-am văzut în seara asta. Mă bucur că s-a întâmplat aşa. Bine, zise arătând spre Rick, nu chiar tot ce s-a întâmplat. Dar oricine m-o fi invitat –, şi sunt destul de sigură că ştiu cine – arătă spre Cheri, care stătea la geamul galeriei şi îi privea tristă –, mă bucur c-a făcut-o.

Karl nu putea să nege că fusese una dintre cele mai înfiorătoare şi mai dureroase nopţi din viaţa lui. Fusese mai rău ca în seara când îl dăduse Siobhan afară din casă. Dar era bine că se întâmplase aşa. Trebuia să se întâmple. Avuseseră discuţia de care era atâta nevoie în timp ce se plimbau împreună prin magazinele cu lămpi lucitoare şi vechi şi prin anticariatele simpatice, dar mult prea scumpe, de pe Ledbury Road. Vorbiseră de toate, dar în primul rând discutaseră despre viitor, şi Karl îşi dădea seama foarte limpede că el nu mai avea ce căuta în viaţa ei...

Ea îi spusese zâmbind uşurată:

– Ne e mai bine departe unul de altul. Trebuie să renunţi, Karl. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Începe să vezi lumea cu alţi ochi – o să fii plăcut surprins – e foarte mişto! Gândeşte-te la ultimii cincisprezece ani ca la o miopie fără ochelari şi la ultimele câteva luni de la despărţire ca la o pereche nouă de ochelari. Eu i-am tot purtat pe ai mei. Dar tu nu. Acum trebuie să-i pui pe nas, Karl! Să-i pui pe nas să vezi ce minunată e viaţa, ce nouă, ce proaspătă şi colorată!

Karl nu era sigur că analogia asta ciudată funcţiona prea bine. Părea imposibilă. Şi orice-ar crede Siobhan, el se bucura că-l caftise pe Rick. Îi plăcuse la nebunie – oricât de greşit sau de bine era din partea lui. Îi prinse mâna şi îi zâmbi, în timp ce geamul se închidea.

– Ce-ai zice de-o bere într-o seară? Îi transmise această ultimă invitaţie prin crăpătura minusculă a geamului şi îşi luă mâna de pe maşină.

Siobhan băgă în viteză, îi zâmbi lui Karl pentru ultima oară şi demară.

Karl rămase pe trotuar, se clătina uşor în urma maşinii şi tremura din cauza vântului vârtos de iarnă care bătea din ce în ce mai tare pe Ledbury Road. Îşi băgă mâinile în buzunare, privi maşina până dispăru în zare şi se întoarse către galerie. Îşi şterse o lacrimă fugară din vârful nasului, respiră adânc şi o luă vioi la pas.

Venise timpul să plece acasă. Să o ia de la început. Să vadă lucrurile în cu totul altă lumină.

Venise timpul...

Un cvintet ciudat se înghesuise în taxiul cel negru care ajunsese pe Almanac Road în acea seară. Karl stătea liniştit într-o parte, privea pierdut pe geam şi îşi masa pumnul umflat cu degetul mare de la cealaltă mână, dorindu-şi în sinea lui ca să taximetristul se grăbească şi să-l ducă odată acasă. Se chinuia teribil de tare să nu se uite la Cheri, care şedea mândră pe unul dintre scaunele rabatabile şi încerca din răsputeri să stea cât mai departe de Smith cel împuţit, care îşi frecase disperat fiecare centimetru de pe corp, dar tot duhnea a vomă de la o poştă. Stătea cu capul pe geam ca un câine, vântul aspru îi biciuia obrajii şi părul şi îi aducea lacrimi în ochi, dar măcar nu trebuia să vadă cum Cheri se uita la el dispreţuitoare şi cum îi aducea aminte de faptul că nici un bărbat, din toată istoria omenirii, nu o dăduse în bară mai rău şi mai spectaculos decât el. Asta mai însemna şi că nu trebuia s-o privească pe Jem, care se cuibărise pe umărul lui Ralph şi îl privea cu milă şi regret, ceea ce-l făcea să se simtă de mii şi mii de ori mai prost în schema lucrurilor şi evenimentelor îngrozitoare petrecute în seara aceea la petrecerea lui Ralph.

Nimeni nu vorbea cu nimeni în taxiul care se deplasa încet peste Battersea Bridge. Cerul era negru ca smoala, luminat de o lună mare şi burtoasă, o lună plină şi albă. Sub podul peste care treceau se zărea o barcă cu luminiţe colorate şi se auzea zgomotul muzicii şi al vocilor de la o petrecere. O fată slabă îmbrăcată într-o rochie mulată din lycra le făcu cu mâna, fluturând o sticlă

de şampanie înspre ei. Smith îi făcu cu mâna înapoi fără prea mult entuziasm.

Taxiul trase în faţa numărului 31, iar pasagerii se dădură jos cu greu, recunoscători că afurisitul de drum cu taxiul se terminase în sfârşit.

Cheri se îndreptă hotărâtă spre uşa de la intrare, dornică să scape de Karl, mai ales după deznodământul dezastruos al încercării ei eşuate de a-l împăca din nou cu Siobhan. El o prinse din urmă pe treptele din faţă şi aşteptă jenat în spatele ei să descuie uşa.

– Ei bine, vorbi pe neaşteptate, ce noapte de pomină, nu-i aşa?

Cheri se întoarse când îi auzi vocea.

– Da, incredibilă, râse ea emoţionată.

– Hm, nu ştiu cine a invitat-o pe Siobhan în seara asta. Cred că tu ai fost, spuse scărpinându-şi ceafa şi atingând-o cu blândeţe, ca s-o calmeze şi să-i explice: e OK, Cheri. Chiar e bine. Mă bucur că tu... sau cineva... a invitat-o şi mă bucur tare mult că am văzut-o în seara asta, şi îmi pare bine că l-am căpăcit pe Rick. Deci... nu te îngrijora, bine? Totul e bine şi îmi pare rău pentru ce-am făcut mai devreme, că am ţipat aşa la tine. A fost nedrept din partea mea. A fost nedrept. Eram beat. Îmi pare rău. Îi zâmbi cald, sincer şi plin de speranţă pentru viitor, ca să îngroape securea, cu gândul la un nou început. Apoi vârî cheia în broască şi dispăru încet-încet la el în apartament, lăsând-o pe Cheri la baza scărilor, cu haina strânsă în mână, uimită, năucită, plină de recunoştinţă şi o plăcere care îi îmbujora frumos faţa.

Se întoarse şi o luă în sus pe scări către etajul ei, zâmbind în sinea ei şi mirându-se încă odată de plăcerile bunătăţii sufleteşti...

Smith dispăru repede în apartamentul de la subsol. Voia neapărat să se culce, îşi dorea asta mai mult decât orice pe lume. Îl durea capul, îl ustura în gât, iar inima parcă îi sângera încet, încet către moarte sigură. Lăsă uşa să se trântească în urma lui fără să-i pese dacă Jem şi Ralph îl urmau, nu voia să-i mai vadă nici măcar o clipă-n ochi, nici o clipă. Totul era distrus acum.

Ralph era un nesimțit, Jem îl ura, Cheri îl disprețuia. Nu mai avea nici prieten, nici iubită și nici visuri. Se terminase. Totul se terminase. Dar era mult prea obosit ca să se mai gândească la viitor acum, la cum o să stea, la Cheri, la toate celelalte treburi. Se va ocupa mâine de toate. O să-i cumpere flori lui Cheri ca să-și ceară scuze, iar Ralph și Jem vor fi expulzați, o să-i dea afară. Mâine.

Acum trebuia să se culce...

Jem și Ralph se așezară în capătul scărilor de la subsol și priviră luna plină pentru o vreme.

– Știai că în seara când am venit aici să văd apartamentul era tot lună plină? îl întrebă Jem pe Ralph cu mâna petrecută în jurul taliei lui.

– Da? Mereu se întâmplă lucruri bizare când e lună plină, nu? Oamenii se poartă aiurea, altfel... îi șopti el vesel și o sărută în creștetul capului cu păr ciufulit.

– Chiar așa.

Tăcură mâlc câteva clipe, gândindu-se la șirul de întâmplări ciudate din seara aceea.

– Mai ții minte, mai ții minte când am venit în apartament pentru prima oară? Tu vorbeai cu Claudia la telefon și nici nu te-ai uitat la mine!

– A, dar ceea ce nu știi e că, înainte să vii tu, eu stăteam pe canapea și... fumam o țigară. Vezi, eu eram acela. Eu eram bărbatul de pe canapea, bărbatul visurilor tale! Și poate că ți-ai fi dat seama de asta mai repede dacă nu mă suna afurisita de Claudia chiar în clipa aia...

– Și dacă mi-ai fi cumpărat bujori! Și n-ai fi purtat pantalonii ăia hidoși de trening! Și...

– OK! Ai dreptate! Misterioase sunt căile destinului, nu-i așa?

– Știi că Smith o să ne dea probabil afară, nu?

– Da. Bine. Ne descurcăm noi când s-o întâmpla asta. Știu un loc minunat, undeva pe Cable Street.

O luară în jos pe scări spre apartament, apoi Ralph se opri dintr-odată și se întoarse spre Jem.

– Stai, stai! Am o idee. Stai acolo, nu te mișca până nu îți zic eu să vii! Bine? exclamă el rânjind cu gura până la urechi.

Sări treptele două câte două şi dispăru pe uşa din faţă, lăsând-o să se închidă în urma lui.

Jem stătea pe scări, confuză, tremurând un pic din cauza vântului iernatic şi întrebându-se ce naiba mai punea Ralph la cale.

Peste o clipă observă că se aprinse lumina la geamul de la sufragerie şi se întoarse să vadă ce era acolo.

Pe canapea stătea un bărbat. Un fir lung de fum de culoare rozalie îi plutea deasupra capului. Avea gâtul zvelt şi un cap oval acoperit cu păr negru scurt. Jem tresări. Era ca-n visul ei. Exact ca-n visul ei. Şi apoi zâmbi din toată inima. Bărbatul de pe canapea se întoarse spre ea, o privi şi-i zâmbi.

Apoi Jem îşi prinse poalele rochiei cu trandafiri în mâini şi o luă la fugă, deschise uşa de la intrare şi pe cea de la sufragerie, îl îmbrăţişă pe alesul ei, îl trânti pe canapea şi-l sărută până nu mai putu.